

УНА-МЕРИ ПАРКЪР ФАЛШИВИ ОБЕЩАНИЯ

Превод от английски: Иванка Савова, 1998

chitanka.info

*„Бог казва: Вземай каквото искаш и
плащай“*

(1225–74)

Свети Тома
Аквински

I

Лондон, 1991

Лайза разбра, че съпругът ѝ е изчезнал едва когато двама униформени полицаи позвъниха на вратата ѝ един следобед и я попитаха дали не знае къде се намира той и дали е способен да извърши самоубийство.

Тя объркано се вторачи в тях.

— Какво говорите?

Единият извади бележник от задния си джоб и го разтвори.

— Това ли е домът на мистър Тоби Хамкрофт? — погледна към месинговите цифри, монтирани на модерната входна врата в черно. — Това е Холанд Парк Уок, номер 22, нали?

Лайза кимна утвърдително. По гърба ѝ пролазиха студени тръпки, ледените иглици на страха прободоха сърцето ѝ. Нещо се беше случило с Тоби, бе сигурна в това.

— Зло... злополука ли е станала?

— Не, доколкото ни е известно, госпожо.

— Тогава какво се е случило?

— Може ли да влезем за малко, госпожо?

Тя се отдръпна, за да ги пусне да минат. Коридорът бе задръстен с багаж — Лайза, трите ѝ деца и домашната помощничка току-що се бяха върнали от провинцията. Тя ги въведе в просторната всекидневна, френските прозорци бяха отворени към градината, намираща се зад къщата в ранен едуардиански стил.

Изведнъж от дивана изникна кадифена муцунка, тъмни очички блеснаха, изпълнени с очакване. После една копринено пухкава топка с цвят на кехлибар подскочи напред, за да ги поздрави, преливайки от радост.

— Долу, Лоти!

Нямаше смисъл. Бленхаймската болонка потръпваше от вълнение, размахваше опашка, оголила зъби, и лаеше възторжено.

— По-кратко, момичето ми! Долу! — сега гласът на Лайза прозвуча по-сурово.

Лоти още веднъж предизвикателно размаха опашка и скочи обратно на дивана, където отново се сви удобно, поглеждайки ги между пухкавите си златисти лапички.

В настъпилата тишина полицаите се огледаха наоколо, обхващайки с поглед бъркотията от скъпи вещи в богаташкия дом. Бяха им казали, че Тоби Хамкрофт е направил куп пари, сега виждаха как ги е похарчил. В просторната стая преобладаваха бледозелените и жълтите цветове и бяха подредени няколко къта, отделени с масички, върху които бяха поставени саксии с големи орхидеи, изящните им цветове — изваяни като от нефрит. Някои от креслата и диваните бяха тапицирани с бледорозова и небесносиня коприна и ефектът бе удивителен — благодарение на тях обстановката не изглеждаше сладникава. Сред красивите френски старинни мебели се виждаха модерните джунджурии, характерни за един богаташки дом — произведения на изкуството и играчки за възрастни. Виждаха се и играчките на детето на богаташа: два конструктора и купчина видеокасети с анимационни филми. И наред със скъпоценните дреболии, сред които бе поставена и една кутийка от Фаберже, имаше и покъртителна колекция от глинени животинки, с много труд и обич оформени от детските ръчички. Трофеи на успехите в училище, донесени за гордите и любещи родители.

Лайза седна на розовия диван и посочи двете кресла отсреща.

— Какво се е случило със съпруга ми? Защо сте дошли? — разтревожено попита тя.

По-старшият от двамата полицаи — инспектор Робин Бък, погледна в бележника си. Той имаше остри черти на лицето, пронизващи кафяви очи и се държеше малко грубовато.

— Вашият съпруг работи в една застрахователна компания, която се нарича „Мартин И. Л. Хамкрофт“, нали така?

Лайза мълчаливо кимна, чудейки се какво ли ще последва.

— И мистър Деклан Конъли е колега на вашия съпруг, нали така?

— Да. Но аз не разбирам...

— Тази сутрин мистър Конъли се е обадил в Скотланд Ярд и е съобщил, че според него съпругът ви е изчезнал. От събота мистър Конъли се е опитвал да се свърже с вас, но не е успял да ви открие.

Дори позвънил на родителите ви в Шотландия и когато те му отговорили, че нямат представа къде се намирате вие и вашият съпруг, още повече се разтревожил.

— Но това е абсурдно! — възкликна Лайза. — Никой не е изчезнал! Моят съпруг отиде в Ню Йорк по работа и Деклан би трябвало да го знае. А аз и децата бяхме в провинцията, на гости у приятели. Моят съпруг с положителност знаеше къде съм.

— Но никой не знае къде е вашият съпруг, мисис Хамкрофт — отбеляза Бък. — Кога за последен път говорихте с него?

Лайза се смути и сърцето ѝ заби тревожно.

— Миналият четвъртък — отговори тя.

— Изминала е почти цяла седмица?

Почти цяла седмица! О, Боже! Защо не бе преглътнала глупавата си гордост и вместо да чака той да ѝ се обади и да се извини, не бе му позвънила първа? Сега тя се чувстваше ужасно, а ставаше въпрос за някаква глупава кавга. Как бе възможно да се разпали толкова много за толкова дребно нещо като размера на сумата, която трябваше да похарчат за подаръците за рождения ден на децата? Тоби бе казал, че няма да позволи да се разглезят децата, като им подаряват подаръци за стотици лири, а тя бе казала, че да подарят на децата нещо, което ще ги направи щастливи, съвсем не означава, че ги глезят. Беше късно, двамата бяха изморени и баналната кавга придоби невероятни размери.

— Ще се видим следващата седмица — рязко бе казал Тоби на сутринта, преди да тръгне.

Лайза не му бе отговорила, защото се чувстваше обидена. И той не бе позвънил междувременно... а тя за нищо на света не би му се обадила първа.

Чувството за вина накара Лайза да се изчерви.

— Да, измина почти цяла седмица — призна тя.

— По кое време съпругът ви тръгна отгук миналия четвъртък?

— Към седем часа сутринта. Трябваше да хване самолета за Ню Йорк. Не разбирам какво става. Защо сте дошли?

В стаята се възцари напрегната тишина.

Бък отново заговори:

— Сигурна ли сте, че е заминал за Щатите, мисис Хамкрофт?

Лайза го погледна удивено.

— Разбира се, че замина за Щатите! Трябваше да свърши доста работа в Ню Йорк. Не ви разбирам. Сигурен ли сте, че точно за него става дума?

Не бе възможно такава нещo да се е случило с Тоби. Сигурно бе станала някаква ужасна грешка.

— Не е ли странно, че вие двамата толкова дълго време не сте разговаряли дори по телефона? — попита Бък.

Лайза се поколеба, а после реши да бъде откровена.

— Тоби обикновено винаги ми звъни, щом кацне, но този път се бяхме скарали за нещо съвсем глупаво... и аз реших да не му се обаждам първа. Нищичко не разбирам. Какво става?

Сега я обзе ужасен страх.

— Мистър Деклан Конъли ни съобщи, че съпругът ви е изчезнал, мисис Хамкрофт. Ако можете да ни кажете къде е, повече няма да ви безпокоим. Но ние сме длъжни да проучим случая.

Лайза се изправи на крака.

— Но това е истинско безумие! Аз ви казвам, че Тоби не е изчезнал! Той е по работа в Ню Йорк!

Бък седеше вдървено и не откъсваше поглед от нея, докато тя се бе изправила с гръб към камината и стискаше юмруци.

— Проверихме в хотела и на летището, но макар да си е купил билет за Ню Йорк, той не е пътувал до Ню Йорк. Всъщност дори не успяхме да установим дали съпругът ви е напуснал страната.

— Божичко!

Тя се обърна към прозореца, сякаш търсеше отговора в градината сред слънчевите петна в листака и павираните пътечки. После отново рязко се обърна към Бък.

— Сигурен ли сте? Навярно милиони хора всеки ден пътуват със самолет... Има толкова много въздушни линии. Не е възможно да сте ги проверили всичките, нали?

— Сигурни сме, че той не е напуснал страната — отговори Бък.

— Освен ако не е използвал чуждо име и фалшив паспорт. Според нашите проучвания никой не го е виждал от миналата сряда вечерта. Никой, освен вас. Вие казахте, че сте го видели в четвъртък сутринта.

Лайза тежко се отпусна на дивана, като че ли съвсем бе останала без сили.

— Просто не мога да повярвам, че всичко това се случва с мен — отчаяно изрече тя. — Трябва да има някакво обяснение.

Беше много изплашена. Деклан не би се свързал с полицията, ако не смяташе, че нещо много сериозно не е наред. Тоби познаваше Деклан Конъли от петнадесет години, той бе негов колега и приятел, на когото можеше да се разчита. Но защо, преди да съобщи в полицията, не беше казал на нея, че Тоби не е пристигнал в Ню Йорк? После тя се сети, че бе ходила на гости на бившата си съученичка Ема. Той не знаеше къде се бе преместила тя, след като се бе омъжила.

— Ние се надявахме — продължи Бък, като прекъсна мислите ѝ, — че вие ще можете да ни подскажите някаква следа? Че ще можете да ни кажете къде е отишъл съпругът ви.

Лайза вдигна към него изпълнения си с тревога и отчаяние поглед.

— Не знам! Нямам никаква представа! Трябва да е станала някаква ужасна грешка.

Колегата на Бък за първи път се обади. Беше много по-млад от него, изглеждаше много енергичен и непосредствен.

— Вашият съпруг има частен хеликоптер, нали така? — отбеляза той почти разпалено.

Лайза поклати глава.

— Вече няма. Продаде го. Тъй като много често пътува до Щатите по работа, почти не можеше да го използва.

— Но все още имате яхта, нали? — намеси се Бък.

— Да, „Утринно сияние“. Оставена е на котва в Монте Карло. Стои там, когато не я използваме.

Двамата мъже се спогледаха. Изражението на Бък сякаш говореше: „Някои хора добре си живеят.“ По-младият полицай изглеждаше силно впечатлен.

— О, за Бога, бих искала да знам какво се е случило — възкликна Лайза и едва не избухна в сълзи. — Не вярвам, че Тоби е изчезнал. Това е невъзможно, освен да е преживял някаква злополука и никой да не може да го разпознае.

При тази мисъл я обзе ужас. Ами ако той лежеше в безсъзнание в някоя болница, след като бе загубил документите си? Навярно дори страдаше от амнезия.

— Кажете ми, мисис Хамкрофт — обади се Бък, като внимателно подбираше думите си, — вашият съпруг имал ли е някакви неприятности в бизнеса? Неговият синдикат е част от лондонската компания „Лойд“, нали? Има ли финансови затруднения?

Лайза го изгледа недоверчиво.

— Тоби да има финансови затруднения? — ако положението не беше толкова сериозно, тя щеше да се изсмее. — Той със сигурност няма никакви финансови затруднения — заяви уверено. — Бизнесът му върви чудесно. От двадесет години работи за „Лойд“. В синдиката, който е бил създаден от неговия баща.

В този миг откъм коридора пред всекидневната се чуха викове, бяха детски гласове, пискливи и ядосани:

— Аз не съм ти пипал боите!

— Ти си ги взел! Взел си ги, без да ме питаш... и си оставил тубичките отворени... и си ги съсипал!

— Не лъжи! Нищо им няма!

— Има им!

Чуха се шумни ридания.

Лайза скочи на крака и забърза към коридора.

— Тили! Томас! Веднага престани, Том! — скара се тя на деветгодишния си син, който успя да ритне сестра си по пищяла.

— Майче... Том е взел боичките ми — разплака се Тили, която на единадесет години вече даваше признаци, че ще стане красавица, но в момента изглеждаше доста зле със зачервеното си лице и чорлавата си коса.

— Хайде да не си говорим празни приказки — твърдо каза Лайза. — Дайте ми кутията с боите и идете в кухнята да си изпиеете чая.

— Какво смяташ да правиш с боите? — подозрително попита Томас. — А аз само ги взех назаем за минутка.

— Засега ще останат у мен — отвърна Лайза, като го погледна предупредително. Той много добре умееше да дразни сестра си и Тили винаги се хващаше на въдицата му.

— Не си ги взел назаем, ти просто ги взе — пискливо изрече Тили, убедена, че последната дума трябва да е нейна.

— Стига толкова. Тръгвайте. Ингрид ще ви сервира чая.

— С кого говориш, мамо? — попита Том и се плъзна по парапета на стълбището.

— С едни полицаи — нехайно отвърна тя. — Къде е Сара?

— Пие чай. Защо говориш с тези полицаи, мамо?

— Ще ви обясня по-късно. Хайде тичайте веднага в кухнята, иначе Сара ще изяде всичките бисквити.

Четиригодишната ѝ дъщеря имаше невероятен апетит и винаги когато ѝ се удадеше възможност, се тъпчеше до пръсване.

— Искам да зная защо са дошли тези полицаи, мамо — обади се Тили. — Какво искат?

— Просто трябва да зададат някои въпроси — уклончиво отговори Лайза. — Хайде сега побързайте — тя нежно ги побутна към стълбището, което водеше към кухнята на приземния етаж. — Ако ме слушате, преди лягане ще ви позволя да погледате телевизия половин час.

После побърза да се върне във всекидневната.

— Моля да ме извините — каза тя на Бък и неговия колега. — Опасявам се, че не мога да ви помогна. Няма съмнение, че е станала някаква ужасна грешка. Аз въобще не вярвам, че съпругът ми наистина е изчезнал. Той е човек, на когото винаги може да се разчита. Ако беше променил плановете си, щеше да ми го съобщи — „макар че бяхме скарани“, помисли си Лайза. А на глас добави: — Сигурна съм, че е станала някаква грешка.

Бък ѝ подаде нещо, което приличаше на визитна картичка.

— Ако научите нещо, нали ще ми се обадите на този номер? — попита той.

Лайза взе картичката.

— Съпругът ми трябва да се върне утре вечер. Защо не ни се обадите тогава и не попитате самия него къде е бил?

В топлата и уютна кухня с чамова ламперия временно цареше тишина, докато децата ядяха филийки с мед и масло, приготвени от Ингрид, домашната помощничка от Норвегия. Когато Лайза влезе, тя вдигна очи към нея. Момичето имаше невероятна външност с тази руса коса, големия бретон и широката усмивка, показваща равните ѝ зъби.

— Искате ли чаша чай, мисис Хамкрофт? — попита тя.

Лайза безсилно се отпусна на един от чамовите столове.

— Да, моля те, Ингрид.

— Здравсти, майче! — изписка Сара и радостно запляска с ръце, а по устничките ѝ бяха полепнали трошици с мед.

Лайза се усмихна разсеяно, бе прекалено разтревожена, за да ѝ обърне особено внимание. Беше толкова слисана, направо не можеше да си поеме дъх. И се чувстваше ужасно виновна. През целия си семеен живот двамата с Тоби никога не бяха се разделяли скарани. Ами ако нещо ужасно се бе случило с него?

— Мамо, искам кока-кола с чая — жално каза Томас. — Аз не обичам мляко.

— Много добре знаеш, че чаят се пие само с мляко — машинално отвърна Лайза.

— Тогава може ли да получа шоколадов шейк? — сърдито попита той.

— Да, добре.

„Готова съм на всичко, за да има малко мир и спокойствие“, помисли си тя.

Тили погледна до половина пълната си чаша с мляко.

— Може ли и аз да получа млечен шейк?

— Ти почти изпи млякото си — отбеляза Лайза.

— Ама не е честно на него да дават шоколадов шейк, а на мен не — захленчи Тили.

— Ингрид, би ли направила две чаши шоколадов шейк? А после им го занеси в банята — измъчено каза Лайза, като съзнаваше, че децата я манипулират по този начин, но бе прекалено разтревожена за Тоби, за да обръща внимание. Ингрид кимна утвърдително.

— Аз трябва ли да се къпя? — попита Сара.

— Да. И косата ти има нужда от миене.

— Няма начин, Хосе — весело отвърна тя. Винаги повтаряше любимите фрази на Том.

Лайза се изправи и взе чашата чай със себе си.

— Ще се справиш ли, Ингрид? Трябва спешно да се обадя по телефона.

— Разбира се, мисис Хамкрофт. Няма проблеми.

На горния етаж, в уютното уединение на всекидневната, която бе свързана с гостната, тя набра добре познатия номер на фирмата „Мартин И. Л. Хамкрофт“.

— Бихте ли ме свързали с Деклан Конъли, моля? — попита тя телефонистката.

— Един момент, моля.

Настъпи тишина, а после отново се чу гласът на момичето:

— Опасявам се, че мистър Конъли е на събрание в момента — гласът ѝ бе тънък и звучеше напевно. — Да му предам ли да ви се обади по-късно?

— Помолете го да позвъни на мисис Хамкрофт. Много е спешно.

— Непременно.

Чу се изщракване и линията заглъхна.

— По дяволите! — изруга Лайза. Отново набра същия номер и се свърза със същата телефонистка. — Вие прекъснахте разговора — оплака се тя. — Бих искала да ме свържете с мистър Чарлс Брайър.

Това бе шефът на Тоби, председателят на „Мартин И. Л. Хамкрофт“, избран от баща му, преди да се оттегли.

— Съжалявам, мисис Хамкрофт — изчурулика телефонистката, която явно никак не съжаляваше. — Опасявам се, че мистър Брайър вече си тръгна.

За Бога, какво ставаше? Полицайте се бяха появили в дома ѝ, за да ѝ кажат, че Тоби е изчезнал и тя не можеше да се свърже с когото и да било от службата му, за да разбере какво точно е станало.

— Значи мистър Брайър вече си е тръгнал? — попита Лайза. — Сигурна ли сте?

— Е, вече е шест и половина. След малко всички ще си тръгваме оттук — гласът на момичето прозвуча доста обидено.

Лайза не знаеше, че е станало толкова късно. Сега ѝ оставаше само да чака Деклан да ѝ се обади.

Къщата бе потънала в тишина, децата спяха на горния етаж, а Лоти се бе свила на кълбо върху възглавничката си в ъгъла. Ингрид си беше отишла и Лайза, която дори не си направи труд да си приготви нещо за ядене, седеше зад бюрото и за стотен път прелистваше бележника си. Деклан така и не ѝ се обади, а когато позвъни в дома му, никой не отговори. И домашният телефон на Чарлс Брайър не отговаряше. Вече бе осем часът и на Лайза току-що ѝ бе хрумнала една ужасна мисъл. Тази мисъл изникна от нищото, носена от черните

криле на страха, и я завладя напълно, смаза я, накара я да застине от ужас и сърцето ѝ да спре за миг. Не, това не беше възможно! В никакъв случай! Тя и Тоби бяха щастлива семейна двойка. През тринадесетте години, откакто бяха женени, той не бе поглеждал друга жена... и все пак тази мисъл не я напускаше. Ами ако Тоби беше избягал с друга жена? Това ѝ хрумна, когато попадна на името Виктория Бърчфийлд в бележника си. Спомни си как Виктория последна бе научила, че съпругът ѝ има любовна връзка със секретарката си, и то в деня, когато той си тръгнал, като ѝ казал, че няма да се върне повече.

Обзета от страх, Лайза дълбоко си пое дъх. Дали Тоби не бе заминал с друга жена? Затова ли не беше ѝ се обадил цяла седмица? Дали не бе предизвикал кавгата, знаейки, че гордостта няма да ѝ позволи първа да му се обади?

Дълго време тя седя така, взирайки се в пространството, чудейки се какво да прави, неспособна да понесе дори мисълта, че той я е напуснал. Тогава ѝ хрумна, че Деклан не би се обадил в полицията, за да съобщи за изчезването на Тоби... Освен, ако самият той нямаше никаква представа къде е. Лайза си блъскаше главата, чудейки се с коя ли Тоби би могъл да има любовна връзка. Кога ли бе започнало всичко? Той беше ли се променил към нея през последните няколко месеца? Прибираше ли се късно, обяснявайки, че е трябвало да остане в службата? Така се паникьоса, че в главата ѝ започнаха шеметно да се въртят безумни мисли. Нейна ли беше вината?

Лайза се изправи и закрачи напред-назад из стаята по чорапи. Лоти погледна към нея, но реши, че не се очертава нищо вълнуващо от рода на бисквитка или разходка навън, и отново облегна главичка на лапите си.

— Тоби... Тоби — Лайза плачеше и произнасяше на глас името му, сякаш по този начин като с магическа пръчка щеше да го върне. — О, Тоби! Какво става?

Цялата се тресеше, задавяше се от ридания. Той не би могъл да си намери друга, нали?

Лайза се събуди, след като бе прекарала една много неспокойна нощ. Щом отвори очи, веднага я обзе ужасна тревога. Погледна часовника до леглото. Седем и половина. От горния етаж се чуваше

как Ингрид приготвя децата за закуска. Тили пицеше, защото Ингрид се опитваше да разреши дългата ѝ руса коса, а после Том се заоплакваше на висок глас:

— Няма ми обувките.

О, Божичко! — помисли си тя. Още един ден. Тоби трябваше да се върне тази вечер...

Лайза се надигна в леглото. Протегна ръка, съзнавайки, че другата му половина е празна и студена.

— О, Тоби! — прошепна, като оглеждаше спалнята в синьо и бяло, която двамата бяха споделяли дълги години. Сърцето ѝ потръпваше от страх, опита се да се овладее — Тоби, ти трябва да се върнеш у дома... Господи, какво ще правя, ако...

Нямаше сили дори да мисли за това. Риданията отново я задавиха, тя скочи от леглото и бързо навлече джинсите и пуловера си. Побърза да отиде в кухнята, за да си направи чашка кафе, защото искаше да седне зад бюрото си, преди децата да са слезли от горния етаж и да са проглушили ушите ѝ с обичайната сутрешна врява, която винаги включваше удивени викове заради недовършена домашна работа или изчезнала училищна униформа, а Тили прекаляваше с грижите за прическата си.

Веднага щом пушна Лоти в градината, Лайза побърза да отиде в малката си всекидневна на приземния етаж, затвори вратата и се приближи до телефона. Минутка по-късно телефонът иззвъня. Обаждаше се Деклан Конъли.

— Лайза! За Бога! Къде беше? Цяла седмица се опитвах да се свържа с теб — гласът му звучеше много тревожно. — Снощи се опитах да ти се обадя, но телефонът ти през цялото време даваше „заето“. Най-накрая ние с Максин трябваше да излезем и се прибрахме чак към три часа през нощта, не ми се искаше да ти звъня по това време. Какво става?

— Заведох децата в Съри, бяхме на гости на Ема Търнбъл. Деклан, какво става? Защо си съобщил в полицията, че Тоби е изчезнал?

— О, Господи! — той беше ужасен. — Полицаяте са идвали при теб, нали? Надявах се, че преди това ще мога да поговоря с тебе, ние наистина сме много притеснени за Тоби. Вече от една седмица никой

не е чувал нищо за него. Не се е появил в Щатите. Имаш ли някаква представа къде е отишъл?

— Нищо не знам, Деклан. Направо ще полудея от притеснение. Не разбирам какво става.

Лайза не можа да си наложи да му каже за страховете си, че може би става въпрос за друга жена.

— Той трябваше да ни се обади в понеделник — много разтревожено рече Деклан, — за да ни каже как вървят нещата там, но въобще не се е обаждал и честно казано, Лайза, аз съм изплашен до смърт. Преди да се обадя в полицията, говорих с Чарлс Брайър и той се съгласи, че трябва да съобщим за изчезването на Тоби.

— Снощи се опитвах да се свържа с теб и Чарлс, но не успях — каза Лайза.

— О, съжалявам. Чарлс замина за Ню Йорк, за да види какво става там. Лайза, имаш ли някаква представа къде може да е Тоби? Съвсем не е в неговия стил да изчезне по този начин — гласът му звучеше много напрегнато. — Опасявам се, че нещо ужасно се е случило.

— Знам, точно от това ме е страх — гласът на Лайза изведнъж секна.

— Значи нямаш никаква представа къде може да е отишъл?

— Никаква — тя помълча малко. — Преди да тръгне, се скарахме за нещо съвсем нелепо и почти не си говорехме. О! Всичко това беше толкова глупаво, но той не ми позвъни, както обикновено, и... — гласът ѝ отново секна. — Деклан... Възможно ли е да е избягал с друга жена?

— Лайза! — Деклан бе шокиран. — Как можа да си го помислиш? Знаеш, че Тоби не поглежда никоя друга; той те обожаваше.

— Защо си толкова сигурен? — възкликна тя, като едва сдържаше сълзите си. — Тоби е много привлекателен мъж, а и съпругата винаги последна научава за изневярата.

— Виж какво, Лайза, веднага избий тази мисъл от главата си. Истинско безумие е да си мислиш, че Тоби те е напуснал. Никога не би направил такова нещо, бъди сигурна.

Лайза въздъхна. Не че нямаше доверие на Тоби. Доколкото ѝ беше известно, той никога не бе поглеждал друга жена, но какво друго обяснение можеше да има? Другите две възможности — да се е

самоубил или да е бил убит при злополука — й се виждаха още поужасни.

— Какво да правя, Деклан? — безпомощно попита тя.

— Засега нищо — посъветва я Деклан — и нека да запазим спокойствие. Не казвай на никого, че Тоби е изчезнал. Последното нещо, което искаме, е тази история да се появи във вестниците. Вече казах на полицаите, че не бива да изтече никаква информация.

Лайза се стъписа.

— За Бога, защо не?

— Защото хората ще започнат да задават въпроси.

— Какви въпроси?

— Така вниманието ще се насочи към синдиката и към „Лойд“, а това не е желателно.

— Защо, по дяволите? Виж какво, Деклан, аз искам да знам какво се е случило с Тоби. Ако не е избягал с някоя друга, тогава трябва да разберем какво става. Може да се е случило какво ли не.

— Разбирам колко много си разстроена и притеснена, с всички ни е така. Но трябва да бъдеш смела, Лайза, и пред другите да се държиш така, сякаш Тоби е заминал някъде по работа. Много е важно никой да не разбере, че нещо не е наред — в гласа му прозвуча скрита заплаха.

— Какво говориш, Деклан?

Сега тя се ядоса и се разстрои от неговото желание да запази всичко в тайна.

— Помисли какво ни очаква, Лайза. Искаш ли да видиш големите заглавия във вестниците и съобщенията по телевизията: „Служител на „Лойд“ е изчезнал!“ Искаш ли журналистите да се настанят на бивак пред вратата ти? Да задават непрекъснато въпроси на теб и на децата ти? Да те следват на всяка стъпка и да излагат на показ личния ти живот?

Сега той изглеждаше вбесен и Лайза избухна в плач.

— Не ме интересува какво ще стане, важното е да го намерят — през сълзи каза тя. — Аз съм отчаяна, Деклан. Трябва да направим всичко възможно, за да го намерим.

— Повярвай ми, полицията и Интерпол ще се справят, не е необходимо да се намесват медиите — сега гласът му звучеше

утешително. — Нали разбираш — продължи той, — трябва много да внимаваме, иначе всичко това може да ни унищожи.

— Кого имаш предвид?

— Синдиката „Мартин Хамкрофт“, разбира се.

— Не те разбирам.

— Лайза, трябва да погледнем истината в очите, не е полезно за една компания да бъде свързана със скандал. Тоби заема висок пост в „Лойд“.

— За какво намекваш? Какво смяташ, че се е случило?

Известно време по линията не се чуваше нищо.

— Ти знаеш нещо, нали, Деклан? — попита тя, внезапно осенена от някакво предчувствие.

— Трябва да поговорим — гласът му прозвуча много уморено. — След половин час ще бъда при теб.

И Деклан затвори телефона.

II

Лондон, 1976-1990

Лайза винаги щеше да помни лятото на 1976 година, защото времето беше прекрасно — жарки дни и дълги, лениви, благоуханни нощи. И което беше по-важно, през това лято тя за първи път срещна Тоби Хамкрофт.

Живееше в един апартамент в Челси заедно с бившата си съученичка Ема и животът ѝ представляваше една безкрайна въртележка от гости и празненства, прекъсвана само от време на време заради многобройните курсове, на които ходеше. На двадесет и една години тя много добре пишеше на машина, подреждаше цветя и бе превъзходна готвачка, а напоследък изучаваше изкуството да шие пердета. Като много по-амбициозна, Ема бе станала журналистка и след като две години бе работила в един провинциален вестник, най-накрая я приеха на работа в „Ивнинг Стандард“.

— Защо да не поканим гости? — каза Ема една вечер. — Няма да е нещо официално, нали разбираш? Просто вино и малко сандвичи.

Лайза огледа всекидневната им. Апартаментът се намираше на най-горния етаж на основно ремонтираната къща; ниските му тавани и малките прозорци бяха почти на едно ниво с върховете на дърветата на площад „Полтън“.

— Възможно е — отвърна тя, — но само ако преместим всички мебели в спалнята. Но и тогава ще има голяма блъсканица.

— Кого ще поканим? — развълнувано попита Ема.

Направиха списък.

— Колко станаха? — попита Лайза, която бе седнала с кръстосани крака на пода.

Носеше бял панталон чарлстон, който напомняше за модата на шестдесетте години, и риза, открадната от гардероба на брат ѝ при последното ѝ гостуване у дома, в Шотландия. Бялата ѝ кожа бе порозовяла от горещината. Тя прокара ръка по влажната си от пот шия, повдигайки нагоре дългата си руса коса.

— Двадесет и шест — отговори Ема. — Разбира се, не всички ще дойдат.

Лайза прегледа списъка, взирайки се в разкращения почерк на приятелката си.

— Момичетата са прекалено много. Не познаваме ли повече мъже?

Ема, която лежеше на дивана, седна с изправен гръб.

— Аз познавам! Нека да поканим Тоби Хамкрофт.

— Кой е Тоби Хамкрофт? Никога не съм чувала за него.

Ема се засмя.

— Той е... възрастен мъж.

— Какъв възрастен мъж? — подозрително попита Лайза. Вкусът на Ема в тази област беше доста странен и определено съмнителен. — Ние не познаваме никакви възрастни мъже.

— Срецнах го през февруари, когато ходих на ски. Той е страхотен — и добави сериозно: — Но за съжаление не е мой тип.

— Колко е възрастен?

Ема прибра дългата си черна коса зад ушите и я погледна с игривите си черни очи.

— О, май е на около четиридесет или нещо такова — нехайно отвърна тя.

— Какво? — Очите на Лайза се разшириха от удивление. — Ти не говориш сериозно.

Приятелката ѝ отново се засмя.

— Да можеше да видиш лицето си! Само се пошегувах. Всъщност той е на около тридесет години.

— С какво се занимава?

— Струва ми се, че работи в „Лойд“. Ще ти хареса. Бива си го, пълен е с енергия и е много амбициозен.

Лайза се засмя.

— Тогава побързай да поканиш тоя Тоби... как му беше името!

Двете момичета посрещаха гостите в коридорчето на апартамента си, където бяха сложили кухненската маса, отрупана с бутилки бяло и червено вино. Много скоро навсякъде бе претъпкано с

хора, които шумно разговаряха, въздухът стана синкав от цигарения дим.

Лайза беше в дъното на всекидневната и пълнеше чашите на гостите, когато вдигна очи към входната врата и видя, че Тоби Хамкрофт е пристигнал. Нямахше как да го сбърка с някой друг; открояваше се сред другите мъже като изискан и лишен от наивност възрастен човек сред тийнейджъри.

Тя веднага усети, че притежава някакъв невероятен чар; изглеждаше много мъжествен, както стоеше там с една ръка в джоба, а с другата държеше чаша вино. Очите му бяха много тъмни и пронизващи. Леко развеселен, оглеждаше компанията, а устните му потръпваха, готови да се усмихнат. Тогава той улови погледа на Лайза и го задържа. От вълнението нещо я стегна в гърдите. Тоби пристъпи към нея, усмивката му стана по-широка и разкри хубавите му, съвсем лекичко криви зъби.

— Вие сигурно сте Лайза Мортимър. Ема толкова много ми е разказвала за вас. Доколкото разбрах, двете сте учили заедно в „Тюдор Хол“, нали? — беше очарователно непосредствен и говореше така, сякаш бяха стари приятели.

— Да — отвърна Лайза и изведнъж се смути.

— А сега с какво се занимавате?

— Струва ми се, че много бързо попаднах в категорията на вечните студенти — призна си тя. — В момента посещавам курс за шиене на пердета.

Тоби не се засмя, както тя очакваше. Изглеждаше заинтригуван, но Ема прекъсна разговора им, като въведе нови гости. Едва към края на вечерта двамата се озоваха един до друг.

— Здравсти! — приятелски каза той. — Страхотно парти! Забавляваш ли се?

— Да, наистина — отвърна тя.

— Какво ще правиш, като свърши всичко?

— Май ще трябва да измия чиниите.

— О, хайде стига! Нека да те заведе някъде на вечеря. Няма да позволя да се превърнеш в Пепеляшка, когато всички си тръгнат. Коя кухня харесваш? Френската? Италианската? Индийската?

Лайза се засмя и прие поканата, съзнавайки, че предварително е знаела, че ще приеме. Изведнъж, неизвестно защо, тя се почувства

много женствена и закриляна и откри, че това ѝ харесва.

През следващите седмици двамата много се сближиха. Лайза никога не беше си представяла, че е толкова прекрасно да си влюбена. Обожаваше Тоби и харесваше всичко у него — от начина, по който изглеждаше, до начина, по който говореше. Имаше спортна фигура, играеше тенис, караше ски и яздеше, а също така обичаше да ходи на лов и риболов.

— Точно за такъв мъж винаги съм мечтала — призна една вечер Лайза на Ема, докато двете се приготвяха да си лягат.

Ема мъдро кимна.

— Нали ти казах? Освен това той обича Лондон и е много общителен, точно като тебе. Вие двамата сте родени един за друг.

Родителите на Лайза пристигнаха със самолет от Шотландия, за да се срещнат с това олицетворение на всички добродетели, за което единствената им дъщеря непрекъснато говореше.

— Ще отседнем в „Бъркли“. Защо не го доведеш на вечеря? — предложи майка ѝ, лейди Мортимър.

— Така ще е прекалено очебийно, нали? — отбеляза Лайза. — Защо да не дойдете при мен да пийнете нещо и „случайно“ да се срещнете с него?

— Защо да не можем да се срещнем „нарочно“?

— Ами... — Лайза се поколеба. — Не бих искала всичко да изглежда прекалено явно... като че ли се надявам да ми предложи да се омъжа за него.

Родителите ѝ млъкнаха слисани.

— Толкова ли е сериозно, скъпа? — гласът на лейди Мортимър прозвуча глухо. — Ти си само на двадесет и една, Лайза. Наистина ли искаш да се омъжиш толкова рано?

— О, да! Ако той ми предложи, веднага ще кажа да!

Когато Тоби научи, че родителите ѝ са в Лондон, взе инициативата в свои ръце и покани всички на вечеря в „Конот“.

— Само се надявам, че той няма да разбие сърцето ѝ — разтревожено каза генерал сър Джордж Мортимър на съпругата си. — Ние всъщност не знаем нищо за него и за неговото семейство. За Бога, надявам се, че не е някой богат и надут донжуан.

— Както изглежда, не е лош — отвърна съпругата му Хелън.

— Поне работи в „Лойд“. И това е нещо.

За повечето хора „Лойд“ беше по-скоро нещо като клуб на висшето общество, отколкото застрахователна компания, а що се отнасяше до Джордж, подходящото частно училище, подходящият клуб и членството в „Лойд“ представляваха необходимите препоръки за един джентълмен.

— И баща му е работил в „Лойд“, но вече се е оттеглил. Основал е свой собствен синдикат „Мартин И. Л. Хамкрофт“.

— Откъде разбра това? — попита сър Джордж.

— Лайза ми каза. Ето защо Тоби постъпил във фирмата преди десет години и затова според Лайза му предстои много да се издигне.

Сър Джордж се усмихна одобрително.

— О, да. Сдружението на възпитаниците на елитните училища. Те винаги успяват.

— И възпитанички членуват в него — кротко отбеляза лейди Мортимър.

Съпругът ѝ потръпна.

— Това е невероятно! — изсумтя той. После добави: — Този Хамкрофт ми се вижда доста подходящ. Колко жалко, че Лайза е толкова млада. Ще ми се още малко да се порадва на свободата си.

— Това да не е един от твоите коне! — възкликна лейди Мортимър. — А колкото до това дали ще се омъжи за Тоби, ще почакаме и ще видим.

Не беше необходимо да чакат дълго. Шест месеца по-късно Лайза и Тоби се ожениха в малка църквичка, намираща се близо до имението на баща ѝ в Шотландия, а Ема бе една от шаферките.

Фреди, двадесет и две годишният брат на Лайза, бе много впечатлен от своя шурей.

— Бива си го — каза той на най-добрия си приятел Арчи Къмингс, който бе учил заедно с него в Итън и също бе във възторг от Тоби.

— Толкова е богат! — отбеляза Арчи. — И при това е страшно мил!

— Аз също имам намерение да постъпя в „Лойд“ — заяви Фреди.

Беше в деня след сватбата и двамата пътуваха обратно към Оксфорд, където изучаваха английска литература и философия.

— Няма да ти е приятно да работиш в офис — каза Арчи. — И нима искаш да живееш в Лондон?

— Няма да е необходимо да работя в „Лойд“, ако стана име.

— Това път какво е? Какво означава да станеш „име“.

— Това е човек, който влага пари, за да стане член на няколко синдиката, в които застрахователните полици са гарантирани. Да предположим, че имаш лодка и искаш да я застраховаш. Ще възложиш тази работа на някой брокер от „Лойд“, а той, на свой ред, ще отиде в някой синдикат, за да вложи полицата ти. Ако в края на годината с лодката ти всичко е наред, аз като член на синдиката ще получа дял от печалбата. От друга страна, ако лодката ти потъне, аз съм се договорил да компенсирам загубата ти с предварително определена сума.

— За да мога да си купя нова лодка?

— Да.

— Но все пак ще трябва да работиш в офис, нали така? — отбеляза Арчи.

Фреди се усмихна снизходително.

— Точно тук грешиш. Има такова понятие като външен вложител. Това означава, че аз няма да работя в застрахователната компания, а просто ще оставя парите си на нейно разположение.

— Колко? — заинтригувано попита Арчи.

— Тоби каза: седемдесет и пет хиляди лири.

Арчи избухна в смях.

— И откъде ще намериш толкова пари?

Фреди се замисли.

— Би могло да се уреди нещо... струва ми се.

— Бих искал да знам как ще стане това. Или имаш седемдесет и пет хиляди, или ги нямаш.

— Да, но не е необходимо да имам всички тези пари в наличност. Просто ще трябва да представя имущество на тази стойност.

— Все същото — отбеляза Арчи. — Имаш ли имущество на стойност седемдесет и пет хиляди лири? Ти дори нямаш кола! И живееш с издръжката, която ти праща баща ти.

— Знам — Фреди се ядоса на приятеля си. Вече бе обмислил всичко и смяташе, че е напълно възможно. — Идеята е — продължи той — татко да ми прехвърли Балнабрек сега, а не да го наследя, след като той умре, при което...

Арчи изглеждаше ужасен.

— Защо ще го прави? Къщата принадлежи на него и на майка ти. Не можеш да очакваш от него да ти я поднесе на тепсия и да отиде да живее другаде, нали?

— О, престани! — Фреди бе не по-малко шокиран от него. — Нищо подобно. Той може само да ми я прехвърли с нотариален акт, което ще ми е от полза в две отношения.

— Не виждам как ще ти е от полза — със съмнение изрече Арчи.

— Първо на първо, ще ми спести плащането на данъка за наследство, ако предположим, че татко няма да умре през следващите седем години, което е много вероятно, а междувременно (и тъкмо затова предложението е много привлекателно) аз ще трябва само да докажа, че притежавам имущество за седемдесет и пет хиляди лири. Не е необходимо да имам сумата в наличност. Дори да държах седемдесет и пет хиляди в банката, нямаше да е нужно да ги предлагам на „Лойд“. Бих могъл същевременно да ги вложа някъде другаде! Това означава двойни приходи от един и същ капитал. Направо е невероятно!

— Прекалено хубаво е, за да е вярно — възрази Арчи. — Ако не е необходимо да даваш капитала на „Лойд“, както твърдиш, ами просто трябва да им докажеш, че го имаш, защо повече хора не станат външни вложители! И аз бих могъл да намеря известна сума пари и да го направя.

— Защото трябва да те поканят... или да имаш връзки, за да се включиш. Това е като клуб, Арчи. Но Тоби ме посъветва да го направя колкото може по-скоро, ако имам такова намерение, защото не след дълго сумата ще бъде увеличена на сто хиляди лири.

Арчи започна да прави някакви сметки наум, като си мърмореше под нос. Най-накрая каза:

— Прости ми за черногледството, но какво ще стане, ако много хора си поискат дължимото едновременно? Не е ли възможно тогава „Лойд“ да поиска твоите истински пари? За да плати задълженията си.

Фреди гръмко се изсмя.

— Няма начин, драги! Човек може да разпредели парите си в няколко различни синдиката. Тоби го нарича „разпределяне“ на загубите, за да не се разориш. Не забравяй, че има и презастраховане. Бих могъл да се застраховам срещу евентуалните загуби. Тоби казва, че „Лойд“ е сигурна работа. Я виж той колко много пари е натрупал!

След медения месец в Ямайка Лайза и Тоби се върнаха, загорели от слънцето и щастливи.

— Беше великолепно — каза Лайза на Ема няколко дни по-късно, когато двете се срещнаха, за да обядват заедно. — Не мога да ти опиша колко прекрасен е семейният живот — очите ѝ бяха кристално бистри и гледаше като замаяна поради прекалено страстните сексуални преживявания и ослепителното слънце. — Никога не съм си представяла, че животът може да е толкова фантастичен — добави тя с благоговение.

Ема, която бе успяла да се измъкне за малко, след като бе присъствала на модно ревю и ѝ предстоеше да интервюира моделиера за „Ивнинг Стандарт“, доволно се усмихна.

— Чак толкова ли беше хубаво? — попита тя.

— Още по-хубаво — задъхано каза Лайза.

По времето, когато бяха девствени, често бяха разговаряли за секса, чудейки се какво ли точно представлява; сега, след като и двете знаеха това, вече не обсъждаха подробно тази тема. Всичко това бе прекалено лично, прекалено съкровено, за да го споделят, освен с най-общии изрази.

— Толкова се радвам — каза Ема. — Не си ли доволна, че те запознах с Тоби?

Лайза затвори очи в екстаз.

— Божичко, какво ли щеше да бъде, ако не беше ме запознала с него? Никога няма да мога да ти се отблагодаря, Ем. Това беше пръстът на съдбата, първо си се запознала с него, когато ходи на ски, а после го покани на гости, за да ми го представиш. Това е пръстът на съдбата, сигурна съм.

Ема погледна с обич приятелката си.

— Как е новата къща?

— Страшно ми харесва. Холанд Парк е фантастично място и веднага щом декораторите приключат работата си, трябва да ни дойдеш на гости.

— С най-голямо удоволствие — усмихна се Ема. — Всъщност исках да те попитам... Смяташ ли, че Тоби би могъл да ме запознае с някои хора от „Лойд“? Ще ми се да напиша статия за тази компания.

— Е, това е огромна компания. Но ти сигурно искаш да се запознаеш със застрахователите и с брокерите, нали? Всъщност те единствени работят в стаята, както се изразяват.

— Така ли се казва? Стаята! Ще уредиш ли това за мен, Лайза? За всички „Лойд“ е обгърната в такава тайнственост. За мен ще бъде голямо постижение, ако мога да взема интервю за „Стандард“.

Мисълта за една хубава статия доста повиши настроението на Ема.

— Ще видя какво мога да направя. Тоби още не ме е водил в службата си. Имам чувството, че жените, особено по-красивите, не са добре дошли там — добави тя, смеейки се.

— Колко типично за мъжете. За Бога, защо винаги се държат така, като че ли са все още в началното училище?

След като се раздели с Ема, Лайза отиде да напазарува, преди да се прибере вкъщи. Разказът ѝ за щастливия семеен живот с Тоби никак не беше преувеличен. За първи път през живота си тя се събуждаше всяка сутрин, изпълнена с вълнуващи очаквания. Понякога просто лежеше неподвижно и гледаше Тоби, лицето му беше младо и гладко в съня, тъмната му коса бе разрошена на тила и лъскава като гарваново крило. Друг път се примъкваше до него, притискаше силно тялото си в неговото и дълбоко вдъхваше топлия и сладък мирис на кожата му.

— Добро утро, миличка — сънливо казваше той и Лайза още повече се сгушваше в него, внезапно пламнала от желание и неудържима страст. Тоби усещаше това, прегръщаше я, целуваше я по шията, после по меката кожа точно под ухото и по устните, които бяха меки, отзивчиви и розови като на дете.

— О, обичам те... — с въздишка казваше тя, извиваше гръб, разтваряше крака, галеше гърба му, топлото ѝ дихание обливаше бузата му. — Обичам те до смърт.

Тоби бързо се възбуждаше при вида на гладките ѝ и заоблени гърди и изящната извивка на бедрата, хващаше ръката ѝ и я слагаше

там, където най-много му се искаше да го докосва, да го гали до мига, когато щеше да проникне нежно в младото ѝ тяло.

После тя простенваше, застанала за миг на тънката граница между насладата и болката, между рая и ада, а след това откриваше, че е в рая и викаше в екстаз, страстно, нетърпелива да се остави да я издигне на гребена на вълната, която щеше да се извиси нагоре и да се разбие в цялото си великолепиe, полагайки ги, изтощени, на брега.

Чуваше как Тоби стене от удоволствие в този уязвим миг на пълното отдаване, когато изглеждаше съвсем беззащитен и го обичаше повече от всякога. Прегръщаше го силно, закриляше го, докато силите му се възвърнеха, притискайте буза в неговата и тихичко му казваше, че е най-прекрасният мъж на света.

Застанала между Тоби и Ема, Лайза удивено оглеждаше просторния приземен етаж с мраморните колони в сградата на „Лойд“. Напомняше ѝ за една от залите на музея „Виктория и Албърт“, макар че тук съвсем не цареше онова застинало безмълвие. Така наречената стая гъмжеше от добре изразяващи се мъже в тъмни костюми от всички възрасти; някои бързо се втурваха от едно място към друго, но повечето лениво се мотаеха наоколо и току спираха да побъбрят с някого. Стотици дъбови бюра с дървени скамейки от двете им страни разделяха помещението на десетки секции, като в средата на всяко бюро имаше дървена преграда с полици, съдържащи купчини папки. Така бюрата приличаха на кабинки и обикновено работещите тук ги наричаха кутийки.

— Застрахователите седят в тези кутийки — обясни Тоби — и когато някой брокер като мен иска да направи нова полица или може би да поднови стара и да ѝ удължи срока с още една година, занася карнетката на някой застраховател.

— Ей, я почакай малко, нещо не ми е ясно! Какво е това карнетка!

— Карнетката е бял картон, сгънат на три. Голяма е колкото служебен плик и на нея са записани името и адресът на човека, който иска да бъде застрахован, плюс някои подробности. Ако застрахователят е доволен от него, ако през годината е изпълнявал

условията и няма никакви оплаквания от него, тогава ще му осигури линия.

— И какво представлява тази линия!

— Това е процент от сумата, която трябва да бъде покрита. Един малък синдикат може да поеме отговорност, да кажем, за сума от порядъка на 0.3 процента, докато друг би могъл да достигне до 10 процента. Тогава моята задача като брокер е да се редя на опашка пред различните кутийки, докато получа достатъчно линии, за да покрива цялата застраховка.

Ема изглеждаше очарована.

— Нека да изясним нещата — каза тя, все още надявайки се да получи позволение да напише статия за най-известната застрахователна фирма в света. — Тоби, да не би да искаш да кажеш, че нито един от тези типове, дето стоят в кутийките или както ги наричаш синдикати, не е готов да осигури цялата полица? Ако аз поискам да застраховам къщата си, да речем, моята застраховка ще бъде ли разпределена между всички тези синдикати!

— Да, но същевременно с твоята полица ще се заеме някой служител в компания от рода на „Мартин Хамкрофт“, а ние ще сме тези, които ще ти осигурим всички необходими линии, тъй че ако предявиш искане, ние ще съберем парите и ще ти пратим чека.

— Да, разбирам — бавно изрече Ема.

— Някои синдикати поемат застраховки за морския флот, други не. Някои се специализират в застраховането на кораби, самолети, петролни танкери, други предпочитат сигурността и застраховат къщи или коли, или може би бижута, стига да са в хранилището на някоя банка. От моя гледна точка, като брокер най-важното е да си наясно кое какво е и да си в добри отношения с всички тях; не се знае кога ще имаш нужда от някоя услуга.

Докато говореше, Тоби ги развеждаше из помещението. Атмосферата беше удивително спокойна, като се имаше предвид, че тук се залагаха милиарди долари, макар че това се правеше по един много добре организиран и контролиран начин.

В средата на помещението имаше подиум, върху който бе застанал един много висок мъж и говореше в микрофон. Той беше облечен с червено сако — дълго до коленете и с широки черни маншети и яка. Към него носеше черен панталон и копринен

цилиндър, украсен с широка златиста лента с тока отпред. На ръцете му имаше безупречно бели ръкавици.

— Какво прави този комисионер? — Лайза тихичко попита Тоби. Напомняше ѝ за някой от величествените служители в резиденцията на кмета на лондонското Сити „Меншън Хаус“.

Тоби изглеждаше развеселен.

— Наричат го *келнер*^[1]. Обявява нечие име.

— За това ли му е тоя високоговорител? — изкиска се тя. — Всеки момент очаквам да обяви: „Влакът, композиран на трети коловоз, заминава за Аксминстър.“

— Признавам, че в наше време тази система изглежда много старомодна, но в „Лойд“ обичат традициите. Шефовете обядват в „Капитанската каюта“, това е тяхната светая светих; била е пренесена с всичките ѝ подробности от една голяма къща в провинцията. Декораторът е Робърт Адам, направил е всичко: хоросановата мазилка, колоните, полилеите и тъй нататък.

— Това е невероятно — каза Ема. — И какво всъщност представлява „Лойд“? — попита тя Тоби. — Хората все казват „той работи в Лойд“, но какво точно означава това?

— „Лойд“ е застрахователен пазар, състоящ се от застрахователи, брокери и агенти. Ние всички имаме свои офиси тук наблизо, но взети заедно, ние всички сме част от „Лойд“ и тъкмо тук, в стаята, правим нашите сделки. Тя е като пазар, на който сключваме най-добрите си сделки, където се опитваме да служим на гражданите, като застраховаме тяхната собственост и където се надяваме да изкараме малко пари и за себе си — Тоби с гордост огледа гъмжащото от хора помещение. — Парите, които изкарваме, бихме могли да наречем и *пари на щастieto*. Получаваме печалба, като събираме застрахователни вноски и подновяваме застрахователни полици. Ако на застрахованото имущество не му се случи нищо лошо, получаваме печалба — той се обърна и я погледна със сериозните си черни очи. — Ако сме на загуба — тихо добави Тоби, — това означава, че някой друг е бил сполетян от още по-голяма загуба — и морална, и материална.

— Божичко, много е вълнуващо, нали? — с благоговение изрече Ема. — Това място има някакво лустро.

Тя вдигна поглед към прочутата по целия свят голяма камбана, която висеше на дървена рама.

— Това сигурно е камбаната на „Лутен“?

Тоби кимна.

— Била е свалена от британската фрегата „Лутен“, която потънала в 1799 година близо до холандския бряг. Бие веднъж, когато изчезне някой кораб, и два пъти, когато корабът се завърне невредим. Казват, че тази традиция скоро ще бъде забравена.

— Срамота! Защо хората постоянно се стремят да променят всичко само заради самата промяна? Тоби, не можеш ли да ми издействаш позволение да пиша за всичко това? — тя обхвана с един жест цялото помещение. — Ще стане невероятна статия, наистина — умолително добави Ема.

Той тъжно се усмихна, разбирайки нейното вълнение.

— Не смятам, че би било възможно, Ема. В „Лойд“ не обичат публичността.

После млъкна и се замисли дълбоко.

— Какво има? — попита Лайза.

— Хрумна ми нещо — отново погледна към Ема. — Вероятно бих могъл да ти издействам разрешение да пишеш за колекцията „Нелсън“.

— Какво е това?

— Не е ли колекция от старинни неща? Писма за и от Нелсън и лейди Хамилтън, бижута, сребърни прибори и от този род? Спомням си, че ти си ми разказвал за нея! — възкликна Лайза.

Ема замечтано огледа стаята, която някога е била кафене; фирмата все повече се разраствала, тъй като Едуард Лойд успявал да убеди на чашка кафе все повече и повече търговци и корабоприитежатели да се застраховат...

— Между тези стени има толкова много история — каза тя.

Тоби изглеждаше така, сякаш и той съзерцаваше нещо отминалото, после рязко въздъхна.

— Не ми се вярва още дълго да останем в тази сграда — със съжаление изрече той.

Лайза и Ема го погледнаха стреснато.

— Защо не? Къде бихте могли да се преместите?... Освен ако не наемете Албърт Хол^[2] за постоянно? — пошегува се Ема.

— Носят се слухове, че ще си имаме нова сграда. Сегашният президент на фирмата страшно много желае това, макар че ще ни

струва около сто милиона лири, както разправят. Предложили са на Ричард Роджърс да направи проекта.

В този момент Тоби забеляза един свой колега и му махна приятелски, а след това го представи на дамите.

— Това е Деклан Конъли — каза той. — Деклан е брокер в „Мартин Хамкрофт“.

Лайза стисна ръката на един мъж, който изглеждаше малко по-млад от Тоби; би му дала около двадесет и седем години. Беше среден на ръст, макар че набитото тяло и късите крака го правеха да изглежда по-нисък. Жадните му сиви очи се впиха в нейните; ръкостискането му беше много силно.

— Приятно ми е да се запознаем — отсечено изрече той. — За първи път ли идвате тук?

— Да — отвърна Лайза. — Разбрахме, че в бъдеще ще имате нова сграда и смятаме, че е срамота да се прави такова нещо.

Усмивката му стана още по-широка и той се обърна към Ема.

— И вие ли мислите, че е срамота? — попита Деклан.

— Зависи с какво ще заменят сегашната сграда — разумно отвърна тя.

— Хайде да отидем да обядваме вече — предложи Тоби и погледна часовника си. — Ха! Дванадесет и половина. Стомахът ми се обажда тъкмо навреме.

— Какво ще кажете за едно малко италианско ресторантче близо до „Сейнт Мери Акс“?

— Добра идея.

Тоби и Лайза тръгнаха напред, а Ема и Деклан ги последваха; много скоро се увлякоха в разговор. Лайза улови погледа на Тоби и повдигна вежди многозначително.

— Подхождат си — само с устни произнесе тя.

Тоби комично се ококори и направи лека гримаса.

— Какво има? — прошепна Лайза.

— Той е женен. Кажи й да внимава.

Деклан Конъли обичаше жените. Той също така обичаше хубавите къщи, бързите коли, марковото шампанско и ръчно изработените костюми от Савил Роу. Макар че идваше от северната

част на Англия, с невероятна бързина и лекота бе открил най-забележителните места в Лондон. Малцина знаеха, че именно Чарлс Брайър го е назначил на работа като брокер в „Мартин Хамкрофт“, защото искал да запази някаква тайна. Още по-малко хора знаеха, че родителите му са все още живи. Той никога не споменаваше за тях и изисканите му нови приятели оставаха с впечатлението, че са починали. Деклан искаше да принадлежи към висшето общество и засега се справяше доста добре. Притежаваше къща в Кенсингтън, тъй като се предполагаше, че това е районът на заможните професионалисти, сред които беше като у дома си. Освен това се бе оженил за много хубава францужойка на име Максин, с която се чувстваше спокоен; двамата имаха почти еднакъв произход, като се имаше предвид това, че баща ѝ беше собственик на малък ресторант в покрайнините на Париж.

Тя притежаваше и едно друго преимущество, много бързо оценено от Деклан — бе невъзможно да се съди за нея по разваления ѝ английски; голямо предимство в една страна, където най-напред акцентът издаваше към коя класа принадлежиш.

Максин бе дребна, мургава и сочна. Сама шиеше дрехите си, след като доста бързо бе научила какво носят жените от висшето общество, и много скоро успя да засенчи именно онези, на които се стремеше да подражава. Жадно четеше списанието „Дом и градина“ и се зае да обзаведе сама подобната им на вила къща в Скарсдейл. Колегите на Деклан, които той понякога канеше на чашка, много скоро обявиха, че Максин притежава изящен вкус.

Двамата бяха решили да нямат деца; прекалено много се стремяха да получат най-хубавото от всичко. За да си намери някакво занимание, след като обзаведе къщата, Максин се захвана с благотворителна дейност, знаейки, че това е най-добрият начин да завърже подходящи запознанства, особено ако внимава при избора на благотворителната институция — например Британския червен кръст или Кралското общество на водните спасители.

Деклан завърза полезни познанства в „Лойд“ и започна да кани съответните хора на вечеря, докато Максин канеше новите си приятелки, занимаващи се с благотворителност, и така двамата си създадоха система от връзки, работейки в пълна хармония за подобряване на положението си. Ако не смятаме това, че Деклан

прекалено много обичаше да флиртува и понякога отиваше и по-далеч от обикновения флирт. Но любовните му връзки никога не бяха сериозни, пък и като францужойка Максин се правеше, че нищо не забелязва. Тя беше съпругата. Това бе най-важното.

— Може ли днес следобед да видя колекцията „Нелсън“? — попита Ема, докато седяха в препълнения с хора ресторант и ядяха спагети.

— Не виждам защо не — нехайно заяви Деклан. — Тоби, ти би могъл да уредиш това, нали?

— Ще видя какво мога да направя.

— Къде е проблемът? — попита Лайза.

— Пази се в специален трезор, който представлява копие на капитанска каюта. Ще трябва да си издействаме разрешение да влезем и някой ще трябва да ни отключи.

— Това е фантастично! — възкликна Ема. — О, надявам се да ни позволят да я видим.

По-късно същия следобед четиримата разглеждаха колекцията, която включваше позлатени сребърни кофички за охлаждане на вино, великолепен супник и къдрица от косата на лорд Нелсън, сложена в перлена брошка, която някога бе принадлежала на лейди Хамилтън.

— Твоя съименничка, Ема — обяви Деклан, като плъзна ръка около талията ѝ.

— Само по това си приличаме — сухо отвърна тя и се отдръпна от него. — Я виж, Лайза! — обърна се Ема към нея. — Това е стар корабен дневник, в който има описание на Трафалгарската битка.

Лайза застана между Деклан и Ема.

— Божичко, нали е удивително?

— Забелязахте ли пъстрите флагчета около корнизите? — попита Тоби и посочи към тавана. — Знаете ли, че при сигнализацията с флагчета не е имало знак за думата „дълг“ и е трябвало да бъде изписвана цялата?

— Както в „Англия днес очаква от всеки да изпълни дълга си“.

— Нали? — рече Лайза.

— Точно така — съгласи се Тоби. — Отвратителен стар негодник, нали?

Всички погледнаха към портрета на Нелсън. Беше окачен на стената над лентата на ордена на Бат, изложен в голяма кутия,

тапицирана с кадифе.

— Според мен той е много секси — каза Ема, която изучаваше портрета, наклонила глава на една страна.

— Струва ми се, че е по-скоро много силен, отколкото секси — отбеляза Лайза.

— Не е ли едно и също? — попита Деклан. — Винаги се е смятало, че силните мъже са привлекателни за жените.

— Така ли? — Ема, изглежда, се съмняваше в това, но Лайза хвърли многозначителен поглед на Тоби.

— О, да, несъмнено е така — каза тя, усмихвайки се злобно.

— Знаеш ли какво искам за нас? — попита Тоби, след като бяха отпразнували първата годишнина от сватбата си. След празничната вечеря навън двамата лежаха в леглото.

Лайза се обърна да го погледне. Беше бременна в шестия месец и се питаше какво ли още би могла да иска от живота. Тя имаше Тоби, красива къща в онази част на Лондон, която най-много харесваше, очакваха първото си дете.

— Какво искаш? — попита тихо.

Той се обърна да я погледне право в очите и както винаги в такива случаи, сърцето ѝ леко подскочи в гърдите. Макар че го познаваше толкова добре, неговата сексуална привлекателност все още я караше да тръпне. Тоби притежаваше голям чар и тя знаеше, че и други са завладени от него. Когато влезеше в претъпкана стая, хората спираха да говорят и се обръщаха да го погледнат; той сякаш я изпълваше с присъствието си. Притежаваше някакъв животински магнетизъм, който като че ли влияеше на мъже и на жени, някаква сила, с която привличаше хората и ги караше да го харесват. Да бъдеш обичана от Тоби беше все едно да се къпеш във вълшебната топлина на слънчевите лъчи.

— Бих искал да имаме къща в провинцията — каза той.

— И да напуснем Лондон ли? — стреснато попита Лайза.

Тоби поклати отрицателно глава и посегна да хване ръката ѝ.

— Не. Ще ми се да си запазим тази къща и да купим някоя хубава селска къща в Хампшир или Уилтшир. Ще имаме и няколко акра земя, понита за децата...

— Децата ли? — прекъсна го тя, смеейки се. — Дай ми време, скъпи. Все още не съм родила първото ни дете.

Тоби се усмихна щастливо.

— След време ще имаме още деца — доволно каза той. — Бих искал животът ти да е прекрасен, скъпа.

— Но той и сега е прекрасен — с усмивка рече Лайза. — Струва ми се, че не бих могла да искам нищо повече.

— Човек винаги иска нещо повече, Лайза. По-хубава къща, по-хубава кола, имот в провинцията или някъде в южните страни. Повече и по-хубави бижута за теб, хеликоптер за мене. Човек никога не може да се насити.

— Това е все едно да кажеш, че алчността ражда алчност.

— Не. Щом веднъж опитаеш определен начин на живот, щом видиш луксозните стоки, започваш да се стремиш към все по-голямо съвършенство. Ставаш любител на съвършенството във всичко.

Лайза избухна в смях.

— Това е най-доброто извинение, което съм чувала, ако искаш да си прекарваш приятно времето и да си живееш като Крез. И най-бомбастичното.

Тоби се изкиска.

— Обичам да харча пари — призна си той, — но също така ми е приятно да ги печеля.

— Което е много добре, защото иначе ще трябва да започнеш да обираш банки, за да можеш да осъществиш плановете си.

Но Тоби притежаваше блестящ ум и тя го знаеше. Беше чувала, че е наследил своите способности от баща си Мартин. Несъмнено неговата компания бе една от най-големите в „Лойд“, обединяваше дванадесет синдиката с общ доход от над петстотин милиона лири. Името Хамкрофт бе синоним на почтеност, честност и умна, но смела застрахователна политика. Един ден Тоби щеше да стане президент на компанията, но засега Чарлс Брайър заемаше този пост, а Тоби беше брокер и главен изпълнителен директор на агенциите „Хамкрофт“, които поемаха делата на всички *външни вложители*.

От самото начало Лайза знаеше, че ще направи всичко възможно, за да му помогне да осъществи мечтите си. През изминалата година, откакто бяха женени, бяха канили гости на вечеря средно по веднъж седмично — способностите ѝ на готвачка винаги бяха превъзнасяни;

освен това организираха голямо празненство за всички служители на „Хамкрофт“, в това число и за чистачките, които се грижеха за офисите на Фенчърч Стрийт. Всъщност всичките им развлечения вече бяха свързани с бизнеса, но Лайза нямаше нищо против. Животът на Тоби беше и неин живот и ако можеше да му помогне, като от време на време канеше на гости разни досадни хора, това бе незначителна цена за най-голямото щастие, което някога си бе представляла.

— Мога ли аз да направя нещо, за да ти помогна да спечелиш тези милиони? — попита тя, като притискаше лице към шията му. Тоби я прегърна още по-силно, очите му бяха изпълнени с нежност.

— Просто продължавай да бъдеш такава, каквата си, все така усмихната — тихо каза той. — Имам нужда само от теб и това е всичко. Не знам какво бих правил без теб — после много бавно и нежно я целуна по устните.

Лайза го погледна закачливо.

— Ако ме нямаше, много скоро щеше да си намериш някоя друга! Сигурна съм, че в момента цяла опашка чака пред входната врата. Такъв богат избор имаш, че направо ще се разглезиш.

Тоби се засмя, но очите му бяха сериозни.

— Не. Само ти знаеш как да се оправяш с мен. Само ти усещаш от какво имам нужда.

— Наистина ли?

Той кимна утвърдително.

— Защо според теб не съм се оженил по-рано? Чаках да срещна подходящата жена. Ние сме създадени един за друг.

— Знам.

Лайза нежно го погали по лицето, прокара пръст по линията на черните му вежди, по извивката на долната челюст. Пълните му устни говореха за сила, но и за нежност и тя прокара показалец по извивката на горната устна.

— Обичам устните ти — каза Лайза и го целуна.

— А аз те обичам цялата, любима, и смятам да сложа целия свят в краката ти. Един ден.

— Следващата сряда ще вечеряме с Тоби Хамкрофт и жена му — каза лейди Роузмари Дейвънпорт, цялата в кашмир и перли. —

Хъмфри, още като ни поканиха, ти казах, че не виждам как ще отидеш на лов същия ден. Няма да успееш да се върнеш навреме от Хай Уикъм.

Висок, плешивеещ и с розова кожа, сър Хъмфри премигна със светлите си клепачи и объркано погледна жена си.

— Но аз обещах на Джони да отидем на лов — раздразнено отвърна той. — Кой са тези Хамкрофт?

— Много добре знаеш кои са. Това е онзи човек, който работи в „Лойд“; тъкмо ти ми каза, че той навярно ще може да ме включи сред *външните вложители*. Не си ли спомняш? Ти също така ми каза, че това е една от най-приятните личности, които си срещал. Двамата живеят в Холанд Парк.

Хъмфри стоеше пред камината, заемаща централно място в просторната всекидневна на тяхната великолепно къща Кейвънхам Корт в Съфък, и подрънкваше дребните пари в джоба си — навик, който направо подлудяваше жена му.

— Май си го спомням — разсеяно каза той, — но нека да им съобщим, че няма да можем да отидем на гости. Ти знаеш колко много обичам лова, Роз.

Лейди Роузмари Дейвънпорт, бивша лейди Роузмари Фортескю, единствено дете на покойния граф на Уитълси, гневно погледна съпруга си. Двамата бяха женени от тринадесет години и половина, които понякога ѝ се виждаха прекалено много. Лошото на Хъмфри беше, че макар да изглеждаше много мил, същевременно бе безкрайно тъп. Мисълта му се избистряше само когато ходеше на лов или на състезания по стрелба. Това бяха неговите най-големи увлечения в живота, които можеха да се сравняват само с обожанието му към Фийби, Мелъди, Белинда и Зелда — не негови дъщери, ами четири черни лабрадора.

— Аз вече приех поканата на семейство Хамкрофт — твърдо заяви тя. — Ако държиш точно в този ден да отидеш на лов, просто ще трябва да се върнеш по-рано.

— Лоша работа — изръмжа той и посегна да погали Фийби по главата. — Лоша работа, нали, Фибс? — кучето заудря с опашка по пода и вдигна към него изпълнен с благоговение поглед. — Бедничката Фибс! Няма да можем да ловуваме дълго през този ден.

Наведе се и я погали по гърба, а другите кучета мигновено се скупчиха наоколо, жадни за неговото внимание.

Лейди Роузмари мълчаливо въздъхна. Наистина Хъмфри изглеждаше по-привързан към кучетата, отколкото към Лора и Ричард. Той се суетеше около тях и така ги глезеше, че това ѝ се виждаше направо нелепо, но пък тя бе прекарала целия си живот в провинцията, докато той винаги бе живял в Лондон, тъй че нейното отношение към животните бе съвсем различно. Особено към ловните кучета. Те трябваше да вършат работа и лейди Роузмари бе настояла да ги изпратят на обучение. Когато ги прибраха у дома, той не само бе много доволен от тяхната покорност, но и положи доста усилия да развали постигнатото, като им даваше вкусни хапки и ги глезеше.

— Ще отида да се погрижа за багажа — обяви тя, като стана от елегантния диван в стил Луи XIV, сложен срещу камината. По бледото ѝ лице е остри черти се изписа леко презрение. Как бе могла да се омъжи за такъв безнадежден глупак?

— Добре — отвърна той. — Май трябва да тръгнем по-рано, за да избегнем голямото натоварване в Лондон. Освен ако не искаш да тръгнем много късно — с надежда добави сър Хъмфри — или дори утре сутринта?

Лейди Роузмари поклати глава.

— Невъзможно е, Хъмфри. Децата утре са на училище, знаеш колко нервни стават, когато са изморени.

Лора беше на осем години, а Ричард — на пет и ходеха на училище в Лондон. Ако не се наспяха добре, двамата ставаха невъзможни.

— Жалко е, че въобще трябва да ходим в града — тъжно промърмори той.

Сър Хъмфри обичаше Кейвънхам Корт, който се намирал сред двадесет акра първокласна земя в Съфък и принадлежеше на съпругата му — наследство от покойния ѝ баща. С най-голямо удоволствие би живял там през цялото време, но Роузмари предпочиташе Лондон, който за нея беше художествената столица на света. Затова през седмицата живеела в просторен апартамент в Итън Плейс, който тя бе купила след женитбата им.

Разбира се, Хъмфри бе прав, когато по време на спор заявяваше: „Всичко е твое.“ Така си беше. Всичко принадлежеше на нея, а

Хъмфри имаше само няколко хиляди лири, оставени от баща му, директорски пост в малка компания, в чийто управителен съвет бе поканен заради титлата си, и никакво имущество. Отначало той не бе обръщал внимание на това, но постепенно, с годините, нейното богатство бе станало причина да се разклати връзката им, карайки го понякога да се чувства непълноценен. Тогава той се сети. Именно този Тоби Хамкрофт бе разправял надълго и нашироко колко богат може да стане човек и това го бе накарало да му каже: „Обади се. Може би ще се заинтересувам от възможността да стана *външен вносител*.“

Съвсем беше забравил за това. Хъмфри замислено сбърчи чело. Той може и да беше тъпак, но Тоби Хамкрофт го бе уверил, че ако вложи пари в „Лойд“, ще трябва само да седи и да чака печалбите. Тази идея ужасно му допаднаше.

През следващите няколко години мечтите на Тоби започнаха да се осъществяват. Бумът във финансовия свят през седемдесетте години бе продължил и през осемдесетте. Всички печелеха пари и „Лойд“ не правеше изключение в това отношение. Като брокер, който възлагаше осигурителни полици на множество преуспяващи синдикати, Тоби спечели цяло състояние. Много скоро той и други като него се захванаха да купуват и обзавеждат големи къщи, плавно се разхождаха наоколо в ролс-ройсове, купуваха бижута за жените си и импресионистични картини за себе си. Онези, които Тоби бе поканил да станат *външни вложители*, също получаваха големи печалби, защото възлагаше делата им на най-преуспяващите синдикати, като включваше и своя — „Мартин Хамкрофт“. Работата му не се ограничаваше само в Обединеното кралство. Тоби постепенно свикваше да работи с целия свят и особено със Северна Америка. Всеки ден набираше нови *външни вложители*, тъй че „Лойд“ все по-малко приличаше на застрахователна компания и се превръщаше в пазар за елита. Бившето кафене сега можеше да се похвали с тридесет хиляди вложители и оборот от стотици милиони лири, като застраховаше всичко — от краката на някоя филмова звезда до кралица Елизабет II.

През 1986 година „Лойд“ се премести в новата си сграда. Никой в Англия не бе виждал нищо подобно на тази висока цилиндрична

конструкция от стомана и стъкло. Тоби ужасно много я харесваше, наричаше я „връх на архитектурата“, а пък Лайза я ненавиждаше и обичаше да разказва вица, според който тук за първи път водопроводните тръби били поставени отвън на сградата, а задниците — вътре. Но докато печалбите растяха ли, растяха, никой не се интересуваше от това. Животът бе хубав, обедите — дълги, а печалбите си ги биваше. И нямаше никаква причина тези блажени дни да не продължат вечно.

Петнадесет месеца след сватбата Лайза роди Тили, а Том се появи на бял свят осемнадесет месеца по-късно. Както бе обещал Тоби, купиха си една стара селска къща в Хампшир и похарчиха сто хиляди лири, за да я преобразят. За още сто хиляди лири издигнаха втори етаж на къщата в Холанд Парк, където направиха спалните на децата. После Тоби се сдоби с хеликоптер и прескачаше до различни точки на страната за минути вместо за часове, а Лайза вече имаше нови бижута. Към диамантения годежен пръстен и обеците, които ѝ беше подарил, Тоби прибави диамантена гривна и красиво колие с висулка, състояща се от огромна перла.

Когато се роди третото им дете — Сара, двамата бяха във възторг. За да ознаменува случая, Тоби купи „Утринно сияние“ — яхтата, която според него сама щяла да се изплати, защото я давал на богати американски клиенти, които искали да пътуват из Средиземно море. Колекцията от бижута на Лайза се увеличи с перлена огърлица със смарагдова закопчалка. Откакто се бяха оженили преди девет години, двамата представляваха олицетворение на богата, преуспяваща и неземно щастлива семейна двойка. Освен това те бяха много популярни в обществото и имаха един непрекъснато увеличаващ се кръг от приятели, повечето от които *външни вложители* на „Лойд“.

За десетгодишнината от сватбата си Лайза и Тоби поканиха сто души в „Анабелс“. Марк Бърли им позволи да наемат клуба за цялата нощ.

— Не ме интересува колко ще ми излезе — каза Тоби. — Трябва да кажем на целия свят, че сме неземно щастливи и ако ще го правим въобще, нека да е както трябва!

Ненапрасно по това време вече го бяха прекръстили *Застрахователния магнат*.

Разпратиха луксозни релефни покани и Тоби много педантично подготви цялото празненство. Беше решил, че това ще бъде най-хубавото парти на годината и една незабравима нощ за Лайза. Почти всички поканени дойдоха и в полумрака на най-модерния лондонски нощен клуб гостите насядаха около масите, украсени с бели цветя и свещи, докато някъде отдалеч се носеше тиха романтична музика.

Това напомняше на Лайза за сватбата им, когато всички гаврътваха пълни чаши марково шампанско „Болингър“, вдигайки тост за здравето на двамата. Само че тогава Тоби бе поръчал великолепна вечеря със съомга от Шотландия, трюфели от Франция, дребни дивии ягоди от Италия, а към кафето и ликьора — домашен шоколад от Швейцария.

След вечерята Тоби и Лайза първи бяха излезли на дансинга, който за тази нощ бе превърнат в будоар от зеленина и цветя. След малко и всички останали наставаха да танцуват, старомодно притиснати, както налагаше избраната от Тоби музика. Празненството продължи, докато розовата зора се прокрадна над дърветата на площад „Бъркли“, и едва тогава гостите бавно се разотидоха на доволни, смеещи се групички. Тоби и Лайза останаха още малко там сред сладкия мирис на цветята и догарящите свещи и държейки се за ръка, изпиха по още една последна чаша шампанско.

Тоби се оказа прав за едно нещо: това беше една незабравима нощ не само за Лайза, но и за всички останали.

[1] До построяването на първата сграда на борсата в XVII век борсовите операции са се осъществявали в едно кафене. — Б.пр. ↑

[2] Голяма концертна зала в Лондон (8000 места). — Б.пр. ↑

III

1991

Лайза бавно остави телефонната слушалка и погледна часовника на ръката си. Деклан беше казал, че ще бъде тук след половин час. Тя разсеяно си мислеше за разни банални подробности. Имаше половин час, за да вземе душ, да се облече и да се гримира. След половин час децата трябваше да тръгнат за училище. „След половин час ще разбереш какво е станало със съпруга ти“ — повтаряше ѝ един вътрешен глас. Помисли си, че е дошъл най-страшният миг и това я разтърси като удар. Предстоеше ѝ да си отговори на въпроса: Къде е Тоби?

Чуваше се как долу, в кухнята, Тили и Томас се препират кой да седне на стола с червената възглавничка; трябваше да се редуват, но всяка сутрин спореха за това чий ред е днес. Лайза побърза да се върне в спалнята, като остави Ингрид да се погрижи за децата. Тази сутрин щеше да се откаже от закуската си. И без това нямаше апетит.

Точно в осем и половина звънецът на входната врата извънтя. Лаейки неистово, Лоти се втурна напред и лудешки препусна по коридора, следвана от децата, които винаги искаха първи да разберат кой е дошъл. Ингрид отвори на Деклан и Лайза забърза надолу по стълбите. Погледна лицето му и рязко си пое дъх. Изглеждаше сивкаво и напрегнато, очите му неспокойно играеха.

— Здравей, Лайза — тихо каза той.

— Влез, Деклан.

Тя го поведе към всекидневната.

— Как си? — зададе този въпрос по навик и почти не чу отговора.

— Добре съм.

Той постави издутата си тежка чанта на пода до едно от креслата. После се изправи и я погледна изпитателно.

— Как си, Лайза?

Тя въздъхна тежко.

— Не знам как съм, Деклан. Искам да знам какво става.

Лайза предизвикателно се изправи пред него — тънка фигурка, облечена с кремава кашмирена пола и морскосиня блуза. Зад нея златистите лъчи на утринното слънце косо нахлуваха през разтворените френски прозорци и образуваха ореол около дългата до раменете ѝ коса.

— Знаеш ли къде е Тоби?

Той срещна погледа ѝ, без да трепне.

— Не. Трябва откровено да ти призная, че въобще нямам представа къде е.

Деклан прокара ръка по долната част на лицето си, сякаш проверяваше дали се е обръснал тази сутрин. Личеше си, че е нервен, бе изгубил обичайното си самообладание.

— Но ти знаеш нещо за неговото изчезване, нали?

— Бих искал да ти отговоря утвърдително, но не съм открил и най-малката следа.

Лайза изглеждаше шокирана.

— Тогава какво?...

Незнанието беше по-добро от всичко друго — ако новината бе лоша. Знанието можеше да означава край на всичко, което ѝ бе скъпо.

— И смяташ, че той може да е добре? — с надежда попита Лайза.

Деклан се отпусна на едно кресло, като че ли цялото тяло го болеше. Вдигна ръце в отчаян жест.

— Ако нещо се е случило с него, сигурен съм, че досега щяхме да научим — бавно изрече той. — Ако е станала злополука, ако се е разболял, досега щяха да ни съобщят. Но нали през изминалата седмица ти самата не си била тук? Знаеше ли някой къде си? Аз не успях да те откроя. Трябваше да оставиш адреса на някого.

Лайза настръхна. Той сякаш искаше да каже, че се е държала безотговорно.

— Одет, моята чистачка, имаше телефонния ми номер, в случай че се наложеше да ме потърсят за нещо спешно.

— Сигурно съм звънил, когато в тази къща не е имало никой. Не че това е от значение. Но все пак се надявах, че ти ще можеш да хвърлиш някаква светлина върху случилото се. От Щатите ни се

обадиха десетина ядосани клиенти, с които Тоби трябваше да се срещне. Изпаднахме в ужасно неудобно положение.

— Смятах, че искаш да ми кажеш нещо, Деклан. Останах с впечатлението, че не можеш да говориш по телефона.

— Тоби обсъжда ли с теб служебни въпроси, Лайза?

Подпрял лакти на колената си, Деклан се наведе напред с напрегнато изражение. Тя забеляза, че копчетата му за ръкавели са златни, както и часовникът. На лявата си ръка носеше златен пръстен с монограм — Овен, знакът на неговата зодия. Беше взел идеята от Тоби, без да съзнава, че лъвът на неговия пръстен представлява по-скоро част от фамилия герб, а не знакът на зодия Лъв.

— Не особено... Е, може би почти никак — призна Лайза. — Ние винаги сме толкова заети с децата или пък се забавляваме, или правим планове да прекараме края на седмицата в Чокландс. Някак негласно сме се разбрали, че аз ще се грижа за домакинството, а пък Тоби ще се занимава само с бизнеса си.

— Всъщност исках да те попитам дали Тоби не крие някои неща от теб? Някакви служебни проблеми или грижи? Нещо ново в „Хамкрофт“ например?

Заля я студена вълна, върху нея сякаш падна някаква тъмна зловеща сянка. Какво бяха казали полицаите вчера? „Вашият съпруг има ли някакви служебни проблеми?“

— Деклан, някаква беда ли е сполетяла Тоби? — рязко попита тя.

Изведнъж той се пресегна и сложи ръка на лакътя ѝ.

— Искам да знаеш, че Тоби правеше всичко заради теб и заради децата. Искаше да имаш най-хубавото. През последните петнадесет години се съсипваше от работа, за да изгради този синдикат, да увеличи броя на агенциите ни, да излезе на Северноамериканския пазар. Освен че спечели много пари, той помогна и на други хора да забогатеят, работеше и за тях, като им помогна да получат доста тлъсти извънредни доходи, каквито иначе въобще нямаше да имат. Понякога това означаваше да се заеме с много рисковани операции. До средата на осемдесетте години бизнесът процъфтяваше...

Млъкна, оставяйки я да възприеме казаното.

Лайза сбърчи вежди. Лоти сякаш усещаше, че нещо не е наред и се сгуши до нея, притисна се плътно, изразявайки безмълвната си

преданост. Лайза разсеяно погали копринените ѝ уши с цвят на кехлибар.

— Струва ми се, че не разбирам накъде биеш, Деклан — най-накрая изрече тя.

Той кратко въздъхна.

— Цялата работа е много сложна, Лайза. Особено като се има предвид, че трябва да я обяснявам на човек, който всъщност не работи в „Лойд“.

— Опитай — напрегнато каза тя.

Изведнъж лицето му пламна.

— Ами — колебливо започна Деклан — ти трябва да разбереш, че още през седемдесетте години Чарлс Брайър ни насърчаваше да включваме нови *външни вложители*. На нас двамата с Тоби ни беше казано, че трябва да го правим много дискретно, защото цялата мистика около компанията „Лойд“ се основава на нейната елитарност. Ако всеки можеше да влезе в компанията, това нямаше да е признак за превъзходство, затова трябваше да действваме много внимателно.

— Но всеки би могъл да се включи, стига да има подходящи имоти — отбеляза Лайза. — Дори някоя жена.

— Разбира се. Само че нещата не бива да изглеждат толкова лесни. Но Тоби имаше голям успех. При неговия чар това му се удаваше лесно, пък и ти му помагаше, като канеше и черпеше евентуалните нови вложители. Той умее да въодушевява хората, пък и като видеха как добре живеете вие двамата... Е, това караше някои да стават много алчни.

— Деклан, хайде премини към същността на въпроса.

— Катастрофата с петролния танкер „Пайпър Алфа“ през 1988 година беше едно от първите бедствия, които засегнаха „Лойд“ в много отношения. Загубите бяха астрономически.

Лайза кимна:

— Последва катастрофата на „Ексън Валдез“, при която милиони галони нефт изтекоха в морето, след това ураганът „Хюго“ и земетресението в Сан Франциско... Тоби ми каза, че много от вложителите ще пострадат, че не могат да получат отново печалбите, с които са свикнали. Знам също така, че беше много притеснен заради многобройните искове, предявени от страдащите от белодробни

заболявания. Американските съдилища присъждаха огромни компенсации в тези случаи, нали така?

— Ти си много добре осведомена за всичко, а? — Деклан беше изненадан. — И сигурно също така знаеш, че трябва да изминат три години, за да си проличат финансовите загуби, защото толкова време е необходимо да се направи балансът.

Тя отново кимна.

— Знам. Цифрите за 1988 година се появиха едва напоследък. Тоби каза, че балансът за 1989 ще бъде дори още по-лош. Струва ми се, че всички съзнават това, Деклан. Какво се опитваш да ми кажеш? Да не би да твърдиш, че ние с Тоби сме загубили всичко? Че сме разорени?

— Доколкото ми е известно, Лайза, вие не сте претърпели загуби, но аз, разбира се, не съм съвсем сигурен. Тоби никога не е обсъждал с мен собственото си финансово положение.

— Тогава какво искаш да кажеш?

Лайза бе ядосана поради нежеланието на Деклан да премине към същността на въпроса. За нея почти нямаше значение дали са изгубили парите си или не; важното беше Тоби да е добре.

— Аз просто твърдя, че много хора са изгубили пари и никак не са доволни от това.

— Никой не обича да губи пари, но какво общо има това с изчезването на Тоби? — настоятелно попита тя. — Тоби не е такъв човек, че да избяга като страхливец, когато изпадне в беда, ако за това намекваш.

Деклан се изправи на крака и закрачи напред-назад из всекидневната, пъхнал ръце дълбоко в джобовете на тъмносиния си костюм с прекрасна кройка.

— Разбирам какво изпитваш сега, Лайза. Познавайки Тоби не ползе от теб, аз знам, че той не би обърнал гръб на приятелите си, но наистина беше много притеснен за положението на нещата в нашия синдикат „Хамкрофт“. Имаме повече от три хиляди вложители и според някои стандарти това е огромна цифра. Тоби знае и аз знам, че те ще преживеят страхотен шок. Смяташе се, че можем да увеличим капацитета си със стотици милиони лири, но може би много скоро ще дойде време за равносметка. Загубите са феноменални, такова нещо не е имало в цялата история на „Лойд“.

Лайза беше изплашена. Тоби ѝ бе казал, че положението е лошо, но не чак толкова.

— Но световните бедствия от рода на урагани и земетресения не зависят от нас! Никой не би могъл да обвини Тоби...

— Не ти ли е идвало наум, че големите притеснения биха могли да предизвикат нервен срив? — попита Деклан.

— Аз щях да разбера, ако имаше такова нещо — разтревожено каза Лайза.

„Наистина ли? — запита се тя. Дали тя и Тоби не бяха прекалено погълнати от задълженията си, той в Сити, тя с децата и двете къщи, и въпреки голямата си любов, все не намираха време наистина да си поговорят?“

Деклан я погледна изпитателно.

— Възможно е Тоби въобще да не е съзнавал, че е толкова близо до ръба.

— О, Божичко! Чувствам се ужасно! — обзета от тревога и чувство за вина, Лайза цялата трепереше. — Какво ще правим, Деклан?

— Засега няма да предприемаме нищо — мрачно каза той, като се изправи пред нея.

Лайза стреснато вдигна поглед към него.

— Какво искаш да кажеш? Вече си съобщил в полицията, нали? Сега трябва да се свържем с вестниците и с телевизията...

— Не!

Тя млъкна, стресната от неговата разпаленост.

— Какво искаш да кажеш?

— Последното нещо, от което имаме нужда, е всичко да излезе наяве. Хората от синдиката ще изпаднат в паника.

— Говорим за моя съпруг! Пет пари не давам за това какво мислят другите. Трябва да намерим Тоби. Може да е болен...

Гласът ѝ изтъня и секна. Завладя я такова огромно чувство на безсилие, че ѝ премаля и тя вдигна поглед към Деклан.

И в този миг изведнъж я порази мисълта, че той сякаш винаги е стоял в сянката на Тоби, винаги се е опитвал да подражава на Тоби, да се облича като него, да го настигне в работата, но никога не бе успявал напълно. Като го погледна сега, Лайза изведнъж проумя, че той е като бледо копие на Тоби, без съдържание, че му липсва неговият чар, не

умее така естествено да привлича хората към себе си. Само се преструваше, но не притежаваше магията на съпруга ѝ.

— Вестниците не бива да разберат за изчезването на Тоби — настоятелно каза Деклан. — Какво ще си помислят хората?

Лайза изведнъж бе обзета от неистов гняв, страх и отчаяние.

— За Бога, Деклан!

Той като че ли се интересуваше единствено от репутацията на синдиката, докато Тоби може би...

Деклан сграбчи раменете ѝ.

— Чуй ме, Лайза. Искаш ли хората да си помислят, че е избягал с парите? Чарлс Брайър ми даде най-строги инструкции да съобщя само на полицията и да направя всичко възможно нищо да не стигне до медиите. Мислиш ли, че Тоби би искал синдикатът, създаден от баща му, да бъде въввлечен в нещо, което ще доведе до загубата на доверието в него? Повечето от хората, които работят в „Хамкрофт“, дори не знаят, че Тоби не се е появявал от една седмица. Това би могло да предизвика паника в „Лойд“. Тоби има отлична репутация там, един ден дори може да стане президент. Какво ще се случи, ако във всички жълти вестници се появят тлъсти заглавия: „Брокер на „Лойд“ изчезнал“? Когато е много вероятно той да е решил да си почине в някоя клиника, да се лекува от нервно изтощение.

Лайза припряно се изтръгна от ръцете му.

— Ако Тоби не се върне у дома довечера, когато го очаквам, не ме интересува какво смятате вие двамата с Чарлс Брайър. Ще съобщя на всички. Искам Тоби да бъде намерен.

Останала сама в къщата, след като децата отидоха на училище, а Ингрид тръгна да пазарува, Лайза седна зад бюрото си и се зае да проведе няколко телефонни разговора. Най-напред се обади на баща си в Шотландия.

Сър Джордж Мортимър беше дълбоко загрижен.

— За Бога, Деклан трябваше да ми обясни защо искаше да знае къде точно си отседнала. Да не би да искаш да ми кажеш, че Тоби е изчезнал от една седмица и че никой не е предприел нищо до вчера сутринта? Господи! Може да е...

Гласът му стана хриплив от притеснение и той млъкна.

— Веднага ще взема директния самолет и ще дойда при тебе. Не бива да си сама в такъв момент.

— О, татко, наистина ли? Чувствам се така безпомощна! Не знам откъде да започна. Толкова се страхувам, че нещо лошо се е случило с него! Той винаги е бил човек, на когото може да се разчита.

— Мама казва да ти предам, че и тя ще дойде. Ще пристигнем в Лондон по някое време следобед — добави той.

След това Лайза позвъни на брат си. Фреди вече бе женен за едно момиче на име Мелиса, което работеше в модно списание. През последните десет години бе работил в „Сотби“ и беше признат експерт в областта на старите майстори.

— Фреди? Аз съм — каза Лайза веднага щом я свързаха с офиса му. — Нали не си забравил, че довечера си поканен на вечеря у дома? Трябва да те видя.

— Лайза — гласът му беше глух и напрегнат. — Това трябва да е телепатия.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя. — За какво говориш, Фреди?

— За „Лойд“, разбира се. Тази сутрин получих едно писмо. Боже Господи, Лайза, какво ще правя? — гласът му звучеше отчаяно.

— Какво писмо? Какво се е случило?

— Не си ли чула? Господи, не смея да кажа на татко. От „Лойд“ искат да платя веднага сто и седемдесет хиляди лири. Това било необходимо, за да се покрият загубите за 1988 година, а и някой току-що ми каза, че догодина ще искат от мен още повече! Ще ме разорят, Лайза. Ще ни вземат Балнабрек... и какво ще правят тогава мама и татко? Дори нямам право да се оттегля от „Лойд“! Вързан съм с една клауза за „неограничената отговорност“, според която могат да поискат от мен толкова пари, колкото им трябва, и аз няма за какво да се хвана. О, Боже! Какво да правя, Лайза?

Гласът му започна да трепери и секна.

— О, Фреди! — ахна Лайза. — Аз нямах никаква представа...

— Не ми ли позвъни точно за това? — попита той.

— Не — бавно каза Лайза. — Не за това ти се обаждам.

— Тогава какво има? Гласът ти звучи странно... Да не би и вие да сте загубили много пари?

— Не знам — откровено каза тя. — Обадох се, за да ти съобщя, че Тоби е изчезнал от една седмица.

Само цикадите нарушаваха тишината, тежко надвиснала над сапфиреносиния басейн в градината на голямата бяла вила. В сянката на верандата бяха подредени няколко ниски масички и градински столове с удобни възглавнички на тюркоазни и бели ивици, а цяла редица пухкави бели хавлии бяха метнати да се сушат на оградата с ослепителнобяла гипсова мазилка, която разделяше басейна от терасовидната градина. Неизменното безмилостно небе, синьо като басейна, сякаш се бе схлупило над главата на Нина и както винаги, ѝ причиняваше главоболие.

Мартин и Нина Хамкрофт бяха отишли да живеят в Испания — изборът бе негов, а не неин, — когато той се оттегли от работата си в „Лойд“. Тук, в прекрасно усамотение и комфорт, двамата бяха прекарвали последните четиринадесет години. Мартин бе купил парцел от няколко хектара, достатъчно отдалечен от Херез, за да изглежда изолиран, но все пак и достатъчно близо, за да пътуват с колата до там, където можеха да намерят всичко необходимо за луксозния си начин на живот. Двамата често канеха гости и уреждаха разточителни празненства в дома си — голяма къща, построена според плана на самия Мартин, с просторни бели стаи, прохладни мраморни подове, елегантни спални, мебелирани изискано, и с вкус, и балкони с изглед към градината. Тук пиеха шери с лед, поднасяно от Мария, която заедно със съпруга си Хосе се грижеше за къщата и градината. По-късно на осветената от фенер тераса, на масата с мраморен плот им сервираха традиционни испански ястия и местни вина.

Това бе идилично съществуване в една запазена и не комерсиализирана част на Испания и Мартин чувстваше, че е заслужил всеки миг от този безметежен и осигурен живот. Цял живот бе работил упорито, за да постигне всичко, и сега беше спокоен, знаейки, че неговият син Тоби един ден ще стане президент на застрахователната компания, която сам бе основал. А междувременно дългите лениви дни под жаркото слънце продължаваха да се низжат и той бе щастлив с Нина до себе си.

Когато телефонът иззвъня в тази спокойна гореща утрин, никой не побърза да вдигне слушалката. Мартин дремеше край басейна, уморен от плуването, а Нина с увлечение четеше някакъв роман. След

малко Мария вдигна слушалката с несигурна ръка и я приближи до ухото си.

— Алу? Алу? — настоятелно каза тя. Настъпи пауза, след което кимна. — Моля, почакайте.

Навън край басейна Мартин се събуди и посегна към слушалката на мобилния телефон.

— Кой се обажда, Мария? — извика той, когато тя се появи на вратата на верандата.

— Мийсис Амкрофт.

— Благодаря, Мария.

Нина вдигна очи от книгата, която четеше. Сигурно беше Тоби. Лайза рядко им звънеше, знаейки, че дълбоко в сърцата си те всъщност искаха да говорят със сина си.

— Ало? О, Лайза! Как си? — каза Мартин. — Децата добре ли са? Наближават празниците, нали? С нетърпение очакваме да дойдете при нас за две седмици!... Какво каза, Лайза?

Нина видя как съпругът ѝ изведнъж изправи гръб, хавлията му падна на земята, лицето му изглеждаше бледо дори под постоянния тъмен загар.

— Една седмица! Боже всемогъщи! — изплашено възкликна Мартин, а после заговори бързо-бързо: — Ние с Нина ще вземем самолет и веднага ще дойдем. Струва ми се, че днес следобед има полет. Да. Да, разбира се, че трябва да съобщиш на медиите. Не слушай какво ти приказват Чарлс Брайър или който и да било друг. Ще се видим по-късно.

Той изключи телефона, прибра антената и слисано погледна жена си. Докато приготвяха багажа си, Мартин ѝ обясни какво се е случило.

— Тази работа никак не ми харесва — каза той. — Защо Тоби ще изчезне точно в момента, когато синдикатът е решил да обяви тези огромни загуби?

След това Лайза позвъни на своята стара приятелка Ема. Ема беше омъжена за един депутат от Консервативната партия и имаше три малки деца. Вече не работеше като журналистка, но от време на време пишеше по някоя статия на хонорар за списанията. Нейният съпруг, Антъни Търнбъл, бе сред хората, които Тоби бе подтикнал да станат *външни вложители* на „Лойд“.

— Как мина пътуването? — попита Ема, преди Лайза да успее да каже нещо. — Много ми беше приятно, че ни погостува. И само колко добре се разбираха децата, нали? Трябва да го правим по-често, но ти май смяташ, че се налага да ходиш в Чокландс всяка седмица.

— Ема... — започна Лайза.

— Какво има? — нейната приятелка съвсем не бе изгубила силната си интуиция. — Какво се е случило?

— Тоби изчезна.

— Какво искаш да кажеш?

— Въобще не е отишъл в Ню Йорк. Никой не го е виждал, откакто преди една седмица излезе от къщи. Не знам къде е.

— Не е за вярване! — през дългите години, откакто се познаваха, Ема никога не бе чувала Лайза да говори така отчаяно. — Какво става?

Лайза накратко повтори онова, което бе казала на своите родители и на родителите на Тоби. Колкото повече обясняваше какво се е случило, толкова по-невероятно ѝ се виждаше. Очакваше всеки момент да се събуди и да открие, че всичко това е кошмар.

— Не знам какво да правя, Ем.

— Искаш ли да ти помогна довечера да направиш изявление за пресата?

— Наистина ли?

— Разбира се, макар да ми се струва, че това е трябвало да стане преди една седмица. Все пак аз ще се заема с тази работа. Все още имам връзки... Всъщност ще дойда с колата до Лондон и ще остана да спя в апартамента, за да бъда на разположение.

— Ами децата?

Както винаги, гласът на Ема прозвуча много авторитетно:

— Двете домашни помощнички ще се погрижат за тях. Все пак тази вечер Антъни има заседание, а той много обича да ме намира у дома, когато се прибере посред нощ — тя тихичко се засмя. — Не се притеснявай, Лайза. Ще дойда при теб веднага щом пристигна в града. Ще потърсиш ли някои снимки на Тоби?

Сърцето на Лайза се преобърна.

— За... за да го идентифицират ли? — запелтечи тя.

— Историите за първа страница обикновено вървят със снимки — деловито каза Ема. — Не се паникьосвай, Лайза. Сигурна съм, че

има някакво съвсем просто обяснение. Тоби е прекалено разумен, за да позволи да му се случи нещо лошо.

— Има и нещо друго, Ема... — колебливо добави Лайза.

— Да?

— Вие двамата с Тони получавали ли сте някакви известия от синдиката „Хамкрофт“ през последните двадесет и четири часа? — тя със страх очакваше отговора на Ема.

— Не? Трябваше ли да получим?

— Не зная. Фреди е получил писмо, с което от него искат сто и седемдесет хиляди лири...

— Какво? От Фреди? — недоверчиво възкликна Ема.

— Да. Той е в ужасно състояние. Всичко е заради тези огромни загуби на синдиката: белодробни заболявания, искове заради замърсяването на околната среда, урагани... О, аз знаех, че са станали много катастрофи, и че това ще се отрази на „Лойд“, но смятах, че със семейната фирма всичко е наред.

Настъпи дълга пауза.

— Божичко! — тихо възкликна Ема. — Само това му липсваше на Антъни в момента.

— Бих искал да говоря с мистър Тоби Хамкрофт, моля — бе глас на благородник, но също така звучеше доста разтревожено. — Много е спешно.

— Кой се обажда, моля? — попита дежурната телефонистка на синдиката „Мартин И. Л. Хамкрофт“.

— Сър Хъмфри Дейвънпорт.

— Опасявам се, че мистър Хамкрофт го няма.

— Кога бих могъл да говоря с него? Ще се върне ли скоро?

— Опасявам се, че мистър Хамкрофт е заминал по работа. Да му предам ли нещо, сър?

— Знаете ли кога ще се върне?

— Струва ми се, че трябва да се върне утре. Да му предам ли да ви се обади?

Сър Хъмфри заяви с нетърпящ възражение тон:

— Не се притеснявайте. Ще оставя съобщение в дома му. Когато той остави слушалката, телефонистката се обърна към една от своите

колежки:

— Тази сутрин може би за десети път търсят Тоби Хамкрофт!
Другото момиче изглеждаше отегчено.

— И какво от това?

— Нещо се е случило. Сигурна съм.

Колежката ѝ огледа дългия си розов маникюр.

— Да не би да искаш да кажеш, че си е намерил друга жена?

— Не. Свързано е с нещо много по-интересно. Пари. Много пари. Няма да се учудя, ако става въпрос за милиони.

— За какво говориш? За всички тези искове за изплащане на полици ли? Ще има големи загуби!

— Точно за това говоря, Фани. Много хора от синдиката „Хамкрофт“ ще понесат големи загуби и всички са се развълнували, все искат да говорят със самия Тоби Хамкрофт!

— Този лак е много по-траен — отбеляза второто момиче. — Все пак не ме интересува какво ще се случи с Деклан Конъли — лукаво се усмихна. — Току-що го чух да говори по телефона с някаква жена. Но това съвсем не беше френската му съпруга. Какво ли е забъркал?

— Бих могла да позвъня на Лайза — предложи лейди Дейвънпорт, — макар че според мен тя едва ли знае какво става в „Лойд“.

Сър Хъмфри замига бързо-бързо, лицето му беше разкривено от тревога.

— Няма да е много красиво, нали? Бизнесмените не постъпват така, а?

— Хъмфри — каза тя, стараяйки се да бъде разумна, — къщата на моето семейство, моето състояние и всичко, което притежавам, са в опасност само защото повярвахме, че най-сигурният начин да печелим пари е да се включим в „Лойд“ ... Какво беше казал Тоби? „Разбира се, това никога няма да се случи, но вие носите отговорност с цялото си имущество до последния чифт копчета за ръкавели.“ Значи тези повече от половин милион долара, които трябва да изплатим, може би представляват първата вноска, необходима за посрещането на застрахователните искове. Не знам как са твоите копчета за ръкавели,

но аз смятам да държа здраво моите диамантени обеци, защото не след дълго може да не са вече мои.

— О, Роузмари, какво направихме? — погледна я ужасено, съзнавайки, че самият той я беше убедил да стане *външен вложител*.

— Няма защо да изпадаме в истерия — каза Роузмари, след което отиде до него и сложи ръка на рамото му. — Може би това ще е най-добрата ни година, а може следващата да е по-лоша. Не мога да си представя, че ще понасяме такива загуби всяка година. Никога по-рано не ни се е случвало. Сигурна съм, че Тоби щеше да се погрижи за нас. Спомняш ли си как говореше за презастраховане и за това, че трябва да се включим едновременно в няколко добри синдиката? Нека да го изчакаме да се върне, тогава ще поговорим.

Хъмфри вдигна поглед към нея, приличаше на някой от своите лабрадори, който очаква да бъде наказан.

— Толкова съжалявам... — той прехапа долната си устна. — Положението е много тревожно, нали, момичето ми?

Колкото и да бе странно, след като бе превъзмогнала първоначалния шок, Роузмари изглеждаше нежно благоразположена към него. Цялата вина не беше негова. Тя въобще не трябваше да позволява на Тоби да ги убеди да рискуват семейното наследство, но по онова време работата въобще не изглеждаше рискована. Беше смятала, че това е едно сигурно и добре обмислено капиталовложение, от което децата им щяха да се възползват дълги години.

Първият въпрос, който сър Джордж Мортимър зададе на Лайза, след като двамата седнаха да говорят за изчезването на Тоби, беше:

— С какво е пътувал Тоби до „Хийтроу“ в онази сутрин, когато го видя за последен път?

— Нае кола — веднага отвърна Лайза. — Той никога не отива с нашата кола до летището, защото е толкова досадно да я оставя в паркинга. Затова имаме договор с „Премиър Карс“. Много надеждна фирма и шофьорите им са добри. Използваме техни коли, когато искаме да излезем вечер, за да може Тоби да си пийне.

Очите на сър Джордж блеснаха.

— Полицаяте сигурно са разпитали шофьора. Ти познаваш ли го? Возил ли е и друг път Тоби?

Лайза се замисли.

— Честно казано, не си спомням...

Гласът ѝ изведнъж секна, защото се сети как се бяха разделили, без да се сдобрят.

Ингрид бе направила малко кафе, преди да отиде да прибере децата от училище. Лайза се зае да налива горещата и ароматна течност в изящните тъмнозелени чашки, които двамата с Тоби бяха купили при последното си пътуване до Франция. Докато се опитваше да възвърне самообладанието си и да овладее паниката, която я обземаше, майка ѝ се намеси.

— Сигурна съм, че полицаите вече са направили проверка във фирмата. Искам да кажа, че Тоби трябва да е стигнал до „Хийтроу“, иначе шофьорът щеше да каже нещо, нали така? — логично предположи Хелън Мортимър.

Лайза кимна утвърдително.

— О, Божичко, нали ще е чудесно, ако той се появи тук довечера, все едно че нищо не се е случило?

— О, скъпа, всичко това е толкова ужасно за теб. Децата имат ли някаква представа какво се е случило? — Хелън понижи глас, макар че децата не бяха в къщата.

— Не. Нищичко не знаят — отговори Лайза. — Тили и Том си мислят, че той ще си дойде довечера, макар да им казах, че може да се забави. Но Сара няма никаква представа.

Сър Джордж се изправи — спретнат мъж, запазил военната си осанка.

— Бих искал да говоря с полицаите, Лайза. С онези, които са били при теб вчера.

Тя отвори чантата си и извади картичката, която ѝ беше дал инспектор Робин Бък. Сър Джордж я отдалечи от лицето си и прочете написаното. Беше прекалено суетен, за да носи очила, но не можеше да прочете нищо, ако не бе отдалечено на повече от половин метър.

— Уф — промърмори той намръщено. — Може да се окаже, че познавам някой от полицейските шефове, това ще ни е от полза.

— С всичко съм съгласна, татко. О, и родителите на Тоби ще пристигнат със самолет от Испания. До довечера трябва да са тук.

— Мартин и Нина? — обади се лейди Мортимър. — Ще ми бъде много приятно да ги видя пак. Е, има ли нещо, с което аз бих могла да

помогна, скъпа? Точно сега не е необходимо на твоите ръце да остане цяла къща, пълна с хора.

— Благодаря ти, мамо, но спалните вече са приготвени, а Ингрид е напазарувала почти всичко. А каквото не е успяла да намери, ще ни го доставят от „Харъдс“ — отвърна Лайза. — Слава Богу, че всички сте тук. Не бих искала сега да съм сама.

Родителите ѝ се спогледаха.

— Може ли да използвам телефона в малката всекидневна, Лайза? — попита сър Джордж.

— Татко, всичко тук е на твое разположение. Само ми помогни да намеря Тоби.

IV

В шест часа всички вече се бяха събрали в дома на семейство Хамкрофт в Холандс Парк. Мартин и Нина разопаковаха багажа си в гостната на втория етаж, като се опитваха да свикнат с прохладния летен климат на Англия след изгарящата жега в Испания и се питаха дали са си донесли достатъчно топли дрехи. Сър Джордж все още беше в малката всекидневна и говореше по телефона, докато в кухнята лейди Мортимър помагаше на Ингрид да нахрани децата. Лайза и Ема ровеха в чекмеджетата на бюрото, търсейки подходящи снимки на Тоби.

Телефонът позвъни малко след шест часа и сър Джордж веднага вдигна слушалката. Беше много делови.

— Ало?

— Върна ли се вече... ъхъм... Тоби Хамкрофт? — попита един плах и нервен мъжки глас.

— Кой се обажда?

— Обажда се... ъхъм... Хъмфри Дейвънпорт.

— Опасявам се, че Тоби още го няма. Говори тъстът му. С какво бих могъл да ви помогна?

— Чудя се дали Лайза не е там? — сега гласът прозвуча тревожно.

— Ще почакате ли малко? Отивам да проверя.

Сър Джордж се изправи на крака и тежко отиде във всекидневната, където Лайза замечтано гледаше една снимка — тя, Тоби и децата, — направена преди няколко месеца в Чокландс.

— Някой си Дейвънпорт те търси по телефона — каза той, сякаш предаваше военно комюнике. — Ще говориш ли с него?

— Хъмфри Дейвънпорт? Ще му кажеш ли да остави съобщение? — попита тя.

— Разбира се, скъпа.

След няколко минути сър Джордж се върна.

— Не поиска да остави съобщение. Каза, че утре ще потърси Тоби в службата. Не знам за какво става дума.

Лайза знаеше. Хъмфри и Роузмари навярно бяха получили същото писмо като Фреди. Когато баща ѝ отново се оттегли във всекидневната, Лайза погледна многозначително Ема. И двете не казаха нищо, но на Лайза ѝ беше съвсем ясно, че Ема и съпругът ѝ Антъни много скоро ще бъдат в същото положение.

— Ако мислиш за същото — след кратка пауза се обади Ема, — бих искала да знаеш, че ние с Антъни никога няма да обвиним Тоби. Знаем, че е имал добри намерения и е взел присърце нашите интереси, когато предложи на Антъни да се включи в „Лойд“.

Лайза жално погледна надолу към снимките.

— Зная, Ем. Ако нещо наистина не е наред, сигурна съм, че вината не е негова. Но, Божичко, ще изпаднем в много неудобно положение, нали? Той е включил в „Лойдс“ почти всичките ни приятели. Понеже ние преуспявахме, другите припираха да се включат. Какво ли ще кажат сега?

— Никой не ги е карал насила — рязко отвърна Ема. — Всички сме пълнолетни. Никой не може да обвини Тоби за това, че ни е дал шанс да забогатеем — тя понижи глас: — Чудя се как ли ще понесе всичко това свекърът ти; компанията дори се казва „Мартин Хамкрофт“, нали? Няма ли той да изпадне в неудобно положение, когато всичко излезе наяве?

Лайза каза тихо:

— Не съм имала време да говоря с него за нищо друго, освен за изчезването на Тоби. Според мен той сигурно не знае какво става. От четиринадесет години не живее тук. Дори не съм сигурна дали получава английски вестници.

— Но все още е вложител на „Лойд“, нали?

— О, да! Божичко, може би той и Нина също ще бъдат разорени! Двете се спогледаха, очите им бяха разширени от тревога.

— Нека да приемем фактите. Всички можем да свършим в приют за бедни! — опита се да се пошегува Ема.

След малко влязоха Мартин и Нина. Бяха силно загорели от слънцето и се чувстваха малко неудобно в официалните си градски дрехи, след като години наред бяха ходили небрежно облечени.

Най-накрая двете приятелки взеха решение кои снимки да предложат на пресата и като прибра останалите в чекмеджето на бюрото, Лайза посочи подноса с напитките, поставен близо до вратата.

— Моля, заповядайте — каза тя. — Поканила съм Фреди и Мелиса на вечеря, но още е рано.

Мартин огледа тежкия сребърен поднос с гарафи и чаши от шлифован кристал. Имаше джин, водка, уиски, шери — барчето на Тоби винаги беше добре заредено с напитки, но нали той всичко вършеше със замах и с любов, както си помисли Мартин. Изведнъж блестявият кристал се замъгли пред погледа му, докато мълчаливо се молеше за сина си.

Сър Джордж се появи тъкмо навреме е много изтощен вид. Децата бяха дошли с Нина от кухнята и ако всички не изглеждаха така сериозни и не говореха така трескаво, това можеше да бъде обикновено семейно събиране. Мартин и Нина много рядко идваха от Испания, а и родителите ѝ много трудно можеха да бъдат убедени да напуснат своя обичен Балнабрек и да го заменят с „мръсната лондонска мъгла“. Но ето че сега всички бяха тук, както и приятелката ѝ Ема; бяха се обединили в желанието си да ѝ помогнат, когато най-много имаше нужда от тях. Трябваше само отвън да спре едно такси, стъпките му да затрополят по стъпалата пред входа, да щракне ключалката и...

Сърцето я заболя. Жестока болка, която едва не я накара да се разплаче. Но не биваше. Ръцете ѝ трепереха, докато отпиваше от чашата си с минерална вода „Перие“ и галеше Лоти по ушите. В този момент от всичко най-много на света искаше Тоби да се прибере у дома.

Мартин се приближи до нея, кожата на лицето му бе силно сбръчкана и груба, очите му — толкова много приличащи на очите на Тоби — бяха изпълнени със съчувствие.

— Сигурен съм, че Тоби е добре, да знаеш — тихо каза той.

— Помисли малко. Ако нещо лошо се беше случило, каквото и да е — отново наблегна на тази дума, — щяхме да научим.

— Но някои хора наистина изчезват... стотици хора изчезват всяка година — отвърна тя. — И повечето от тях вече нито се чуват, нито се виждат.

— Но не и хора като Тоби. Не и хора на средна възраст, с неговия пост. Всички в града го познават. Той е *застрахователният магнат* на осемдесетте години — добави той с известна гордост.

— Вече сме в деветдесетте години — сухо каза тя.

— Въпреки това. Тоби е много известна личност в „Лойд“. Опасявам се, че обикновено изчезват млади, крайно бедни момчета и момичета, които са избягали от къщи и са попаднали в беда — той поклати глава. — Именно те изчезват безследно.

— Но какво според теб се е случило с Тоби?

В този момент Томас се облегна на рамото ѝ изотзад и протегна врат, опитвайки се да види лицето ѝ.

— Татко изгубил ли се е? Няма ли да се върне тази вечер? — попита той.

— Татко ще се забави — каза Лайза и бързо го целуна по меката като на бебе бузка.

— Затова ли дядо и баба и другите дядо и баба са тука? Защото ще търсят татко ли? Може ли и аз да го търся? — гласът му беше мелодичен и ясен. Директорът на училището ѝ бе казал, че Томи трябва да взема уроци по пеене.

Лайза се усмихна.

— Татко ще си дойде веднага щом свърши работата си — каза тя.

— Но ако се е изгубил, трябва да го търсим — заяви Томас. После повиши глас: — Татко се е изгубил, Тили! Ще ни помогнеш ли да го намерим?

Тили се стресна. Тя изглеждаше като миниатюрно копие на Лайза със своите изящни черти и дълга руса коса, а сините ѝ очи потъмняха от страх.

— Мамо, татко наистина ли се е изгубил? В Америка ли се е изгубил?

Сара също бе вперила тревожен поглед в майка си.

Лайза дълбоко си пое дъх, вдигна я и я сложи в скута си.

— Вижте какво, деца — започна тя. — Татко ви може въобще да не се е загубил. Ние не знаем къде е отишъл, там е работата, затова, разбира се, всички сме малко притеснени. Той каза, че ще се върне тази вечер и може би ще се върне — добави Лайза, макар и не много убедително. — Но ако не си дойде, ще трябва да съобщим на вестниците, за да ни помогнат да го намерим.

— Не е ли по-добре полицаите да го намерят? — услужливо попита Тили.

— Те вече знаят — каза Нина Хамкрофт, като прегърна по-голямата си внучка и силно я притисна към себе си. — Сигурни сме, че няма за какво да се притеснявате. Татко ви навярно е толкова зает, че е забравил кой ден от седмицата сме днес.

Томас я изгледа презрително.

— Не и татко! Мамо, къде да го потърсим?

— Полицаите и вестниците ще свършат по-добре тази работа — каза Лайза. — Защото знаят къде да го търсят.

— Ще кажат ли по телевизията, че татко е изчезнал? — с ококорен поглед попита Томас.

— Може би.

— Ау! Чу ли, Тили? Татко ще се покаже по телевизията.

Мелиса разгърна мострите за пердетата на детската стая и ги разгледа с почти чувствено удоволствие. Дали да избере кретонените пердета, украсени с буквите на азбуката и с детски стихчета? Или муселина с разцъфнали клонки? Доставяше ѝ голямо удоволствие да се занимава с обзавеждането на малкия им дом, направо се беше вманиачила на тази тема. Часове наред изучаваше списанието „Дом и градина“, търсейки нови идеи, и ден не минаваше, без да прескочи до магазина на Питър Джоунс, за да купи някакъв плат или ширит, пискюли за завесите или подобрани възглавнички от дамаска.

— Безсмислено е да се стараеш повече — критично отбеляза майка ѝ по време на едно от честите си посещения. — Ако добавиш още нещо, стаята ще изглежда прекалено натруфена.

Но никой не можеше да спре Мелиса, пък и на Фреди много му харесваше това, макар че му се налагаше да спи под балдахин на розички и с розови рюшчета по края.

Тази вечер бяха поканени на вечеря от Тоби и Лайза и Мелиса изпитваше смесени чувства. Лошото беше, че снаха ѝ е толкова невероятно богата. Тя и Тоби притежаваха най-хубавото от всичко — от спалното бельо до кристалните сервизи и сребърните прибори на масата. Понякога Мелиса изпитваше болезнен копнеж по всички онези красиви неща, които Лайза можеше да си позволи. Ако къщата на

Холанд Парк Уок принадлежеше на Фреди... Мелиса замечтано въздъхна. Какви неща само би могла да направи с тази голяма къща, ако беше нейна! Може би един ден Фреди щеше да бъде богат колкото Тоби. Но дотогава тя щеше да превърне тяхното скромно тристайно жилище в миниатюрен рай на съвършения вкус. Мелиса отново започна да разглежда мострите, бебето трябваше да дойде след два месеца, а дотогава ѝ предстоеше още толкова много да свърши.

Когато Фреди се върна от работа в шест и половина, тя бе така погълната, че не забеляза лицето му, разкривено от слисване и тревога.

— Добре ли прекара днес, миличка? — напрегнато попита той и я целуна по главата.

За разлика от Лайза, която с годините ставаше все по-красива и по-изящна, Фреди изглеждаше закръглен и розов, с оредяла руса коса и бледосини очи.

Мелиса бързо вдигна глава и му се усмихна разсеяно.

— Прекрасно, скъпи. Кажи ми, смяташ ли, че тези тапети ще подхождат на светлосивия килим?

— Какво е това? — Фреди тежко се отпусна на дивана, като че ли краката му изведнъж се подкосиха. — Да, сигурен съм, че ще бъде чудесно — отвърна той, без дори да погледне.

Мелиса бе озадачена.

— Добре ли си, Фреди?

— Всичко е наред — отвърна той прекалено бързо. — Просто съм изморен.

— Искаш ли да отменим вечерята у Лайза?

— Не. Тя иска да ни види. И мама и татко са дошли.

— Какво? Пристигнаха са от Шотландия?

Той ѝ разказа накратко за изчезването на Тоби, доволен, че е намерил с какво да обясни разтревоженото си и измъчено изражение, защото все още не беше събрал кураж да ѝ каже за „Лойд“.

Докато жените слагаха децата да спят и помагаха за приготвянето на вечерята, сър Джордж и Мартин Хамкрофт ненадейно се оказаха сами, като всеки държеше в ръка по една голяма чаша уиски със сода.

— Нямах ли някаква хипотеза за изчезването на Тоби? — с надежда попита сър Джордж.

Беше доста разочарован от телефонните разговори, които бе провел този следобед, и не знаеше какво да прави по-нататък. Бе говорил с един свой приятел, заемащ висок пост в Скотланд Ярд, но той само му бе казал, че полицията е затруднена от намесата на Деклан Конъли. Без помощта на медиите, търсенето на Тоби Хамкрофт щеше да прилича на търсенето на диамант на морски бряг, засипан с чакъл.

— Имаше ли някакъв успех във фирмата за наемане на коли? — попита Мартин.

Сър Джордж поклати отрицателно глава и отпи голяма глътка от питието си.

— Шофьорът, който е закарал Тоби на летището, е заминал по работа в провинцията и засега не можем да се свържем с него. Оставих му бележка. Надявам се, че ще ми се обади по-късно.

— Едва ли ще ти каже нещо повече от това, което е казал на полицията — отбеляза Мартин.

— Може би си прав, но аз бих искал да знам как е изглеждал Тоби в онази сутрин и дали е казал на шофьора нещо, което би могло да ни наведе на някаква следа.

— Смяташ, че може да е изпаднал в депресия или нещо такова?

Сър Джордж сви рамене.

— Ти несъмнено познаваш сина си по-добре от мен. Във вестниците пише, че са настъпили трудни времена за „Лойд“. Кой знае! Може да се е притеснил много. Казвал ли ти е нещо за това?

— Не много. Аз от дълго време не живея тук, Джордж, но знам, че синдикатът може да понесе загубите. Презастраховани сме до дупка. Казва се презастраховка „Свръх загуби“. Ако не бяхме направили това, дори такъв голям синдикат като нашия щеше да пропадне. Освен това, нали знаеш, имаме големи резерви, защото държим нашите вложители да оставят част от печалбите си в компанията. Тъй че сме оставили и нещо настрана за черни дни; толкова е просто.

Той пресуши чашата си, погледна празното ѝ дъно от шлифован кристал и каза:

— Ще си наляя още. А ти искаш ли?

— Да. Благодаря.

В седем и половина, когато всички се бяха събрали във всекидневната и откъм кухнята се носеше мирис на печено агнешко, пристигнаха Фреди и Мелиса.

Атмосферата бе тревожна и напрегната; всички говореха тихо и много настойчиво, което подсказваше колко са безсилни. Никой не знаеше какво да предприемат и все пак всички чувстваха, че нещо трябва да бъде направено, и то веднага.

За Лайза това сякаш бе най-дългият ден в живота и тя чувстваше, че приближава най-критичният момент в него. В девет часа Тоби или щеше да си дойде... Не искаше да мисли за другата възможност. Тя нервно погледна златния си часовник, подарен от него преди много години, и я обзе още по-дълбоко отчаяние. Когато реши да отиде при Ингрид, за да провери дали вечерята е готова, Фреди я последва в коридора.

— Татко знае ли за писмото, което получих? — притеснено прошепна той. Така силно стискаше чашата си с джин и тоник, че тя се уплаши да не я счупи.

— Не, доколкото ми е известно. Не съм му споменавала за това. Защо не поговориш първо с Мартин? Може би ще успее да те увери, че бъдещето не е толкова страшно, а това ще ти помогне в разговора с татко — предложи Лайза.

Фреди изглеждаше шокиран, очите му щяха да изскочат от орбитите.

— Но аз вече чух, че бъдещето ще е още по-лошо! 1989 и 1990 години, са ужасни с тези наводнения, урагани, горски пожари, замърсявания... и исковете заради тези проклети белодробни заболявания, които водят началото си от 1962 година! Тази работа няма да има край, Лайза. Ние сме в бедствено положение. От мен сега искат сто и седемдесет хиляди лири, ами колко ще поискат следващата и последващата година? С мен... с мен е свършено! И най-лошото е, че ще трябва да чакам три години, за да разбера доколко съм разорен!

Тя съчувствено сложи ръка на рамото му.

— Не се притеснявай толкова много. Сигурна съм, че Тоби се е погрижил за теб и е възложил полиците ти на сигурни синдикати при малък риск.

— Господи! Но къде е Тоби?

Фреди умолително погледна сестра си в очите, търсейки утеха. Изведнъж тя разбра защо е толкова разтревожен.

— Още не си казал на Мелиса, нали? — попита Лайза.

— О, Боже, не съм! Бебето скоро ще дойде и всичко останало... И тя е толкова екстравагантна, Лайза. Исква да има най-хубавото от всичко... Това ще я убие! Тя ще полудее!

— Струва ми се, че Мелиса ще се окаже малко по-издръжлива, отколкото си мислиш — сухо добави Лайза. — Ще трябва да й кажеш, Фреди. Ще трябва да кажеш и на татко.

Фреди потърка темето си с длан — жест, изразяващ паника, който Лайза помнеше от детството им. Двамата бяха в трапезарията, тя палеше свещите на масата.

— Виж какво, Фреди... О, помогни ми да запаля тези проклети свещи, а? Никой няма да те обвини за това, че си се застраховал в „Лойд“. Доскоро това се смяташе за изключително добро капиталовложение. След известно време всичко ще се оправи. За Бога, татко няма да ти се разсърди!

Фреди щракна клечка кибрит и като насън запали свещите, съзнавайки, че дори в този критичен момент сестра му държи всичко наоколо да е красиво и добре направено.

— Но навремето доста трябваше да го убеждавам, докато се съгласи — отбеляза той. — Тоби трябваше да му обясни колко е добра идеята. Ами какво ще стане, ако изгубим Балнабрек? Къде ще живеят те двамата? Ами ние с Мелиса къде ще живеем сега? Всички можем да банкрутираме.

За първи път Лайза го изглежда сурово.

— Я се овладей, Фреди! Голям егоист си бил! Ето аз в момента ще се побъркам от притеснение за Тоби, все си го представям как лежи някъде, ранен тежко или дори мъртъв, и се питам дали някога ще го видя отново... А ти можеш да мислиш само за загубите на вашия проклет синдикат — тя изпусна контрола над себе си и закри лице с ръце. — За шибаните си пари! — извика разплакано. — И престани да мислиш само за себе си!

Той веднага се разкая, приближи се до нея и я прегърна през раменете.

— О, Лайза... съжалявам, миличка... Разбира се, че се притеснявам за Тоби.

— Ами ако никога повече не го видя? — плачеше тя, вдигнала към него мокрото си лице.

— Какво става тук? — попита един бодър глас и двамата застанаха лице в лице с Мелиса, която се бе изправила до вратата и ги гледаше подозрително.

Двамата не казаха нищо, но Лайза бързо избърса лицето си, а Фреди се отдръпна от нея с почти виновен вид.

— Сигурна съм, че с Тоби всичко ще бъде наред, Лайза — опита се да бъде любезна Мелиса, но гласът ѝ прозвуча наставнически. — Не разбирам защо всички се суетят толкова. Да им кажа ли, че вечерята е готова? Струва ми се, че мъжете вече огладняват.

Тя се засмя кратко и звънливо и тръгна обратно към всекидневната.

Лайза издуха носа си и каза:

— Нека първо да вечеряме, преди да сме съобщили на другите каквото и да било. Кой знае? Все още може да се случи чудо и Тоби да се върне.

— Да — жално каза Фреди. — Възможно е и всички да спечелим от лотарията.

Стрелките на големия часовник в трапезарията бавно се придвижваха напред. Никой нямаше особен апетит, но виното се лееше в изобилие, смекчавайки напрежението им. Разговаряха пресилено, с дълги паузи, като че ли всички бяха изоставени на брега на нереалността и приливът бавно се оттегляше.

— Това е непоносимо — ненадейно избухна Лайза и остави ножа и вилицата си. Чинията ѝ беше недокосната. — Да знаете, че Тоби няма да се появи — с отчаяние изрече тя. — Беше лудост от моя страна да си помисля, че това е възможно.

Ема я погледна въпросително.

— Добре. Да започваме ли? Вече изпуснахме ранните издания, но ако се обадя на „Асошиейтед Прес“ и на „Ройтер“, може да успеем за следващите.

Лайза кимна утвърдително.

— Можеш да използваш телефона във всекидневната. Там никой няма да те безпокои — каза сър Джордж и с обичайната си учтивост стана да отмести стола ѝ.

Ема се усмихна загадъчно.

— Благодаря, но аз съм си взела моя телефон.

Тя извади мобифон и бележник от голямата си кожена чанта. С решително изражение тръгна към всекидневната. Лайза я последва побавно.

— Значи — отбеляза сър Джордж, като седна отново на мястото си и си наля още една чаша вино — ще настане истински хаос, когато пресата научи за тази работа. Пък и време му е. Нямам представа какво, по дяволите, са искали да постигнат Чарлс Брайър и Деклан Конъли, като са се опитвали да запазят в тайна неговото изчезване. Трябва да са луди, ако питате мен.

— Прав си — каза Мартин, — но на мен ми се струва, че по този начин биха могли да се избегнат някои неприятни последици за „Лойд“. Чарлс и Деклан несъмнено са смятали, че по този начин предпазват Тоби от нежелани спекулации.

На светлината на свещите кожата му бе тъмна като махагон и изглеждаше по-суха от всякога.

— Ако не си застрахован в „Лойд“ — продължи той, — не би могъл да разбереш какво потайно място е това. Там ненавиждат всякакъв вид публичност. Трябва да призная, че това е старомодно в много отношения, но през последните триста години „Лойд“ е представлявала най-изолираната институция в Лондон или където и да било другаде и откровено казано, при първия сигнал за тревога ние веднага стягаме редиците.

Сър Джордж, който досега го слушаше напрегнато, се обърна към него.

— Но защо — съвсем логично попита той — е цялата тази потайност, след като „Лойд“ няма какво да крие?

В този момент Лайза се върна в трапезарията и отново седна на мястото си. Тя погледна баща си и свекъра си. Атмосферата изведнъж натежа от враждебност.

— Сигурен съм, че ти като военен би трябвало добре да знаеш какво означава да си верен на своя полк, да си верен на кралицата и на страната си — почти ядосано каза Мартин.

— Да — бързо продължи сър Джордж, — но ако някой от нашите редици наруши правилата, ние не потуляме работата! Съди го военен съд и получава наказание! Ако някой наруши правилата, с гръм и трясък го прогонваме от нашия полк! Не се намират приятели, които

да му помогнат да се измъкне! Помня онзи скандал, свързан с „Лойд“, за който наистина писаха във вестниците преди няколко години. Един тип беше „спестил“ стотици хиляди лири от парите на вложителите в някаква банка отвъд океана, преди да офейка — Сър Джордж се бе разпалил и в гласа му звучеше нескрита ярост. — Никога не го върнаха обратно в тази страна, за да понесе заслуженото си наказание и когато за последен път чухме за него, работеше в една застрахователна компания в Америка, след като беше разорил толкова много хора тук! Нищо чудно, че не искате пресата да души наоколо!

Всички мълчаха слисани, изведнъж Лайза се разрида.

— Ще престанете ли и двамата! — извика тя. — Никой от вас ли не се притеснява за Тоби?

Всички се разприказваха едновременно.

— О, миличка, ние наистина се притесняваме! — възкликна Хелън Мортимър, като скочи от мястото си и заобиколи масата, за да утеши дъщеря си, но не и преди да изгледа възмутено съпруга си.

— Съжалявам, Лайза — искрено каза Мартин Хамкрофт. — Бог знае колко много сме притеснени за Тоби. Аз само обяснявах...

— Е, нямаме нужда от твоите обяснения — грубо го прекъсна Нина Хамкрофт. — Всички мъже сте еднакви!

И тя също се втурна да утешава снаха си.

— Извинявай, миличка — каза Фреди с тъжна усмивка, макар че той бе мълчал през цялото време.

Само Мелиса изглеждаше незасегната.

— За Бога, защо всички така сте се паникьосали? — отбеляза тя. — Само защото Тоби не е заминал за Щатите, както се предполагаше, всички изпадате в истерия! Той сигурно е много добре! Според мен просто е искал да се откъсне от всичко за няколко дни.

Изгледа многозначително разплаканата Лайза и не каза нищо повече.

В този момент всички чуха как телефонът във всекидневната иззвъня. Лайза вдигна поглед, застина за миг на място, а после скочи и изтича от стаята.

„О, Божичко, нека да е Тоби“, молеше се тя. Подхлъзна се на излъскания паркет и едва не падна. Влетя в уютната малка всекидневна, където Ема говореше по мобифона си, и сграбчи

слушалката. В този момент би дала всичко, което притежаваше, за да чуе гласа на Тоби да казва, както обикновено: „Здрасти, миличка!“

Разбира се, не беше Тоби. Един непознат мъжки глас. Човекът искаше да говори с нея.

— Аз съм Лайза Хамкрофт — отвърна тя с разтуптяно сърце.

— Обажда се Гери Шалто от новинарската емисия „Би-Скай-Би“ — гласът беше топъл, окуражителен и много приятелски. — Току-що ни съобщиха, че вашият съпруг Тоби Хамкрофт е изчезнал. Чудя се дали не бихте могли да ни кажете...

Усилията на Ема, която седеше срещу Лайза със своя мобифон в ръка, вече започваха да дават плодове.

В един много умело подреден кът в ъгъла на всекидневната Фреди бе седнал срещу баща си, опитвайки се да събере кураж, за да му съобщи новината. Двамата не бяха сами в стаята. Мартин, Нина Хамкрофт и Хелън Мортимър седяха на един диван, увлечени в разговор, докато съвсем наблизо Мелиса със скучаещ вид прелистваше някаква френска книга за вътрешната декорация, питайки се дали в банята жалюзите с рюшчета няма да изглеждат по-добре от венецианските щори.

— Татко — жално започна Фреди, — знам, че в момента всички сме много притеснени за Тоби, но тази сутрин получих много лоши новини и трябва да ти ги съобщя.

Сър Джордж изправи гръб и изопна рамене.

— Щом те видях, веднага се досетих, че нещо се е случило — отвърна той. — Какво има? Големи загуби?

Фреди кимна.

— Ужасяващи — заяви с театрален шепот. — Все още не съм казал нищо на Мелиса, но Лайза знае. Тази сутрин получих едно писмо.

Когато обяви сумата, която искаха от него, долната челюст на сър Джордж увисна, кожата на лицето му изведнъж стана сивкава и силно се изопна върху изпъкналите му скули.

— Всемогъщи Боже! — дрезгаво възкликна той.

— Освен това ми казаха, че ще става все по-лошо — добави Фреди.

— И аз чух за тези неща, но не вярвах, че и ние ще бъдем засегнати, не и хората от синдиката „Хамкрофт“.

— Ще ми се никога да не бях се включвал. Сега се чувствам толкова виновен, татко.

— Твърде късно е да съжаляваш, момчето ми — изведнъж в очите на сър Джордж отново блесна едва сдържан гняв. — Мислех си, че Тоби би трябвало да се грижи за *външните вложители*. Той е техният застрахователен агент от страна на „Хамкрофт“, нали?

— От години не се занимава с това, татко. Тоби е най-вече брокер. Негово задължение е да разпределя полиците в *стаята* и между отделните синдикати.

— Тогава кой е застрахователният агент на *външните вложители*!

— Деклан Конъли.

— О, да.

Сър Джордж се замисли за миг.

— Сигурен съм, че Тоби не е виновен за всичко това — отбеляза Фреди. — И не смятам, че неговото изчезване има нещо общо с тази работа. Ако е сбъркал нещо, той е от хората, които ще останат, за да поемат отговорността за последиците.

— Да, знам — отвърна баща му и погледна към другия край на стаята, защото в този момент влязоха Лайза и Ема. — Знам, че Тоби не е страхливец — тихо добави той — и именно затова неговото изчезване още повече ме притеснява.

Двамата мъже седяха мълчаливо, взирайки се мрачно в килима. Въпреки кръвната си връзка, никак не си приличаха: сър Джордж — тъмнокос и изискан, Фреди — с бяла кожа и руса коса.

— Може би ще трябва да се разделим с Балнабрек... след време — най-накрая се обади сър Джордж. — Тъжно е. Надявах се, че ти и твоите деца ще живеете там един ден.

— О, Господи, татко... — тихо простена Фреди. — Какво да направя? Как да се измъкна от тази каша? Мелиса направо ще се побърка! Според теб има ли някакъв начин да се измъкна от „Лойд“?

— Това е именно случаят, в който не можеш да кажеш: „Не искам да играя повече.“ Държат те здраво, момчето ми. Няма клауза, предвиждаща измъкване.

Фреди цял пламна от унижение и мъка.

— Господи! Все едно че са ме осъдили да лежа в затвора.

— Горе-долу е така. Но не си мисли, че те смятам за виновен. Когато ти прехвърлих правото на собственост върху Балнабрек преди тринадесет години, знаех какво правя. По онова време идеята ми се виждаше много добра. Но ето че сме сбъркали. Край на историята.

— Но всичко живо е печелило и печели пари в „Лойд“ — възрази Фреди, оглеждайки разкошно обзаведената стая, за която Лайза и Тоби бяха хвърлили толкова много пари, сякаш по този начин искаше да докаже, че е прав. — Какво ще се случи с нас? Защо трябва да загубим всичко?

Сър Джордж също много би искал да получи отговор на този въпрос, но първо трябваше да разберат какво се е случило с Тоби.

V

Лайза се присъедини към сър Джордж и Фреди, които все така бяха увлечени в разговора си.

— Татко, търсят те по телефона. Някой си Колин Хенсън. Казва, че е шеф на „Премиър Карс“.

Баща ѝ някак треперливо се надигна от мястото си; за първи път забеляза, че той започва да остарява.

— Оставих съобщение да ми се обадят. Благодаря, скъпа.

Лайза остана да гледа след него, докато той излезе от стаята, и едва тогава отиде при майка си и Нина Хамкрофт, които бяха седнали на дивана. Баща ѝ като че ли се бе състарил с десет години за последния час.

— Как си? — съчувствено я попита Нина. — Всичко това е толкова ужасно за теб.

Лайза се пресегна и хвана ръката на свекърва си.

— И за вас е същото. Тази неизвестност е ужасна — добави тя. — Мозъкът ми ще се пръсне, идват ми наум ужасни неща.

— Сигурна съм — отбеляза по-възрастната жена, — че щом веднъж новината се разпространи, Тоби ще бъде намерен. Все трябва да е някъде.

Лицето ѝ бе набраздено от множество фини бръчици. Лайза си помисли, че слънцето е лишило свекърва ѝ от приятната миловидност, която би могла да притежава дори една жена на нейните години, и в замяна на това ѝ бе оставило една сбръчкана, подобна на креп маска. Странното беше, че въобще не бе забелязала това по времето, когато бяха гостували на Нина и Мартин в Испания. Само тук, в Англия, при тази бледа светлина, пораженията на времето си личаха.

— „Скай Ти Ви“ ще съобщава за изчезването на Тоби през няколко часа през цялата нощ и утре — каза ѝ Лайза.

— Това ще е от полза. Ема е чудесна приятелка, нали? — отбеляза Нина.

— Най-добрата! — възкликна Лайза. — Съпругът ѝ ще дойде по-късно да я вземе оттук. Ще харесате и него. Наистина е много мил човек и ние с Тоби много го обичаме.

Тя потръпна. Това „ние с Тоби“ така естествено се бе изплъзнало от езика ѝ. Нещо заседна в гърлото ѝ при мисълта, че може би в бъдеще повече няма да има „ние с Тоби“.

Нина я потупа по ръката.

— Той е добре, скъпа — нежно каза тя, досещайки се за какво мисли Лайза.

В другия край на стаята Фреди говореше шепнешком на Мелиса. Неговото напрегнато изражение и шокираният ѝ поглед подсказаха на Лайза, че ѝ казва за „Лойд“. Изведнъж лицето на Мелиса пребледня като платно и тя изскимтя като малко кученце.

— Как можа да го допуснеш? — високо и пискливо възкликна младата жена.

— Но, Мелиса...

— Какво ще правиш сега?... — изкрещя тя.

В този момент сър Джордж се върна във всекидневната.

— Имах много интересен разговор с шефа на „Премиър Карс“ — обяви той с доволно изражение.

— С онзи, който е закарал Тоби на летището ли? — попита Лайза.

— Не. Със собственика на фирмата. Шофьорът, който е возил Тоби, е на средна възраст и се казва Хенри Гранвил. Той само от няколко месеца работи в „Премиър Карс“. Историята всъщност е много тъжна.

Останалите погледнаха с интерес сър Джордж.

— Какво ще ни кажеш за него? — попита Мартин.

— Имал е собствена фирма. За търговия с недвижимо имущество. Бизнесът му вървял добре, притежавал голяма къща, висок жизнен стандарт, съпруга и всички подробности, нали знаете? После избухнала бомбата.

— Каква бомба? — попита Лайза, знаейки, че баща ѝ не говори току-така.

Сър Джордж дълбоко си пое дъх.

— Той е бил *външен вложител* на „Лойд“. Към агенцията на „Мартин Хамкрофт“. Загубите направо са го разорили. Останала му е

само колата. Сега той и жена му живеят в две мизерни стаички.

Лайза леко ахна и притисна устните си с длан, досещайки се какво ще последва. Баща ѝ погледна към нея.

— Сега той работи за „Премиър Карс“ със собствената си кола и едва свързва двата края — каза сър Джордж.

Настъпи напрегната тишина. След малко Лайза се обади предпазливо:

— Значи той е последният човек, който е видял Тоби?

Мартин Хамкрофт дълго се опитва да се свърже с Чарлс Брайър по телефона, но безуспешно. Най-накрая жената от рецепцията на хотел „Плаза“ му съобщи, че мистър Брайър е излязъл и ще се върне много късно.

— Да пукне дано! — изруга Мартин, поглеждайки часовника си.

Беше около полунощ, което означаваше, че в Ню Йорк още е седем часът вечерта. Чарлс навярно щеше да отсъства най-малко още три часа.

— Не може да стоиш цяла нощ! — възкликна сърдито Нина. — За Бога, ще му се обадиш сутринта! В зори сме станали, пътувахме със самолет чак от Испания и сега е време да си лягаме.

Тя се облегна назад на дивана и затвори очи.

— Трябва да говоря с него — каза Мартин. Гласът му звучеше много напрегнато, макар че бе прегракнал от изтощението.

Лайза ги погледна загрижено. Те бяха по-възрастни от нейните родители и годините, прекарани лениво под слънчевите лъчи, като че ли ги бяха смекчили и лишили от жизненост. Нейните собствени родители, тези издръжливи шотландци, свикнали да изкачват планините около Балнабрек, изглеждаха много по-запазени и силни.

— Струва ми се, че всички трябва да си лягате — тактично каза Лайза. — Ние с Ема ще чакаме Антъни, но е глупаво всички да стоим будни.

Откъм дъното на стаята се чуваше гневен шепот, който почти приличаше на съскане на змия — Фреди отново се разправяше с почти истеричната Мелиса.

— Аз няма да живея в някое мизерно апартаментче! — я чу Лайза да казва разярено.

— Възможно е да се наложи! — също така разярено отвърна Фреди.

Сър Джордж повдигна вежди и бавно се приближи до мястото, където седяха спорещите.

— Няма защо да се карате — кротко изрече той. Двамата го погледнаха стреснато.

Мелиса шумно избухна в плач.

— Как очаквате от мен да се справям без пари? Сигурно сте забравили, че очаквам дете! Имаме нужда от къща, с детска стая и малка градинка... и... и... Божичко! Как можа да постъпиш толкова глупаво? — кресна тя на Фреди.

Мартин и Нина объркано погледнаха Лайза. Тя тихо им обясни каква е причината за тази кавга.

— О, Боже! Работата е сериозна — Мартин изглеждаше потресен. — Трябва да се свържа с Чарлс. Нищо не знаех за това. По дяволите, какво става? Вие с Тоби претърпяхте ли загуби?

— Не зная — откровено му отговори Лайза.

— И аз не знам нашето положение какво е — обади се Ема, — но след като всички сме свързани с „Хамкрофт“, сигурно сме в един и същи проклет къп — изведнъж осъзна, че говори на самия основател на компанията и се изчерви. — Извинете ме... Не исках да кажа...

Той се усмихна уморено.

— Знам, скъпа.

Най-накрая Лайза успя да убеди Фреди да отведе Мелиса у дома. После двете възрастни двойки отидоха на горния етаж да си легнат, като оставиха Лайза и Ема да чакат Антъни.

— Каква вечер! — с въздишка каза Лайза, тръшна се на дивана и опря краката си на страничната му облегалка. — Само това ни липсваше, Мелиса да прави сцени.

Ема се прозина.

— Според мен тя е разглезена крава.

Двете поседяха мълчаливо, всяка потънала в собствените си мисли. Ема притеснено се питаше дали и тях двамата с Антъни не ги очаква разорение. Дали животът им нямаше да се промени изцяло, всичките им мечти и надежди да пропаднат?

Изведнъж Лайза седна с изправен гръб на дивана и прекъсна мислите на Ема.

— Какво има? — стреснато я попита Ема.

— Не съм предупредила Деклан за това, че направих публично изявление за изчезването на Тоби! — изплашено възкликна тя.

— Доколкото разбрах, тази сутрин, когато е бил тук, ти си споменала, че ще го направиш.

— Заплаших го... но не съм сигурна, че той прие думите ми сериозно. Направо ще се вбеси, като разбере какво съм направила, без да го предупредя.

Ема сви рамене.

— Според мен държал се е безотговорно, като е запазил всичко в тайна! Божичко, разбираш ли, че той поставя „Лойд“ на първо място, пред Тоби? На това приятел ли му казваш? Не се притеснявай за него, Лайза. Когато казах на твоя полицейски инспектор по телефона, че сме съобщили на медиите, буквално целият Скотланд Ярд ни изръкопляска!

— Това ще ни помогне, нали, Ема? О, моля те, Господи, нека това да ми помогне да намеря Тоби — каза тя, като склочи ръце.

— Разбира се, че ще ни помогне — Ема посегна към бележника си, който бе поставила на масичката близо до подноса с кафето. — Слушай сега. Обадих се в „Асошиейтед Прес“, в „Ройтер“, във всеки национален всекидневник, на моя любим „Ивнинг Стандарт“, както и на всяка телевизионна и радиостанция. Както ти е известно, през последните три часа тук непрекъснато пристигаха куриери, за да вземат снимки на Тоби, които ще излязат в следващите издания... Божичко, Лайза, до утре по обед всичко живо в тази страна ще знае, че Тоби е изчезнал. Първите страници са наши. Нали разбираш, че утре ще трябва да даваш интервюта?

Лайза неохотно се съгласи с нея.

— Сигурно. Какво ще трябва да казвам?

— Кажим истината. Цялата истина. Няма какво да криеш. Наблегни на това, че Тоби е човек, на когото напълно може да се разчита, и че ти отчаяно искаш да разбереш къде е и какво се е случило. И носи нещо семпло и обикновено. Не си слагай прекалено много червило, прибери косата си назад с две гребенчета; тази прическа наистина ти отива.

— Боже Господи, Ема! Като че ли отивам на изпит. Защо е необходимо всичко това?

Ема заяви категорично:

— Защото не искаш да изглеждаш като някоя богата домакиня и еснафка, нали? Трябва да се държиш сериозно, с достойнство, да се владееш добре.

Въпреки че ѝ беше много тежко, Лайза се усмихна с обич.

— Добрата стара Ема. Все така се грижи за мен.

Антъни пристигна един час по-късно, прегърна Ема и целуна Лайза по бузата.

— Лайза, ужасно съжалявам за случилото се — каза той, докато тя му наливаше за пиене. — Сигурно си потресена.

— Просто не мога да повярвам. Всичко ми се вижда съвършено нереално.

Тя поклати глава и Антъни забеляза колко е пребледняло лицето ѝ — болезнено, прозрачно бяло, а сините ѝ очи бяха станали сребристосиви, все едно че беше останала без кръв.

Антъни помълча известно време и най-накрая каза предпазливо:

— Струва ми се, че нещо се мъти в „Лойд“. Дори още преди Ема да ми каже по телефона, че Тоби е изчезнал, в парламента се носеха разни слухове. Нали знаете, някои членове на кабинета са *външни вложители*, да не говорим за десетките депутати като мене.

— Какви слухове? — попита Ема, тъй като журналистическият ѝ инстинкт вече се обаждаше.

— Говори се за огромни загуби. Някъде около сто и петдесет милиона като цяло. Някои споменаваха и по-големи суми.

Лайза и Ема го погледнаха слисано.

— Но защо? — попита Лайза.

— Струва ми се, че виждаме само върха на айсберга — продължи Антъни. — Нещо не е наред с презастраховките „Свръх загуби“ и работата е излязла от контрол. Прекалено много рискови полици са били застраховани и презастраховани и пак и пак презастраховани и разчленявани на все по-малки единици. Все едно че са си играли на „подай ми топката“. Но сега, както изглежда, ножът е опрял до кокала. Дошло е време всичко да се плаща. Всички тези световни катастрофи са били застраховани и презастраховани в „Лойд“ и балонът всеки миг ще се пукне!

Той отпи една глътка от чашата ѝ погледна с обич жена си. Беше много едър и висок мъж, малко небрежен на вид и измачкан по това време на нощта.

Ема отвърна на погледа му с усмивка. Двамата бяха женени от девет години и много се обичаха.

— Много ли е сериозно положението, Ант? — попита тя.

— Вероятно — отговори той.

— И какво ще стане сега? — попита Ема.

Антъни направи красноречив жест е ръка.

— Някои синдикати ще бъдат направо сринати. Хората, които са се застраховали чрез тях, ще фалират. Дори може да се случи невъзможното и „Лойд“ да остане без пари. Хората най-напред ще искат да знаят как, по дяволите, нещата са отишли толкова далече.

Лайза гледаше Антъни, очите ѝ бяха изцъклени, изражението — съвсем слисано.

Ема изрече на глас онова, което и тримата си мислеха.

— Знаете ли какво? — бавно произнесе тя. — Струва ми се, че изчезването на Тоби е свързано с нещо много по-голямо, отколкото можем да си представим.

Най-накрая къщата потъна в тишина, сякаш се затвори в себе си, докато обитателите ѝ спяха — децата спокойно, възрастните неспокойно.

Единствено Мартин Хамкрофт въобще не можа да заспи. Той съзнаваше, че що се отнасяше до Тоби, нещо ужасно не е наред. Интуицията му го подсказваше. За Мартин, „Лойд“ бе най-важното нещо в живота, откакто бе започнал да работи в компанията след Втората световна война. През 1954 година бе станал *вътрешен вложител*, а десет години по-късно бе основал свой собствен застрахователен синдикат. Компанията се разрастваше и процъфтяваше и той се премести в по-голям офис на Фенчърч Стрийт, като същевременно създаде и застрахователна агенция за външните вложители. Когато се оттегли от поста си през 1976, една година преди Тоби да се ожени за Лайза, „Мартин И. Л. Хамкрофт“ беше една от най-големите и най-уважаваните застрахователни компании в рамките на „Лойд“. Прочутата фраза, която толкова много обичаше: *Поотделно ние сме част от една застрахователна компания, заедно ние сме „Лойд“*, му бе толкова скъпа, като че ли беше мотото на фамилията му. Хората гледаха с уважение на работещите в „Лойд“. Членовете на

компанията имаха право да държат главите си високо изправени, защото за целия свят „Лойд“ беше синоним на всичко наистина британско, на почтеността и абсолютната честност. Наистина ли? Онези честни и почтени застрахователи и брокери от миналото не бяха ли се променили малко? Компанията не беше ли разтворила прекалено широко вратите си в името на по-големи печалби, не беше ли приела в редиците си и куцо, и сакато, хора, които нямаха усет за традициите?

Бе четири часът сутринта; той разбра, че въобще няма да може да заспи. По-добре беше да стане и тихичко да се измъкне от стаята, без да събужда Нина. Сега в Ню Йорк трябва да бе единадесет часът. Чарлс Брайър навярно се бе прибрал след вечерята навън.

— Няма никаква криза! — твърдо заяви Чарлс Брайър. — Не твърдя, че не сме имали някои проблеми, но такава е положението на всички застрахователни компании по света! И немската „Мюнхен Ре“ премина през своите перипетии, но заедно с „Лойд“ получават годишно около пет милиарда лири от застрахователни вноски, тъй че всъщност няма никакви причини за безпокойство. Ние сме в дълбока рецесия, драги ми Мартин. И други застрахователни компании в Европа не са особено добре, но това е като люлеенето на махалото. Точно така, Мартин, като люлеенето на махалото.

Мартин бе поразен от това, че все пак Чарлс Брайър изглеждаше доволен от хубавата вечеря. И макар Чарлс много добре да знаеше, че Тоби е изчезнал преди повече от седмица, той явно бе по-заинтересован да отрича съществуването на финансови проблеми в „Лойд“, вместо да се притеснява за това какво се е случило с Тоби.

— Кога се връщаш в Англия? — рязко попита Мартин.

Чарлс като че ли се поколеба.

— Тук имаме доста въпроси за уреждане, с които трябваше да се справи Тоби. Сега аз трябва да се погрижа за това и сигурно ще се наложи да остана най-малко още няколко дни.

— Бих искал да се видим. Има някои неща, които ме притесняват.

Чарлс изглеждаше учуден.

— Освен че се налага да открием какво се е случило с Тоби, има ли и нещо друго, за което трябва да говорим, Мартин?

— Аз може да съм се оттеглил от поста си, но все още съм вложител на компанията — заяви той. — Аз я основах. Ние сме отседнали при Лайза. Ще ти се обадя, щом се върнеш, и ще обядваме някъде заедно — говореше малко високомерно. Помисли си, че ако не беше той, Чарлс навярно нямаше да бъде това, което бе днес.

— Добре — Чарлс явно не беше доволен. — Надявам се, че Тоби скоро ще се появи. Неговото изчезване по този начин ни постави в много неудобно положение, но смятам, че вече държа всичко под контрол.

— Сигурно не го е направил нарочно — сърдито каза Мартин. — Скоро ще се видим.

След като остави слушалката, той бе обзет от още по-силна тревога. Разговорът с Чарлс Брайър му бе предложил повече въпроси, отколкото отговори.

Мартин бавно влезе във всекидневната, отиде до високия френски прозорец и дръпна тежката завеса. Градината с павирани алеи изглеждаше меланхолично синкава в студената светлина на английската зора. Той бе забравил колко отчайващо самотно можеше да изглежда началото на всеки ден тук. Утрините в Испания бяха кратки, ясни, тишината се нарушаваше само от пресекливото свистене на автоматичния маркуч, който градинарят включваше веднага щом пристигнеше в шест часа, за да напои грубата и остра трева. Много скоро слънцето се издигаше високо в чистото синьо небе, цветовете на бугенвилеята увисваха неподвижно от ослепителнобелите си арки, а каменните плочи под краката му непоносимо пареха.

Мартин вдигна поглед към това английско небе и с удивление видя прозрачния сърп на луната, която като че ли не искаше да си отиде. От тисовото дърво в дъното на градината пискливо се обади кос, а после ято лондонски врабчета шумно изхвърча из клоните на орловия нокът и се спусна към земята да търси насекоми.

„Колко е различно всичко тук в сравнение с новия ми дом, помисли си той. И колко съм доволен, че вече не живея тук.“ Тъй като страдеше от депресии, причинени от липсата на достатъчно слънчева светлина, знаеше, че никога няма да се върне. Не и за постоянно. Не и на своята възраст.

Деклан Конъли, които живееше от другата страна на парка в своята къща в Кенсингтън, също не бе спал добре. Двамата с Максин бяха ходили на семейно празненство в панорамния ресторант „Хилтън“ на Парк Лейн и той доста беше прекалил с шампанското. И с маринованите омари. И с филето със зеленчуци. И с шоколадовия пудинг с бял ром и сметана. Освен това бяха поднесли и сирене и бисквити. И кестени с глазура към кафето, и няколко брендита към пурата „Монте Кристо“. В три часа имаше сърцебиене и кръвта тежко пулсираше в главата му, и докато Максин спеше съня на подложените на диета праведници, той имаше чувството, че целият му организъм не може да функционира.

В шест часа стана от леглото, готов да направи каквото и да е, за да се почувства по-добре. В шкафчето в банята намери малко „Алкаселцър“. В кухнята си направи чаша кафе и понеже не можеше да търпи тишината и собствената си компания, включи портативния телевизор, поставен на кухненския плот.

След миг махмурлукът изчезна и той слисано се взираше в лицето на Тоби Хамкрофт, което му се усмихваше от малкия екран.

„... Един от водещите брокери на „Лойд“ е изчезнал преди една седмица...“

Гласът на телевизионния говорител студено и безстрастно съобщаваше фактите. Това бе всичко. Кратко съобщение, сместено между новините за свързан с ИРА инцидент в Белфаст и за затварянето на още една каменовъглена мина в Уелс. Деклан тежко се отпусна на един от кухненските столове и потърси други радиостанции, за да разбере дали предават същото. Така беше. Докато изпи втората си чаша с кафе, той разбра, че съобщения за изчезването на Тоби се предават из цялата страна.

Това направо щеше да наелектризира атмосферата в *стаята* на „Лойд“. Всички брокери и застрахователи щяха да говорят само за това, щяха да се разпространяват слухове, клюки, да се правят най-различни спекулации. Особено като се имаше предвид, че много хора бяха получили писма от агенцията „Хамкрофт“, с които им съобщаваха за загубите и изискваха да платят големи суми. Най-зле бяха външните

вложители — и Деклан беше благодарен за това, — но все пак щеше да му се наложи да отговаря на доста въпроси. Пък и нямаше ли някакъв шанс да се окаже, че загубите и изчезването на Тоби са свързани?

Когато Лайза се събуди, пред къщата вече се бяха струпали журналисти, телевизионни екипи, фотографи. Тя внимателно надникна през една пролука между пердетата в спалнята и видя, че се тълпят на тротоара и на улицата отвън, някои любопитно оглеждаха къщата, други се бяха скупчили на групички и разговаряха помежду си. Всички бяха натоварени с камери и магнетофони, след тях се влачеха кабели.

Тя се почувства като под обсада и се паникьоса. Всеки момент щяха да позвънят на звънеца на входната врата и ако беше станала, Ингрид нямаше да знае какво да прави. После те можеха да започнат да разпитват децата... Лайза тихо изтича по стълбите и позвъни на вратата на една от гостните, където спяха родителите ѝ.

— Влез — гласът на майка ѝ звучеше бодро. Лайза я намери да седи в леглото с много разтревожен вид. — Какво става, скъпа?

— Дошли са толкова много хора от пресата... О! — тя леко ахна, когато чу иззвъняването на звънеца. — Какво да правя? Не съм дори още облечена. Не очаквах, че ще дойдат толкова рано.

Сър Джордж седеше в леглото, косата му бе разрошена от съня, но изглеждаше не по-малко бодър от жена си. Той отметна завивката, стана от леглото и посегна към дебелия си халат на шотландско Карс.

— Лайза, колко време ще ти трябва, за да се приготвиш? — попита сър Джордж, докато бързо решише косата си.

— Половин час може би... Искам да кажа... — чувстваше се обърквана и стресната.

— Добре. Ще им кажа да дойдат пак след четиридесет и пет минути.

Той излезе с маршова стъпка от стаята, сякаш се готвеше да командва цял батальон.

Лайза погледна майка си. Трепереше цяла.

— Те са толкова много — каза отчаяно. — Наистина ме е страх от тях.

Хелън Мортимър е мъка стана от леглото.

— Ще отида да направя малко чай, докато ти се облечеш. Само се успокой, Лайза. В края на краищата вие и двамата с Тоби не сте направили нищо лошо. Те сигурно ще ви задават разни глупави въпроси, от рода на: „Как се чувствате, след като съпругът ви е изчезнал?“ или още по-глупави: „Притеснявате ли се?“ — тя изсумтя презрително. — Журналистите са прекалено нагли за моя вкус.

— Но нали ние ги поканихме, за да направят нещо? Ние трябва публично да обявим изчезването на Тоби, мамо. О, надявам се, че татко няма да се държи грубо с тях!

Лайза бързо излезе от стаята на родителите си и на стълбищната площадка срещна Ингрид.

Накратко ѝ обясни какво става и добави, че децата трябва да си стоят у дома днес.

— Не искам децата да прекъснат учебните си занятия, Ингрид, нито журналистите да им досаждат с въпроси. И ги дръж по-далеч от входната врата и от прозорците.

Ингрид я погледна с ококорени очи.

— Добре, мисис Хамкрофт — обеща тя.

Лайза измъкна някакви дрехи от гардероба — един костюм, копринена риза, обувки. Непохватно се опита да се облече, но имаше чувството, че се намира на дъното на басейн и всичката вода тегне върху главата ѝ. Едва успя да закопчае копчетата на ризата си, защото ръцете ѝ трепереха като на старица. После телефонът иззвъня и я накара да подскочи.

Преди да успее да стигне до него, някой вдигна слушалката. След няколко минути Мартин Хамкрофт, който вече се бе облякъл, бързешком се изкачи по стълбите и влезе при нея в стаята.

— Обади се Ема — задъхано съобщи той. — Идва веднага, за да ти помогне да се справиш с тази тълпа на улицата. Баща ти им е казал, че трябва да почакаат, но те се държат като глутница изгладнели вълци.

— Благодаря ти, Мартин.

Лайза затича надолу по стълбите, стараейки се да запази самообладание. Най-последно беше направено нещо, което щеше да помогне за намирането на Тоби. Усещаше променената атмосфера в къщата, всички се обединяваха. Може би до довечера, утре?... Не смееше да мисли за бъдещето. Трябваше да намери сили да издържи през следващите няколко часа, не можеше да си позволи да рухне.

В кухнята майка ѝ, все още по пенъоар, поднасяше чай на баща ѝ и на семейство Хамкрофт. Лайза се надяваше, че децата все още спят. Но това нямаше да е задълго. Звъненето на звънеца и ударите на месинговото чукче по вратата можеха да събудят цялата улица.

— Всичко е наред — каза Лайза, като остави недокоснатата си чаша. — Ще отида да им кажа, че ще говоря с тях, когато дойде Ема и се заеме да организира всичко.

Щом тя излезе от кухнята, сър Джордж каза тихо:

— Струва ми се, че това е грешка. Те ще познаят Ема и ще гледат на нея като на конкурентка, която е имала изключителни възможности да вземе интервю.

Лайза отвори вратата и изплашено отстъпи назад, като че ли бе блъсната от някаква невидима вълна. Десетки нетърпеливи лица се обърнаха към нея, заслепиха я „светкавици“, а после напрегнати и агресивни гласове зажужаха като ято разгневени оси.

— О, Господи! — ахна тя и се опита да затвори вратата, но някой вече я бе подпрял с крака си. Изгладнялата глутница се натискаше напред и тя за миг бе обзета от паника.

— Какво според вас се е случило със съпруга ви, мисис Хамкрофт?

— Кога го видяхте за последен път?

— Притеснявате ли се за това, че е изчезнал, мисис Хамкрофт?

— Имате ли някаква представа къде може да е отишъл?

Лайза вдигна ръка и умолително погледна многобройните лица пред себе си. После един-единствен глас се извиси над останалите. Един репортер с много сериозен вид и очила каза авторитетно:

— Мисис Хамкрофт, има ли някаква истина в слуховете, че поради финансовите затруднения на „Лойд“ вашият съпруг е инсценирал смъртта си?

VI

Лайза слисано погледна Ема.

— Това беше ужасно!

Ема ѝ кимна съчувствено.

— Именно затова казах, че ще дойда да ти помогна. Трябва да отделим почтените журналисти от останалите.

Двете седяха във всекидневната, Лайза се опитваше да се съвземе след бурната среща с журналистите на прага на дома си. За щастие Ема бе дошла тъкмо навреме, за да я спаси от това мъчение. Тя успя да се промъкне до входната врата и я затръшна под носовете им, преди да разберат какво става.

— Какво ще правим сега?

— Ще изляза да поговоря с тях. Струва ми се, че е най-добре да направиш изявление.

— Какво да кажа? — попита Лайза, която се чувстваше като оглупяла след преживяния шок. — Нали чу онзи, дето ме попита дали Тоби е инсценирал собствената си смърт, за да избегне финансовия скандал? Как е възможно да се говорят такива неща?

Ема се изправи на крака.

— Остави всичко на мен. Ще отида да им кажа, че след петнадесет минути ще направиш предварително подготвено изявление. Няма да отговаряш на никакви въпроси. Прекалено много е да се иска точно сега от теб да даваш отделни интервюта.

— Добре.

— Но трябва да ти кажа, че всъщност съм доволна от резултатите от снощната работа. Вдигна се толкова много шум, че със сигурност съвсем скоро ще открием какво се е случило с Тоби — добави Ема и бодро напусна стаята.

Струва ми се, че точно от това се страхувам, мислеше си Лайза, останала за няколко минути сама. Все още я измъчваше това, че не бе позвънила на Тоби, за да изгладят недоразуменията си. Нещо ужасно се беше случило и сега тя може би дори нямаше да има възможност да

му каже „сбогом“. Но не бе възможно той да е мъртъв. Щеше да го усети подсъзнателно, щеше да познае страшната болка на загубата и част от нея вече щеше да е мъртва. Все пак какво ли се беше случило?

Лайза непрекъснато си припомняше онези няколко последни минути, преди той да тръгне за летището, търсеше някакви следи, които биха могли да ѝ подскажат какво е могло да се случи.

Спомни си как той стоеше в коридора, без да ѝ обръща внимание, и се готвеше да тръгне. „Паспорт, билети, маршрутна карта, филофакс...“ Както обикновено, преди да тръгне на делово пътуване, той проверяваше дали не е забравил нещо. „Пари... папките... така, така, така...“ Доволен, бе щракнал ключалката на дипломатическото си куфарче. Багажът му вече бе сложен пред входната врата. Само след миг Тоби вече го нямаше, след като ѝ бе казал само едно хладно: „Довиждане“. А сега тя дори не знаеше къде е той или какво се е случило. Обзета от внезапно отчаяние, Лайза се питаше дали въобще ще го види някога.

— О, скъпа, постарай се да не се разстройваш толкова много — каза майка ѝ, която в този момент влезе в стаята. — Знам колко ти е тежко.

Лайза се опита да сдържи сълзите си, но те изведнъж закапаха по реверите на бледожълтия ѝ костюм.

— Аз... аз съм толкова изплашена — изплака тя. — Какво може да се е случило с него?

Хелън Мортимър я прегърна и я потупа по гърба, все едно че беше още дете.

— Забравих да питам нещо, за онзи шофьор от „Премиър Карс“, онзи, дето е изгубил парите си, вложени в „Лойд“ — с пресекалив глас изрече Лайза. — Той ли е закарал Тоби на летището? Знаел ли е нещо или е просто някакво съвпадение, че именно той е закарал Тоби в онази сутрин?

— Струва ми се, че е било съвпадение. Баща ти каза, че шофьорът — името му беше Хенри Гранвил, нали? — е направил изявление в полицията, казал е, че никога по-рано не е возил Тоби, че не е знаел кой е той, оставил го е пред Терминал III и го е видял да влиза в сградата на летището.

Лайза издуха носа си.

— И това ли е всичко?

Майка ѝ кимна утвърдително.

В този момент Ема се върна в стаята и с един поглед разбра какво е положението.

— Искаш ли да напиша няколко думи, които да прочетеш пред тях? — тихо предложи тя.

Лайза я погледна успокоена.

— Ще го направиш ли, Ем? Ще ти бъда много благодарна. Съжалявам. Аз наистина съм безнадежден случай.

Тя изправи гръб и за последен път подсмръкна.

— Ще отида да ви донеса малко кафе, докато вие решите какво ще бъде изявлението — обади се Хелън. Тя пристегна широкия колан на памучното си японско кимоно. — Ако не се облека скоро, всички ще ме помислят за повлекана — добави, насилвайки се да изглежда весела.

Лайза успя да изобрази една треперлива усмивка на лицето си.

— Тогава да се заемаме за работа — бодро рече Ема. — Тези типове няма цял ден да киснат на прага.

Лайза точно от това имаше нужда.

— В началото искам да кажа... — подхвана тя и Ема веднага започна да си записва. След десет минути изявлението беше готово.

— Всичко наред ли е?

Лайза се погледна в огледалото, напудри леко зачервения си нос и кимна утвърдително.

— Готова съм.

Ема я погледна и се удиви от явното ѝ самообладание.

Жената, която в онази сутрин се изправи лице в лице със страховитата фаланга на репортерите и фотографите, никак не приличаше на стреснатата съпруга, която половин час по-рано им бе отворила вратата и бе избягала. Сякаш обзета от вдъхновение, Лайза стоеше на най-горната стълбищна площадка пред входната врата, една стройна и уязвима на вид жена, която все пак говореше уверено и с достойнство и мигновено накара всички да млъкнат и да ѝ обърнат внимание.

— Бих искала да благодаря на всички ви за това, че сте дошли тук днес в отговор на молбата ми да бъде обявено публично изчезването на съпруга ми. Съпругът ми, Тоби Хамкрофт, изчезна

преди седмица и оттогава никой нито го е чул, нито го е видял — започна Лайза.

Тя вдигна поглед от бележките си, сините ѝ очи обхванаха всички с един поглед и бяха изпълнени с такава болка, че хората я гледаха като омагьосани, микрофоните се приближиха до нея, камерите забръмчаха, за да я снимат отблизо.

— Независимо от слуховете, които според мен се разпространяват, бих искала категорично да заявя, че неговото изчезване по никакъв начин не е свързано с никакви финансови затруднения, било то лични или на лондонския „Лойд“. Моят съпруг е човек на честта и никога не би участвал в нещо непочтено. Апелирам към всеки, който може би го е видял или има някаква представа къде се намира, да се свърже веднага с полицията. Неговото изчезване причинява голяма мъка на мен и моето семейство и ще бъдем благодарни за всякаква информация. Благодаря ви.

След кратка тишина и преди тя да успее да се прибере в къщата, журналистите се активизираха отново и започнаха да задават досадните си въпроси.

— Според вас какво се е случило с него?

— Искате ли да му предадете нещо?...

— Вярвате ли, че той все още е жив, мисис Хамкрофт?

Лайза рязко се обърна към тях, като се подпря с една ръка на рамката на вратата.

— Аз трябва да вярвам, че той е жив — заради себе си и заради нашите три деца, и ще вярвам, че е жив, докато не бъде доказано обратното — твърдо заяви тя. Помълча и преглътна, преди да добави: — Моля ви, помогнете ми да го намеря.

После черната входна врата тихо се затвори и нея вече я нямаше.

В коридора, далеч от любопитни очи, Ема я прегърна.

— Чудесно! Справи се блестящо! О, Лайза, Тоби толкова много ще се гордее с тебе.

— Така ли мислиш? Всичко ли беше наред?

— Нямаше грешка! Ти ги покори. Сега трябва да гледаш обедните новини по телевизията. Хващам се на бас, че ще предадат цялото ти изявление.

— Което, благодарение на теб, не беше прекалено дълго — отбеляза Лайза. — А сега какво ще правим?

Тя бе възвърнала увереността си и се чувстваше силна, готова да премести планини, ако се наложи, но да намери Тоби.

— Струва ми се, че трябва да остана и да поема всички телефонни разговори — предложи Ема. — Мога да ти кажа, че това ще бъде един безумен ден и няма защо да говориш с куцо и сакато.

Срещата се състоя призори в един изоставен хамбар в покрайнините на Бодмин Муър. Дотук водеше черен път и процесията от коли не можеше да се види от шосе А 30; секретността бе от първостепенно значение. Осемте мъже и двете жени насядаха в кръг върху походни столчета и обърнати щайги. Най-младият от всички беше на тридесет и осем години, бивш офицер от САС, който преди няколко години бе напуснал армията поради инвалидност, след като бе ранен в главата по време на битка. Военната му подготовка и грубият му и безмилостен характер го бяха превърнали в несъмнен лидер. Най-възрастният член на групата беше жена, вдовица, мършава и нервна, на кльощавите си ръце не носеше дори венчална халка. Останалите бяха оттеглили се от работа бизнесмени, които не се отличаваха с нищо особено, освен един — шестдесетгодишен, с рядка сребриста коса и пронизващи очи. Той държеше на коленете си дипломатическо куфарче, толкова пълно с книжа, че не можеше да се затвори.

— Всички ли сме тук? — изграчи офицерът от САС.

— То се вижда — кисело се обади вдовицата.

Не й обърнаха внимание. Събранието започна. Продължи два часа и понякога ставаше много разгорещено. Лидерът им напомни, че залогът е висок, но и наградата е голяма. Старецът потупа своето дипломатическо куфарче.

— Има толкова много... толкова много — промърмори той и в очите му проблесна сълза.

— Разбрахме ли се за втората фаза от нашия план? Трябва да започне след два дни, за да имаме време първо всички да се приберем по домовете си.

Останалите се съгласиха. Време беше да си вървят. Някои си тръгнаха по двойки. Вдовицата и учителката. Армейски офицер от запаса и фермер. Най-възрастният член на групата и пенсиониран бизнесмен. Останалите излязоха по един, бившият офицер от САС бе

последен. Искаше да се увери, че не са останали никакви следи от присъствието им тук. Изрита на една страна щайгите, оправи каишката на пълния си кобур и за последен път огледа всичко.

Беше време да се заемат с останалата част от операцията.

Скоро след обяда Деклан дойде да види Лайза. Къщата гъмжеше от хора и за негова огромна изненада, и Мартин Хамкрофт бе там. Тъкмо излизаше.

— Радвам се да те видя, Деклан — каза той и стисна ръката на по-младия мъж.

— Добър ден, сър. Как сте?

— Много съм притеснен за Тоби, разбира се — Мартин се обърна към Лайза. — Отивам в банката — обясни й той. — Ще се върна след около час.

Лайза му кимна с разбиране. После въведе Деклан във всекидневната.

— Някакви новини? — попита тя.

— Не. Нищо ново. Бащата на Тоби е пристигнал от Испания заради изчезването му? — заинтригувано попита той.

— Разбира се. И Нина е тук. Всички сме ужасно притеснени, Деклан. Чувал ли си нещо?

Той нервно се разходи из стаята, пъхнал ръце в джобовете си, и отначало като че ли нямаше желание да й отговори. После дълбоко си пое дъх.

— Трябва да бъда откровен с теб, Лайза. Говори се, че Тоби се е измъкнал от страната, като е обрал парите на много от външните вложители и според тях ги е вложил в някаква фирма отвъд океана.

На Лайза й призля.

— Това е най-ужасното нещо, което някога съм чувала! Ти не им вярваш, нали?

Той се поколеба малко, преди да й отговори.

— Не твърдя, че вярвам на това, но нещата не изглеждат добре. Като цяло „Лойд“ е в тежко положение, главно поради лошо ръководство, но също така и поради огромната по размери корупция. Не само в синдиката „Хамкрофт“, но и в другите синдикати.

Лицето на Лайза болезнено пламна от гняв.

— Но Тоби не е направил нищо лошо, Деклан! За Бога, нима го обвиняваш в незаконно присвояване?

Деклан яростно заклати глава.

— Разбира се, че не, но за нещастие той е на топа на устата. Заема много висок пост в „Лойд“.

— Но никога не би направил нищо нередно — заяви Лайза.

— Не съм твърдял обратното — Деклан с копнеж погледна към подноса с напитките. — Може ли да си наляя, Лайза?

— Разбира се — удивено отвърна тя. Знаеше, че той не пие, особено пък посред бял ден.

— Да наляя ли и на теб?

— Не, благодаря, Деклан. Главата ми трябва да е бистра. Искам да ми кажеш какво, по дяволите, става в „Лойд“.

Той въздъхна.

— Толкова много неща се случиха и всичко е свързано с презастраховките от последните десет години. Презастрахователните вноски от „малките синдикати“ са били прехвърлени в чужбина заради данъците и лихвите са били инвестирани.

— Това не е ли незаконно? — стреснато попита тя.

— Не. Нищо не забранява създаването на отвъдокеански компании, купуването на земя и построяването на сгради. Всичко това е напълно законно — обясни ѝ той, — докато вложителите са съгласни.

— А какво представляват „малките синдикати“? Струва ми се, че никога не съм чувала за тях.

— Това са подразделения на компанията майка. Тоби вероятно работи за „малкия синдикат“ на „Хамкрофт“!

Деклан отпи голяма глътка от чашата си с джин и тоник, наистина имаше нужда.

— И какво му е лошото на това? — объркано попита Лайза. — Много компании имат филиали.

— Да, така е, но нещата не са чак толкова прости.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — в гласа ѝ прозвучаха хладни нотки и тя го изгледа остро.

— Искам да кажа — бавно започна да ѝ обяснява Деклан, сякаш говореше на дете, — че „малкият синдикат“ не бива да обира каймака на бизнеса и да оставя рисковите застраховки на компанията майка. И забележи, че на мен не ми е известно, но Тоби може да е направил

състояние, като е вложил собствените си пари в „малък синдикат“ с нисък риск, докато неговите приятели ще бъдат разорени, защото са били включени в синдиката на компанията майка. Разбираш ли какво ти казвам? Синдикатът „Мартин Хамкрофт“ е натрупал загуби в размер на сто милиона лири и не притежаваме достатъчно резерви, за да посрещнем исковете.

Лайза бе замаяна, объркана, стресната и все повече се страхуваше.

— Не вярвам на ушите си! Деклан, какви ги приказваш?

Деклан допи питието си и стана, за да напълни отново чашата си.

— Най-важното е, че сега, когато се появиха големите искиове, синдикатът не притежава достатъчно пари, за да ги покрие! Затова се изисква от вложителите да плащат в аванс! Ако ги нямаше „малките синдикати“, може би щяхме да имаме достатъчно пари. При това положение онези, които са вложили парите си в „малките синдикати“ с нисък риск, са се облажили хубавичко, докато бедните ахмаци от синдиката-майка ще изгубят и последната си риза.

Лайза изглеждаше ужасена, когато проумя какво означава това. Мозъкът ѝ сякаш бе разтърсен от шок.

— Но това е ужасно! Това означава облагодетелстване на свои хора! Да използваш вътрешна информация, за да спечелиш пари!...

— Права си — за втори път през последните два дни той бе удивен от това колко бързо схваща тя. — Ние, а и много други компании сме в един и същи кюп.

Лайза бе осенена от още по-дълбоко прозрение.

— Значи ти искаш да кажеш, Деклан, че служителите на компанията са се погрижили за себе си, като са вложили собствените си пари в синдикатите с нисък риск, докато парите на *външните вложители* са инвестирани в синдикатите с голям риск?

Той я погледна в очите и бавно кимна.

— Казано с две думи — отбеляза Деклан, — сами трябва да се погрижим за себе си.

— Тогава?... — тя притисна с длан устата си. — Но Тоби не би направил такова нещо. Той знае ли въобще, че такава система съществува?

— Знае и още как. Двамата с Чарлс Брайър са провели много събрания по този повод. Това не е незаконно! И което е още по-

тревожно, много хора смятат, че „Лойд“ е на крачка от банкрута. Колективно ние може би дължим милиарди лири.

— А от някои от служителите на компанията искани ли са пари?
— попита тя.

— О, да. Всички са засегнати, някои повече от другите — поради цяла поредица от бедствия. През изминалите години никога не е имало толкова искове за изплащане на полици и ако е имало, те не са били в такива размери.

— Боже Господи! — Лайза бе стъписана, дъхът ѝ спря, когато осъзна колко е сложно положението и колко старателно Тоби я бе предпазвал от онова, което ставаше.

Деклан отново заговори:

— Всичко това не означава, че вие двамата с Тоби сте разорени, да знаеш.

Лайза вдигна към него замаяния си от мъка поглед.

— Пет пари не давам за това — безстрастно изрече тя. — Всичко, което искам, е Тоби да се върне — после като че ли се посъвзе. — Но ние, разбира се, трябва да сме разорени, щом Фреди е разорен и ми се струва, че и семейство Дейвънпорт... може би също така и Ема и нейният съпруг... Как би могло да ни се размине?

— Както казах онзи ден, аз не съм добре запознат с финансовото положение на Тоби, но като се има предвид колко е умен, много се съмнявам да е изгубил и едно пени.

— Казваш го само за да ме успокоиш ли? Или си убеден в това?
— направо го попита Лайза. — Щом хората непрекъснато обвиняват Тоби, че е замесен във финансов скандал, аз трябва да знам точно какво е станало, за да се опитам да оправя нещата. Да докажа невинността му, докато той си дойде и е в състояние сам да се защити.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя бързо извърна поглед, за да не забележи Деклан. През последния час Лайза бе започнала да се пита дали той наистина е техен приятел, на нея и на Тоби. Дали един приятел би се превърнал в обвинител? Дали един истински приятел дори би намекнал, че съпругът ѝ е замесен в някакво мошеничество?

Деклан мълчеше, като че ли нямаше желание да каже нищо повече. Може би, помисли си тя, той вече съзнава, че е казал прекалено много.

Ема, която бе говорила по телефона от малката всекидневна, наричана вече щаба, изведнъж влезе при тях.

— Всеки момент ще започнат новините на Би Би Си 1 — обяви тя.

Лайза включи телевизора. Екранът трепна, оцвети се в синьо и само след миг тя видя себе си как апелира за намирането на повече сведения за Тоби.

— Страхотно! — заяви Ема, когато всичко свърши.

Лайза я погледна със съмнение. Беше толкова странно да наблюдава себе си.

— Всичко ли беше наред?

— Идеално — увери я Ема, а и Деклан кимна одобрително.

— Най-добре е да се връщам вече — каза той след няколко минути. — Макар че повече ми се иска да остана тук. Тази сутрин в стаята беше истински ад. Не че не го очаквах.

— Сигурно всички ти задават въпроси? — каза Ема. — Каж ми, Деклан, и теб ли те очакват сериозни загуби?

— Не, доколкото ми е известно! А трябва ли да ме очакват? — той като че ли изведнъж застана нащрек.

— Е, добре — отвърна Ема, като се престори, че не забелязва промяната в държането му. — Може би и ние с Антъни ще имаме късмет.

Деклан не каза нищо. Той целуна леко Лайза по бузата и като поклащаше едва-едва рамене, излезе в коридора.

— Обаждай се, Лайза! — каза Деклан. — Искам да ми събщиш веднага щом научиш нещо за Тоби, и аз ще направя същото.

— Благодаря ти, Деклан.

Когато той си отиде, Ема я погледна с любопитство.

— Наистина ли харесваш Деклан? — попита тя.

— Не съм сигурна — отвърна Лайза. — Понякога ми се струва малко досадно това, дето се опитва да подражава на Тоби във всичко. Предполагам, че го прави, защото се възхищава от него. Но всъщност не съм сигурна, че му вярвам.

— Хъммм — Ема изглеждаше замислена. — Самата аз винаги съм смятала, че той е малко нещо парвеню.

Сър Хъмфри слисано погледна жена си. Замига бързо-бързо.

— Какво означава това?

Лейди Роузмари продължаваше да се взира в телевизионния екран, сякаш очакваше да чуе още някое съобщение.

— Не ми се вярва — най-накрая изрече тя. — Тоби Хамкрофт никога не би избягал с чужди пари.

— Тогава защо Лайза току-що каза всичко това по телевизията? Не е ли странно, че той е изчезнал? И то точно когато „Лойд“ иска от нас толкова много пари? — челото му бе сбърчено. — Струва ми се, че имам нужда от едно шери — добави той.

Двамата бяха в библиотеката на Кейвънхам Корт и бяха гледали телевизионните новини в един часа, докато чакаха Мастърс да им сервира обяда.

— Можеш да налееш и на мен — рече лейди Роузмари. — Това наистина беше ужасен шок.

Това бе вторият, макар и не най-страшният шок за този ден. Първия бе преживяла, след като получи писмото от управителя на банката, в което ѝ се предлагаше да продаде Кейвънхам Корт. Щяха да ѝ трябват пари, за да покрие предишните си загуби, а вероятно и бъдещите, които според него можели да достигнат до над три милиона лири. Да изгуби Кейвънхам Корт, дом на семейството ѝ през последните триста години, щеше да е толкова болезнено, колкото и да ѝ ампутират крака, но тя не се сещаше за никаква друга алтернатива.

— Не можем ли да ипотекираме къщата? — предложи сър Хъмфри. — Или да вземем заем от банката?

— А кога ще го върнем? — логично попита лейди Роузмари. — Чудя се дали не бихме могли да продадем някои от картините? За най-ценните може би ще получим толкова много пари, че да покрием всички загуби. Смятам да извикам някой експерт на „Сотби“ да им направи оценка.

Междувременно тя позвъни на мистър Смайт от „Каутс и Ко“, bankerите на нейното семейство през последните триста години. Той бе в мрачно настроение, докато предсказваше финансовото ѝ бъдеще.

— Положението е трагично, лейди Роузмари, имаме много клиенти в същото положение. Разбира се, ние с радост ще ви отпуснем кредит, за да покриете непосредствените си загуби, което, доколкото ми е известно, трябва да стане до дванадесети този месец. Ще

използваме Кейвънхам Корт като допълнителна гаранция, но това в края на краищата няма да реши проблемите ви. Лихвите ще бъдат големи, а и какво ли ще стане следващата година? Ами по-следващата?

— Ако можете да ни дадете заем, това ще ни помогне, докато направят оценка на картините ни. Може би ще успеем да покрием всички загуби, като продадем на търг колекцията на дядо ми? — предложи тя с нотки на отчаяние в гласа.

— Ами да, разбира се, лейди Роузмари. За нас това няма да е никакъв проблем. Веднага ще уредя всичко.

Мистър Смайт учтиво се сбогува с нея, в същия тон бяха написани и писмата му, които винаги завършваха с думите: „от вашия покорен слуга“.

— Това може да реши въпроса — каза сър Хъмфри, когато тя му съобщи какво е направила.

— Готова съм на всичко, за да запазя това място — замечтано отвърна тя, като съзерцаваше през високите прозорци парка около Кейвънхам Корт.

По-късно през същия ден лейди Роузмари позвъни в „Сотби“ и беше решено някой от отдел „Изкуство“ след два дни да дойде да направи оценка на картините.

— Фреди Мортимър ще бъде у вас най-късно по обед — обещаха й.

Следобед от полицията се обади на Лайза и й казаха, че са взети всички необходими мерки и макар все още да нямат никакви новини за Тоби, надяват се до края на деня да научат нещо повече.

Сърцето на Лайза подскочи радостно.

— Значи до довечера ще го намерите?

Настъпи кратка пауза.

— Не можем да бъдем сигурни, че ще го намерим до довечера — внимателно каза дежурният офицер, — но се надяваме, че дотогава ще имаме някакви новини за него или за това къде се намира.

— Чудесно — с благодарност каза тя. — О, Божичко, направо е чудесно.

Полицейският офицер прочисти гърлото си.

— Мисис Хамкрофт, струва ми се, че може би навярно... — той се поколеба.

— Да?

— Струва ми се, че може би ще трябва да се подготвите, нали разбирате, за всеки случай...

Тя едва намери сили да попита:

— За какво?

— Е, струва ми се, че трябва да ви предупредя, че след толкова дълго време — осем дни, нали? — вашият съпруг... може вече да не е жив.

— Оххх! — от гърдите ѝ неволно се изтръгна вопъл на отчаяние. В най-лошите моменти тя бе мислила единствено за тази възможност, но думите на полицаия изведнъж я направиха някак си по-реална. Тя не можа да продума, а майка ѝ и баща ѝ, които я наблюдаваха, се вцепениха от напрежение.

— Да взема ли аз слушалката, скъпа? — нежно попита сър Джордж.

Лайза безмълвно кимна и му я подаде с трепереща ръка. Докато той говореше, Хелън Мортимър прегърна Лайза.

— Те смятат, че може да е мъртъв — каза тя на майка си.

— Разбира се, че не е така, скъпа...

Хелън още по-силно прегърна дъщеря си, ужасно много ѝ се искаше да можеше да направи нещо повече, за да ѝ помогне.

Денят бавно отминаваше, никой не знаеше какво точно би трябвало да направят. Ема и сър Джордж стояха близо до телефона и отговаряха на разнообразни въпроси, зададени от медиите, от приятели, които бяха видели появяването на Лайза по телевизията, от още репортери, които настояваха за интервю. През повечето време се стараеха линията да е свободна, в случай че полицията получеше някакви новини за Тоби. Отвън пред къщата все още се виждаха хора от пресата, които се надяваха Лайза да излезе.

Мартин Хамкрофт нямаше търпение да научи какво става в „Лойд“ и си уреди среща с един стар приятел, който двадесет години бе работил като застраховател в „Лойд“.

— Ще обядваме в „Буудълс“. Ще се върна за чая — каза той на Нина.

Междувременно Нина и Хелън се занимаваха с трите си внучета; угаждаха им, за да има мир и тишина. Лайза беше прекалено разстроена, за да направи нещо друго, освен да ги прегърне, когато ги видеше.

После, точно когато Ингрид приготвяше чая, сър Джордж извика Лайза на телефона.

— Кой се обажда? — попита го тя.

— Някаква жена на име Рейчъл Кларк. Казва, че е лична приятелка.

Лайза го погледна объркано. Това име не означаваше нищо за нея. Като сви рамене, тя взе слушалката от ръката на баща си.

— Лайза Хамкрофт на телефона. С какво бих могла да ви помогна?

— Надявам се, че съпругът ти ще изгние в ада! — изкрещя един писклив глас.

Лайза застина на място, беше прекалено шокирана, за да каже нещо.

— Благодарение на твоя проклет съпруг аз съм вече вдовица! Вдовица без пукната пара. Ще изгубя къщата си и всичко, което имам, благодарение на Тоби Хамкрофт! — в гласа ѝ се долавяха истерични нотки и беше ужасяващо писклив.

— Аз... аз съжалявам... — запелтечи ужасената Лайза.

— Ще съжаляваш, и още как! Надявам се съпругът ти да е мъртъв като моя! Умря, защото беше разорен от „Лойд“, умря, защото от него искаха стотици хиляди лири, които той нямаше. Които аз нямам... но дори да имах, нямаше да ги дам на тези мошеници. Мисис Хамкрофт, разбирате ли, че моят съпруг се самоуби, защото вашият съпруг го кара в „Лойд“?

Ужасена, Лайза слушаше как жената риде — шумни, разтърсващи вопли, сякаш полудяваше. После се поуспокои.

— Той... той се застреля! Те искаха всичко! Нямаме представа как страдах... като гледах как този добър човек изгубва всичко, за което е работил цял живот, като го гледах как се съсипва от отчаяние и тревоги... — тя отново млъкна и ридеайки, затвори телефона.

— О, Боже мой! — ужасената Лайза повтори думите на жената пред баща си и Ема.

— Познаваш ли я? — попита сър Джордж.

— Не. Не знам коя е. Рейчъл Кларк?... — дълбоко разтърсена, Лайза се опита да си спомни това име, но то нищо не ѝ говореше. — Трябва да попитам Деклан дали я познава. Нейният съпруг трябва да е бил застрахован от синдиката „Хамкрофт“, макар че защо тя ще обвинява Тоби... — гласът ѝ изтъня и секна. — Ако Деклан успее да открие кой е съпругът ѝ, навярно ще можем да направим нещо за нея. Според вас наистина ли е вярно това, че се е самоубил заради загубите? — добави тя.

— Работата сигурно не е чак толкова проста — опита се да я успокои сър Джордж.

— Но защо обвинява Тоби?

Ема се наведе напред, подпря брадичката си с длан и впери поглед в килима.

— Някой се опитва да прехвърли цялата вина на Тоби. Трябва да го намерим колкото може по-скоро, за да се защити, иначе репутацията му ще бъде напълно съсипана — каза тя.

— Струва ми се, че вече е съсипана — мрачно отбеляза сър Джордж.

Събуден като след дълъг сън от бурните събития, които заплашваха цялото му бъдеще, сър Хъмфри погледна жена си с решителен вид, когато научи от нея, че банката ще им даде временен заем.

— Защо трябва да приемем всичко това съвсем безропотно? — разбунтува се той. — Какво могат да ни направят онези от „Лойд“, ако откажем да платим?

— Осмелявам се да ти кажа, че могат да ни осъдят — тъжно изрече лейди Роузмари.

— Но това е несправедливо! — той замига бързо-бързо, русите му мигли ѝ напомниха за молец, който се бори да оцелее. — Абсолютно никой не ни е предупредил, че такова нещо може да се случи. Не е правилно, нали, Роузи?

— Ние не сме единствените пострадали — кротко отбеляза тя.

— Бихме могли поне да се измъкнем някак си, нали? Да се оттеглим или нещо такова? Искам да кажа, дявол го взел, че твоето

семейство е държало на тази къща от седем поколения и не можем да позволим на тайфа финансиста да ни я отнемат.

Той се тръшна с окаян вид на стола зад огромното бюро, което почти никога не използваше по предназначение, и удари със стиснат юмрук старинната кожена попивателна, на която имаше сребърна семейна емблема.

Лейди Роузмари изглеждаше замислена.

— Струва ми се, че бихме могли да се срещнем с Ричард Брукс и да му поискаме съвет.

— Добра идея. Ти иди при него, скъпа. Ти по-добре разбираш от тези работи. Кажу ми, че е невъзможно да намерим толкова пари, без да се разделим с ценни семейни антики.

На следващата сутрин в Лондон лейди Роузмари седеше, вперила поглед над отрупаното с книжа бюро в лицето на своя адвокат, и прочете там собственото си падение.

— Неограничена отговорност — тя повтори думите му и те прозвучаха като зловещо предсказание за бъдещето.

— Никой ли не ви е обяснил това? — попита Ричард Брукс от „Стафърд, Брукс и Гарднър“, адвокати в „Линкълнс Ин“.

— Един наш приятел, Тоби Хамкрофт, навярно ни го е обяснил много добре... може да е споменал за това, че носим отговорност за неограничени суми, но нали всички правят пари в „Лойд“ и затова работата ни се вижда много сигурна... Предполагам, че никога не съм се замисляла — отговори тя.

Веждите на адвоката удивено подскочиха нагоре върху иначе безстрастното му лице и той я погледна заинтригувано.

— Същият онзи Тоби Хамкрофт, за когото съобщиха, че е изчезнал ли? — попита той.

Когато лейди Роузмари кимна утвърдително, той се облегна назад в креслото си и я изгледа замислено.

— О, Боже! — възкликна. После тежко въздъхна. Тридесет и седем годишният Ричард Брукс бе видял много в живота си. Да си адвокат не означаваше да стоиш в мрачни стаи, пълни с прашни документи, събрали традициите на стотици години. Ставаше въпрос за човешки драми и смърт, разводи и делби на имущество и пари; той виждаше живота такъв, какъвто е, хората — лишени от лустрото си.

Когато реалността влезеше през вратата, преструвките излитаха през прозореца.

— О, Боже! — каза отново той.

— Няма ли някакъв начин да се отървем от тези бъдещи плащания? Не можем ли ние с Хъмфри да се оттеглим сега? — отчаяно попита тя.

Подаде му писмото, което бе получила от „Лойд“. Той с един поглед обхвана най-важното.

„Опасяваме се — прочете адвокатът, — че загубите Ви за 1988 година възлизат на петстотин двадесет и една хиляди и четиристотин и осем лири и шест пенса. Ще Ви бъдем благодарни, ако до 12 юли ни изпратите чек за горепосочената сума. Според нашите юристи всички неизпратени до 12 юли суми са дължими заедно с лихвите.“

— Имат ли право да правят това? — попита тя.

— Опасявам се, че имат наистина. Вие сте вложили парите си в „Лойд“, защото сте очаквали да получите печалба. За нещастие, както при всички други видове хазарт, е било възможно и да загубите. И сте загубили — отвърна той рязко.

— Значи ще продължаваме да получаваме подобни писма година след година, докато загубим всичко, и няма клауза, според която да се измъкнем?

— Много се опасявам, че това е точно така, лейди Роузмари. Както навярно знаете, не сте само вие. Пострадали са и някои членове на кралското семейство, включително принц и принцеса Майкъл от Кент, Херцогинята на Кент, принцеса Александра... Списъкът е безкраен. Някои хора вече са загубили стотици хиляди лири, ще има и други.

— Но аз имах застрахователен лимит от петстотин хиляди лири и не разбирам защо биха могли да ми поискат по-голяма сума от тази.

— За една година няма да ви поискат по-голяма от тази сума, лейди Роузмари. Това е за загубите от 1988 година. Кой знае каква ще е картината за 89-а, 90-а и тъй нататък?

— Чух, че следващите години били дори още по-лоши — отчаяно каза тя, виждайки съвсем ясно как целият ѝ живот пропада. Все едно че беше безпомощна пасажерка на влакчето на ужасите, което никога нямаше да спре.

Ричард Брукс се опита да разведри атмосферата:

— Но може би следващите години ще бъдат по-добри. Може би повече няма да има такива многобройни искове за изплащане на полици и вие ще получите печалба от застрахователните премии, които хората са изплатили. И тези премии ще бъдат по-високи от предишните поради загубите. В края на краищата навярно ще можете да покриете загубите си и дори да излезете на печалба.

Тя го погледна с недоверие.

— Ако мога да чакам сто години — с равен глас отвърна лейди Роузмари. После стана, взе чантичката си, ръкавиците от ярешка кожа и дългия си елегантен чадър.

— Благодаря ви. Както обичаше да казва покойният ми баща, сигурно ще трябва да се примиря и да си трая.

По лицето на адвокатата се изписа искрено съчувствие.

— Ужасно съжалявам, лейди Роузмари. Иска ми се да можем да направя нещо.

Лейди Роузмари вървеше и си мислеше за Тоби Хамкрофт, проклинаше деня, в който Хъмфри бе казал, че това е един много мил и заслужаващ доверие човек. В този миг зърна рекламен плакат на „Ивнинг Стандард“, залепен на близката будка за вестници. С големи черни букви бяха изписани думите:

„БРОКЕР НА „ЛОЙД“ ИЗЧЕЗВА С МИЛИОНИ.“

Докато си купуваше вестника, тя се питаше доколко съпругата Лайза бе запозната с деянията на Тоби.

VII

На следващата сутрин Лайза четеше вестниците с нарастващ ужас.

— Мислех си, че тези журналисти са на моя страна! Виж какво са написали. Как смеят да предполагат, че изчезването на Тоби има нещо общо с финансовите загуби! — възкликна тя и хвърли жълтите вестници на кухненската маса. Посочи едно заглавие:

„БРОКЕР НА „ЛОЙД“ ИЗЧЕЗВА — МИЛИОНИТЕ СЪЩО!“

Това не е ли подсъдно? Как могат да се измъкнат безнаказано, след като отправят такива обвинения?

Мартин Хамкрофт вдигна поглед от статията на „Таймс“, която четеше, изглеждаше доста разтревожен.

— Трябва да призная, че пресата е много враждебно настроена. По мое време никой редактор не би позволил да излезе такова нещо. Тук дори пише:

„Защо да съчувстваме на богатите, когато губят парите си?“

Ама че наглост! Това да не е ляв вестник!

Останалите се струпаха около масата и жадно зачетеха, без да продумват. После Нина Хамкрофт яростно възкликна:

— Погледнете това! Тук пише, че вложителите на „Лойд“ са алчни! Според мен да вложиш пари в нещо, в което вярваш, не означава да си алчен. Ние само искахме да осигурим прехраната си, нали, Мартин?

— Винаги става така, когато нещо не е наред в управлението на страната — отвърна Мартин. — Това е отчасти завист, но повечето е злорадство, че някой друг се е подхлъзнал на динената кора. Винаги ще се намерят хора, които да кажат: „Не е ли щастливец, че е имал толкова много пари преди това?“

Лайза вдигна поглед, от възмущение на бузите ѝ бяха избили розови петна.

— Надявам се, че никой няма да каже това за нас. Наистина вярвах, че пресата ще се отнесе със съчувствие. Тоби работеше толкова много, за да е сигурен, че аз и децата ще имаме всичко. Това не е престъпление, нали? И ето ги сега, съобщават, че е изчезнал, но има и подтекст: „Сигурно е избягал и е отмъкнал милиони лири!“ Това е нечестно!

Гневни сълзи блеснаха в очите ѝ.

Сър Джордж я прегърна, за да я утеши, и силно я притисна към себе си.

— Не го вземай толкова присърце, Лайза. Падането на силните винаги поражда злорадство у несполучилите. Това е синдромът „разчитам само на едната Божия милост“.

— Но вместо да се съсредоточат върху намирането на Тоби, те се интересуват само от това дали ще могат да забъркат някакъв скандал! Първо на първо, кой е казал, че липсват някакви пари!

Тя бе прекарала още една безсънна нощ, надявайки се да получи новини за Тоби, а сега трябваше да се задоволи с тези вестникарски инсинуации.

— Защо не отидеш да полегнеш след закуска? — предложи майка ѝ. — Изглеждаш направо съсипана, пък и нищо не можеш да направиш.

— И това най-много ме изтощава. Именно чакането ме убива — заяви Лайза. — Не искам да си лягам. Искам да остана... — гласът ѝ изтъня и секна. Тя безсилно се отпусна на един от кухненските столове и закры лицето си с ръце. — Единственото, което искам, е Тоби да се върне — изплака Лайза.

Фреди се обърна в леглото, за да погледне Мелиса. Изпитваше смесени чувства. След онова, което току-що му беше казала, той

отчасти бе разтревожен, но също така изпитваше и известно облекчение. Въпреки това някакво вътрешно чувство му подсказваше, че идеята е лоша.

— Но ако мама плати загубите ни за тази година, няма да се наложи да напуснем къщата, нали? — възрази тя, почти разплакана.

Фреди никога нямаше да разбере колко много означава тази къща за нея. Това не бяха просто тухли и хоросан, покрив над главите, място, което да направи уютно. Това бе първият ѝ дом, нещо, което принадлежеше на нея и на Фреди, символ на нарастващата им независимост, място, далеч от дома на детството ѝ, от майка ѝ. Фреди отчасти съзнаваше това; не можеше да търпи Ейлийн Благдън и начина, по който властваше над всички, затова не му се искаше да приеме предложението. Но, от друга страна...

— Моля те, Фреди — настоя тя. — Може би до следващата година ще имаме достатъчно пари сами да платим загубите? Може би, след като родя бебето, ще успея да си намеря по-добра работа. И теб може да те повишат. Загубите за следващата година навярно няма да са толкова големи.

Фреди се облегна назад на възглавниците, подпря глава на кръстосаните си ръце, раираната му момчешка пижама бе разкопчана на шията.

— Мислех си, че искаш да се отървеш от майка си — отбеляза той. Знаеше, че е време да става, но му беше прекалено удобно така и не му се искаше да се помръдне.

— Прав си — кимна Мелиса. — Но не искам да напуснем този дом, особено сега, когато ще имаме бебе. Толкова труд хвърлих, за да направя това място красиво... Ще ми бъде ужасно мъчно, ако трябва да си отида оттук — гласът ѝ изтъня и се превърна в тих отчаян вопъл.

— Е, става въпрос за твоята майка — съгласи се той. — Аз не мога да помоля моите родители да ни помогнат, защото няма как да си го позволят. Татко получава военна пенсия, мама има съвсем малък личен доход, но иначе притежават само Балнабрек. Пък и татко вече разбира, че ще трябва да се разделим с тази къща.

— Може би няма да се наложи. Може би нещата ще се оправят — разпалено го прекъсна Мелиса. — Навярно ще успеем да преживеем бурята.

Фреди престана да спори. Мелиса беше в напреднала бременност и не биваше да се разстройва, пък и със сигурност за тях щеше да е истинска благодат някой да покрие загубите за тази година. Но на каква цена? — попита някакво тихо вътрешно гласче. Тя беше една много властна вдовица, която, първо на първо, никак не одобряваше женитбата им, защото си бе харесала друг за зет — с титла и много пари.

— Следващата седмица смятам да отида до Кейвънхам Корт — каза той, за да смени темата.

— Защо?

— Семейство Дейвънпорт искат да направя оценка на колекцията им от картини. Ние не сме единствените пострадали, Мелиса.

В четири часа следобед телефонът иззвъня за хиляден път през този ден. Лайза почти не му обърна внимание. Тя четеше на Сара, докато сър Джордж поемаше всички разговори. Ема се беше върнала в провинцията, защото едно от децата ѝ бе болно, тъй че се наложи бащата на Лайза да вземе положението в ръцете си. Когато той влезе в стаята, тя дори не вдигна поглед.

— Лайза?

Нещо в гласа му я накара веднага да вдигне очи и щом зърна лицето му, скочи на крака с примряло сърце.

— Какво има? Дали?...

Той сложи ръка на рамото ѝ.

— Не се вълнувай — каза тихо. — Не е Тоби.

— Тогава кой?... — по лицето му си личеше, че разговорът е важен.

— Президентът на „Лойд“. Спешно иска да те види, и то насаме.

Само веднъж по-рано Лайза бе виждала Малкълм Блакуел на една вечеря в Сити скоро след като бе станал президент. Преди това Тоби набързо ѝ бе казал някои неща за него.

— Той е възпитаник на „Хароу“; преди тридесет години е започнал в „Лойд“ като брокер. Много е общителен.

Сега, докато поемаше телефонната слушалка с трепереща ръка, тя се опитваше да си го представи — висок, сивокос, непосредствен, усмихнат, излъчващ сърдечност.

Тоби никога не бе го харесвал особено.

— Трябва да се срещнем... заради тази работа — гласът му звучеше странно, говореше някак разсеяно. — По-добре е да не идвате тук — продължи той. — Струва ми се, че и аз не бива да идвам у вас. Къде бихме могли да се срещнем, далеч от любопитни погледи? Разговорът ни ще бъде поверителен.

— За Тоби ли? — задъхано попита Лайза. — Обаждал ли ви се е?

— Не мога да говоря по телефона — рязко отвърна той.

Главата ѝ щеше да се пръсне, чудеше се какво ли иска той, къде биха могли да се срещнат, защо тайно?

— Един мой приятел е собственик на хотел „Интерконтинентал“ на Хайд Парк Корнър — каза тя. — Той би могъл да уреди да се срещнем в някоя от малките приемни. Ако отидем поотделно...

— Чудесно! Ще го уредите, нали? Дайте ми името на вашия приятел, ще го потърся, щом пристигна. В шест и половина добре ли е?

— Ще уредя всичко — обеща Лайза.

— Нали разбирате, че никой не бива да знае за нашата среща? — настоятелно каза Малкълм Блакуел. — Знам къде е този хотел. Ще накарам моя шофьор да ме закара в подземния паркинг. Ще се кача с асансьора, вместо да използвам главния вход. След вас сигурно ще вървят хора от пресата, а не бива да ни виждат заедно.

Чу се изщракване и Лайза разбра, че той е затворил телефона.

Тя се обърна и погледна баща си с разширени от удивление очи.

— Това беше невероятно! — възкликна Лайза.

— Сигурно има някакви сведения за Тоби? — сър Джордж се опитваше да овладее вълнението си. — Какво каза?

— Искан да се срещнем тайно. За Бога, защо е цялата тази секретност? Той като че ли беше ужасен от това, че някой може да ни види заедно.

Тя удивено поклати глава.

— Защо не можеше да говори по телефона?

— Сякаш се страхуваше, че някой може да ни подслушва. Божичко! Чудя се какво ли значи всичко това.

Сър Джордж я погледна твърдо, с блеснали очи.

— Може да означава какво ли не, но той като че ли знае нещо. Това е някакво начало, нали?

— О, татко! Не знам какво да мисля... Малкълм Блакуел каза, че никой не бива да знае за нашата среща, но за Нина и Мартин ще бъде добре да научат, нали?

Баща ѝ се поколеба.

— На твое място не бих им казал — най-накрая заяви той.

Лайза изглеждаше шокирана.

— Нима им нямаш доверие?

— Не е там работата. Това ще събуди някакви надежди у тях, а после може да бъдат горчиво разочаровани. Ако се върнеш у дома е добри новини, тогава работата ще е съвсем друга.

Лайза кимна одобрително.

В шест часа пристигна колата, която бе поръчала в „Премиър Карс“. Група репортери и фотографи все още се навъртаха около къщата, но с помощта на баща си тя успя да мине покрай тях и бързо да се качи на задната седалка на BMW-то, избягвайки въпросите им. Колкото до семейство Хамкрофт и децата, беше им казала, че отива за интервю в студиото на Би Би Си. Това беше невинна лъжа, за да ги предпази, но все пак ѝ стана неприятно.

Никога по-рано не бе виждала шофьора. С болка осъзна, че почти се е надявала да е същият, който бе откарал Тоби на летището в онази фатална сутрин, но сега си спомни, че той беше доста по-възрастен. Този беше на около двадесет и пет години, с широки рамене, здравеняк.

— Показваха ви по телевизията, нали? — веднага попита той е приятен австралийски акцент. — Вече имате ли някакви новини за вашия старец?

Лайза поклати глава, нямаше желание да говори. Чувстваше се напрегната, притеснена преди срещата си с Малкълм Блакуел. Шофьорът не се смути от това.

— Много лошо, че вашият старец е изчезнал по този начин! Според вас какво прави сега? Пече се на Бонди Бийч, може би?

Той тихо се изкиска и Лайза погледна с неприязън русолявата му коса и бронзовия му врат.

— Доколкото разбрах, пътувал е до летище „Хийтроу“ с една от колите на нашата фирма — продължи шофьорът.

Лайза кимна.

— Та значи според вас какво се е случило с него?

— Не знам и не ми се говори за това — рязко отвърна тя.

— Както желаете, госпожо! Но ако аз бях изоставен, ако моята партньорка беше офейкала с мангизите, щях да съм направо скапан!

Той многозначително поклати глава. Колата току-що бе спряла пред светофарите на едно кръстовище на Бейсуотър Роуд. Без да каже дума, Лайза отвори задната врата и стъпи на тротоара.

— Ей, госпожо! Кво правите? — стреснато извика шофьорът.

— Предпочитам да вървя пеш, вместо да търпя компанията ви — отвърна тя с неприкрита ярост в гласа и с все сила затръшна вратата.

Доволна да се поразходи, след като два дни бе стояла в уединение, тя бързо се смеси с тълпите на пиковия час. Ако минеше за по-пряко през Хайд Парк, щяха да ѝ трябват десет минути, за да стигне пеша до хотел „Интерконтинентал“. Пък и раздвижването щеше да ѝ се отрази добре.

Стаята, в която я въведоха, бе идеална — малка всекидневна с диван, кресла, ниска масичка. Намираше се в дъното на един коридор на първия етаж и на големите ѝ прозорци имаше завеси от бял воал. Долу натовареното движение около Хайд Парк Корнър предлагаше безкраен калейдоскоп от движещи се форми и цветове.

Лайза постоя малко така, вперила поглед навън, като завиждаше на хората, които бързаха нанякъде по работа и като че ли нямаха никакви грижи. Сякаш бяха изминали не два дни, а две години от времето, когато самата тя беше безгрижна и щастлива. Ами ако той никога не се върнеше?... Тази мисъл бе непоносима за нея. Без Тоби тя не знаеше как ще оцелее.

— Здравейте — обади се нечий глас зад гърба ѝ и тя се обърна стреснато, за да се озове лице в лице с могъщия президент на „Лойд“. Той бе среден на ръст и набит; войнственото му лице бе сбърчено от умора и някак си контрастираше на гладко сресаната му сива коса и на изящно ушития му костюм на тънки райенца. Днес той не се усмихваше.

— Здравсти — отвърна Лайза и изпитателно го погледна в очите, търсейки някакъв знак, който да ѝ подсказже защо той иска да я види. Двамата си стиснаха ръцете, но изразът на лицето му не издаваше нищо.

Управителят на хотела се навърташе някъде на заден план.

— Какво да ви донеса за пиене, госпожо? Сър? — попита той.

— За мен уиски и сода — каза Малкълм Блакуел.

— Джин и тоник, моля — обади се Лайза.

След няколко минути двамата останаха сами — седнали един срещу друг, питиетата им на масичката между тях, тишината, натежала от напрежение:

— Имате ли сведения за Тоби? — попита Лайза, стараяйки се гласът ѝ да звучи спокойно.

— За съжаление не — отговори Малкълм Блакуел. — През последните няколко часа нещата взеха много сериозен обрат и се налага много да внимаваме какво говорим и вършим, за да не стане още по-лошо.

За първи път Лайза се изплаши.

— Не ви разбирам.

— Нека да ви покажа нещо.

Той бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади тънък лист, на който бе напечатано писмо.

— Какво е това? — попита тя, когато той ѝ го подаде през масичката.

— Прочетете го. Както сама ще видите, животът на съпруга ви вероятно е в опасност.

— О, Боже!

Лайза трепереше цялата, думите подскачаха пред очите ѝ и беше прекалено замаяна, за да проумее смисъла им. Преди да започне да ѝ приглява, успя да види само „централен фонд“, „компенсация“, „на ръба на банкрута“ и „външни вложители“.

— Отвлечане — тежко изрече Малкълм Блакуел. — Това е най-важното.

— Тоби е бил отвлечен? — Лайза го изгледа удивено. — Отвлечен? — повтори тя. — Не вярвам.

Мигновено се сети за някакви заложенници в Бейрут, отвлечени и държани години наред, но това беше Лондон. Такива неща не се случваха в Англия.

— Опасявам се, че е вярно — чу тя гласа на президента на „Лойд“. — Кой друг знае, че „Лойд“ държи няколко милиона лири в

централен фонд? Струва ми се, че това е вътрешна работа, извършена от външни вложители.

— Почакайте...

Тя имаше нужда от малко време, за да прочете писмото, да различи бледите букви на компютърната разпечатка, защото то не беше написано на машина, както ѝ се стори отначало.

„Господин Президент,

Тоби Хамкрофт е при нас. Ще го освободим само ако получим компенсации за огромните загуби, които понесохме заради „Лойд“. Искаме всичките пари, до последното пени, от централния фонд, за да спасим себе си и други като нас от банкрут.

Не бива да се свързвате нито с полицията, нито с пресата, нито да съобщавате на когото и да било за нашия затворник. Иначе никога повече няма да чуете за Тоби Хамкрофт. Своевременно ще се свържем с вас, но само ако запазите мълчание.“

Докато Лайза поглъщаше съдържанието на писмото, разумът ѝ бавно се проясни, все едно че се разпръсна мъгла. Нещо вътре в нея я караше да се радва, че Тоби поне е още жив, но тя повече се страхуваше за него, заради мъките, които преживяваше далече от семейството си, чудейки се какво става.

— Какво ще правим сега? — попита Лайза.

— Трябва да ги изчакаме да предприемат следващия си ход. Затова е особено важно да не казваме на никого нищо. Никой не бива да знае. Нали прочетохте какво ще се случи, ако се разчуе нещо — той тежко въздъхна. — Много ми се иска да знам кой стои зад всичко това.

— Колко пари имате в централния фонд?

— Не мога да ви кажа в момента — отговори той. — Опасявам се, че ще се наложи да оставите нещата в моите ръце, но ще се старая да ви държа в течение, доколкото е възможно.

— Но не можем просто да седим и да чакаме — възрази Лайза.
— Трябва да направим нещо.

— В писмото пише какво ще стане в такъв случай.

— Дори така да е... А защо Тоби? За Бога, защо той? — настоятелно изрече тя. — Защо всички обвиняват Тоби? И други хора трябва да са били замесени! Не можете ли да направите публично изявление в този смисъл? Вас ще чуят. Знаете ли, че ми се обадиха по телефона...

С пресекващ от вълнение глас тя му разказа за жената, чийто съпруг се бе самоубил.

Той я изслуша внимателно, като от време на време кимаше съчувствено.

— Това е ужасно тъжно — съгласи се мистър Блакуел. — Вижте какво, Лайза, ние ще направим всичко възможно. Предполагам, че са го отвлекли, защото е доста известен в Сити. Знаели са, че така ще привлекат повече внимание върху себе си. Наричат го *Застрахователния магнат*, нали?

Усмивката му беше нежна, а погледът — леден. В този миг Лайза разбра, че той не одобрява „известността“ на Тоби.

— Ако им е трябвала известна личност, защо не са отвлекли вас? — попита тя е гневно блеснали очи.

— Не моят синдикат понесе най-тежките загуби — обясни й той. — Аз бих казал — мистър Блакуел размаха ръка с тежък златен пръстен с монограм над писмото, което сега лежеше на масичката между двамата, — че всички тези хора са свързани със синдиката „Хамкрофт“ или с агенцията „Хамкрофт“. Те са озлобени и тъй като Тоби е син на основателя на синдиката, са решили да ни шантажират за пари, като го отвлекат.

— Но те обвиняват него за загубите си, лично него. Никой не е виновен за природните бедствия! — възрази му Лайза. Тя помълча и след малко добави: — Виждали ли сте днешните вестници? Навсякъде се намеква, че Тоби е избягал с парите.

Тя се наведе напред, вече не я интересуваше дали се държи глупаво или дори грубо. Тоби трябваше да бъде намерен, да се прибере у дома здрав и читав. Президентът, „Лойд“ и цялото лондонско Сити можеха да вървят по дяволите, стига Тоби да се върнеше.

— Вие трябва да опровергаете слуховете — натъртено и гневно каза тя. — Сигурно не е хубаво за „Лойд“, че един от първите брокери е обвинен от жълтата преса в кражба! И ако вие заявите, че няма

никаква истина в тези слухове, онези, които са го отвлекли, със сигурност ще разберат, че са сбъркали, нали така?

В този момент всичко ѝ изглеждаше просто и ясно, но като погледна сбръчканото лице на Малкълм Блакуел, тя разбра, че пред нея стои безмилостен човек.

— В момента разследваме операциите на синдиката „Хамкрофт“ — с равен глас каза той. — Хората, които са изгубили много пари, може с право да имат зъб на синдиката, ако не лично на Тоби. Там наистина са допуснати много груби грешки в управлението и в агенцията по застрахователната част. Само времето ще покаже какво точно е станало.

В стаята настъпи потискаща тишина и за миг съвсем не на място тя се запита защо не чува шума от движението долу, но веднага се сети, че прозорците са с двойни стъкла и са плътно изолирани. Двамата безкрайно дълго се гледаха.

— Нали ще платите за освобождаването на Тоби, колкото и да ви поискат?

Лайза съзнаваше, че изглежда много по-смела, отколкото се чувстваше.

— Скъпа моя Лайза, уверявам ви, че ще направим всичко, което е по силите ни, за да освободим Тоби — каза той. Изправи се, сякаш се готвеше да си тръгне. — Не се притеснявайте — продължи мистър Блакуел. — Каквото и да правите, не казвайте на никого за случилото се. Налага се да се преструваме, че нямаме никаква представа къде е отишъл Тоби. Според мен трябва да им вярваме, когато казват, че няма да го видим повече, ако не мълчим.

Лайза неволно потръпна.

— И дори не можем да кажем на полицията?

— Най-вече. Ако искаме Тоби да се върне, трябва да играем според техните правила.

Тя отиде с него до вратата.

— Според вас колко време трябва да мине, докато?...

— ... Докато ни се обадят отново ли? — той сви рамене. — Бог знае. Но ще ви държа в течение.

— Благодаря ви.

Изведнъж ѝ премаля от слабост и ѝ се доплака. Само да можеше да бъде сигурна, че Малкълм Блакуел е наистина на нейна страна!

Имаше чувството, че всички в „Лойд“ държат един за друг и потулват всеки скандал, който иначе би опетнил репутацията им. Един за всички, всички за един — единни като Уелския профсъюз на миньорите, потайни като Масонската ложа.

И как щяха да постъпят с един от своите хора, ако той донесеше позор на компанията? Тоби беше невинен и Лайза бе готова да отговаря с живота си за това, но те може би просто търсеха изкупителна жертва, някой, който и да е, за да му стоварят вината за цялата тази каша, в която се говореше, че са забъркани?

Щяха ли да хвърлят Тоби на вълците, за да спасят собствените си кожи?

Седнала в таксито на път за дома, Лайза се чудеше каква част от истината би могла да каже на родителите си и на Нина и Мартин. Разбира се, децата не биваше да знаят нищо, нито пък Ингрид. Най-накрая реши да им каже всичко; в края на краищата те имаха право да знаят и поне щяха да разберат, че Тоби все още е жив.

— Татко? — извика Лайза, щом влезе в коридора. Откъм кухнята се носеше мирис на печено пиле и изведнъж ѝ се видя нелепо, че каквото и да се случеше, хората продължаваха да готвят и да се хранят. В къщата имаше шестима възрастни и три деца и се приготвяха огромни количества храна. Според нея всички ядяха по три пъти на ден заради утехата, която им носеше храненето.

Сър Джордж излезе от малката всекидневна с чаша уиски със сода в ръка.

— Някакви новини? — попита той.

В този миг Мартин и Нина, които бяха чули, че се затваря входната врата, излязоха от всекидневната, Хелън слезе по стълбите от горния етаж. Всички впериха в нея погледи, изпълнени с очакване.

Лайза сложи пръст на устните си, тъй като се чуваше как децата се хранят в кухнята, и посочи вратата на всекидневната. Щом всички влязоха вътре, тя внимателно затвори вратата и тихо заговори:

— Никой не бива да ни чуе.

Майка ѝ се намръщи.

— Какво се е случило?

— Тоби е бил отвлечен.

Всички се вторачиха слисано в нея.

Тя кимна утвърдително.

— Видях писмото, с което искат откупа. Искат централния фонд, за да компенсират огромните си загуби.

Мартин я погледна така, сякаш беше съвсем, обезумяла.

— Какво значи това, Лайза? Кой ти е натъпкал главата с подобни глупости? Първо на първо, откъде знаеш, че Тоби е бил отвлечен? Откъде си научила тая налудничава история?

Тя го погледна право в очите:

— От президента на „Лойд“ Малкълм Блакуел.

Долната челюст на Мартин изведнъж увисна. Сър Джордж се наведе напред, отдавна не бе изглеждал толкова зарадван и обнадежден.

— Това поне означава, че Тоби е жив — каза той — и слава Богу. Как мина срещата ви?

Мартин дойде на себе си и мъчително преглътна:

— Каква среща?

— Бях поканена на тайна среща с президента на компанията — обясни Лайза. — Той ме накара да обеща да не казвам на никого, защото в онова писмо пишеше, че животът на Тоби ще бъде изложен на опасност, ако нещо се разчуе — тя накратко им разказа за писмото. — Малкълм Блакуел смята, че това е работа на външни вложители, които са много ядосани, че са изгубили парите си, вложени в синдиката.

— Кой синдикат? — рязко прозвуча гласът на Мартин. Лайза се обърна към него, изглеждаше по-смела, отколкото се чувстваше.

— Опасявам се, че става въпрос за синдиката „Мартин И. Л. Хамкрофт“ — тихо каза тя. — Той ми каза, че в момента проверяват дейността на синдиката и на агенцията. Каза ми, че тези хора може би наистина имат право да се сърдят на Тоби, след като фамилието му име е Хамкрофт и е толкова известен. Затова са го взели за заложник.

— Не вярвам на нито една дума от това — кисело изрече Мартин, като че ли му бяха нанесли лична обида.

Жена му го погледна учудено.

— Защо си толкова сигурен, че това не е вярно, Мартин? То би обяснило всичко — тя изведнъж се сети за нещо и с разширени от страх очи се обърна към Лайза: — Според теб онзи шофьор от „Премиър Карс“ има ли нещо общо с това? Чухме, че е изгубил

всичките си пари, вложени в „Лойд“, значи той е имал зъб на Тоби, както и възможност да направи нещо.

— Права си — замислено каза сър Джордж. — Ще се обадим на полицията, за да могат отново да го разпитат. Въпреки онова, което им е казал, той навярно въобще не е закарал Тоби на летището, а направо там, където го държат сега.

— О, Боже мой! — с пресеклив глас каза Нина. — Как ли се държат с него според вас?

— Това е абсурдно! Гледали сте прекалено много филми за Джеймс Бонд — гневно се сопна Мартин и с тежка стъпка отиде до подноса с напитките.

— Не можем да съобщим на полицията — заяви Лайза. — Малкълм Блакуел се опита да ми втълпи това. Никой не бива да знае какво се е случило. Той каза, че ще ме държи в течение, но засега не можем да направим нищо. Ако се опитаме...

— Прав е — съгласи се сър Джордж. — Ще трябва да си стоим по местата и да ги изчакаме да направят първия ход. Господи, никой не би повярвал, че такова нещо може да се случи в Англия, нали?

Той се обърна към Мартин, който си наливаше чисто уиски.

— Колко пари има в централния фонд?

— Около петстотин милиона лири.

Сър Джордж изглеждаше слисан.

— Толкова много?

Мартин го изгледа враждебно.

— Ние оперираме в много големи мащаби — презрително изрече той. — Авоарите ни възлизат на около осемнадесет милиарда.

Хелън Мортимър бе удивена.

— Нямах никаква представа! Но защо държите толкова много пари във фонда? За какво ви са?

— За да можем да изплащаме спешните полици в много кратки срокове, в случай че съответните синдикати не разполагат с достатъчно пари в момента — отговори Мартин. — Но не и за покриване на загубите на вложителите, освен ако не става въпрос за някакво временно решение, докато бъдат намерени необходимите пари.

— Значи в този фонд влизат допълнителните печалби и се използва в спешни случаи — отбеляза сър Джордж.

— Точно така.

— Те не могат да получат петстотин милиона лири! Това искане е абсурдно! — възкликна Лайза. — Само ако знаехме къде са отвели Тоби.

Беше непоносимо да си мисли, че е заключен някъде. По някакъв начин трябваше да се доберат до онзи шофьор от „Премиър Карс“, без да му позволяват да разбере, че знаят какво се е случило с Тоби.

Хелън като че ли четеше мислите на дъщеря си.

— Знам, че ви е трудно да стоите така и да не правите нищо, но според мен Малкълм Блакуел е прав. Трябва да се държим така, сякаш не знаем нищо. Да се надяваме, че похитителите скоро отново ще му се обадят и тогава ще можем да започнем да преговаряме с тях.

— Чудя се колко ли пари ще искат — плачливо каза Нина. — О, горкичкият ми Тоби! Нямам сили да си помисля какво преживява в момента.

Тогава, сякаш осенен от някакво хрумване, Мартин с надежда погледна Лайза.

— Имаш ли някаква представа дали Тоби притежава лична застраховка „От и от“?

— Какво е това „От и от“? — озадачено попита тя.

— Застраховка „Отвличане и откуп“... Не, сигурно не е сметнал за необходимо да се застрахова по този начин, но няколко от синдикатите на „Лойд“ са се специализирали в тази област. Обикновено такива застраховки си правят поп звезди или много богати хора, които се страхуват, че децата им могат да бъдат отвлечени.

— Боже Господи! — възкликна Хелън. — Какво ли още ще измислят хората!

— И така, какво ще правим? — тъжно попита Лайза.

Тя въртеше пръстените на ръката си и току опипваше с палец диамантите, инкрустирани върху пръстена, който Тоби ѝ бе подарил за годежа им.

— Нека просто да бъдем благодарни, че е жив, Лайза. Вчера по същото време дори не бяхме сигурни в това — напомни ѝ сър Джордж.

— Баща ти е прав, скъпа. Той разбира от тези неща. Трябва просто да стоим мирно и да чакаме да видим какво ще се случи.

Изведнъж Лайза погледна баща си. Да, той наистина разбираше от тези неща; беше работил в Армейското разузнаване, нали така? В

главата ѝ започна да се оформя план; една невероятна идея. Трябваше да го обмисли добре, преди да го предложи, защото бе свързан с огромни рискове.

VIII

Ако в този свят Лайза можеше да се довери на някого, това беше Ема. Приятелството им бе оцеляло през последните двадесет години. Нито веднъж през това време Ема не беше я предала.

Рано на следващата сутрин, след още една безсънна нощ, изпълнена с мъчителни видения, тя набра добре познатия телефонен номер и позвъни в дома на Ема, който се намиреше в Годалминг, Съри. Ема веднага вдигна слушалката.

— Аз съм — каза Лайза, знаейки, че приятелката ѝ винаги познава гласа ѝ.

— Лайза, как вървят нещата при теб?

— Трябва да говоря с теб, Ем. Може ли веднага да дойда с колата?

Настъпи изненадваща тишина и след малко Ема отново заговори:

— Разбира се, че можеш да дойдеш тук. Но не е ли възможно да ми кажеш по телефона за какво става дума? Да не би да си научила нещо за Тоби?

— Не мога да говоря за това. Трябва да те видя — предпазливо рече Лайза.

Както винаги, Ема веднага пое нещата в ръцете си.

— Тогава ела веднага. Вкъщи съм си по цял ден. Можеш да останеш да преспиш тук, ако искаш.

— Благодаря ти, Ем. След около два часа ще бъда при теб.

Не бе толкова лесно да се измъкне от къщи, колкото си мислеше. Децата хленчеха и настояваха да знаят защо не могат да излязат с нея. Родителите ѝ, подкрепени от бащата и майката на Тоби, настояваха да разберат как би могла да ѝ помогне Ема.

— Просто имам нужда да поговоря с нея — уклончиво отвърна Лайза.

Тя отиде на най-горния етаж, където преди осем години бяха направили пристройка, състояща се от детски спални и стая за игра. Томи и Тили лежаха по корем на пода и подреждаха пъзел, а Сара, с

престилка с воланчета върху дънковата си поличка, „готвеше“ на малката печица, която ѝ бяха подарили предишната Коледа.

— Мамче! — доволно изписка тя и се хвърли в прегръдките на Лайза.

Лайза я вдигна на ръце и силно я притисна към себе си. После заедно с нея седна на един стол близо до другите две деца. Всички я гледаха с блеснали от надежда очички.

— Татко скоро ли ще се върне? — попита Томас.

— Ти отиваш да го посрещнеш, нали? — попита Тили.

— Надявам се, че татко ви много скоро ще се прибере у дома — искрено отговори Лайза. — Но ние трябва да бъдем търпеливи, защото може да мине още малко време дотогава.

— Защо? — настоятелно попита Томас.

— Първо трябва да свърши работата си — отговори Лайза, съзнавайки, че това все пак е част от истината.

— Защо? — захленчи Тили. — Защо да не може да работи в офиса и да си идва всяка вечер, както преди?

Лайза се наведе, за да я погали по гърба и да целуне прасковено гладката ѝ бузка.

— Защото това не зависи от татко, но знам, че ще си дойде веднага щом това е възможно. Аз излизам сега. Има едно нещо, което мога да направя, за да помогна на татко да си дойде по-рано, затова искам всички да бъдете много послушни, да се грижите за баба и дядо и за другите баба и дядо и да гледате да прекарат приятно тук. Ще го направите ли?

Тили изглеждаше разтревожена.

— Ще се върнеш, нали, майче?

Лайза силно я притисна към себе си.

— Разбира се, сладката ми. Ще се върна малко по-късно днес.

— Обещаваш ли? — тържествено попита Томас.

Тя привлече и него към себе си и го притисна. Най-накрая Лайза бавно се изправи и се освободи от прегръдките на децата, целувайки ги нежно по главичките.

— Ще се върна, преди да успеете да се обърнете — с безгрижен тон каза тя.

Томас се завъртя на пети.

— Ха! — извика тържествуващо. — Аз се обърнах два пъти, а ти дори още не си тръгнала!

В този момент Хелън влезе в детската стая.

— Хайде сега! На какво ще играем? — весело ги попита тя. — Какво ще кажете за една игра на „Не се сърди, човече“?

— Благодаря ти, мамо — прошепна Лайза, минавайки тихо покрай нея. — Ще се върна за вечеря.

Навън на улицата свежо попълнение от журналисти и фотографи заместваше вчерашната уморена група.

— Можете ли да ни съобщите нещо, мисис Хамкрофт? — попита един от тях.

— Някакви новини за съпруга ви? — настоя друг.

Свела очи, стиснала устни, Лайза бързо мина покрай тях и отиде до мястото, където бе паркирана колата ѝ.

Никак не бе лесно да не обръща внимание на щракащите фотоапарати и настоятелните въпроси, но тя побърза да подкара колата и като погледна в огледалцето за обратно виждане, изпита внезапно съжаление към неутешимата групичка, която гледаше след отдалечаващото се возило.

Пътуването до колоритното село Шиър, отдалечено на няколко мили от Гилдфорд, ѝ отне час и половина и когато Лайза се озова в тучната и плодородна провинция, напрежението започна да намалява, от доста време не се бе чувствала толкова спокойна. Беше прекрасен летен ден, който предлагаше — това е възможно само в Англия — лек бриз за смекчаване на въздуха и горещо, замъглено небе — за смекчаване на очертанията на пейзажа. Ема живееше в покрайнините на селото в голяма тухлена къща в старинен стил, издигната на стръмен склон, тъй че през прозорците околността приличаше на огромен юрган, съшит от пъстри парцалчета. Боядисаната в бяло входна врата се разтвори широко, преди Лайза да успее да паркира колата на чакълената алея, и ето че се появи Ема, заобиколена от деца и кучета.

— Изглеждаш по-добре, Лайза — отбеляза тя и я целуна за поздрав. — Ела вътре да ми разкажеш всичко.

Децата, две момчета и едно момиче, заедно с един дакел, златист лабрадор, болонка и малък бял териер на име Снежната топка, изхвъркнаха от къщата и се пръснаха наоколо като ято пеперуди, тичайки из градината, гонейки една топка, смеейки се, блъскайки се, а по-малкият син на Ема държеше за края сребрист балон, напълнен с хелий, и крещеше с цяло гърло.

Децата и животните така непосредствено се радваха на живота, че това се оказа заразително за Лайза и тя неволно се усмихна.

— Вече наистина се чувствам по-добре — каза тя на Ема, докато влизаха в къщата.

— А сега — разпореди се Ема, очарователно непосредствена, както винаги — ти ще седнеш, а аз ще ти направя един силен джин е тоник. После ще обядваме на спокойствие без хлапетата и кучетата и ще ми разкажеш всичко.

— Какво ли бих правила без теб, Ем? — с благодарност изрече Лайза и се отпусна в едно кресло, отрупано с кретонени възглавнички.

Тя огледа удобната и някак нехайно подредена всекидневна и се запита защо ли ѝ действа по-успокоително от нейния красив лондонски хол.

— Хайде сега, започвай! — нареди Ема, като ѝ подаде пълна чаша и затвори вратата, за да не ги безпокои никой.

— Ами децата? — попита Лайза, тъй като откъм градината долитаха изблици смях.

Ема изглеждаше съвсем спокойна.

— Имам две шведки детегледачки, направо са великолепни, и понеже са две, никога не се чувстват самотни, а пък децата направо ги обожават. А сега, за Бога, Лайза, кажи ми какво се е случило. Умирам от нетърпение. Сигурно не е станало нищо ужасно, защото ми изглеждаш доста весела.

— Изпълнена съм с надежда — призна си Лайза. — Вчера имах среща с президента на „Лойд“. Строго секретна.

— Наистина ли? — Ема изглеждаше много впечатлена.

— Тоби е бил отвлечен, държат го, защото искат откуп.

— Какво?

Лайза кимна. Накратко ѝ разказа какво се е случило.

— Божичко, Лайза! — слисано възкликна Ема. — Аз съм направо шокирана! Това е невероятно! Искаш да кажеш, че са отвлекли

Тоби, когато е пътувал към „Хийтроу“, и ще го държат, докато не получат парите от централния фонд на „Лойд“? Каква невероятна история — тя удивено заклати глава. — А сега какво ще стане?

— Хрумна ми една идея, не знам дали това е възможно или не. Ето защо най-напред бих искала да я обсъдя с теб. Нали знаеш, че едно време татко работеше във Военното разузнаване?

Ема кимна утвърдително.

— И какво от това? — заинтригувано попита тя.

— Ами тъй като не можем да кажем на никого, че Тоби е бил отвлечен, аз се чудех дали не бихме могли да използваме разузнаването, МИ5 или МИ6, или както там го наричат в днешно време, за да открие къде е бил отведен Тоби.

— Да? — каза Ема след известна пауза. Тя погледна Лайза с интерес. — А после какво?

— Когато разберем къде е Тоби, може да се подготви спасителна операция с помощта на Военната полиция! — тържествуващо заключи тя.

— Сериозно ли говориш? — Ема изглеждаше слисана. — Струва ми се, че няма да им позволят да се замесят в такъв несвързан с дипломатията граждански инцидент.

Лайза бе съкрушена.

— Така ли?

Приятелката ѝ я погледна съчувствено.

— Знаем какво ти е — каза тя с разбиране, — но такава е реалността, Лайза.

— Зная, но аз трябва да си върна Тоби. Няма никакви гаранции, че „Лойд“ ще плати откупа. Става въпрос за петстотин милиона лири. Първо на първо, само това е достатъчно нереалистично.

— Но те все пак ще преговарят — отбеляза Ема. — Сигурна съм, че са говорили най-общо за централния фонд. Възможно е дори да не знаят колко пари има в него.

Лайза се поразвесели.

— Права си, особено ако всички са външни вложители. Но дори и при това положение ужасно се притеснявам и още по-ужасно е, че и Тоби сигурно е притеснен до смърт за мен и за децата. Само да можех по някакъв начин да му изпратя съобщение, че всички сме добре и че

се опитваме да направим нещо, за да го освободим. О, Господи, това е истински кошмар! Колко ли време ще трае?

Тя отчаяно заклати глава.

— На теб май въобще не ти идва наум, че Тоби би могъл сам да избяга? — отбеляза Ема. — Сигурна съм, че ще го направи, стига да има възможност.

Лайза кимна, очите ѝ блестяха, лицето ѝ бе зачервено от непролятите сълзи.

— Толкова се страхувам за него.

— Тази работа трябва да се подготви много внимателно, Лайза, и ми се струва, че засега се налага да изчакаме да видим какво ще се случи. Ще бъде като игра на шах. Всеки ход трябва да бъде добре обмислен, стъпка по стъпка. Един погрешен ход и... е...

Тя млъкна, изглеждаше много благоразумна.

— Права си — съгласи се Лайза. — Работата е там, че се чувствам толкова безпомощна.

Когато се прибра в Лондон вечерта, Лайза бе разочарована, защото нищо повече не се бе случило междувременно. Ужасно много ѝ се искаше да се обади на Малкълм Блакуел, но баща ѝ каза, че идеята е лоша, особено от гледна точка на сигурността.

— Може би разговорите му се подслушват — каза сър Джордж — и затова е трябвало да се срещнете тайно. Той непременно ще получи още едно анонимно писмо, в което ще бъдат описани подробно исканията на похитителите. Как прекарахте с Ема?

Лайза му разказа за своята идея и за това, че Ема не я одобрява.

Баща ѝ я изгледа малко странно.

— Защо не попита първо мен?

— Знаех, че ще кажеш, че не е възможно да се замесва разузнаването, но се надявах тя да измисли някакъв заобиколен начин. Сигурно МИ5 може да подслушва всеки телефон в тази страна, нали? Не могат ли да открият някои неща, без никой да се досети? Те имат повече власт от полицията, нали така? Надявах се, че ще успеем да ги накараме да открият похитителите на Тоби и може би къде са го закарали — разпалено добави тя.

— Струва ми се, че объркваш националната сигурност с гражданската криминология, скъпа — нежно ѝ каза той. — Ако Тоби беше отвлечен от ирански или палестински бунтовници, тогава работата щеше да е съвсем друга. Ти си се сетила за аферата с Иранското посолство в Лондон, нали така? Когато от Военната полиция успяха насила да влязат в сградата и да спасят всички?

Лайза разпалено закима.

— Да. Точно за това се сетих.

— Опасявам се, че няма да стане, скъпа — със съжаление каза той. — Ще се наложи да играем според правилата на цивилния живот.

— Струва ми се, че няма да мога да го понеса.

Тя помълча известно време, замислено сбърчила вежди. После погледна към баща си, който четеше вестниците.

— Но нищо не може да ми попречи да поговоря с Хенри Гранвил, мъжа, който е закарал Тоби на летището в онази сутрин, нали така? Искам да кажа, че ни е позволено да признаем, че Тоби все още го няма.

Сър Джордж изглеждаше несигурен.

— Наистина ли смяташ, че това е добра идея, скъпа? Полицаяте вече са го разпитвали. Съмнявам се, че знае нещо повече от онова, което им е казал.

— Да, но по онова време те не са знаели, че той е *външен вложител*, който е изгубил всичките си пари. Сигурна съм, че ще мога да измъкна нещо от него — упорито заяви тя.

— Какво смяташ да му кажеш?

— Искам да го попитам как е изглеждал Тоби. Ще се престоря, че съм загрижена, задето Тоби е бил много притеснен за бизнеса си, което, разбира се, не е вярно, доколкото ми е известно, но той няма откъде да го знае. Ще го попитам дали Тоби е повикал носач за багажа си и разни такива и ще се надявам, че мистър Гранвил неволно може да изтърве нещо.

Сър Джордж изглеждаше замислен.

— Бъди много внимателна. Нали не искаш да се досети, че според теб може да е помогнал на похитителите на Тоби? Струва ми се, че тази работа е прекалено рискована.

— Обещавам ти, че ще бъда внимателна. Боже Господи, не бих направила нищо, което да застраши сигурността на Тоби — добави тя

почти гневно.

Сър Джордж се съгласи с нея. Тези дни в Лондон му се виждаха много дълги и напрегнати. Напрежението се дължеше най-вече на това, че се шляеше наоколо и не знаеше какво да предприеме. Бе сигурен, че Мартин изпитва същото, макар че той повече бе свикнал да води заседнал живот. Нина и Хелън не изглеждаха толкова нервни. Приятно им беше да прекарват времето си с трите си внучета и можеха да седят и да разговарят, докато сър Джордж, също като Лайза, непрекъснато имаше чувството, че трябва да направи нещо. Той се разходи в градината и откри, че лондонският въздух е тежък и мръсен в сравнение в шотландския, който изглеждаше чист като изворна вода и благоуханен като околните, обрасли с пирен планини. Колко ли време щеше да мине, докато освободяха Тоби? Едно беше сигурно — не можеха да оставят Лайза сама, докато всичко не приключеше. Той се гордееше с това, че тя се държи толкова твърдо, но ако Тоби не се върнеше, рано или късно щеше да рухне.

Сър Джордж се разхождаше в централната част на градината с павирани алеи, разглеждаше розите и орловите нокти, увиснали от едната страна на стената, и се питаше какво ли ще се случи с тези неща, ако Тоби бе изгубил и всичките си пари. Лайза и Тоби бяха живели в разкош през последните няколко години, в края на всяка седмица можеха да отидат в Чокландс, имаха яхта в Монте Карло. Чудесен живот. Все пак той бе сигурен, че дъщеря му ще се приспособи, каквото и да се случеше, не беше разглезена от материалното благополучие на съпруга си.

Сър Джордж въздъхна. Той бе човек, който би направил всичко, за да спести на сина си и на дъщеря си мъките и изпитанията на живота. В този момент му се искаше никой от тях никога да не бе чувал за „Лойд“.

— Татко! — долетя гласът на Лайза откъм прозореца на всекидневната. Бе застанала там с преbledняло лице.

— Какво има? — извика той и забърза към къщата.

— Говорих със собственика на „Премийър Карс“ — изрече Лайза с пресипнал глас и той забеляза, че цяла трепери.

— Да?

— Той ми каза, че Хенри Гранвил се е самоубил вчера.

— Това означава, че той не е имал нищо общо с отвличането на Тоби, нали така? — отбеляза Мартин Хамкрофт, когато всички седнаха да обсъдят положението и да решат какво да предприемат.

Беше късно сутринта и Лайза все още бе силно разстроена от новината за самоубийството на шофьора на Тоби. За първи път тяхната сравнително голяма къща в Холанд Парк ѝ се виждаше прекалено тясна. Тя започна да забелязва колко арогантен е Мартин, как майка ѝ прекалено много се суети около децата, от което те стават непослушни и кисели. Дори баща ѝ ставаше раздражителен, когато се обръщаше към Мартин.

— Все пак е напълно възможно Хенри Гранвил да е имал нещо общо с това — настоя той. — Само защото се е самоубил не означава, че не е бил замесен. Може да е имал угризения на съвестта.

— Струва ми се, че е малко вероятно — упорито заяви Мартин. — Ако е смятал, че може да получи компенсация за загубите си, като отвлече Тоби, щеше да гледа да е наблизо.

— Всъщност това има ли някакво значение? — попита Нина. — Бедничкият човек е мъртъв и толкова.

— Искам да се срещна с вдовицата му — ненадейно заяви Лайза. — Тя може да има нужда от помощ. Ако той наистина е фалирал, тя сигурно е останала без пукната пара. Какво ще стане с нея сега? Трябва да се опитам да ѝ помогна.

Тя се изправи на крака, доволна, че има с какво да заангажира мислите си.

— Струва ми се, че това никак не е разумно — каза Мартин. — Ще изглежда, че ти се опитваш да спечелиш благоразположението ѝ, за да не съди брокера на покойния си съпруг или синдиката. Не бива да имаме нищо общо с нея.

Лайза пламна цяла.

— Това са ужасни думи. Как бих могла да я пренебрегна? Разбира се, че трябва да отида да я видя и да направя нещо за нея, ако мога.

— Но не бива да се държиш така, като че ли Тоби е виновен за финансовото състояние на съпруга ѝ. Първо на първо, този глупак сигурно не е знаел какво всъщност представлява „Лойд“. Не по наша вина се е забъркал в тази каша! — гневно добави Мартин.

Както се беше навел напред, за да им внуши гледната си точка, на Лайза ѝ се стори, че прилича на костенурка с това дребно, кафеникаво, сбръчкано лице и с дългия си жилест врат, щръкнал над яката.

Сър Джордж също се беше изправил и едва не запелтечи от гняв.

— Това е най-отвратителното нещо, което някога съм чувал — изграчи той. — За Бога, Мартин! Какво имаш в гърдите си? Сърце или парче лед? Напълно съм съгласен с Лайза, че трябва да разберем дали вдовицата има нужда от помощ — обърна се към Лайза: — Ще дойда с теб, ако искаш.

— Благодаря ти, татко.

— Ще разбере къде живее и веднага ще отидем там — заяви той и с едри крачки излезе от стаята.

Нина изглеждаше сконфузена, докато съпругът ѝ продължаваше да излага гледната си точка.

— Ние дори не знаем дали се е самоубил, защото е изгубил парите си! Възможно е да е страдал от депресия. Тайно се надявам във вестниците да не се появи съобщение, че някой се е самоубил заради загубите на „Лойд“ — с горчивина изрече той.

— Смятам, че каза достатъчно — тихо отбеляза Хелън Мортимър. — Разбрахме гледната ти точка, но според мен ти си много жесток човек.

Но никой не можеше да накара Мартин да млъкне.

— Ако Лайза отиде да посети тази жена, докато Тоби го няма, ще изглежда, като че ли от името на „Лойд“ поема отговорността за разорението и смъртта на съпруга ѝ! Бедата е там, че *външните вложители* на „Лойд“ искат само да печелят. Никой не трябва да поема отговорност за по-голяма сума, отколкото може да си позволи да изгуби. Това важи за всякакъв вид обзалагане, включително и за „Лойд“.

— Значи ние не сме заложили в „Лойд“ повече, отколкото можем да си позволим да изгубим, така ли? — попита Нина.

Той пак сви рамене и се извърна така, че тя не можа да види лицето му.

— О, не знам точно — отвърна с престорено безразличие. — Самият аз винаги съм обичал хазарта.

Сър Хъмфри и лейди Роузмари бяха излезли навън да разходят кучетата си, когато Фреди спря колата си пред величествените порти на Кейвънхам Корт. Макар че вече бе срещал семейство Дейвънпорт в обществото, никога не бе виждал къщата им в готически стил, построена във формата на буквата Е от меднозлатист камък. Той слезе от колата си и вдигна поглед към прозорците с капандури, фронтоните, спираловидните комини и шпиловете. Това бе великолепен образец на архитектурата от шестнадесети век и Фреди знаеше, че ако външният вид отговаряше на съдържанието, „Сотби“ щеше да спечели цяло състояние, стига да им възложеха продажбите.

Икономът Мастърс отвори входната врата, преди Фреди да успее да стигне до нея, и го въведе в коридора, украсен с портрети на предците на семейството. От една голяма кръгла ваза, пълна с разцъфнали рози, се носеше приятно ухание.

— Ако нямате нищо против да почакате в библиотеката, сър, аз ще уведомя Нейно височество за вашето посещение.

Докато чакаше, Фреди разгледа една голяма картина, окачена над внушителната камина от дялан камък. Семейен портрет, правен някъде около 1775 година според него. Картината бе хубава, но не и особено ефективна. Другите стени от горе до долу бяха закрити с лавици, пълни с книги.

След няколко минути лейди Роузмари забързано влезе в стаята и Фреди бе впечатлен от добре ушития ѝ костюм от туид и светлобежов кашмир и пламналото ѝ аристократично лице.

— Скъпи мой Фреди, едва сега, в този момент разбрах, че именно вас пращат от „Сотби“! Колко глупаво от моя страна. Как сте? За последен път се видяхме на една от онези прекрасни вечери у Лайза, нали?

Очарователна и самоуверена, тя му посочи едно кресло, където би могъл да седне, и помоли Мастърс да поднесе кафе, като същевременно бърбеше с привично светско изящество. Няколко минути по-късно сър Хъмфри се появи в стаята, заобиколен от всичките си черни лабратори.

— Много мило от ваша страна, че сте си направили труд да дойдете чак дотук, драги приятелю — сърдечно каза той. Лейди Роузмари дипломатично бе избегнала да спомене за изчезването на

Тоби, но нейният съпруг бе лишен от финеса на висшата класа, която обича да заобикаля всяка неприятна тема. — Какво става с Тоби Хамкрофт? — попита, като премигваше бързо-бързо. — Бедничката Лайза! Лоша работа, нали?

— Всички сме много притеснени — натъртено отвърна Фреди. — Лайза е направо отчаяна. А видяхте ли какви ужасни лъжи писаха за него във вестниците? — заклати глава, пламнал от възмущение. — Ако бях на мястото на Лайза, щях да ги съдя!

— Според мен би трябвало да го направи — отвърна лейди Роузмари. — Абсурдно е да се мисли, че човек като Тоби би задигнал парите на „Лойд“.

Сър Хъмфри ги остави да обикалят из къщата и отиде да нахрани кучетата си.

Лейди Роузмари се усмихна и сухо отбеляза:

— Той не позволява на никой друг да приготвя храната им. Трябва да е балансирана, отделните ѝ съставки да са точно претеглени. Никога не е проявявал такива грижи към децата! — после снизходително се засмя. — Толкова много обича тези кучета.

Като си водеше бележки пътом, Фреди бавно и внимателно проучи всичките двеста картини, които украсяваха стените — от коридора до трапезарията, от всекидневната до стълбищните площадки на горния етаж.

— Според мен най-ценни са картините на Гейнсбъро и Рейнолдс — отбеляза лейди Роузмари, като не откъсваше очи от портрета на своята прапрабаба, която обожаваше от детските си години. — Но колкото и да е тъжно, опасявам се, че ще трябва да ги продадем, ако искаме да запазим къщата. Имате ли представа колко бихме могли да спечелим от тях на търга?

Фреди погледна към бележките си, чудейки се как да ѝ каже истината. Реши, че трябва да печели време.

— Бих искал да обиколя къщата и да ги разгледам още веднъж — бавно изрече той. — През последните години не сте ли им правили оценка заради някоя застраховка?

Тя изглеждаше изненадана.

— Всъщност не. Застрахователните вноски нарастват всяка година, но това може би е естествено.

Този път Фреди тръгна да обикаля къщата сам; особено много му се искаше по-отблизо да разгледа картините на Гейнсбъро и Рейнолдс. По задната част на платната им щеше да разбере дали подозренията му ще се оправдаят. Два часа по-късно, изпотен и уморен, той се върна в библиотеката, където чаят току-що бе сервиран.

Семейство Дейвънпорт го очакваше с надежда.

Фреди запрелиства с треперещи пръсти бележките си и каза с пресеклив глас:

— Ужасно съжалявам... Това не е нещо необичайно... Обикновено някой от наследниците иска да спечели малко пари, без да разбере семейството...

— Какво точно искате да кажете? — рязко попита лейди Роузмари.

— Опасявам се — каза Фреди и цял пламна, — че картините на Гейнсбъро и Рейнолдс са копия и не струват повече от няколкостотин лири.

Черният мерцедес, който Тоби бе подарил на Лайза за Коледа, плавно спря пред грозната фасада на една тухлена къща с кремава гипсова мазилка, която се намиреше на двадесет ярда от спирката на метрото. Лайза и баща ѝ прекосиха тясната калдъръмена пътечка пред входа и натиснаха звънеца на боядисаната в зелено входна врата. Докато чакаха, Лайза огледа улицата. Беше мръсна и миришеше на изискана бедност. Тук живееха хора, които навярно някога са имали сваятна работа, пенсионирали са се и сега се опитваха да поразвеселят живота си, като слагаха пъстри сандъчета с цветя на прозорците си и боядисваха къщите си в ярки цветове. Повечето от тези хора скриваха личния си живот зад плътни мрежести или дантелени завеси.

Когато входната врата се отвори, и двамата разбраха, че вдовицата на Хенри Гранвил не е част от този квартал. Макар да изглеждаше уморена и разплакана, тя беше висока елегантна жена, облечена с много скъпа черна пола и копринена блуза, а ръцете ѝ с добре поддържан маникюр подказваха, че едва ли е измила и една чиния през живота си.

— Добро утро. Моля да ни извините за безпокойството. Казвам се Мортимър. Джордж Мортимър, а това е дъщеря ми Лайза. Вашият

съпруг беше вложител на агенцията „Мартин Хамкрофт“, нали така?

— Да, прав сте — очите ѝ се разшириха и тя стана неспокойна.

— Искаме да знаем дали не бихме могли да ви помогнем с нещо — тихо каза Лайза.

Мисис Гранвил я погледна втренчено и изведнъж я позна.

— Гледах ви по телевизията! Вашият съпруг е изчезнал! — възкликна тя. После сякаш се опомни. — Съжалявам. Не исках да бъда груба... Моля, влезте — мисис Гранвил имаше приятен глас и говореше като човек с добро образование. — Ние... тоест аз имам само една стая тук, затова моля да ме извините за безпорядъка.

Тя се обърна и ги поведе по тесния коридор, в който се виждаше един велосипед, подпрян на стената. През една врата в дъното влязоха в малка квадратна стая с твърд на вид диван, който явно се разтягаше и служеше за легло, буцесто кресло и малка масичка. Мебелировката изглеждаше евтина и разнебитена, килимът бе протрит. В ъгъла имаше бюфет с отворена вратичка, през която се виждаше малка готварска печка с два тигана върху нея; на полицата по-нагоре имаше няколко чинии и чаши. Единственото хубаво нещо в стаята бяха прозорците с изглед към малка морава, оградена с няколко хилави храста. Жената с жест им предложи да седнат на дивана и Лайза веднага започна да ѝ обяснява.

— Моят съпруг е изчезнал — подхвана тя. — Естествено ние ужасно се притесняваме за него, но съвсем не е вярно, че е избягал и е задигнал купища пари.

Мисис Гранвил седеше, вперила поглед в пода.

— Това е ужасно — тъжно каза тя, като клатеше глава.

— Вашият съпруг е откарал Тоби на летище „Хийтроу“ в онази последна сутрин — продължи Лайза.

— Последна?... — зачервените ѝ сиви очи стреснато се втренчиха в тях. — О, да — унило добави тя.

— Мисис Гранвил, зная, че ви се натрапваме, ужасно ми е неприятно да ви задавам тези въпроси, но вашият съпруг споменава ли е нещо за това пътуване до „Хийтроу“? — попита Лайза. — Двамата говорили ли са за „Лойд“? Или за загубите на съпруга ви?

— Не зная. Хенри нищо не ми е казал.

— Не ви ли е споменава, че е загубил ужасно много пари? Аз си помислих, че затова може би... сам е отнел живота си.

Лайза имаше чувството, че мисис Гранвил знае много повече, отколкото иска да каже, или пък навярно беше натъпкана с успокоителни лекарства. Не можеше да прецени кое от двете.

— О, да, той загуби толкова много пари, знаех за това. Наложих се да продадем всичко. Къщата, мебелите... всичко. Всичко отиде — гласът на мисис Гранвил се сниши до шепот.

Лайза и баща ѝ се спогледаха. Все още нищо не бяха успели да открият.

— Много се притеснявам и искам да разбера къде е съпругът ми — с отчаяние изрече Лайза. — Имате ли някаква представа какво може да се е случило с него в онзи ден, когато вашият съпруг го е откарал на летището?

Устните на вдовицата се извиха надолу в угълчетата и от двете страни на носа ѝ чак до брадичката се откроиха дълбоки бръчки.

— Защо би трябвало да знам нещо за това? — нехайно попита тя.

Сър Джордж оглеждаше оскъдно мебелираната и неуютна стая. След малко каза смутено:

— Моля да ме извините, мисис Гранвил, но ми се струва, че може би сте затруднена материално или дори сте останали без всякакви средства.

— Предполагам, че имам право на социална осигуровка... Не зная... Може би на вдовиците на фалиралите е отреден тежък живот — промълви тя. — Ние само искахме да си върнем изгубеното — добави жената, като че ли говореше на себе си. — Ние не искахме нищо повече... но после Хенри съвсем се отчая, каза, че всичко е загубено... че няма никога да получим парите си. Аз му казах, че трябва да почакаме да видим какво ще стане... но той не искаше.

После мисис Гранвил изведнъж избухна в плач, тялото ѝ се разтърси от силни, отчаяни ридания. Разтревожена, Лайза я прегърна през раменете, но баща ѝ се бе вторачил в по-възрастната жена и на лицето му имаше някакво странно изражение.

— Надявали сте се, че чрез централния фонд ще можете да възстановите загубите си, нали така? — тихо попита той.

— Да... Искам да кажа — не... — тя засече на последната дума, а после вдигна измъчения си поглед към него. — Да! Добре! — погледна го така, сякаш нямаше какво повече да губи. — Ние си

мислехме, че ако отвлечем Тоби Хамкрофт, от „Лойд“ ще „снесат“ парите от централния фонд, за да го освободят!

IX

— Не разбирам защо се притесняваш за Тоби Хамкрофт. Няма никакво значение, че е изчезнал. Не ти е нужен. Защо си разстроен?

Максин Конъли все още говореше с подчертан френски акцент, макар че живееше в Англия от близо двадесет години. Тя се обърна да погледне Деклан, който караше по Парк Лейн техния двуместен ролс-ройс — последната им придобивка. Спряха пред главния вход на Гросвенър Хаус. Розовите му ръце с късички пръсти и тъмни косъмчета леко държаха кормилото. Тя забеляза, че профилът му някак си започва да се разлива от сития живот, който водеше. Косата му беше започнала да оредява на темето, макар че той се мъчеше да прикрие това, като се решише по специален начин.

Деклан хвърли поглед на Максин и му се прииска понякога да не беше чак толкова интелигентна. Едно нещо бе да имаш жена, която проявява разбиране към служебните ти задължения, съвсем друго през цялото време тя да е на една крачка пред теб.

Той не отговори на въпроса ѝ, а вместо това каза:

— Надявам се, че ще има кой да паркира колата вместо мен. После излезе — нисък, набит, облечен с великолепно ушит смокинг, с който изглеждаше по-скоро як, отколкото закръглен — и размаха ключовете пред лицето на униформения портиер.

— Съжалявам, сър. Ще трябва да си намерите място за паркиране някъде отзад. Тази вечер очакваме да пристигнат няколко коли и се опасявам, че не е възможно да оставите вашата тук.

Деклан притеснено цъкна с език. Максин вече стоеше на тротоара, обсипана с бляскави диаманти, с рокля от черен атлаз и шифон за четири хиляди лири от „Брус Олдфийлд“.

— Ти по-добре върви, Макси — кисело каза Деклан. — Ще се видим във фоайето.

Двамата си бяха купили билети за един от най-изисканите благотворителни балове на Лондонския сезон и имаха запазени места

на маса, начело на която щяха да седнат Чарлс и Джейн Брайър. Деклан обичаше да го виждат на такива светски събирания. Обикновено срещаше свои познати, повечето от които бе направил вложители на „Лойд“. Смяташе, че е добра политика да им покаже колко е преуспял.

Дори по време на рецесия. Дори когато над „Лойд“ бе надвиснала такава катастрофа, че вложителите на рисковите синдикати бяха започнали да рухват като купчинка плочки за домино, фалираха, продаваха къщите си. „Докато той самият продължаваше да печели, другите можеха да си гледат работата“, както си помисли той.

В дамската гардеробна Максин отиде до огледалото на тоалетната масичка уж за да дооправи иначе съвършения си грим, но всъщност за да има време да разбере кои други са дошли. Атлаз и пайети, изящна дантела и скъпоценни бижута привлякоха погледа ѝ и тя бе доволна, че тази вечер е облякла черната си рокля. С бялата си кожа и лъскавата си черна коса, прибрана назад в изящен кок, Максин ярко се открояваше сред многобройните англичанки с безцветни коси и рокли в пастелни тонове. Тя с удоволствие разгледа отражението си в огледалото; на тридесет и девет години изглеждаше сочна като зряла праскова.

Няколко жени шумно нахлуха в гардеробната, като издаваха радостни възклицания и шумоляха с копринените си рокли. Сред тях се открояваше висока стройна жена с аристократична осанка, която носеше привидно елегантна рокля от кремав креп и огърлица от няколко реда перли. Максин веднага позна лейди Роузмари Дейвънпорт. Двете се бяха запознали на един коктейл у Лайза и Тоби и затова, без да се колебае, Максин се присъедини към хора от хвалебствени излияния:

— Изглеждаш чудесно, Роузмари!

— Сигурно си капнала. Толкова тежка работа има около уреждането на един такъв бал.

— Как го правиш, Роузмари? Балната зала е приказна!

— Скъпа моя, изглеждаш великолепно! Но ти винаги изглеждаш така. Колко билета успя да продадеш за тази вечер?

Лейди Роузмари се усмихваше любезно, макар да изглеждаше бледа и напрегната. Групичката мина покрай Максин и я накара да се почувства като натрапница. Жените се скупчиха още по-плътно около

лейди Роузмари и започнаха да си шепнат нещо доверително, като напълно изолираха Максин от компанията си. Тя се приближи до мивките, остави топлата вода да се стича по пръстите ѝ и едва тогава успя да чуе за какво си говорят.

— ... Най-ужасният удар.

— Вие колко изгубихте?... О, Божичко!

— Чухте ли, че семейство Бродърик са разорени... банкрутирали?

— Искате да кажете, че ще ви се наложи да продадете всичко?... Всичко?

— О, това е истински ужас!

— Моят съпруг получи нервна криза...

— И още един се самоуби... Хенри Гранвил. Обесил се е. Това е второто самоубийство за последните две седмици...

— Но не става въпрос само за природните бедствия, моят съпруг казва...

— Измами и мошеничество в невероятни размери!...

— Опасявам се, че това е само върхът на айсберга!

— ... И чух от много достоверен източник, че най-накрая загубите щели да достигнат дванадесет милиарда. Това прави средно по половин милион на вложител.

Максин стоеше като парализирана, дори нямаше сили да се отдалечи. Беше шокирана и се чудеше защо Деклан нито веднъж не бе споменал, че положението е толкова сериозно. През всичките години, прекарани в Англия, тя нито веднъж не бе чула такива неща да се говорят в една гардеробна. Обикновено жените сплетничеха и взаимно си правеха комплименти за облеклото, оплакваха се от съпрузите си или се хвалеха с любовниците си; никога по-рано не беше ги чувала открито да обсъждат финансовите си проблеми и тези на приятелите си. И през цялото време всички произнасяха името „Лойд“ с присвити устни.

Максин побърза да отиде да намери Деклан. Ами ако и тях ги очакваха финансови загуби!... Тази мисъл беше направо непоносима. Двата бяха работили толкова усилено, за да постигнат днешното си благополучие, и знаеше, че никога не би могла да се върне към мизерията на младежките си години.

— Трябва да говоря с теб — каза тя сърдито и дръпна Деклан подалеч от групата мъже, с които разговаряше.

— Какво има?

Като смесваше припряно английски и френски думи, тя му каза какво е чула.

— И ние ли ще понесем финансови загуби? — натъртено попита Максин и впери блесналите си, черни като маслини очи в него.

— Не — безстрастно отвърна той. Отиде бавно до бара. — Две водки „Абсолют“ с тоник — поръча Деклан, като размаха банкнота от петдесет лири.

— Как може да си толкова сигурен? Сред онези жени беше лейди Роузмари Дейвънпорт. Каза нещо за огромни загуби.

Деклан имаше самодоволен вид.

— Много хора изгубиха пари, но не и твоят благоверен!

— Но защо? Защо те е трябвало?... — Максин изведнъж млъкна и присви очи. — Изчезването на Тоби има ли нещо общо с тези загуби?

— Не, доколкото ми е известно, но неговото изчезване се отразява зле на бизнеса. Привлича всеобщото внимание върху синдиката „Хамкрофт“, а това е последното нещо, от което имаме нужда в момента.

— Тези жени... те бяха направо шокирани... Изплашиха ме. Тя все още изглеждаше разтревожена.

— Няма как да не са шокирани — той весело се изкиска. — Сигурно всички са съпруги на *външни вложители*, дето до последния момент са чакали „бомбата“ да падне на главите им, че да разберат какво става. Викаме им *ломбардците*. Виж какво, аз работя на това място, знам какво става всяка минута. Оттук малко вътрешна информация, оттам някоя добре премислена сделка... и при нас всичко е наред, Макси.

Максин с благодарност си взе чаша коктейл „Абсолют“ от подноса на един келнер и отпи голяма глътка от огнената течност, в която потракваха кубчета лед.

— Защо *ломбардците*, Деклан? Да не би заради Ломбард Стрийт^[1], която се намира близо до сградата на „Лойд“?

Деклан сниши глас и се огледа.

— *Ломбард* означава лишен от мангизи балама и тъй нататък — той се изкиска, доволен от собственото си остроумие. — Не забравяй, че Чарлс ми е приятел. Той винаги ще се погрижи парите ми да останат непокътнати. И е добър учител. Много съм научил от Чарлс — Деклан многозначително поклати глава.

Максин се успокои и започна да се наслаждава на вечерта. Беше се изплашила здравата, но това я накара дори още повече да оцени хубавите неща в живота — нещата, без които не можеше да живее, като изисканите дрехи, красивите бижута, великолепната къща и хубавата кола. Пък и това я накара да почувства известно благоразположение към жените в гардеробната, които презрително я бяха пренебрегнали и я бяха изключили от разговора си. В края на краищата, докато тях ги очакваше разорение, тя продължаваше да се наслаждава на начина на живот, който всички желаеха. Това някак си ги правеше по-поносими за нея.

Чарлс Брайър, който същата сутрин бе пристигнал от Ню Йорк, изглеждаше в невероятно добра форма. Представи Максин и Деклан на другите си гости. Съпругата му Джейн не се отдели от него през цялото време — бледа, безцветна жена с рокля от бежова дантела, която след тридесет години семеен живот знаеше, че не може дори да си отвори устата в присъствието на съпруга си, и не се и опитваше.

При първа възможност Чарлс извика Деклан настрана.

— Някакви новини за Тоби? — попита той.

Деклан поклати глава.

— Вестниците ежедневно пишат, че е изчезнал и апелират към всеки, който го е видял някъде, да се обади, но засега няма никакъв резултат. Според мен той е вече някъде в чужбина.

— Защо мислиш така?

— Имам чувството, че е така. Струва ми се, че ако беше в страната, досега щяха да го намерят, жив или мъртъв.

— Говорил ли си с Лайза? — попита Чарлс. — Май ще трябва утре да й се обадя по телефона.

— Видях я преди два дни, говорихме и по телефона. Изглежда доста спокойна при дадените обстоятелства.

Чарлс Брайър издуха облак цигарен дим и с любопитство погледна Деклан.

— Смяташ ли, че тя знае какво се е случило с него?

— Сигурен съм, че щеше да ми каже, ако знаеше нещо. Много е непосредствена, не би могла да пази тайна. Да се надяваме, че скоро ще имаме новини. В стаята всички говорят само за това, бъди сигурен.

— Полицията прави ли всичко възможно да го открие? В края на краищата вече са минали дванадесет-тринадесет дни, откакто са го видели за последен път — отбеляза Чарлс.

— Последното, което чух, е, че се опитват да открият екипажа на „Утринно сияние“. Яхтата е дадена под наем на някакви богати мексиканци и се предполага, че се намира някъде край бреговете на Испания.

— Испания, а? — Чарлс повдигна гъстите си бели вежди. — Родителите на Тоби живеят в Испания, нали? Чудя се дали цялата работа не е свързана по някакъв начин с това.

Деклан сви рамене.

— Сигурно си чул и за другия скандал, който е свързан с компанията, нали?

— Какъв скандал?

— Двама от *външните вложители* са хвърлили топа заради загубите си. Роджър Кларк и Хенри Гранвил. И за това пишеше във вестниците. При това положение хората ще започнат да си мислят, че сме кутсузлии.

Чарлс сниши глас:

— Е, по-добре е да мислят това, отколкото нещо друго, нали?

Деклан се усмихна многозначително:

— Прав си.

Обявиха, че вечерята е сервирана и като мощен поток всички се устремиха по широкото стълбище към просторната бална зала на долния етаж.

Със сдържано достойнство лейди Роузмари и сър Хъмфри седяха начело на централната маса. Те може би много скоро щяха да загубят всичките си пари, но не им струваше нищо да се държат изискано и благосклонно и бяха решени да покажат на света, че притежават тези качества в изобилие.

— Не само ние сме засегнати от тази катастрофа — утешително се бе произнесъл сър Хъмфри по-рано същата вечер, когато двамата се приготвиха за бала.

— Прав си — съгласи се лейди Роузмари. Тя полагаше усилия да не се измъчва заради загубата на Кейвънхам Корт и начина на живот, свързан с тази къща, но не й беше лесно. — Трябва да гледаме на всичко това като на приключение, Хъмфри. Ще си вземем апартамент с градина заради кучетата и аз ще започна работа.

Сър Хъмфри я погледна учудено и глуповато със своите добри очи.

— Но какво ще работиш?

— Записах се в курса за изработване на пердета, калъфки и абажури. Ще го завърша и ще се захвана за работа. Ще мога да използвам една от стаите на апартамента, в който ще живеем. Сигурна съм, че ще изкарвам много пари. Хората винаги търсят някой, който да им направи завеси или калъфки за креслата. Ще се справя, особено ако в началото вземам по-евтино.

А междувременно тя председателстваше настоящия бал, последното й обществено задължение, преди големият удар да се стовари върху главата ѝ, затова разговаряше с другите гости, докато сър Хъмфри ги забавляваше с остроумни разкази за прежеждията си по време на последния лов.

На съседната маса имаше две празни места. Лайза и Тоби Хамкрофт отдавна се бяха съгласили да си купят билети и да се присъединят към компанията на Антъни Търнбъл.

— Много глупаво от моя страна. Забравих да кажа на организаторите, че те няма да присъстват — нехайно каза Ема на съпруга си.

Той бе поканил неколцина министри и съпругите им на тази маса; всички бяха поддръжници на една и съща кауза — борбата с рака, и Ема знаеше, че тази вечер е важна за него.

— Не се притеснявай, скъпа — каза той. — Всички ще разберат. Лайза сигурно все още не е успяла да се свърже с Тоби, нали?

Ема извърна лице, тъй като мразеше да лъже Антъни, дори заради Лайза.

— Не, не е успяла — отговори тя. И си каза, че поне това е вярно.

Антъни изглеждаше притеснен.

— Колкото по-дълго го няма, толкова по-сериозно става положението — каза той, клатейки глава. — За Бога, е какво се

занимават тези полицаи, дявол ги взел?

Еми сви нежните си бели рамене, които бледосинята рокля от шифон излагаше на показ.

— Сигурно е като да търсиш игла в купа сено — небрежно отвърна тя.

— Тази работа не ми харесва.

Тя го погледна с любопитство, дали не беше подочул нещо?

— Какво искаш да кажеш?

Антъни направи гримаса.

— Като депутат аз трябва да бъда много внимателен; да не будя никакви подозрения. Сега ми се иска никога да не бях се съгласявал да стана *външен вложител* на „Лойд“. Ако има нещо съмнително около Тоби, аз, най-меко казано, ще изпадна в неловко положение — добави той, като снижи глас.

Бузите на Ема пламнаха от гняв.

— Как можа да кажеш такава неща? Лайза и Тоби са най-добрите ни приятели. Разбира се, той не е...

— Говори по-тихо — сърдито прошепна той. — За Бога, Ем! — с фалшива усмивка огледа гостите около масата, но за негово облекчение те разговаряха помежду си и не му обърнаха внимание. — Нека да се освободим от тези два празни стола.

Антъни направи знак на един келнер с бели ръкавици и той веднага застана до него. Столовете бяха махнати и Антъни одобрително закима.

— Така е по-добре! Тези празни столове бяха като призраци.

Ема седеше, стиснала устни. Понякога Антъни бе склонен да поставя политическата си кариера над всичко друго.

На събранието присъстваха само седмина мъже и две жени. Бяха станали по-малко поради самоубийството на Хенри Гранвил. Атмосферата беше напрегната. Нещата не вървяха по план. Жените несъмнено бяха изплашени, докато водачът на групата ги фиксираше със студения си безжизнен поглед и току удряше със свит юмрук дланта на другата си ръка. Току-що бяха разбрали, че този човек е склонен да изпада в необуздани пристъпи на ярост. Тогава внезапно измъкваше пистолета си, размахваше го и казваше, че ще убие всички,

ако не получи онова, което искаше. Обзет от натрапливата мисъл за съществуването на централния фонд на „Лойд“, той заплашваше да отмъсти на всеки, който би се опитал да го измами. Викаше, че всички са еднакво замесени в тази работа и никой вече не може да се измъкне. Заяви, че ако някой не му се подчини, ще го открие, където и да е, и ще го убие.

Най-възрастният член на групата беше най-силно разтревожен, тъй като едва сега осъзнаваше, че неговите алтруистични планове са попаднали в ръцете на психопат. Пък и първоначалната идея бе толкова проста. Подобно на хиляди други, и той бе загубил всичките си спестявания в „Лойд“. Разгневен от тази несправедливост, той знаеше, че има и други хора в неговото положение — по-стари, по-слаби, по-уязвими, отчаяно нуждаещи се от помощ. Защо тогава да не отвлекат един от видните вложители на „Лойд“ и да не поискат откуп? След това парите щяха да бъдат разпределени между онези, които най-много бяха пострадали. Но все пак сам не би могъл да го извърши. Това щеше да е голяма операция, щеше да има нужда от хора с различни умения. Малко по малко бе успял да събере тази група, доверявайки плана си на онези, на които според него можеше да се разчита. Именно неговият дългогодишен приятел Хенри Гранвил бе предложил да използват услугите на племенника му, бивш офицер от Военната полиция, който също бе загубил всичките си спестявания. Той щеше да ръководи операцията. Хенри Гранвил бе настоявал за две неща: никой да не пострада и планът им да бъде осъществен с цивилизовани средства. Старецът малко се бе разколебал, когато сестра му го бе нарекла смахнат чудак, който страда от старческо слабоумие. Но сега всичко се беше объркало.

По същото това време Чарлс Брайър и Мартин Хамкрофт седяха един срещу друг до кръглата масичка със стъклен плот в американския бар на хотел „Савой“. Между тях цареше студена и враждебна атмосфера.

— Нека първо да си поръчаме нещо за пиене и тогава да се заемем със сериозните въпроси — предложи Чарлс, който искаше да печели време.

Това съсухрено старче Мартин Хамкрофт бе настояло да се срещнат, но Чарлс беше решен отсега нататък да контролира положението. Първоначалните си успехи може би дължеше на Мартин, но през изминалите четиринадесет години бе проправял свой собствен път и сам се бе издигнал. Ако зависеше от него, Деклан щеше да го наследи като президент на синдиката „Хамкрофт“, а не Тоби.

— Ужасно се притеснявам за Тоби — каза Мартин.

Днес той изглеждаше особено състарен и сбръчкан, сякаш след жегата в Испания английският климат бе вледенил костите му.

— Какво ще пиеш? — попита Чарлс, като направи знак на един келнер.

— Сухо мартини, моля.

— И за мен сухо мартини — поръча той — с маслина и с няколко капки лимон.

— Разбира се, сър.

Келнерът бързо се отдалечи и Мартин с очакване погледна Чарлс.

— Е? Какво е положението? — настоятелно попита той. — Ако нещо не е наред в компанията, защо цялата вина пада върху Тоби?

Чарлс се наведе напред и дискретно сниши глас:

— Аз не го обвинявам. Знаеш какви ги пишат онези от пресата. Всъщност всичко е под контрол. Както знаеш, Деклан действа според моите инструкции. Прави точно каквото му кажа. Затова го направих застрахователен агент, за да се грижи за личните интереси на *вътрешните вложители*.

— Поначало Тоби вършеше тази работа във фирмата — отбеляза Мартин.

Чарлс кимна.

— Но Тоби наистина имаше някои резерви и възражения по отношение на отделни аспекти на работата. Не ти ли е споменавал за това? — нехайно попита Чарлс, но в същото време като че ли се умилкваше.

— Може и да ми го е казвал, не си спомням. Нали разбираш, не се виждаме чак толкова често — в гласа на Мартин звучеше нетърпение, сякаш искаше да накара Чарлс веднага да премине към същността на въпроса.

— Все пак Тоби е блестящ брокер и е постигнал много успехи — любезно продължи Чарлс. — С естествения си чар и със способността си да се разбира с хората той е идеалният посредник. Може да накара всеки застраховател в стаята да поеме част от някоя застраховка и винаги може да се разчита на него. От комисиони за осигуряване на застрахователни полици е направил цяло състояние!

Чарлс кимаше тържествено, кръглото му подпухнало лице с двойна брадичка подскачаше нагоре-надолу, сякаш той бе кукла, движена от невидими конци. С чувство на леко отвращение Мартин си помисли, че сигурно се храни и пие алкохол по два пъти на ден, без дори да помисли за здравето си.

— Всичко това ми е известно — изръмжа той. — Не съм дошъл тук, за да слушам доклада ти за неговите способности. Искам да знам какво става с *външните вложители*. Много добре знаеш, че през последните тринадесет години бях в чужбина. Връщам се тук само когато се наложи и това, което чувам, никак не ми харесва.

Стараше се да не споменава много често името на Тоби. Чарлс явно нямаше ни най-малка представа, че той е бил отвлечен, иначе досега щеше да каже нещо по този въпрос.

— Кое не ти харесва? — удивено попита Чарлс. — Ние сме в дълбока рецесия, нали знаеш? „Лойд“ пострада, както всички други компании.

Донесоха питиетата им. Чарлс започна да пие, като че ли беше много жаден. Мартин отпиваше по малко, усещайки как сместа от джин и вермут внезапно и нежно стопля стомаха му.

Най-накрая каза с леден глас:

— Пет пари не давам за останалите. Искам да знам дали и аз ще имам финансови затруднения заради „Лойд“ или не!

Ръката на Чарлс за миг застина, както държеше чашата пред устните си, и той удивено погледна Мартин.

— Ти като че ли се притесняваш повече за парите си, отколкото за сина си — отбеляза Чарлс.

— В момента не съм в състояние да направя нищо за него. Всичко зависи от полицията — рязко отвърна Мартин. — Но се надявам, че мога да разбера дали съм понесъл загуби като всички останали или не. Кажи ми, Чарлс.

По лицето на Чарлс се разля широка усмивка, той се изсмя кратко, сякаш излая.

— Нали току-що ти казах, че Деклан се грижи за *вътрешните вложители!* И че прави точно каквото му кажа? Разбира се, че ти не си понесъл никакви загуби. На мен винаги може да се разчита да се погрижа за приятелите си, да знаеш — добави с пресилена скромност. — Ти си един от хората, за които Деклан работи според моите специални инструкции. Ти си член на малкия синдикат, където имаме високи застрахователни премии и минимален риск, скъпи Мартин. Нали разбираш? Ти, аз и неколцина други обираме каймака... *La creme de la creme!* — гласът му се извиси и в него прозвуча задоволство. — Ние се грижим за своите, да знаеш.

Сякаш някаква огромна тежест се смъкна от плещите на Мартин, дори дълбоките бръчки по лицето му като че ли се поизгладиха.

— Слава Богу! — възкликна той. — Не можеш да си представиш какво огромно облекчение изпитвам.

— Напразно си се притеснявал. Хайде да изпием още по едно — Чарлс сияеше, изпълнен с благосклонност, един Дядо Коледа за големите, закръглен и щастлив, който раздава подаръци на благодарните възрастни хора.

Малко по-късно, след като изпиха по още едно питие, Мартин се поразмекна. Всичко щеше да се оправи. Топлината на мартинито в стомаха му подсказваше, че ще бъде точно така. Но имаше още едно нещо, което трябваше да разбере.

— Тоби също е в малкия синдикат и те с Лайза няма да понесат никакви загуби, нали? — попита той.

Лицето на Чарлс стана мрачно. Присви месестите си устни, белите му вежди се сбърчиха.

— Тоби имаше странна представа за малкия синдикат — отговори кратко. — Някаква префърцунена идея, че това е неморално. Не искаше да има нищо общо с него. Не знам в кои синдикати е вложил парите си, но със сигурност не са в малкия.

И Лайза не знаеше къде са вложени парите на Тоби. Това бе първото нещо, което Мартин я попита, когато се върна в къщата на Холанд Парк Уок.

Тя го погледна объркано.

— Не зная. Има ли значение?

В момента повече от всичко я интересуваше къде е Тоби, а не къде са парите му. Чувстваше се изключително напрегната след срещата с мисис Гранвил, която, след като хвърли „бомбата“ в началото, отказа да спомене каквото и да било повече за плана на съпруга си, като ридаеше и говореше несвързано при всеки опит да я притиснат. Накрая двамата си тръгнаха; беше безсмислено да се опитват да измъкнат някаква информация от нея в това състояние. Но сега Лайза бе преследвана от натрапливата мисъл, че тази жена не знае нищо повече, че Хенри Гранвил е отнесъл със себе си в гроба сведенията за мястото, където се намираше Тоби...

— Тогава може да понесете големи загуби — говореше Мартин.

— Какво? — тя се върна в настоящето и нетърпеливо махна с ръка. — Че кой го интересува? Някакви си пари! — кресна, изгубила контрол над себе си.

Днес бе най-лошият ѝ ден. Първоначалният шок от случилото се бе отшумял, приповдигнатото настроение след появата ѝ по телевизията също се бе стопило. Сега щеше да се чувства като разпната в ада, докато мисис Гранвил не дадеше необходимата информация или от „Лойд“ не приемеха условията на похитителите.

Президентът на фирмата не беше ѝ се обаждал, а когато самата тя му бе позвънила, секретарката ѝ бе казала, че той за целия ден имал уговорени срещи и вероятно няма да има възможност да се свърже с нея.

„Какво ли означава това? — питаше се Лайза. С кого ли се срещаше той?“

Когато от полицията ѝ позвъниха, за да ѝ кажат, че няма нищо ново около случая, тя изпита непреодолимо желание да изтърси истината. „Тоби е бил отвлечен... искат откуп... Моля ви, намерете го, преди да е станало прекалено късно...“ Точно навреме успя да се овладее и да преглътне тези думи, които заседнаха на гърлото ѝ, и сега имаше чувството, че се задушаваше.

— Мисис Хамкрофт, чувате ли ме? — попита инспектор Робин Бък, докато тя с всички сили се стараше да се овладее.

— Да.

Плачеше ѝ се от отчаяние. Когато той затвори телефона, Лайза се запита дали е постъпила правилно.

А и Тили, Томас и Сара бяха кисели и непослушни през целия ден, оставяха играчките и дрехите си навсякъде из къщата, а когато им се скараше, отговаряха ѝ грубо.

— Ако не слушате, ще ви заключа в детската стая — викна Лайза, усещайки, че прекалява, но направо имаше чувството, че ще полудее от вироглавото им държане и от врявата, която вдигаха.

Сара избухна в сълзи.

— Аз... с-с-само и-и-исках да занеса долу количката на куклите! — изплака тя. Погледна жално и умолително майка си. — Не е честно, Тоби кара колело в градината, а на мен не ми давате да сваля к-к-оличката.

Лайза погледна надолу и видя цялата мъка на света, изписана върху малкото личице на Сара. Изведнъж се почувства много жестока. Сара не беше виновна, нито пък Томас и Тили, задето Тоби бе отвлечен, а самата тя — отчаяна. Бяха прекалено малки, за да проумеят сериозността на положението. Лайза коленичи и протегна ръце към Сара, която се хвърли на шията ѝ, хълцайки.

— Всичко е наред, миличка — успокои я Лайза. — Съжалявам, че бях груба. Наистина не исках да те разстроя.

И тъй като Сара продължаваше да плаче, Лайза също се разплака, а Томас, който бе наблюдавал сцената като хипнотизиран, най-накрая се обади.

— Да занеса ли Сарината количка за кукли в градината, мамо? — попита той с много сериозно изражение.

— Благодаря ти, миличък. Много си мил. Ти си много добро момче.

После тя прошепна нещо в ухото на Сара. След миг Сара каза: „Благодаря ти, Томас“ и силно подсмръкна.

— Няма защо.

Той вдигна количката за куклите и с наперена мъжка походка я занесе в градината.

Когато Мартин се върна следобед, като миришеше на бренди и на пури, и започна да се суети за това в кои синдикати Тоби е вложил парите си, нещо в гърдите на Лайза сякаш се счупи.

— По дяволите, само парите те интересуват! — извика тя. — Човек може да си помисли, че са отвлекли скъпоценните ти пари, а не сина ти.

Мартин я изгледа хладно.

— Няма защо да се държиш така, Лайза. Знам, че си разстроена, но човек трябва да е практичен! Ако сте понесли големи загуби, както брат ти Фреди, ще трябва ти и Тоби да вземете съответните мерки, за да се спасите. Нали не искаш да се наложи да продадете къщата и Чокландс? Или да загубиш „Утринно сияние“? Или децата ти да не ходят в добри училища?

Лайза прокара пръсти през косата си, очите ѝ бяха разширени от удивление и гняв.

— Не мога да повярвам на ушите си! — възкликна тя. — Синът ти, твоят единствен син, е отвличен от тайфа смахнати гангстери, а ти се чудиш дали ще можем да запазим жизненото си равнище! Дори не сме сигурни дали ще освободят Тоби. Може да го малтретират. Може дори да го убият. Но не! Важното е да си запазим двете къщи и онази проклета яхта!

Тя се изправи, сърцето ѝ щеше да се пръсне, ушите ѝ бучаха. В този момент Нина влезе в стаята, явно бе чула думите на Лайза.

— Ние наистина споделяме твоята тревога за Тоби — каза тя, като с един поглед обхвана всичко: гневно отметнала косата си назад, Лайза крачеше из стаята, Мартин стоеше във вдървена поза пред камината и с хладно любопитство я наблюдаваше. — Съвсем естествено е да се притесняваме за финансовото ни положение след всички онези ужасни неща, които чуваме, откакто сме тук — обърна се към Мартин: — Видяхте ли се с Чарлс на обед?

— Да. При нас всичко е наред. Чрез Деклан той ни е включил в малкия синдикат, но нищо не знаеше за вложенията на Тоби.

Нина изглеждаше изненадана.

— А ти знаеш ли нещо, Лайза? Знаеш ли в кои синдикати Тоби е вложил парите си?

Преди Лайза да успее да отговори, Мартин рязко се намеси:

— Не я питай, Нина. Аз я попитах и тя едва не ми откъсна главата! Както изглежда, Лайза смята, че аз съм безчувствен към Тоби, щом се интересувам от това дали е понесъл някакви финансови загуби.

Нина тъжно погледна Лайза.

— О, скъпа. Мартин не е имал това предвид. Не се притеснявай толкова. Сигурна съм, че скоро ще освободят Тоби. Аз напълно разчитам на Малкълм Блакуел, да знаеш — тя говореше много разпалено. — Сигурна съм, че той ще преговаря с похитителите по възможно най-добрия начин и ще им даде всичко, каквото поискат, за да осигури освобождението на Тоби.

Лайза погледна свежърва си почти със съжаление. Дали това се дължеше на факта, че принадлежаха към различни поколения? Или може би Нина бе изгубила връзка с реалния свят, след като бе водила такъв добре осигурен и изолиран живот в Испания през последните години? Каквато и да бе причината, Лайза я смяташе за невероятно наивна.

Тя се обърна към Мартин.

— Смяташ ли, че Малкълм Блакуел ще плати откупа? — попита Лайза.

Мартин я изгледа втренчено, а после впери поглед в меките розови, сини и зелени шарки на старинния френски килим. Въздействието на сухите мартинита вече се бе стопило, изчезнала беше и еуфоричната радост, която бе изпитал след съобщението на Чарлс, че вложенията му са непокътнати. Той дълго мълча, защото не беше сигурен дали трябва да каже онова, което мислеше. Когато заговори, веднага стана ясно, че много внимателно се опитва да й внуши нещо.

— Трябва да запомниш едно, Лайза. Ако похитители или терористи получат онова, което искат, това ще окуражи други като тях и те ще смятат, че могат да отвлекат всекиго, за да получат какъвто си пожелаят откуп. Щом похитителите удържат лесна победа над нас, всички управители и директори на компанията ще бъдат отвлечани и освобождавани срещу откуп от всякакви хора — от разгневени вложители до смахнати. Според мен Малкълм Блакуел няма да удовлетвори исканията на похитителите. Ако го направи, ще изложи на опасност сигурността на други влиятелни бизнесмени.

Нина ахна и се свлече на дивана, като притисна устните си с кърпичка. Лицето на Лайза бе пребледняло от шока, очите й потъмняха от мъка и ужас.

— Да. Разбирам какво искаш да кажеш — сухо изрече тя.

— Но „Лойд“ трябва да плати за освобождението на Тоби! — изплака Нина. — Те трябва да го направят, Мартин! Ти трябва да направиш нещо... да използваш цялото си влияние.

— Преди тринадесет години аз престанах да бъда влиятелна личност — с равен глас отвърна той. — Малкълм Блакуел не може да направи нищо. Опасявам се, че той няма да отиде като агне на заколение и да връчи на похитителите няколкостотин милиона лири, нали така?

— О, Мартин! Става въпрос за нашия син! Какво ще правим? — Нина го погледна умолително. — Трябва да си го върнем.

Той отиде до мястото, където тя седеше, сгърбила се отчаяно, притиснала ръце към гърдите си, сякаш изпитваше непоносима болка. Сложи ръка на рамото ѝ.

— Съжалявам, скъпа. Такива са фактите.

Лайза седеше, вледенена и застинала, питайки се кога ли ще се върне баща ѝ. Той бе отишъл да изпълни своята задача и ако не успееше, надеждата ѝ веднага да намерят Тоби щеше да пропадне.

В разстояние на два дни сър Джордж за втори път посещаваше грозната къщичка в Барънс Корт. След като двамата с Лайза бяха видели Джанет Гранвил за първи път, той бе казал:

— Струва ми се, че ако действаме внимателно, тя ще ни каже повече, стига да не я притискаме много.

— Смяташ ли, че съпругът ѝ въобще ѝ е казал нещо? Ако го е направил, трябва да е бил сигурен, че тя ще държи езика си зад зъбите — отбеляза Лайза.

— Както ми изглежда, те са били много близки, пък и нали видя, че тя е останала без пукната пара? Сега, след като съпругът ѝ е мъртъв, тя може и да не е толкова лоялна към останалите.

— Какво смяташ да правиш?

— Ще отида пак да я видя, но този път сам. Според мен тя е свикнала съпругът ѝ да се грижи за нея и сигурно ще се държи по-добре с мъж, отколкото с друга жена. Ще подходя много внимателно, ще ѝ предложа финансова помощ, което така или иначе съм готов да направя, защото ѝ съчувствам, и се надявам да се разприказва... или поне да изтърве нещичко. Достатъчно, за да ни насочи.

— Това да не са прийоми на Военното разузнаване?

Сър Джордж леко сви рамене.

— Зависи — каза той. — Нямам намерение да я притискам или нещо подобно. Ще ѝ предложи честна сделка: пари срещу информация. Само че в този случай ще трябва да позамажа нещата, за да я накарам да се съгласи да приеме сделката.

На следващия ден почти по същото време той отиде на посещение в къщата. Този път входната врата му отвори около петнадесетгодишно момче със скъсани джинси и мръсна фланелка.

— К'во искате? — подозрително попита то.

— Може ли да видя мисис Хенри Гранвил? — любезно попита сър Джордж.

— Кой?

Момчето дъвчеше дъвка, премяташе я из устата си и го гледаше нагло.

— Мисис Гранвил. Тя живее в задната стая...

В този момент Джанет Гранвил отвори вратата на своята стая. Силуетът ѝ се отвори на фона на прозореца с изглед към градинката отзад.

— Стори ми се, че разпознах гласа ви — каза тя. Изглеждаше доволна, че го вижда.

— О, скъпа мисис Гранвил — сър Джордж премина покрай момчето, протегнал ръка. — Надявам се да нямате нищо против, че толкова скоро ви посещавам отново. Минавах наблизо и си рекох, че няма да е зле да намина да ви кажа „здрости“.

Докато влизаше в стаята, момчето се вторачи след него, като че ли през живота си не беше виждало подобно зрелище.

Сър Джордж сложи на пода пред бюфета хартиената кесия от „Маркс и Спенсър“, която носеше.

— Надявам се, че ще приемете някои дреболии — любезно каза той. — Случайно минавах покрай „Маркс и Спенсър“ и тъй като съм сигурен, че не се грижите както трябва за себе си или може би за вас е прекалено голямо усилие да пазарувате в този момент, си позволих да ви купя някои дребни неща: студено пиле, малко пастет, яйца и хубаво сирене. Това е от любимите ми.

Очите на Джанет Гранвил мигновено се напълниха със сълзи.

— Колко мило... — с пресеклив глас промълви тя. — Моля, седнете. Ще пиете ли кафе? Опасявам се, че имам само нес.

— Да, моля.

Сър Хенри се усмихна с широката си и мила усмивка и докато водата в чайника завря, стоеше прав и гледаше навън през мръсните стъкла на прозореца, поддържайки незаангажиращ разговор, за да я накара да се отпусне. Когато седна на твърдия буцест диван с лице към него, тя отново изглеждаше спокойна.

— Много ви благодаря за днешното посещение — любезно рече мисис Гранвил. — Още не съм се съвзела напълно. Но скоро ще трябва да се стегна. Не мога да остана на това място завинаги.

— Имате ли близки? — нежно попита той.

Тя поклати отрицателно глава.

— За нещастие ние нямахме деца, а родителите ми починаха. Имам сестра в Нова Зеландия, но отдавна не си пишем.

Сър Джордж бе удивен от това, че днес тя е толкова разговорлива. Имаше чувството, че му има доверие, че има доверие на всеки мъж, такава жена беше. Бе доволен, че Лайза не е с него. Щеше да разговаря по-свободно в нейно отсъствие.

След като размениха малко информация за произхода си и след като стана ясно, че бабата на мисис Гранвил е шотландка, сър Джордж започна много деликатно да я подготвя за предстоящия сериозен разговор.

— Разбира се, вие вече познавате дъщеря ми Лайза — нехайно каза той. — Тя има три деца. Момчето, Томас, е на девет години. Истински живак, уверявам ви. А най-малката е само на четири годинки — сър Джордж тъжно поклати глава. — Слава Богу, засега децата все още не са разбрали, че баща им е изчезнал. Но няма да можем още дълго да крием това от двете по-големи деца. Напоследък Тили плаче всяка вечер, преди да си легне, усеща, че нещо не е наред.

Джанет Гранвил кимна с разбиране.

— Сигурно всички тъгуват за него.

— Ужасно много! — натъртено каза сър Джордж. — Децата ужасно много тъгуват за него, а също и дъщеря ми. Тя направо се съсипва от притеснение. Наистина се страхувам, че всеки миг ще рухне. Сигурен съм, че вашият съпруг не е имал ни най-малка представа в какво се забърква, когато се е захванал с тази работа. Тоби

е напълно невинен, никого не е измамил. Ако тези хора са изгубили парите си и наистина имат зъб на „Лойд“, погрешно са се насочили към Тоби.

Джанет Гранвил явно изглеждаше разколебана.

— Другите... — млъкна, сякаш се страхуваше, че може да каже прекалено много — ... те знаят какво правят. Не биха избрали, ей така случайно, когото и да е от „Лойд“. Трябва да има някаква причина, поради която са избрали именно Тоби Хамкрофт.

— О, да, и всички ние знаем каква е тази причина. Той е известен. Има големи връзки и е „добре поставен“, както се изразяват напоследък. Трябвало е да бъде отвлечен много известен човек, за да могат да накарат „Лойд“ да им обърне внимание и да погледне сериозно на тях.

Тя не каза нищо, но все още изглеждаше объркана.

— Струва ми се — неумолимо продължи сър Джордж, — че финансовите проблеми са попречили на съпруга ви да направи правилна преценка. Това никак не ме учудва. Като се има предвид колко много пари е загубил чрез „Лойд“, това е достатъчно да обърка всеки — въздъхна тежко. — Опасявам се, че същото ще се случи със съпругата ми и с мен. Рано или късно ще се наложи да продадем нашата хубава стара къща в Шотландия.

— О, съжалявам. Не знаех.

— Толкова много хора пострадаха, скъпа мисис Гранвил. Но отвлечането на моя зет няма да оправи нещата. Онзи, комуто е хрумнала тази идея, ще трябва да се осъзнае. За доброто на всички, които са замесени в тази история, ще трябва да предприемем мерки за освобождаването на Тоби.

Тя изглеждаше много разтревожена.

— Рано или късно тези хора ще бъдат открити — продължи той — и никога няма да получат парите си обратно. Отвлечането е сериозно престъпление. Възможно е всички замесени задълго да отидат в затвора. Трябва да са луди, ако смятат, че лесно ще се отърват.

— Полицията не знае, нали? — каза тя и в очите ѝ блесна страх.

— Не — кратко отвърна той. После я погледна право в лицето и каза много сериозно: — Скъпа мисис Гранвил, съзнавате ли, че именно заради тези хора съпругът ви се е самоубил? Убеден съм, че напрежението около осъществяването на тази смахната идея е било

последната капка, с която чашата е преляла за него. Ако попаднете в безизходно положение, винаги ще се намери някой, който да ви окаже финансова помощ, но ако сте замесен в криминално престъпление, наистина сте тръгнали по наклонената плоскост. Вие ни най-малко не сте длъжна да бъдете лоялна към тези хора, да знаете. Всъщност по-скоро би трябвало да потърсите начин да им отмъстите за смъртта на съпруга си.

— Всички не са мъже — неволно изрече тя и после вдигна ръка към устните си, като че ли не искаше да каже нито дума повече.

Сър Джордж повдигна вежди с пресилено удивление.

— Така ли? Е, разбира се, всички вложители на „Лойд“ не са мъже, има и жени. О, Боже! — той отново въздъхна тежко. — Толкова много хора ще провалят живота си. Ще има толкова много мъка, особено за вас. Толкова много мъка и за моята Лайза и нейните деца. Ако не успеем да открием Тоби.

Джанет Гранвил не каза нищо. Тя отпиваше от кафето си и се взираше в пода.

— Мислили ли сте да заминете за Нова Зеландия? Да бъдете близо до сестра си? Може би да започнете нов живот там. Чувал съм, че това е чудесна страна. Великолепен климат. Красива природа.

Тя вяло се усмихна.

— Аз дори не мога да си позволя да платя на едно такси, за да ме закара до „Хийтроу“.

Той помълча малко, не искаше да я притиска прекалено. Лайза му беше казала, че би платила колкото ѝ поискат, за да получи някаква информация за Тоби.

„Има доста пари в общата ни сметка, татко — бе казала тя. — Ще продам бижутата си. Бих могла да изровя хиляди лири и ще го направя, ако това може да ми върне Тоби.“

Сър Джордж отново впери поглед в мисис Гранвил.

— Искате да отидете в Нова Зеландия? — той говореше с най-ласкав глас, тактика, която в миналото често му бе носила успех.

— Разбира се. Сестра ми е вдовица. Често предлагаше да отидем да живеем при нея, когато Хенри се пенсионира.

Той се наведе напред и ѝ заговори като на дете:

— Аз бих могъл да ви помогна да осъществите тази своя мечта, стига да ми позволите. Мога да ви дам достатъчно пари, в наличност,

за да заминете със самолет при сестра си, и веднъж завинаги да оставите зад гърба си тази ужасна история, и всички мъчителни спомени, свързани с нея. Какво ще кажете, мисис Гранвил?

Сълзите безмълвно се стичаха по бузите ѝ и отначало тя не можеше да продума. Най-накрая каза:

— Моля, наричайте ме Джанет.

Той ѝ се усмихна с разбиране, протегна силната си ръка и утешително я сложи на рамото ѝ.

— Само трябва да кажете една дума, Джанет. Сигурен съм, че съпругът ви би искал точно това, вместо да живеете тук в крайна бедност, докато похитителите излежават присъдите си в затвора. Дори няма да имате никакви приятели, ако стане известно, че сте били свързана с тези хора. Господи, животът ви ще се превърне в ад!

— Но аз се страхувам — тихо изрече тя. — И трябва да ви кажа, че не зная къде са отвели вашия зет. Хенри никога не е споменавал пред мен за това.

— Но бихте могли да откриете къде е, нали? Чрез някой от другите.

— Предполагам, че сте прав — каза тя, но не изглеждаше много убедена.

— Това може да е въпрос на живот или смърт, Джанет. Ако ние дори не знаем къде държат Тоби, няма как да предприемем спасителна операция. Сигурен съм, че ако съпругът ви беше тук и ако знаеше какъв предан съпруг и баща е моят зет, щеше да разбере, че не това е правилният начин да се търсят компенсации за финансовите загуби. Накрая Тоби може да умре, а тези хора да не получат нито пени.

Джанет потрепери, като кършеше ръце в скута си. Той виждаше как тя се бори с чувствата си. Трябваше ли да бъде нелоялна към хората, които заедно със съпруга ѝ бяха тръгнали да търсят финансова справедливост? Или трябваше да помогне за освобождаването на един невинен човек? Залогът в тази игра...

Сър Джордж отново заговори, кротко и настоятелно:

— Свържете се с онзи от тях, когото познавате най-добре. Попитайте го какво става. Като вдовица на Хенри Гранвил вие имате право да знаете това. Неговият дял от евентуалния откуп принадлежи на вас.

Нарочно не я попита кои са членовете на групата, това щеше да направи по-късно. За момента беше необходимо да я убеди, че всеки би могъл да се измъкне невредим от това положение.

— Утре ще дойда пак — продължи той. — Опитайте се дотогава да разберете къде е Тоби. И се пригответе да заминете. Опаковайте багажа си.

Тя впери поглед в него, изглеждаше объркана, смутена.

— Защо?

— Защото искате да оставите всичко това зад гърба си и да се махнете оттук. Да започнете нов живот. Ще дойда с кола и ще ви донеса билет за самолета. За щастие нямате нужда от виза за Нова Зеландия. Също така ще ви донеса и две хиляди лири в брой, ще ви стигнат да се издържате известно време. Не забравяйте да вземете паспорта си. Ясно ли ви е всичко?

Това му напомни за инструктажите, които бе водил в армията, усети прилив на сили и отново се почувства млад и жизнен.

Джанет Гранвил го гледеше като зашеметена, съзнавайки, че сякаш с един замах на вълшебна пръчица пред нея се открива великолепно бъдеще, нов живот, по-хубав и от най-смелите ѝ мечти. Стига да успее да открие къде се намира Тоби Хамкрофт. Бавно, като се усмихваше, тя кимна утвърдително.

На третия ден сър Джордж пристигна с мерцедеса на Лайза. Точно пред къщата, където живееше Джанет Гранвил, имаше свободно място. Във вътрешния джоб на сакото си той носеше билет за самолет на името на „мисис Харви“ и две хиляди лири в различни банкноти. Когато закрачи по пътеката пред входа на къщата, усети приятните тръпки на нетърпението. Надяваше се след няколко минути да разбере къде държат Тоби, както и имената поне на няколко от похитителите. Натисна звънеца. Същото момче, със същите скъсани джинси и същата мръсна фланелка, му отвори вратата.

— Да? — попита то.

— Идвам при мисис Гранвил.

— Няма я — момчето запремята дъвката из устата си.

Сър Джордж впери стреснат поглед в лицето му.

— Какво искаш да кажеш с това, че я няма? Тя ме очаква.

— Казах ти, че я няма. По дяволите, виж в стаята ѝ, като не ми вярваш — добави враждебно.

Сър Джордж мина покрай него, бързо прекоси коридора с подпряния на стената велосипед и отвори вратата в дъното.

Стаята бе преобърната с главата надолу. Сякаш през нея бе преминал ураган, разхвърляйки и унищожавайки всичко по пътя си. Той се обърна и погледна с укор младежа.

— Вчера дойдох за нея. Нищо не знам за тази работа — заоправдава се той.

— Кой дойде за нея?

— Видях двама мъже. Откараха я с кола. Майка ми беше бясна, като й казах. Мисис Гранвил й дължеше наем за две седмици, истина е.

Сър Джордж цял се вледени. Следващият въпрос беше почти неуместен, но той все пак го зададе:

— Кой е преобърнал наопаки стаята?

— Те. Веднага щом дойдох. Като че ли търсеха нещо — момчето сви рамене. — Аз няма да оправям тая проклета бъркотия.

— Как изглеждаше мисис Гранвил? — наложи си да попита сър Джордж.

— К'во искаш да кажеш?

— Беше ли разстроена? Ядосана? Приятелски ли се държеше с тях? — веднага осъзна, че този въпрос звучи направо нелепо.

Момчето изсумтя раздражено.

— Ей, за какъв се мислиш? Вече казах на полицаите, че нищо не знам!

После сграбчи кормилото на велосипеда, ловко го изкара на заден ход на улицата и остави сър Джордж да стои безпомощно, вперил поглед в разрухата на нечий живот.

[1] Улица в лондонското Сити, на която се намират офисите на много от водещите банки. — Б.пр. ↑

Х

Президентът на „Лойд“ получи второто съобщение за откупа в шест часа същата вечер. Слизаше по стръмното главно стълбище на сградата, когато му го връчи един куриер с предпазна каска и големи тъмни очила, облечен с черни кожени дрехи. Стреснат от бързината, с която белият плик бе пхнат в ръката му, Малкълм Блакуел зяпна объркано, докато моторът на мотоциклета изръмжа и пратеникът изчезна от погледа му. Всичко стана толкова бързо, че сякаш никой нищо не забеляза, освен шофьора на Малкълм, който го чакаше, изправен до лъскавия даймлер. Той разтревожено пристъпи напред.

— Добре ли сте, сър? — по лицето на Малкълм Блакуел явно си личеше, че е разтревожен.

Президентът на „Лойд“ бързо се овладя.

— Всичко е наред, Скот.

Едва когато Скот успя да включи колата в натовареното движение, устремено на запад, Малкълм Блакуел скъса плика, предварително усещайки подсъзнателно, че това е ново съобщение от похитителите. Погледът му бързо пробяга по компютърната разпечатка и той разбра, че най-лошите му опасения са се превърнали в действителност.

От съдържанието на писмото ставаше ясно едно: какво точно искаха похитителите, за да бъде освободен Тоби Хамкрофт. Имаше списък на десет тайни банкови сметки, разпределени в три банки в Женева. Според инструкциите пет милиона трябваше да бъдат прехвърлени от централния фонд на „Лойд“ във всяка от посочените сметки; едва след това зложникът щеше да бъде освободен. Ако „Лойд“ откажеше да изпълни тези инструкции, никой повече нямаше да чуе за Тоби Хамкрофт. Същото щеше да се случи, ако някой се опиташе да намеси полицията.

Шокираният Малкълм Блакуел седеше вдървено на задната седалка, чудейки се какво, по дяволите, да направи. Някакво вътрешно чувство му подсказваше, че тези хора няма да се спрат пред нищо.

Първото съобщение, което бе получил, бе съчинено сякаш от тайфа смахнати чудаци, но това тук беше друго нещо. Който и да държеше Тоби Хамкрофт като заложник, правеше го при добра организация и много професионално. И при това на Малкълм не бе оставена никаква възможност да преговаря. Нямаше място за никакви сделки. Тези хора искаха общо петдесет милиона и Тоби Хамкрофт със сигурност щеше да бъде мъртъв, ако не ги получеха.

Не за първи път Малкълм Блакуел усети ужасяващата изолация, на която го осъждаше постът му в „Лойд“. Към кого можеше да се обърне? На кого можеше да се довери, от кого можеше да получи съвет? От Малкълм зависеха сигурността и освобождението на Тоби и той не можеше да си позволи нито една погрешна стъпка, но, от друга страна, беше направо нелепо да си въобразява, че би могъл да прехвърли петдесет милиона от централния фонд на „Лойд“ в някакви сметки в швейцарски банки.

Шофьорът спря колата пред великолепната му къща в „Белгрейвия“. Гипсовата ѝ фасада беше боядисана в бледокремаво, а входната врата бе лъскаво черна. Двамата с жена му бяха поканили гости за вечеря и неколцина от тях вече се бяха събрали под блесналия полилей във всекидневната. Някак си трябваше да успее да се държи така, като че ли нищо особено не се е случило. Той неохотно слезе от колата, изпитвайки чувството, че бележката за откупа във вътрешния джоб на сакото сякаш изгаря сърцето му. Веднага изобрази на лицето си дежурната светска усмивка. Ако някой споменеше за изчезването на Тоби Хамкрофт, той щеше да се пошегува невинно, че „Лойд“ и армията са две различни неща — в „Лойд“ всеки имаше право на самоволна отлъчка.

— Здравей, скъпи! — четиридесет и една годишната му съпруга го поздрави, сложила ръце на раменете му и вдигнала лице към него, както бе правила през целия им семеен живот. — Има съобщение за теб, Малкълм. Някой си сър Джордж Мортимър се обади по телефона. Каза, че е спешно, иска да му позвъниш. Оставила съм ти номера му в бележника до телефона в кабинета.

— Благодаря ти, скъпа.

Името нищо не му говореше. Ако хранеше тайната надежда, че обадилият се има намерение да му помогне да реши проблемите си,

само след минутка тя се изпари. Бащата на Лайза Хамкрофт се бе обадил, за да му съобщи, че Джанет Гранвил също е била отвлечена.

— Това е ужасно! — възкликна Лайза, когато баща ѝ ѝ каза какво се е случило. — Те сигурно са се страхували, че тя може да проговори. Де да беше ти казала повече при последната ви среща!

Сър Джордж изглеждаше разтревожен.

— Чувствам се ужасно, защото я изложих на опасност. Освен това той имаше чувството, че е объркал всичко, тъй като е действал като аматьор. Може би вече остаряваше. По времето, когато бе работил във Военното разузнаване, никога не би изложил на опасност по този начин своя връзка. А сега вече бе твърде късно. Хазяйката на Джанет Гранвил бе казала на полицията, че тя насила е била отведена някъде. Беше само въпрос на време полицаите и медиите да се досетят какво става. Изчезването на Тоби, последвано от самоубийството на Хенри Гранвил, извършено поради големи финансови загуби в „Лойд“, щяха да изглеждат злоещо, след като и мисис Гранвил бе изчезнала. Ако никой не се досетеше, че това е отвлечане, можеше да се стигне до прибързани заключения. Дори бе възможно да се появят предположения, че Тоби и Джанет Гранвил заедно са избягали с парите на „Лойд“, но тя е разиграла онази сцена, за да изглежда, че е била отвлечена.

Сър Джордж тихо простена. Той се чувстваше много виновен за това последно „поражение“ и се страхуваше от начина, по който щяха да го представят медиите.

Тъкмо напротив, Лайза не даваше пет пари за това какво мислят хората. Тя искаше само да знае къде държат Тоби, за да се опитат да го освободят.

— О, Божичко! Иска ми се да можем да кажем на полицията какво всъщност се е случило — отчаяно избухна тя. — Те ще търсят уликите не там, където трябва, и ще стигнат до погрешни заключения. Това дори би могло да попречи на опитите ни да си върнем Тоби.

— Току-що говорих с Малкълм Блакуел по телефона, намекна ми, че е получил още една бележка за откупа.

— Какво пише в нея? — задъхано попита Лайза.

— Веднага отивам при него. Той е поканил гости за вечеря и тъй като никой не би свързал него и мен, с теб и Тоби, реши, че това е добра възможност да обсъдим положението.

— Искаш да кажеш, че аз не мога да дойда с теб? — долната й устна разочаровано увисна.

— Опасявам се, че това е невъзможно, душичке. Всички знаят как изглеждаш. Все още всичко трябва да бъде пазено в пълна тайна. Всъщност сега повече от всякога, ако искаме да измъкнем Тоби и Джанет Гранвил от тази бъркотия — отговори сър Джордж.

— Какво съдържа бележката?

— Той не искаше да говори по телефона. Затова отивам при него. Ще се върна колкото е възможно по-бързо и ще ти кажа всичко.

— Умолявам те — изрече Лайза. — Не знам още колко бих могла да издържа.

— Защо да не отидем в Чокландс в края на седмицата? — той внезапно погледна с копнеж навън през прозореца. — На всички ни ще се отрази добре да подишаме малко чист въздух.

— Нима смяташ, че трябва да напуснем Лондон?

— Защо не? Нищо не можем да направим. Просто се налага да чакаме, докато се случи нещо, тъй че е все едно дали ще прекарваме времето си тук или в провинцията. Децата имат нужда да поиграят на свобода. Не е хубаво за тях през цялото време да стоят затворени в тази къща и да се страхуват да излязат, за да не би някой фотограф да се втурне след тях.

Лайза кимна.

— Напълно си прав, татко. Ще отидем там в петък вечерта. Ей сега ще позвъня на Бърт и Маргарет и ще им кажа да оправят къщата. А и аз винаги бих могла набързо да се върна в Лондон, ако е необходимо, нали така?

— Разбира се. Сега ще тръгвам. Кажи на майка си, че съм излязъл, а?

— Добре. Къде е мама?

— Заведе Лоти на разходка в парка Кенсингтън. Нали знаеш колко много обича да се разхожда — с усмивка отвърна той. — Лоти е най-добрият й претекст за това.

— Тая щастливка Лоти! Сигурна съм, че от години не се е разхождала толкова много.

— Мартин и Нина са на горния етаж, почиват си, ако те интересува — каза сър Джордж. — Той никак не изглеждаше добре по време на обета.

— Зная. Притеснявам се за него. Нина твърди, че е много по-разтревожен за Тоби, отколкото показва.

— Възможно е. Все пак ще се върна колкото може по-скоро.

— Добре — Лайза го погледна, човекът, който я беше обичал и подкрепял от деня на раждането ѝ. — Благодаря ти, татко. За всичко — рече тя признателно.

Той спонтанно я прегърна и силно я притисна към себе си.

— Ти си моето момиче — каза нежно. — С теб всичко ще бъде наред.

— Знам, татко. Трябва да бъде наред, дори само заради децата.

— И заради самата теб — тихо добави той.

— Искам Тоби да се гордее с мен. Каквото и да се случи, искам това да стане.

Сър Джордж обхвана лицето ѝ с длани и с палците си изтри внезапните сълзи, които се стичаха по него.

— Тоби винаги се е гордял с теб, скъпа, и винаги ще се гордее — нежно каза той. — Не би могло да е иначе. И аз съм горд с теб, както и майка ти. Ти се държиш невероятно добре, въпреки огромното напрежение.

Лайза издуха носа си и се усмихна плачливо.

— Тези проклети сълзи. Не искам да плача. Детинско е.

— Въобще не е вярно. Това е естествен отдушник. Трябва да си благодарна, че можеш да се освободиш от напрежението по този начин, вместо да трупаш всичко в себе си.

Когато той тръгна за срещата с Малкълм Блакуел, Лайза седна във всекидневната и впери поглед навън през прозореца. Мислено беше с Тоби. Понякога мълчаливо се молеше, опитвайки се да сключи сделка с Господ-Бог. „Ако Тоби си дойде у дома здрав и читав, никога повече няма да се оплаквам.“

Няколко минути по-късно Ема ѝ позвъни.

— Имам някои наистина много интересни новини за теб — каза тя след размяната на обичайните поздравления. — Направо няма да повярваш.

Мелиса гледаше през прозореца на спалнята, очаквайки завръщането на Фреди. От това стратегическо място можеше да го види как върви енергично по Куоръндън Стрийт, облечен е тъмносиния си костюм на тънки райенца, стиснал в ръка лъскавата си кожена чанта, изпълнен с нетърпение да се прибере по-скоро у дома. Единственото нещо, което очакваше с нетърпение всяка вечер, бе да се прибере у дома при Мелиса. Скоро тук щеше да го очаква и едно бебе. Загубите му в „Лойд“ бяха тъмният облак на хоризонта. Все пак, за разлика от семейство Дейвънпорт, непосредствените им проблеми бяха решени от Ейлийн Благдън. Може би Мелиса беше права? Може би щяха да оцелеят след бурята?

Нещо подсъзнателно го накара да погледне нагоре. Видя Мелиса на прозореца на спалнята, с широката си яркорозова рокля изглеждаше още по-наедряла. Той ѝ махна весело и ѝ се усмихна. Тя не му махна в отговор, дори не даде знак, че го е забелязала, а бързо се отдръпна назад, като че ли не искаше той да я види.

След миг Фреди вече бе в коридора на малката им къща, настлан с черни и бели плочки. Хвърли ключовете си на сребърната табла върху масичката в коридора и извика:

— Тук съм, скъпа.

Посрещна го студено мълчание.

— Добре ли си? — извика той, внезапно обзет от тревога.

Ами ако ѝ беше зле? Забърза нагоре по стръмните стъпала и влетя в стаята им. Тя седеше на леглото, извърнала лице.

— Какво има, скъпа? — попита Фреди и се приближи, за да я прегърне.

Тя изведнъж избухна в плач, силни ридания разтърсиха раменете ѝ, не можеше да проговори.

Фреди никога не беше я виждал в такова състояние.

— Всичко ще бъде наред — увери я той.

— Как въобще е възможно това? — задавено и дрезгаво изрече тя. — Ние ще загубим всичко! Ако не през тази година, през следващата и по-следващата. Мама казва, че ни очаква разорение. Тя казва, че „Лойд“ ще пропадне и ще ни увлече със себе си... като... като потъващ кораб.

— Тогава ще трябва да доплуваме до брега, нали така? — отвърна той лекомислено, надявайки се да я поразвесели.

Не за първи път Ейлийн Благдън предричаше неизбежната катастрофа. След сватбата им тя бе уверила всичките си приятели, че този брак няма да трае повече от година.

— О! — Мелиса сграбчи една от малките дантелени възглавнички, с които бе отрупано леглото им, и я хвърли по него. — Ти си глупак! — извика разплакано. — Никога не съм виждала по-голям глупак от тебе. Не те ли интересува, че ще останем без пари?

— Не ми казваш нищо ново — той изведнъж се ядоса и цял пламна. — Но защо си го изкарваш на мен? Ние не сме единствените жертви. Чувам, че стотици хора са изгубили парите си, почти всички синдикати са пострадали. Вината не е моя.

— Първо на първо, защо трябваше да влагаш парите си в „Лойд“?

Този начин на мислене говореше за непосредствената намеса на майката на Мелиса.

— Сега ти се държиш като глупачка — каза той.

Мелиса избърса сълзите си с опакото на дланта си.

— Не. Не е вярно. Преди да станеш вложител, трябваше да си осигуриш работа в компанията, тогава щеше да можеш да се грижиш за нашите интереси. Тоби поне се е включил в синдикатите с малък риск и няма съмнение, че е натрупал цяло състояние... докато ние оставаме без пукната пара.

Фреди погледна тази жена, която му беше съпруга от три години, изпитвайки едновременно съжаление и ужас. Както изглеждаше, Ейлийн хубавичко се бе постарала да промие мозъка ѝ.

— Как можеш да говориш така за Тоби, когато ние дори не знаем дали е жив или мъртъв и сестра ми направо ще полудее от мъка? — натъртено попита той. — Държиш се така, като че ли Тоби ни е захвърлил в ада и се е погрижил само за себе си.

— Но това е вярно, нали? Тоби и Лайза имат всичко, а ние догодина ще останем без покрив над главите си. А очакваме и бебе. Защо Тоби не се е погрижил за нашите интереси? Лайза ще бъде все така богата до края на живота си, а ние няма да имаме нищо, защото мама не може да си позволи до безкрайност да плаща вместо нас, да знаеш!

— Ти завиждаш, нали? — Фреди бе шокиран, в гласа му несъмнено прозвучаха ледени нотки. Мелиса продължаваше да плаче и макар да я съжаляваше, той се чувстваше дълбоко наранен. „Защо позволява на майка си да ѝ влияе така?“ — мислеше си раздражено. Разбира се, грешката му беше, че ѝ позволява да ги подпомага финансово. — Хайде, миличка — каза ласкаво. — Успокой се!

— Остави ме сама, Фреди — изплака тя. — Моля те.

— Добре.

Той тихо излезе от спалнята и отиде в кухнята, където нямаше и следа от някакви приготовления за обед. Затова си направи сандвич със сирене. Реши, че трябва да се постарее да ѝ намери оправдание — в края на краищата тя беше прекалено млада, бременна и все още под влиянието на майка си.

Няколко минути по-късно чу как се затръшна входната врата.

— Мелиса! — извика той.

Нямаше отговор. Фреди се втурна обратно към спалнята и на възглавницата откри една набързо надраскана бележка.

„Дотегна ми и отивам при майка си. Нямам желание да те виждам повече.

М.“

— Струва ми се, че не се познаваме — каза Амилия Блакуел, след като поздрави пристигналия на Чапъл Стрийт, сър Джордж. — Да не би да сте колега на Малкълм?

— Хъм... не, всъщност не — отговори той. — Но ние имаме общи приятели.

— Колко хубаво! Ще пийнете ли нещо?

Обсипаната ѝ със скъпоценности ръка махна по посока на иконома, застанал наблизко със сребърен поднос в ръце, върху който бяха сложени половин дузина кристални чаши, пълни с шампанско — мехурчетата плуваха нагоре като крехки стъбълца.

— Благодаря.

Той се огледа наоколо, осъзнавайки, че въобще няма представа как изглежда Малкълм Блакуел, но се надяваше, че ще бъде забелязан като външен човек сред група приятели. В този момент един набит мъж е изящно ушит тъмен костюм се извини на двойката, с която разговаряше, и с протегнатата ръка си запроправя път към него.

Първото нещо, което направи впечатление на сър Джордж, бе умореното и съсипано лице на Малкълм Блакуел, като на боксьор след няколко рунда; подпухналите торбички под очите му приличаха на синини, а устните му бяха увиснали в ъгълчетата.

— Добър вечер — каза Блакуел. — Радвам се, че можавте да дойдете. Нека да отидем в кабинета, там ще можем да поговорим за няколко минути — и като се обърна към съпругата си, каза: — С моя приятел трябва да обсъдим един делови въпрос. Няма да се бавим много.

Амилия кимна, сякаш бе свикнала съпругът ѝ винаги да поставя бизнеса на първо място. Сър Джордж забеляза, че Малкълм нито веднъж не бе го нарекъл по име.

За изненада на сър Джордж, кабинетът бе обзаведен като за жена. Кретонени завеси на ярки цветя, полици, претъпкани с книги с меки корици, възглавнички, плетени на една кука, и една рижава котка, която се изправи и лениво се протегна, допълвайки уютната атмосфера. Единственото бюро тук представляваше хубав екземпляр от времето на крал Джордж III и бе отрупано с книжа.

— Седнете — каза Малкълм, макар че самият той остана прав, с гръб към пълната с цветя камина. — Знаехте ли, че тази вечер получих още една бележка за откупа? — попита той, като веднага премина към същината на въпроса.

— Нямах представа. Позвъних ви, защото смятах, че би трябвало да научите за отвличането на Джанет Гранвил.

— Кажете ми нещо за мисис Гранвил. Коя е тя всъщност?

Сър Джордж накратко му описа положението.

Преди да заговори, Малкълм мълчаливо отпи от чашата си с шампанско.

— Те трябва да са заподозрели, че тя вече не е на тяхна страна и че се кани да ви помогне, като открие къде са завели Тоби Хамкрофт — най-накрая се обади той. — Сега и двамата са затворени някъде. Не

биваше да говорите с нея. Аз наблегнах пред дъщеря ви Лайза, че секретността е от жизненоважно значение в този случай.

— Не можете да искате от нея да седи със скръстени ръце и да чака нещо да се случи — рязко отвърна сър Джордж. — Чрез покойния си съпруг мисис Гранвил беше единствената ни връзка с групата, която е отвякла Тоби. Разбира се, ние би трябвало да открием къде държат Тоби и след това да организираме някаква операция за освобождаването му, нали така? Вместо да чакаме похитителите да ни диктуват какво да правим.

— Според мен работата не е чак толкова проста. Тези хора са добре организирани и както изглежда, добре информирани. Погледнете това — Малкълм Блакуел му подаде последната бележка на похитителите.

Сър Джордж я прочете два пъти. Стисна устни.

— Какво смятате да правите?

— Съвсем нищо на този етап — зачервените очи на Малкълм Блакуел се затвориха за миг, като че ли нямаше сили да ги държи отворени.

— А после какво?

— Ако не откликна на това съобщение, те ще разберат, че не искам да играя тяхната игра.

— И ако това стане? — с глух глас попита сър Джордж.

Малкълм Блакуел сви рамене.

— Предполагам, че те ще предложат по-приемливи условия. Не че това ще промени главното. Веднъж да отстъпим и тази работа няма да има край.

— Зная — именно за това бе говорил Мартин Хамкрофт предишния ден. — Значи единствената ни възможност е да открием къде е Тоби. Иначе изпадаме в безизходно положение.

— Точно така — Малкълм остави празната си чаша и тръгна към вратата, сякаш с това приключваше тяхната среща.

— Вие разбирате — продължи сър Джордж, като последва Блакуел, — че те могат да си позволят да бъдат много търпеливи; времето навярно е на тяхна страна. Седмици наред могат да държат Тоби като заложник, дори месеци могат да минат — добави той с нарастваща тревога в гласа. Как ли щеше да понесе всичко това Лайза, ако Тоби останеше в неизвестност още дълго време?

Малкълм Блакуел кимна утвърдително.

— Зная.

— И сте готов да позволите да се случи?

— А какво друго ми предлагате да направя? Не мога да изпълня техните условия, дори да исках. Първо на първо, управителният съвет на „Лойд“ никога няма да одобри подобни действия. Институция като нашата не може да позволи на банда лунатици да ѝ диктуват какво да прави! Това е немислимо.

Двамата вече бяха в коридора. През отворената врата на всекидневната, сър Джордж видя, че са пристигнали още гости. Малкълм също забеляза това.

— Моля да ме извините, налага се да се върна при моите гости — каза той.

— Разбира се. А аз трябва да си отивам.

— Не искате ли да пийнете още една чашка?

Малкълм Блакуел полагаше усилия да бъде откровен и гостоприемен, но сър Джордж усещаше, че би искал поне временно, докато е сред гостите си, да прогони от главата си всяка мисъл за Тоби и неговите похитители. Присъствието на сър Джордж щеше да е прекалено голямо бреме за него.

— Бих искал да се върна при Лайза — дипломатично отговори той.

Малкълм почти не успя да скрие облекчението си.

— Ще ѝ предадете моите поздравии, нали? Кажете ѝ, че ужасно съжалявам за случилото се.

— Да, непременно.

Двамата си стиснаха ръцете. Двама мъже с различни цели в живота. Единият, от Хароу, бе навлязъл в големия бизнес, за да забогатее, другият, от Уелингтън и Сандхърст, офицер и човек на честта, който мислеше повече за кралицата и за страната си, отколкото за лични облаги.

Но в този момент двамата имаха нещо общо — искаха да осигурят освобождаването на Тоби Хамкрофт, макар сър Джордж да подозираше, че всеки щеше да подходи към това по свой начин.

Лайза слушаше разказа на Ема.

— Не е ли това истинско съвпадение? — разпалено попита Ема.
— Когато главният редактор на „Глоуб“ ми позвъни тази сутрин и ми предложи да напиша серия от статии за „Лойд“, направо се слиях! Той нямаше никаква представа, че ти си ми приятелка, нито пък знаеше, че Антъни е *външен вложител* на „Лойд“.

— От каква гледна точка иска да представиш всичко?

— Трябва да направя нещо като експозе! Да разкрия всички подробности, без да споменавам конкретни имена, разбира се. Искан ми се Тоби пак да си беше у дома, защото това наистина ще бъде голяма работа, когато излезе.

— Зная — тихо каза Лайза.

— Какво има, скъпа? — загрижено попита Ема.

— Е, разбира се, аз зная, че трябва да го направиш, точно такъв вид журналистика ти допада, но... не знам... — Лайза сконфузено се поколеба.

— Каж ми какво има.

— Не мога да не бъда лоялна към „Лойд“. Искан да кажа, че ако е имало някакви измами, това са били единични случаи, сигурна съм. В кафетарията с мед винаги има и няколко капки катран.

Настъпи дълга пауза по линията. После Ема каза:

— Не мога да разбера чувствата ти, Лайза. Няма да напиша и една дума, докато не проуча подробно всичко. В момента аз явно не знам много за това място, но смятам да го проуча и да напиша истината — добави тя благоразумно.

— О, Ем! Извинявай... но ми се искаше да не го правиш. „Лойд“ беше добра инвестиция за нас. Всичко, което притежаваме, дължим на „Лойд“. Само защото някакви смахнати държат Тоби като заложник, това не означава, че там всички са корумпирани.

— Зная това, Лайза. Аз явно трябва да внимавам какво пиша, нямам желание да ме съдят! Но именно ти ми казваш: *Не пиши ужасни неща за „Лойд“*. Първо на първо, какво те кара да мислиш, че там има нещо нередно? Защо предполагаш, че аз ще започна война с „Лойд“? Много е вероятно да стигна до заключението, че това е идеалният пример за застрахователна дейност. Разбира се, там работят добри, честни и почтени хора и настоящата ситуация може би се дължи просто на комбинация от старомодни методи на работа и неволни грешки в управлението.

— Как смяташ да започнеш? — попита Лайза.

— Като знам колко са потайни всички там, ще трябва просто да се поровя, да взема интервюта от някои хора и да съпоставя всички факти и цифри, които се цитират в момента.

— Защо не поговориш с Мартин? Сигурна съм, че той ще ти помогне, поне ще ти даде сведения за миналото на компанията и може би ще ти каже как са се променили нещата от негово време насам.

— Великолепно! Благодаря ти, Лайза. Ще го помолиш ли от мое име? Смятам утре да пристигна в Лондон, за да започна да пиша тази статия и може би ще успея да дойда да те видя. Искам да знам какво става...

— Добре. Не мога да говоря по телефона, но има някои нови неща, които ме плашат — сдържано отговори Лайза.

— О, Божичко! Смяташ ли, че аз като журналистка бих могла да помогна, нали разбираш... Сега имам претекст да задавам въпроси, да посещавам разни места, което ти не би могла да правиш, за да не събудиш подозрения. Разбираш ли какво искам да ти кажа? — отвърна ѝ Ема също така внимателно.

— Да. Права си. Би могла много да ни помогнеш. Поговори с татко. Той се държи направо чудесно и... е толкова жалко... — гласът ѝ секна, щом се сети за мисис Гранвил. Баща ѝ беше на косъм да измъкне цялата информация от нея, но ето че всичко се бе провалило. — Ще ти разкажа, когато се видим, Ем. Не мога да говоря сега.

— Ще се видим утре.

Ема замислено остави слушалката. Това можеше да се окаже най-големият журналистически „удар“ в живота ѝ, но също така можеше да стане причина да се скара с най-добрата си приятелка. Лайза беше от хората, които винаги мислят най-хубавото за всички и са безкрайно лоялни. Тя бе благодарна, че Тоби е успял да създаде такива чудесни условия на живот за семейството им и никога нямаше да повярва, че нещо не е наред в „Лойд“, дори фактите да бодяха очите ѝ. Но след като бе разговаряла с Антъни, Ема бе убедена, че някогашната почтена институция е пропита от алчност в най-опасната ѝ форма. Разследването обещавахе да бъде вълнуващо и плодотворно. Макар това да означаваше, че всяка седмица ще трябва да оставя децата си по за няколко дни, тя нямаше търпение да започне. А колкото до онова, което щеше да открие, само Бог знаеше какъв ще бъде

резултатът, но слуховете за един потенциален скандал вече бяха стигнали до ушите ѝ. Говореше се, че правителството е готово да плати загубите на всичките петдесет и един депутати, които бяха *външни вложители*, защото ако тези хора — главно членове на Консервативната партия — банкрутираха, това щеше да доведе до частични избори и вероятно мнозина от кандидатите на Торите щяха да изгубят местата си.

Ема откри, че се намира в много деликатно и противоречиво положение: ако данъкоплатецът — защото до него в края на краищата опираха нещата — платеше евентуалните загуби на Антъни, за нея това щеше да е дар Божии, но в същото време и един изключително неморален акт. Все едно да основеш благотворителна фондация, за да платиш комарджийските си дългове.

Тя влезе в кухнята, където децата, чистички и измити, след като бяха тичали с кучетата в градината, вечеряха, насядали около кръглата чамова маса. Кучетата вкупом се втурнаха към нея, а Барнаби, Робин и Роуз я погледнаха с очакване.

— Може ли да погледаме малко телевизия, преди да си легнем? — попита Барнаби с пълна с варен боб уста.

— Може ли, майче? Може ли?

Ема им се усмихна снизходително, благодарна за това, че все още бяха малки и неуязвими за бедите и проблемите от света на възрастните.

— Половин час! Не повече.

— Еха! — момчетата нададоха радостни викове, но Роузи само се усмихна унило.

— Какво има, малката ми розова Роузи? — попита Ема, като я прегърна. — Не искаш ли да погледаш малко телевизия?

— Не искам да заминаваш утре — със задавен глас отвърна Роузи.

Проблемът на четиригодишната Роузи бе, че изглеждаше най-малко на шест години и хората винаги очакваха от нея повече, отколкото можеше да даде.

— Но аз ще се върна на следващия ден — утешително каза Ема. — Ако си много добро момиче, може да ти донеса нещо от Лондон.

— И на мен! И на мен! — завикаха в един глас момчетата. Роузи като че ли се развесели.

— На всички — увери ги Ема.

Сърцето ѝ се сви. Макар да знаеше, че ѝ предстои да се заеме с най-важната задача в кариерата си, мисълта да остави децата си никак не ѝ беше приятна.

Сър Джордж влезе в къщата на Холанд Парк Уок, страхувайки се да каже на Лайза за разговора си с Малкълм Блакуел. През последните няколко дни започваше да ѝ личи, че е под голямо напрежение. Имаше измъчен вид и сякаш живееше в някакъв свой, далечен свят, където страхът и съмненията замъгляваха разума ѝ, а мрачната решимост да бъде силна и да се владее я правеше да изглежда неестествено спокойна.

По-рано в армията сър Джордж много пъти бе виждал тези симптоми, когато неговите хора бяха под голямо напрежение; знаеше, че ако много скоро не направеше нещо, Лайза щеше да получи нервен срив. Нямахше търпение да я накара да заминат за Чокландс. Тя имаше нужда именно от тишината и свежия въздух на провинцията. Но преди това трябваше да ѝ каже за последното съобщение на похитителите.

— Лайза! — извика той.

Тя бързо се появи от кухнята, лицето ѝ изглеждаше изпито, кожата бе силно опъната на скулите ѝ.

— Какво стана? Срецна ли се с Малкълм Блакуел?

Той я прегърна през раменете.

— Нека да отидем да седнем във всекидневната и ще ти разкажа всичко — кротко изрече той.

— Не! — тя се закова на място, не искаше да се помръдне. — Кажи ми веднага! Какво има? — пълният ѝ с мъка поглед бе умолително вперен в него. — Кажи ми сега.

Сър Джордж тежко въздъхна.

— Получена е още една бележка от похитителите. Те искат петдесет милиона лири да бъдат прехвърлени на определени сметки в три швейцарски банки и казват, че няма да освободят Тоби, докато не получат парите.

Лайза се сепна.

— Петдесет милиона!... О, Божичко, „Лойд“ никога няма да плати толкова много за неговото освобождаване.

— Точно така — гласът му прозвуча съвсем тихо, едва доловимо.

— Тогава... какво ще стане?

— Той смята, че те ще разберат намека и ще намалят сумата.

— А ти как мислиш? Но дори да не могат да получат петдесет милиона, те ще поискат поне двадесет или тридесет милиона, нали?

— Кой знае? Тази операция ми се вижда много добре планирана. Те не се шегуват. Лошото е, че също така могат да си позволят да бъдат много търпеливи. Ние искаме Тоби да се върне, но те явно не бързат като нас да уредят този въпрос. Опасявам се, че може да са готови да чакат седмици наред или дори месеци, докато получат каквото искат.

— Оххх! — Лайза закри лицето си с ръце. — Не мога да понеса това, татко. Не мога. Трябва да намерим някакъв начин да си върнем Тоби. В бележката не се казва нищо за Джанет Гранвил, нали?

— Нито дума. Те не я държат, за да получат откуп за нея, защото никой не я търси.

Гласът на сър Джордж прозвуча хрипливо, тъй като го завладя чувство на вина. По дяволите, той бе забъркал такава каша и сега Джанет също живееше в страх и отчаяние. И както си помисли с нарастващ ужас, тя бе напълно беззащитна. Имаше само една сестра в Нова Зеландия, която навярно дори не бе чула за самоубийството на Хенри Гранвил. Ако Джанет Гранвил се превърнеше в бременна, похитителите щяха да се отърват от нея и никой нямаше да разбере.

Лайза не откъсваше очи от лицето му.

— За какво мислиш?

— За Бога, иска ми се да знам с какви хора си имаме работа — отвърна той. — Дали са обикновени гангстери? Наемни убийци? Отмъстителни психопати? Едно е сигурно: не може да са тайфа аматьори, защото всичко е прекалено добре организирано.

— Не знаем колко души са замесени — отбеляза тя. — Може би това е работа на един човек? Или на малка група?

— Имам чувството, че доста хора стоят зад всичко това и ми се струва, че Хенри Гранвил е бил един малка пионка в тази игра. После е загубил самообладание и се е отчаял.

Лицето на сър Джордж бе напрегнато, очите му блестяха, като че ли изведнъж се бе сетил за нещо. После внезапно пребледня.

— Какво има? — попита Лайза. Винаги можеше да познае, когато нещо не бе наред.

— На нас само ни казаха, че се е самоубил.

— Да? — изведнъж очите ѝ се разшириха от ужас. — Да не би да мислиш... О, не! Разбира се, че не!

Сър Джордж съкрушено кимна.

— Възможно е да е бил убит. Щом веднъж е закарал Тоби при тях, той повече не им е бил нужен, нали?

— В такъв случай — бавно изрече Лайза — и Джанет Гранвил може не само да е била отвлечена, нали?

На вечеря — мрачен ритуал, който се изпълняваше само защото Хелън Мортимър държеше всички да се хранят нормално — сър Джордж бе необичайно мълчалив. Докато останалите водеха безцелен разговор, той се взираше в чинията си и сякаш не съзнаваше, че има и други хора в стаята.

— Добре ли си? — тихо го попита Лайза.

Всички бяха загрижени за здравето на Мартин, тъй като напрежението бе много голямо, а той бе над седемдесетгодишен, но никой не се сещаше за собствения ѝ баща, който беше само с три години по-млад от него.

Той сякаш не я чу, остави ножа и вилицата си и се обърна към Мартин.

— Как да се добера до списък с имената на външните вложители, по-специално на агенцията „Хамкрофт“? — попита сър Джордж.

Лайза веднага разбра какво цели.

Мартин вдигна поглед към него подобно на някаква полусляпа стара костенурка, тънката му жилеста шия щръкна над прекалено широката бяла яка.

— Може би трябва да го поискаш от Деклан Конъли — хрипливо каза той. — Когато аз се пенсионирах, Тоби беше застрахователен агент на *вътрешните вложители*, но Чарлс Брайър май е сметнал за по-подходящо да даде този пост на Деклан.

— Смяташ ли, че той ще ми съдейства? — попита сър Джордж.

— Донякъде зависи от това за какво ти трябва този списък — кратко отвърна Мартин.

Лайза и майка ѝ се спогледаха, надявайки се, че двамата мъже няма отново да се счепкат. Нина забеляза това и се сконфузи.

— Искам да видя този списък, защото ми се струва, че ако Хенри Гранвил е фигурирал в него, същото би могло да се отнася и за неговите съучастници.

— Това е все едно да търсиш онази прочута игла в купа сено — сухо отвърна Мартин. — С каква информация разполагаш? След като мисис Гранвил беше отстранена, ние дори не можем да разберем кои са били приятелите на Хенри Гранвил.

— Това ми е ясно — търпеливо каза сър Джордж. — Все още смятам, че си струва да опитаме. Може да изскочи нещо. Ще попитам в „Премиър Карс“ къде е живял, преди да загуби всичко и да е принуден да се премести в Барънс Корт. Може би е имал съсед, който е членувал в синдиката „Хамкрофт“ и сега е замесен в отвличането.

Мартин се развълнува, очите му блеснаха.

— Защо продължаваш да предполагаш, че похитителите на Тоби имат нещо общо е агенцията „Хамкрофт“? И други синдикати са пострадали не по-малко от нашия, да знаеш. Хората, които са отвлекли Тоби за откуп, биха могли да са вложители на стотици други агенции!

— Струва ми се — намеси се Лайза, — че президентът и комисията разследват само работата на агенцията „Хамкрофт“. Затова съм съгласна с татко, че похитителите вероятно по-скоро са към същата застрахователна агенция, към която се числи и Хенри Гранвил.

— Е, ваша работа, но аз ви казвам, че си губите времето.

— Трябва да опитаме всичко — с тънко гласче се намеси Нина. — Колкото по-дълго Тоби е държан като заложник, толкова по-малка е вероятността да си го върнем.

През последните няколко дни тя също като че ли се беше състарила много. От сребристосините сенки под очите ѝ клепачите ѝ изглеждаха прозрачни и сънливо се притваряха.

— Това несъмнено зависи от условията, при които го държат, нали? — предположи Хелън Мортимър. — Не мога да повярвам, че тези хора биха го държали заключен в някое ужасно място. Какъв е смисълът?

— Заради сигурността, за да не може да избяга — трезво отвърна Лайза. — Кой знае къде са го отвели? За Бога, надявам се, че не го малтретират. Но как можем да бъдем сигурни? Най-лошото е, че той навярно ужасно много се притеснява за нас! Де да можехме да се

свържем по някакъв начин с него и да му съобщим, че правим всичко възможно за освобождаването му.

— Трябва да вземем този списък от Деклан — каза сър Джордж, отново изпълнен с енергия.

— Струва ми се... — Нина, изглежда, се колебаеше. Другите обърнаха погледи към нея. — Струва ми се, че не е възможно да съобщим на полицията, нали? Да им обясним какво е положението, но да им кажем, че трябва да се пази в тайна?

— Това е последната ни възможност, ще я използваме, когато всичко друго пропадне — каза сър Джордж. — На този етап похитителите може да си мислят, че само Лайза, аз и Малкълм Блакуел знаем за отвличането на Тоби...

— ... Трябва да са много наивни, ако смятат, че ние не знаем — отбеляза Мартин.

— Може би дори не им е известно, че си пристигнал от Испания — намеси се Лайза. — Ема знае за това, но тя е самата дискретност. Само се моля да успее да открие нещо, докато прави проучванията си.

— Ние наистина трябва да направим нещо, и то колкото може по-бързо. Те са в състояние да проточат цялата тази работа, докато получат каквото искат. Опасявам се, че може да им отнеме и месеци — заяви сър Джордж.

Лайза потръпна, сякаш изпитваше физическа болка.

— Следователно — продължи баща ѝ — трябва да се захващаме за работа. Според мен нямаме нито минутка за губене.

XI

На следващата сутрин в къщата цареше трескава и напрегната атмосфера. Лайза стана първа, направи кафе, състави набързо списък на нещата, които трябваше да свърши във връзка със заминаването им за Чокландс в края на седмицата, като гореше от нетърпение да се разбере с баща си за предстоящия разговор с Деклан. Майка ѝ също се събуди рано и започна да опакова дрехите, от които децата щяха да имат нужда в провинцията. После се появиха Нина и Мартин. Той бе прекарал неспокойна нощ и попита Лайза дали има аспирин. Скоро Тили, Томас и Сара тичаха наоколо, все още по пижамки, гладът и скуката ги правеха шумни и възбудени.

За миг на Лайза ѝ се прииска всички да млъкнат или да се махнат, беше готова на всичко, за да има няколко минутки спокойствие, за да може да подреди разбърканите си мисли и да се успокои.

— Къде е татко? — попита тя майка си.

— Все още е под душа — отвърна Хелън. — Мога ли да направя нещо за теб, скъпа? Да съставя ли списък на покупките за днес? Хладилникът е съвсем празен, а също и фризерът.

— Ще бъдеш ли така добра да натъпчеш малко от закуската в гърлата на тези деца?

— Разбира се.

Хелън се обърна към трите си внучета, които подскачаха по столовете и креслата във всекидневната, като се опитваха да я обиколят, без да докосват пода.

— Хайде, милички! Време е за закуска! Който пръв седне на масата, ще получи прасковка — опита се да ги подкупи Хелън е пресилено весел глас.

— Аз не обичам праскови — заяви Томас.

— Тогава няма да получиш нищо — все така весело отвърна тя.

— За Бога, къде е Ингрид? Досега трябваше да е станала — каза Лайза с внезапно раздражение.

Тази всекидневна черна работа — да пазарува, да готви, да се грижи за къщата — направо можеше да я побърка. Тоби беше някъде там, затворен при Бог знае какви условия, а майка ѝ и свекърва ѝ се суетяха за разни дребни неща като това какво да сготвят за обяд.

— Ингрид спи — важно съобщи Тили, докато използваше дивана като трамплин. — Виж ме, Том! Хайде на бас, че не можеш така!

После вдигна нагоре нощницата си и като изтича до стълбището в коридора, опита се да застане на ръце на най-долното стъпало. Голите ѝ крачка опасно се наклониха към голямата картина, закачена наблизко на стената.

— Престани веднага! — избухна Лайза. — Това е опасно! Веднага отивай в кухнята. Баба ще бъде така добра да ви даде закуската, а пък аз ще отида да видя какво, за Бога, прави Ингрид.

— Още е седем часът — тихо каза майка ѝ. — Ние всички сме подранили тази сутрин, Ингрид не се е успала.

— Само седем?... — Лайза изглеждаше отчаяна. — О, Господи! Чака ни дълъг ден.

— Засега всички дни са дълги — прочувствено каза Хелън. — Хайде, деца — тя ги поведе надолу по стълбите към кухнята, която бе на приземния етаж. — Ако искате, ще ви направя бъркани яйца.

— Аз не обичам бър... — започна Томас, но укорният поглед на майка му го накара да млъкне. — Е, не са чак толкова лоши — добави той кисело.

Лайза се настани до телефона с чаша силно горещо кафе до себе си.

— „Премиър Карс“ — обяви един мъжки глас, когато тя успя да се свърже. — Какво обичате?

— Обажда се мисис Тоби Хамкрофт. В момента не ми трябва кола, но се чудя дали не бихте могли да ми дадете някаква информация за Хенри Гранвил?

— Какво искате да знаете? Ние всички тук сме много разстроени, задето се самоуби. Това е ужасна трагедия.

Телефонистът изглеждаше разговорлив и това вдъхна надежда на Лайза. Ако внимаваше много при този разговор, навярно щеше да успее да получи желаната информация.

— Наистина каква трагедия — съгласи се тя. — Бихте ли могли да ми кажете откъде е той? Имам адреса му в Барънс Корт, но сигурно

е живял в провинцията, преди да се върне да работи в Лондон.

— Един момент, мисис Хамкрофт. Може би ще успея да ви помогна.

Лайза чу лекото тракане на клавишите на компютърното табло, докато телефонистът търсеше сведенията за Хенри Гранвил.

— Ето. Моут Хаус, град Нюбъри, Бъркшир. Но той и жена му са напуснали тази къща преди няколко месеца. Струва ми се, че са я продали.

Лайза си записа адреса.

— Много ви благодаря.

— Имате ли някакви новини за съпруга си, мисис Хамкрофт? През последните два дни няма нищо за него във вестниците. Това означава ли, че вече се е върнал у дома?

Гласът беше приятно разговорлив. Лайза отговори много внимателно.

— Още не се е върнал — каза тя. — Кажете ми, Хенри Гранвил често ли е возил съпруга ми?

Телефонистът тихо се засмя.

— Странно е, че ме питате. Всъщност първата му работа, когато дойде при нас, беше да закара съпруга ви до Гатуик. Малко беше объркал пътя като новак в тази работа, а вашият съпруг се държал изключително любезно. Обяснил му как да стигне до мястото и го посъветвал да си купи карта, но го направил много, много любезно. Хенри Гранвил винаги питаше дали не може да закара някъде мистър Хамкрофт. Возеше редовно съпруга ви, особено до Гатуик и „Хийтроу“. Когато мистър Хамкрофт се връщаше от чужбина, често отиваше да го посрещне на летището и да го докара в Лондон.

— Така ли? — по гърба на Лайза полазиха ледени тръпки. — Последния път той ли беше определен да посрещне съпруга ми? В петък сутринта, за полета от Ню Йорк?

— Странно е, че ме питате за това — отново каза телефонистът. — Секретарката на мистър Хамкрофт беше поръчала кола за завръщането му, но след като закарал съпруга ви на летище „Хийтроу“, Хенри Гранвил ни се обади, за да каже, че резервацията е отменена. Мистър Хамкрофт му бил казал, че вместо това вие ще го вземете от летището в онази сутрин.

— О, Божичко! — тихичко каза Лайза на себе си. Хенри Гранвил бе помислил за всичко или бе спазвал много точно дадените му инструкции.

— Какво казахте, мисис Хамкрофт?

— О, нищо. Благодаря ви за помощта. Наистина много съм ви благодарна.

Лайза затвори телефона и веднага набра домашния номер на Деклан.

— Кой се обажда? — изчурулика Максин на разваления си английски.

— Лайза Хамкрофт. Ужасно съжалявам, че се налага да ви безпокоя толкова рано, но бих искала да поговоря с Деклан, моля.

— Ще го извикам. Още е в банята.

Лайза си представи как Максин, обута с чехлички на високи токчета и несъмнено облечена с атлазена роба с дантели, прекосява, олюлявайки се, претрупаните с мебели стаи, а след нея се носи уханье на „Диорисима“.

След миг Деклан вдигна слушалката на телефона в банята, чуваше се шуртене на вода.

— Добро утро, Лайза. Някакви новини за Тоби? — веднага попита той.

— Не, няма новини — отговори тя и тъкмо навреме се сети, че той не знае за отвличането на Тоби.

— Тогава какво става?

— Аз просто търся някакви следи — откровено каза тя — и се чудя дали ти не би могъл да ми помогнеш.

— Разбира се. Какво бих могъл да направя? — попита той. А после добави: — Почакай за малко да спра водата — чу се свистене. — Да, Лайза. Какво има?

— Можеш ли да ми дадеш списък с имената и адресите на всички външни вложители на агенцията „Хамкрофт“? А също така и в кои синдикати са включени.

Деклан слисано мълчеше.

— Струва ми се, че не е възможно — най-накрая каза Деклан. — За какво ти е този списък?

Лайза отчаяно се мъчеше да се сети за някакво приемливо обяснение, за да не му каже каква е истинската причина.

— Надявам се, че някои от хората в този списък са ми познати... и биха могли да ми кажат къде е отишъл Тоби — каза тя, като се стараеше да се придържа колкото може по-близо до истината.

— Но това е поверителна информация, Лайза. Ние никога не разкриваме имената на нашите вложители, нито в кои синдикати са включени. Това ти е известно, нали? Все едно да поискаш от управител на банка да ти даде списък на клиентите си и какви суми имат в сметките си.

— Разбирам те, Деклан — Лайза бе толкова разочарована, че се почувства направо съкрушена. — Не можеш ли поне да ми дадеш списъка на вложителите? Това не би могло да навреди на никого.

— Аз не смятам така — уклончиво отвърна той. — Не виждам как ще ти помогне този списък. Повечето от вложителите са приятели на Тоби, както и твои. Защо не им позвъниш направо, след като смяташ, че биха могли да знаят къде е Тоби?

— Но аз не зная точно кои от нашите приятели. Ще се наложи да звъня по телефона дни наред! О, хайде, Деклан. Ужасно се притеснявам за Тоби. Ти сигурно би могъл да ми дадеш този списък, нали? Поверително. Никой друг няма да разбере — умолително добави тя.

Деклан шумно въздъхна.

— Наистина не би трябвало да го правя, Лайза.

— Само имената и адресите. Не ми е необходимо да знам колко пари са вложили, нито в кой синдикат са включени. Вечно ще ти бъда признателна, Деклан — сега вече се молеше.

Чу се шумно пликане на вода, сякаш Деклан се бе изправил и излизаше от ваната.

— Добре. Ще видя какво мога да направя. Ще се опитам да направя компютърна разпечатка, макар че няма да е лесно. За кога ти трябва?

— О, колкото може по-скоро. Нямаш представа колко много значи това за мен, Деклан — гласът ѝ пресекваше от изпитваното облекчение.

— Ще ти пратя разпечатката по-късно днес. Така става ли?

Лайза умираше от желание да извика: „Веднага! Не мога да чакам!“ Но вместо това се постара да говори спокойно.

— Това ще бъде чудесно. Ужасно много ти благодаря. Задължена съм ти.

— Няма защо, Лайза! — накрая гласът му звучеше много по-весело.

Щом сър Джордж се появи, облечен с кавалерийски брич и спортно сако, макар че беше топъл слънчев ден, Лайза му каза какво е направила.

— Ако някой от вложителите живее близо до Нюбъри, струва ми се, че ще сме на път да открием кой стои зад всичко това — каза Лайза, когато се присъедини към семейството, насядало около кухненската маса.

— Този списък ще се окаже вълнуващо четиво — отбеляза сър Джордж. — Все пак жалко е, че той не може да ти каже и в кои синдикати са включени всички тези хора.

— Разбира се, че няма да може, дявол ви взел! — сопна се Мартин. — Дори не би трябвало да ви дава този списък на вложителите.

Сър Джордж го погледна с укор.

— Сигурно за теб честта и репутацията на „Лойд“ са по-важни от сигурността на сина ти, нали? — натъртено изрече той.

— Съществува такова нещо като поверителна информация — язвително отвърна Мартин. — Неетично е ей така, за щяло-нешяло, да се съобщават имената и адресите на вложителите. Учуден съм, че Деклан Конъли се е съгласил да го направи.

— Да даде списъка на мен едва ли означава да го прави „за щяло-нешяло“ — разпалено възрази Лайза. — Ние се опитваме да осигурим освобождаването на Тоби, който е мой съпруг и твой син! Първо на първо, аз бих направила всичко, бих използвала каквато и да било информация, за да се добера до онова, което ми е необходимо.

Нина и Хелън неловко се размърдаха на местата си, усещайки, че се задава буря.

— Ние едва ли имаме предвид строго секретна информация — кротко възрази сър Джордж. — Не разбирам защо си против, Мартин.

Мартин ги изгледа студено и за първи път Лайза забеляза колко жесток можеше да бъде свекърът ѝ въпреки очарователното си

държане. Нямаше съмнение, че именно благодарение на своята твърдост и жестокост бе успял да създаде една от най-големите и преуспяващи компании в рамките на „Лойд“, но дълбоко в сърцето си Лайза бе доволна, че Тоби не е като баща си. За кратък миг изпита гордост от Тоби. Той беше човек, който държеше да прави разлика между добро и зло. Той не бе изложил на риск капиталовложенията на приятелите си, стараяйки се да запази своите непокътнати. Лайза си помисли, че ако спазването на неговия кодекс на честта означаваше да загубят всичките си пари, тя по-скоро би предпочела това пред възможността да си останат богати, но да измамат приятелите си.

Мартин удари с юмрук по масата. Лицето му бе станало мораво и той заговори с несдържана ярост:

— Дотегна ми да слушам как всички обвиняват „Лойд“ за това, че Тоби е изпаднал в беда! Цял живот съм работил в „Лойд“, създадох синдиката „Хамкрофт“ от нищо, вложих всичко, което имах, за да преуспеел той съществува. Струва ми се, че Чарлс Брайър е малко муден, но това е само между другото. „Лойд“ е великолепна институция, световноизвестна и не ми харесва начинът, по който днес всички я принизяват — Мартин се обърна към Лайза: — „Лойд“ ви осигури много висок стандарт на живот, на теб и на децата, нали? Няма за какво да мърмориш — добави той.

Лайза го изгледа втренчено.

— Никога не съм казала и една дума против „Лойд“ — с равен глас отвърна тя. — И съм много благодарна за чудесния живот, който ни е осигурил Тоби; никой не отрича това, Мартин — сега в гласа ѝ се долавяше известна острота. — Всичко, което искам, е Тоби да бъде освободен. И ако междувременно разстроим няколко души и изровим нещо гнило, толкова по-зле, дявол го взел.

Тя с достойнство се надигна от масата. През последните няколко дни изстраданата болка я караше да се чувства зряла и самоуверена, както никога по-рано. Сякаш нещо вътре в нея казваше: „Това е най-лошото, което ми се е случвало... Но аз съм все още тук, оцеляла и силна.“ Именно това ѝ даваше сила — на нея, която толкова дълги години се бе облягала на Тоби, която бе разчитала на него да я направи щастлива и да ѝ осигури идеален семеен живот. Сега бе неин ред да покаже, че и тя може да бъде силна. Някак си щеше да успее да запази семейството си, докато той се върнеше. Нямаше време да бъде слаба и

да лее сълзи. Тя имаше нужда от всяка капчица решителност, от всяка капчица разум, за да помогне на себе си и другите да преминат през това изпитание, и нямаше да позволи дребнавите заяждания на свекър й да я сломят.

— Отивам да позвъня на Ема, за да разбере дали вече е пристигнала — обяви тя и напусна кухнята.

Изпълнена с надежда, че ще я изведат на разходка, Лоти хукна напред, весело размахвайки опашка.

Преди Лайза да успее да набере номера на Ема, телефонът иззвъня — обаждаше се Фреди. Гласът му звучеше отчаяно:

— Тя ме напусна, Лайза! Върна се при майка си. Можеш ли да повярваш?

— Какво? Мелиса те е напуснала? — слисана, Лайза притискаше слушалката към ухото си. — Какво искаш да кажеш?

— Няма я! Не иска да бъде бедна. Не може да понесе мисълта, че най-накрая ще се наложи да продадем къщата. Отиде си снощи, след като се скарахме.

— О, за Бога! Не мога да повярвам. Дали това не са някакви капризи, дължащи се на бременността или нещо такова?

— Не знам — объркано и отчаяно прозвуча гласът на Фреди. — Не. Сигурен съм, че за всичко е виновна майка й. Струва ми се, че иска да настрои Мелиса против мен.

— Какво ще правиш сега? — попита Лайза. Тя винаги бе смятала, че Мелиса е доста разглезена, макар никога да не бе го казвала. — Аз предполагам, че скоро ще се върне, ще разбере колко глупаво се е държала.

— Но какво ще правим, Лайза? Нищо не може да промени факта, че през следващите две-три години ние ще бъдем разорени. Същото ще се случи и с мама и татко, що се отнася до Балнабрек. Не ме е грижа за самия мен, но се чувствам ужасно заради родителите ни и заради Мелиса. Когато се омъжи за мен, тя очакваше, че ще живее комфортно. Струва ми се, че се е надявала да има всичко, което имаш ти, нали разбираш, и сега е ужасно разочарована. Разочарована е и от мен — добави той тихо.

— Тогава тя е разглезена хлапачка, дявол я взел, и не заслужава мъж като теб — разпалено отвърна Лайза. — Затова ли се е омъжила за теб? За да живее богато като нас с Тоби? Виж какво, Фреди. Парите не

са най-важното. Аз знам това и дълбоко в сърцето си и ти го знаеш. Всичко, което искам, е Тоби да се върне. Не ме интересува дали сме загубили всичките си пари! Не ме интересува какво ще се случи, стига Тоби да е добре.

— Знаем, сестричке. Вие двамата сте толкова близки, понякога сте като едно цяло — каза той почти тъжно.

— А ти заслужаваш много повече — продължи Лайза. — Нека да не виним Мелиса сега. Тя е бременна за първи път, сигурно се чувства много уязвима, изплашена и разстроена, не че това я оправдава. Нека да я оставим да претръпне. Сигурна съм, че ще дотича обратно при теб веднага щом разбере каква глупачка е била.

— Но къде ще изтича? В двустаен апартамент в Балхам?

— Фреди, сигурна съм, че ще измислиш нещо. Искаш ли да дойдеш с нас в Чокландс в края на седмицата? Наистина много ми се иска да те видя.

— О, Лайза, ето че пак се раздрънках за моите проблеми. Още ли няма новини от Тоби?

— Никакви новини. Именно затова искам да те видя. За да поговорим — добави внимателно.

— Ами ако Мелиса се върне у дома, докато ме няма?

— Тъкмо затова смятам, че е много добра идея да дойдеш с нас. Като не те намери, може би ще се стресне, от което има нужда.

— Може би — той явно се колебаеше.

— Наистина не мога да говоря по телефона, Фреди, но трябва да те видя — Лайза бе решила да се довери на брат си. — Остави бележка къде се намиращ, ако така ще се почувстваш по-добре — добави тя.

— Да. Добре. Благодаря ти. Всички заедно ли ще заминем?

— Защо не? Ще вземем моята и твоята кола и все ще успеем да съберем останалите.

— Добре, сестричке — гласът на Фреди вече звучеше по-весело. — За какво искаш да говориш с мен?

— Ще ти кажа, като се видим.

Два часа по-късно в къщата пристигна куриер с голям плик за Лайза, на който пишеше: „Лично и поверително“.

Тя скъса плика и от него изпадна онова, което бе очаквала — списъкът с имената на *външните вложители* на агенцията „Хамкрофт“.

— Пристигна — извика тя на баща си, който нещо се суетеше из градината.

Двамата веднага се заеха със списъка, като прегледаха имената и особено адресите с надеждата да открият някой, който по някакъв начин би могъл да е свързан с Хенри Гранвил.

— Познавам много от тези хора — след няколко минути отбеляза Лайза. — Сигурна съм, че именно Тоби е завел повечето от тях в „Лойд“. Божичко, надявам се, че не всички са изгубили парите си.

— Но това не са хора, които биха си отмъстили по този начин, нали? — попита сър Джордж.

— Не бих си и помислила такова нещо, но човек никога не знае.

Изведнъж баща ѝ застина, вперил поглед в една от страниците. После шумно си пое дъх.

— Какво има, татко?

— Струва ми се... че улучихме — гласът му беше застрашително тих.

— Кой? Какво? Кажи ми.

— Първо на първо, адресът е в Нюбъри.

— И?...

— Полковник Реймънд Макензи. Мелоус Хол, Нюбъри, Бъркшир — прочете той на глас.

— Е?...

— Познавам го. Беше в моя полк. Спомням си, че вложи парите си в „Лойд“, след като напусна армията, през 1973-а. Отдавна сме изгубили връзка, но нищо не може да ми попречи да му позвъня, нали? Заради доброто старо време. Едва ли знае, че си омъжена за Тоби, затова няма да свърже моето обаждане с изчезването му.

— Боже мой! Чудя се дали още някой не живее около Нюбъри — Лайза отново прегледа списъка. — Да! Виж! Тук има още един, някой си Брайън Тод, който живее в Лонгейкър Фарм, Бонуел, близо до Нюбъри, Бъркшир. Питам се дали и той не е замесен?

Лицето на сър Джордж бе пламнало от възбуда.

— Лайза, имам чувството, че това ще ни отведе при Тоби. Смятам веднага да се обадя на тоя тип Макензи.

В другия край на Лондон, в Камарата на общините, беше ден за парламентарен контрол и Антъни усещаше, че нещо се мъти. Във вторник и сряда следобед тук винаги бе вълнуващо, тъй като министър-председателят току скачаше на крака, за да отговаря на зададените му въпроси, които летяха към него като куршуми. Но все пак винаги се оказваше подготвен. Нищо не бе оставено на случайността. Неговият личен парламентарен секретар винаги го снабдяваше с всички факти и цифри, необходими, за да отговори на списъка с въпроси, представен му по-рано.

— Какво става? — Антъни се наведе напред и попита един член на кабинета, който тъкмо заемаше мястото си на банката пред него.

— Другата страна се е добрала до някакви слухове за „Лойд“ — отговори му министърът на околната среда.

Двамата едновременно погледнаха към опозицията в другия край на залата, някои от нейните представители имаха много доволен вид.

— Знае ли министър-председателят? — попита Антъни, като се намръщи.

— Според мен знае, че става нещо, но на никого не е ясно какво е то.

Но Антъни знаеше. Ема го бе научила и му го каза късно предишната вечер, когато той се върна от съвещанието. Това бе една от онези пикантни новини, които някои членове на Лейбъристката партия с удоволствие биха използвали срещу консерваторите; ход, замислен от някой пакостлив вестникар с надеждата да пусне вълка в кошарата.

— Трябва да предам нещо на министър-председателя — малко притеснено каза Антъни.

Два часа по-късно лидерът на опозицията се изправи срещу министър-председателя. Той се изрази многословно, но неговият въпрос беше тъкмо на място.

— Само това правителство — започна той — би позволило на институция като лондонския „Лойд“ да се саморегулира. Най-малко трима управители на Английската банка през изминалите години са се опитвали да наложат някакви предписания на тази институция с един-единствен успех през 1983 година, когато най-после е бил създаден управителен съвет. Все пак — тук лидерът на опозицията млъкна за повече драматизъм, — какво повече би могъл да очаква човек от едно учреждение, управлявано от династия от деспоти, което, би могло да

се каже, прилича по-скоро на някаква мафия на английската аристокрация, отколкото на застрахователно дружество.

Чу се гневно ръмжение откъм банките, определени за правителството, и Антъни Търнбъл мислено се приготви за момента, когато лидерът на опозицията щеше да нанесе смъртоносния удар. Не беше необходимо да чака дълго.

— Там играят нечисти сделки... все пак! Има корупция на всички нива... Нима не е странно, че когато работници губят парите си, това винаги се дължи на собственото им безразсъдство, не е работа на правителството „да им става гарант“.

До този момент лидерът на опозицията говореше с лек и закачлив тон, макар да се долавяха и саркастични нотки. И двете половини на парламента се наслаждаваха на обичайните сравнения между левите и десните. После изведнъж Антъни разбра, че ще получат нож в гърба.

— Но какво става — изрева лидерът на опозицията, — когато някои джентълмени от другата половина на парламента си опарват пръстите и губят пари, какъвто засега е случаят с петдесет и един вложители на „Лойд“? Плащат ли си като джентълмени, за каквито се представят? Продават ли къщите си? Залагат ли бижутата на съпругите си? Лишават ли се от автомобилите си, слугите си и личните си лекари? Не! Вместо това карат бедняците от улицата, които се опитват честно да си изкарват прехраната, да платят техните загуби! Ето какво правят!

Гласът му бе заглушен от овациите на едната половина на парламента и от гневни викове откъм банките на правителството.

— Те ще поискат от данъкоплатеца да компенсира техните загуби! Ето какво ще се случи! Кажете ни, господин министър-председателю, ще позволите ли на тези почтени джентълмени, които представляват Консервативната партия, да забогатеят за сметка на средния работник и да живеят в разкош? И не само да живеят в разкош, но и да останат членове на парламента? Защото всички знаем, че ако трябваше сами да посрещнат загубите си, мнозина от тях щяха да бъдат разорени. Тогава какво щеше да се случи? Щеше да има допълнителни избори! И в резултат на това Консервативната партия щеше да загуби петдесет и едно места, а ние щяхме да ги спечелим!

— Настъпи истински хаос — каза Антъни на Ема, когато двамата се прибраха в лондонския си апартамент същата вечер. — Слава Богу, аз успях да предам съобщението на министър-председателя, преди да дойде време да отговаря на въпросите, но се притеснявам заради тази поредица от статии за „Лойд“, която пишеш.

Ема, която правеше омлет за късната им вечеря, спря и вдигна поглед към него.

— Какво искаш да кажеш?

— Искане ми се да се беше отказала, Ема.

Тя изглеждаше слисана.

— Но това е най-големият шанс, който съм имала в цялата си кариера — възрази Ема.

— Може би, но ти вече не работиш като журналистка. За теб това е нещо странично. Много лесно би могла да се откажеш.

— Но аз не искам да се отказвам. Умирам от желание да напиша тези статии, Ант. Това е моят голям шанс. Ти знаеш, че винаги съм искала да се занимавам с важни журналистически проучвания и да стана голяма журналистка, а това ми дава идеалната възможност да покажа какво мога!

Антъни я погледна студено и на лицето му се изписа изражение, което не бе виждала никога по-рано.

— Но това може да се отрази на кариерата ми — каза той.

— На твоята кариера? — очите ѝ се разшириха от удивление и мъка. — А какво ще стане с моята кариера?

— Ти се омъжи и имаш деца.

— Ти също се ожени и имаш деца — рязко отвърна тя. — Позволи ли това да попречи на кариерата ти?

— Не бъди глупава, Ем. Много добре разбираш какво искам да кажа. Съпругата на един член на парламента би трябвало да го подкрепя. Все пак имаме деца — неловко завърши той.

Ема го изгледа гневно.

— И значи ти очакваш от мен да се откажа от кариерата си, само защото съм се омъжила за теб?

— Нямам нищо против от време на време да работиш на свободна практика, тук-там.

— О, така ли? Това е голяма работа! Позволено ми е да пиша скромни статийки, както подобава на съпруга на депутата, но когато получавам най-големия шанс в живота си, трябва да се откажа? Искаш да кажеш, че „в моето положение“ не съм в състояние да приема предложението, така ли?

Тя вече кипеше от гняв и тресна тигана с омлета на кухненския плот.

— Успокой се, Ем. Няма защо да се вживяваш толкова. Налага се да проумееш, че като моя съпруга не би трябвало да пишеш по спорни въпроси. Особено когато се отнася за нещо, в което съм замесен и аз.

— Ако си толкова свършен, тогава, първо на първо, защо си замесен в нещо, което представлява спорен въпрос? — натъртено попита тя. — Стотици хора губят парите си, много от тях по най-скандален начин, като резултат от корупция в огромни размери, но само защото ти и правителството се намирате на огневата линия, аз трябва да си мълча и да оставя този шанс да стана първокласна журналистка да ми се изплъзне, така ли?

В очите ѝ блестяха гневни сълзи. Беше ужасно разочарована от Антъни. Беше очаквала той да се гордее с нейния успех; когато децата пораснеха, тя смяташе да започне постоянна работа в някой вестник. Все така ли щяха да се карат, когато тя напишеше нещо, което би го поставило в неудобно положение като член на парламента?

— Няма защо министър-председателят да получи нож в гърба, забит от членовете на собствената му партия или от техните семейства — студено отбеляза Антъни. — Днес тази история с „Лойд“ го постави в много неловко положение. Както казва опозицията, ако хора като мен банкрутират, това ще бъде пагубно за Консервативната партия. Не искаме да се вдига много шум около цялата тази история с „Лойд“. И без това си имаме достатъчно проблеми.

Ема го изгледа изпитателно и изведнъж вече не ѝ харесваше онова, което виждаше.

— Значи смяташ да оставиш правителството, което означава данъкоплатеца, което означава обикновения човек от улицата, да плати твоите загуби, за да запазиш топлото си местенце в парламента? — попита тя.

Антъни цял пламна от гняв.

— Ти нарочно се правиш, че не ме разбираш — раздразнено отвърна той.

— Струва ми се, че не е вярно, Антъни. Струва ми се, че се изразявам ясно и точно. Остава ни само да видим как ще се справиш със собствената си съвест. А междувременно, ако ме извиниш, отивам да прегледам бележките си, за да се приготвя за утрешното редакционно съвещание. Омлетът ти е ей там.

Тя го посочи, обърна се и без да погледне назад, излезе от кухнята с високо вдигната глава. За нищо на света не би позволила на Антъни да разбере колко е обидена и разстроена.

Лейди Роузмари лежеше по гръб, вперила поглед в тежкия брокатен балдахин на леглото. До нея сър Хъмфри се бе облегал на лакът ѝ без особен интерес четеше една статия за лова, поместена в списание „Хорс анд Хаунд“. От очите ѝ тихо се стичаха сълзи и падаха на възглавницата, но едва когато едно леко ридание се изтръгна от разтворените ѝ устни, съпругът ѝ разбра, че нещо не е наред. Смаян, той се премести по-близо до нея и с тревога я погледна в лицето.

— Какво има, момичето ми? — изплашено попита сър Хъмфри.

Тя нямаше навик да плаче. Всъщност той дори не можеше да си спомни кога за последен път се е случвало това.

Лейди Роузмари направи опит да се овладее. На устните ѝ се появи треперлива усмивка.

— Ами... ами просто защото след толкова години жребият е хвърлен. Най-накрая предложихме на търг това място и аз се чувствам...

Тя млъкна. Нямаше думи да опише чувството на ужасяваща празнота и мъка, което изпитваше. Беше като да загубиш някого, когото обичаш, като да те разрежат на две, да изтръгнат корените ти, наред с усещането за поражение, защото именно тя след триста години трябваше да изостави този дом на своите предци. Всяко поколение на свой ред получаваше Кейвънхам Корт, за да се грижи за него и да го запази за следващото, но сега неин син или внук нямаше да го наследи. Чукчето на аукциониста щеше да удари право в сърцето ѝ и с всеки следващ удар при разпродажбата на вещите сърцето ѝ щеше да бъде разбито на все по-малки парченца.

— Знам, че това е голям позор — съчувствено рече сър Хъмфри. Потупа я по рамото. Много не го биваше да говори.

— Не очаквах, че ще ми е толкова мъчно — каза тя, като мачкаше дантеления край на завивката. — Бях решила да бъда смела, но... О, Хъмфри! Ще бъде ужасно, нали? Няма да живеем повече тук.

— И на кучетата ще им липсва — тъжно рече той.

Тя се пресегна и стисна здраво ръката му.

— Просто ще трябва да се държим един за друг, нали така? И да си намерим апартамент близо до някой парк, за да можеш да разхождаш кучетата.

Няколко минути двамата лежах мълчаливо, всеки се опитваше да си представи какъв ще бъде животът без Кейвънхам Корт, където прекарваха всеки уикенд и Коледа. Гърлото на лейди Роузмари мъчително се сви, когато си спомни за изминалите коледни.

— Вината е моя, нали? — най-накрая каза сър Хъмфри. — Мога само да кажа, че ужасно съжалявам. Искане ми се да се бях родил умен — заради теб, ако не заради себе си. Тогава всичко това никога нямаше да се случи.

Тя още по-силно стисна ръката му.

— Поне сме заедно — изрече тя, до голяма степен за собствена изненада. Финансовите проблеми като че ли бяха ги сблизили, пък и нали хората бяха по-важни от вещите, както си каза тя.

— Макензи? Стари приятелю! Обажда се Мортимър, Джордж Мортимър.

— Ама че работа! — по линията се чу звучен смях.

Двамата старши офицери, които не бяха се виждали от двадесет и пет години, си говореха така, сякаш бяха изминали само няколко месеца.

— Как живееш? — попита сър Джордж.

Смехът замря и полковник Реймънд Макензи заговори трезво:

— Налегнаха ме неприятности. Работите ми не вървят много добре.

— Надявам се, че няма нищо сериозно, стари приятелю.

— Трябва да продам къщата си. Загубих цяло състояние в „Лойд“. Ние сме почти разорени.

— Боже мой, лоша работа! — каза с престолено удивление сър Джордж. — Съжалявам да го чуя. Какво смяташ да правиш?

Настъпи пауза и след малко Макензи каза:

— Може да отидем да живеем в Канада. Имам брат в Торонто, който притежава завод за дървен материал. Може би той ще ми даде някаква работа, ако всичко друго пропадне.

— Скъпи приятелю! Но си имаш добра компания, нали? Доколкото разбрах от вестниците, стотици хора са изгубили парите си — отбеляза сър Джордж.

— О, не съм сам, знам го. Аз не се притеснявам чак толкова, но за жена ми Кити това е тежък удар. И в никакъв случай не иска да се преместим от Мелоус Хил. Това е много красиво място.

„Като че ли не знам какво е, мълчаливо си помисли сър Джордж, и аз обичам Балнабрек.“

— Какъв срам! — каза той на глас. После подхвана много внимателно: — Четох във вестниците за онзи тип, дето се самоубил. Ти разбра ли за него? Гренвил или Гранвил, или нещо такова. Живял е някъде близо до вас, затова се сетих за него. Ужасна трагедия.

— Хъммм — уклончиво реагира Макензи.

— Срещал ли си го някога? — нехайно попита сър Джордж.

— Не — отговорът беше прекалено кратък и прекалено бърз.

— Е, добре. Дръж главата си изправена, старче. Обаждам ти се, защото смятах в петък да бъда в Нюбъри, за да купя нещо от един антикварен магазин и се чудех дали да не се срещнем и да пийнем по едно. Напоследък почти не мърдам от Шотландия, но когато го направя, ми се иска да видя и някой стар приятел.

Макензи се съгласи и двамата се уговориха да се срещнат в една селска кръчма съвсем близо до града. Това означаваше, че за уикенда ще се наложи да си наеме кола, която да кара сам, защото сега не можеше да пътува нито с Лайза, нито с Фреди, за да не би Макензи да се усъмни нещо. Но това нямаше значение. Той изведнъж усети тръпката на очакването, сякаш отново, както навремето, работеше във Военното разузнаване и бе на косъм да направи важно разкритие. Щеше да му е приятно да види отново стария Макензи и много по-приятно, ако това доведеше до откриването на Тоби.

Беше само едно малко съобщение на трета страница на „Глоуб“, но когато го прочете, Лайза разбра, че времето за Тоби е почти изтекло. Заглавието гласеше:

„ВДОВИЦАТА НА САМОУБИЕЦА ОТ „ЛОЙД“ ИЗЧЕЗВА“

По-надолу пишеше с малки букви:

„Мисис Джанет Гранвил е изчезнала от пансион в Барънс Корт, след като с много разтревожен вид е тръгнала с двама мъже. Нейната хазяйка, Мариън Питърсън, е съобщила за изчезването ѝ, след като тя не се е прибрала вечерта. Петдесет и две годишната Джанет овдовя, когато съпругът ѝ Хенри, петдесет и девет годишен, се самоуби. Смята се, че е изпаднал в депресия, след като е загубил всичките пари на семейството при провала на „Лойд“.“

Това бе всичко, но бе достатъчно. Сега беше само въпрос на време полицията и пресата да свържат двете изчезвания.

Обзета от трескаво безпокойство, тя се обади на президента на „Лойд“. За нейно облекчение той беше в офиса си.

— Нищо повече не мога да ви кажа — веднага заяви Малкълм Блакуел, изпреварвайки въпроса ѝ. — Няма никакви нови събития.

— Забелязахте ли какво пише на трета страница на „Глоуб“? — попита го Лайза.

— Да — кратко отвърна той. — Но нищо не можем да направим.

— В края на седмицата ще бъда в провинцията. Имате ли телефонния ни номер там?

— Във всеки случай най-добре е да си го запиша.

Лайза му даде номерата на телефона и на факса.

— А вие в града ли ще останете?

— Да — отново каза той. — Ако има някакви новини, ще ви се обадя.

— Благодаря.

Лайза затвори телефона, чувствайки се по-отчаяна от всякога. Малкълм Блакуел изглеждаше толкова незаинтересован! Като че ли седеше и чакаше да се случи нещо с такова безразличие, сякаш ставаше въпрос за резултата от някакъв мач. „Защо някой не направи нещо?“ — ядосано си помисли тя.

Позвъни на Ема. Приятелката ѝ явно преливаше от енергия.

— Работя като луда за тази статия — каза тя — и искам да те помоля за една услуга.

— Какво има, Ем?

— Мога ли да дойда в събота следобед в Чокландс, за да поговоря със свекър ти за „Лойд“ и да доведе децата със себе си? Те биха могли да си играят в градината с твоите, нали така? Имаш ли нещо против?

— Разбира се, че не — Лайза бе изненадана. — Но все пак наистина ли искаш да го направиш през уикенда? Не е ли по-добре да дойдеш тук? Тъй като и така си в Лондон, сигурно ще ти е по-лесно.

— Не. Ние с Антъни се скарахме, не си говорим. Искан да се махна от тази къща още в събота, защото уикендът ще бъде ад и за двама ни, ако останем тук заедно.

— О, Ем! Съжалявам. Но ти май не си много разтревожена, нали? Какво се е случило? Вие с Антъни никога не се карате.

— Всичко е толкова досадно, Лайза. Той е истински негодник! Искан да се откаже от тази статия, защото се страхува, че може да изпадне в неловко положение като член на парламента. Май смята, че трябва да се откаже от всичко, защото би могло да се отрази зле на кариерата му. Ами моята кариера?

— О, Ем... Но той има основания, нали?

— Не ми казвай, че си на негова страна! Защо кариерата на един мъж да е по-важна от кариерата на една жена? — натъртено попита тя. — Това надхвърля всякакви граници!

— Е, все пак... — Лайза не искаше да спори с нея, имаше да мисли за по-важни неща. — Тогава ела в събота следобед. Децата страшно ще се зарадват, когато им кажа, че ще доведеш твоите. О, и между другото... Хвърли един поглед на трета страница на „Глоуб“. Това никак не е хубаво.

След като затвори телефона, Лайза взе вестника и отново прочете съобщението. Още веднъж се изкуши да вдигне слушалката, да се обади в полицията и да съобщи истината за изчезването на Тоби, както и за това на Джанет Гранвил. На полицаите несъмнено можеше да се разчита да се справят с това положение по възможно най-добрия начин. Така навярно щеше да е по-добре, вместо да оставя всичко в ръцете на Малкълм Блакуел, който позволяваше на похитителите да му диктуват какво да прави.

XII

Когато потеглиха за Чокландс, Лайза караше напред своя мерцедес, а Фреди я следваше с колата си. С него бяха майка му, Тили и Томас, както и Ингрид, която бе предложила да работи през уикенда. Лайза взе свекъра и свекървата си и Сара. Бяха решили да тръгнат от Лондон в ранния следобед, за да избегнат масовото напускане на града в петък вечерта.

Сър Джордж вече си бе наел кола и бе потеглил за срещата с полковник Макензи в „Белият лебед“ близо до Нюбъри.

— Имам чувството, че цял век не сме ходили в Чокландс — отбеляза Лайза, когато излязоха от Лондон и поеха по шосе М4. Ако движението не беше много натоварено, за час и половина щяха да стигнат до село Кингслиър на границата между Хампшир и Бъркшир. — Всъщност от три седмици не сме ходили там, защото аз и децата отидохме на гости на Ема, когато Тоби замина... Искам да кажа, когато си мислех, че е заминал.

Понякога напълно губеше чувство за реалност, като че ли всичко около нея ставаше безплътено и всеки миг щеше да се събуди и да разбере, че е сънувала кошмар. После жестоката истина заставаше пред нея, сякаш отново преживяваше тежкия удар, и разбираше, че може би никога повече няма да види Тоби.

— Сигурна съм, че той скоро ще се върне — утешително каза Нина от задната седалка, където показваше една книжка с картинки на Сара. — Човек никога не знае, Джордж може да успее да измъкне някаква полезна информация от онзи свой стар приятел от армията.

Мартин мълчаливо седеше на предната седалка с Лоти, която се гушеше на коленете му, заровила нос под мишницата му. През целия ден бе такъв.

— Добре ли си? — попита Лайза, като погледна профила му. — Да сложим ли Лоти отзад? Тя сигурно е ужасно тежка.

Мартин я погали по копринените уши с цвят на кехлибар и поклати отрицателно глава.

— Не. Така ми харесва. Топли краката ми.

Малко преди четири часа пристигнаха в Чокландс — безразборно построена двуетажна къща от сив камък. Лайза се измъкна от колата и огледа с преценяващ поглед керемидения покрив, френските прозорци с бели дървени капаци, които водеха към терасата, пълзящите рози, повета и жасмина, плътно обточили стените и увиснали на талози, и бе доволна, че е дошла тук в края на седмицата.

Фреди спря колата си зад нейната, децата изскочиха навън, а Лоти ги посрещна с буйна радост, като че ли не беше ги виждала от седмици. После Бърт и Маргарет бързешком се появиха през задната врата. Бърт отнесе куфарите им в стаите, а Маргарет обяви, че чаят е готов.

— Как вървят нещата? — попита Лайза, като оглеждаше гладките морави, осеяни с лайкучка, добре подрязания жив плет, изобилието от цветя покрай алеите и белите тръстикови столове и масата под старата слива от времето на кралица Виктория.

Лайза си спомни как за първи път бе видяла градината и колко бе очарована от нея. Но реално ли беше това очарование? — запита се тя, докато вървеше по площадката от йоркски камък към моравата. Или се дължеше на факта, че тогава бе по-млада, не познаваше мъката и за нейните невинни очи светът бе такова вълшебна място?

— И Джордж трябва да пристигне скоро — отбеляза Хелън, седна на един от градинските столове и свали сандалите си, за да стъпи боса върху прохладната моравка.

Към нея се присъедини Нина, а след малко и Мартин бавно отиде при тях. Лайза и Фреди тръгнаха след него, докато децата и Лоти се втурнаха към люлките, пързалките и пясъка в дъното на градината.

Фреди тежко се отпусна на един стол.

— Татко знае ли, че Мелиса ме напусна? — предпазливо попита той Лайза.

— Още не сме му казали — отвърна тя. — Всичко зависи от теб, Фреди. Откровено мисля, че тя все пак скоро ще дотича обратно при теб.

— Не съм сигурен. Какво бих могъл да ѝ предложа сега?

Хелън го изглежда сурово.

— Какво ѝ предложи в началото и какво би могъл да ѝ предложиш накрая: себе си.

— И трябва да знае, че е много щастлива, че те има — твърдо добави Лайза.

Фреди жално се усмихна.

— Всички мислите така, защото сте ми близки. Съмнявам се, че Мелиса споделя вашите чувства сега.

— В такъв случай тя не те заслужава — каза майка му.

— Колко е хубаво всичко, скъпа! — обади се Нина, която се оглеждаше възхитено. — От години ние двамата с Мартин не сме ти идвали тук на гости — тя впери поглед отвъд градината — към полята и хълмовете, зелени и свежи под мекото английско слънце и едва доловимия прохладен ветрец. — На човек почти му се приисква пак да живее в Англия, нали? — замечтано отбеляза тя.

— Не, нищо подобно — разпалено каза Мартин. — Англия е влажна, студена и сива.

— Но в Испания слънцето и жегата са направо непоносими — оплака се Нина. — Слънцето е жестоко, изгарящо. Най-хубавото време е вечерта, когато светлината избледнява, а после настъпват онези великолепни уханни нощи.

— О! Ето го и чая! — възкликна Лайза, доволна от прекъсването на разговора.

През цялата седмица Нина и Мартин бяха спорили в коя от двете страни е по-хубаво и това вече започваше да става досадно.

Маргарет сложи подноса на масата и се усмихна, защото Тили и Томас веднага се приближиха да видят какво има за ядене.

По алеята избръмча мотор на кола и всички видяха, че Джордж пристига.

Лайза му махна и забърза да го посрещне.

— Какво стана, татко? — попита го тя, като впери тревожен поглед в лицето му.

Той сви рамене.

— Малко съм разочарован. Макензи през цялото време говореше за неприятностите си, които са свързани с „Лойд“: колко бил изгубил, трябвало да продаде къщата си, опитвал се да си намери работа... но нищо повече.

— Смяташ ли, че той има нещо общо с отвлечането на Тоби?

— Да. Това е несъмнено.

Очите на Лайза се разшириха от удивление.

— Наистина ли мислиш така?

— Сигурен съм в това. Когато започнах да му задавам подробни въпроси за загубите му, за това в кои синдикати е бил включен и тъй нататък, стана предпазлив и се смути. После споменах за Тоби.

— Какво? — Лайза се стъписа.

— О, съвсем мимоходом — отвърна баща ѝ. — Казах, че съм чел във вестниците за изчезналия брокер на „Лойд“. Не споменах името му, просто отбелязах, че съм чел нещо за изчезналия брокер. Макензи се престори, че не е чувал нищо за това. След като тази новина няколко дни беше на първите страници на вестниците и я съобщавах по телевизията, не виждам как е могъл да я пропусне. Лъжеше, и още как. Признаците ми са добре познати от разпитите, които съм провеждал в армията. Но все пак не съм сигурен точно колко знае.

— Какво ще правим сега?

— Минах да видя и онзи човек, дето живее в Бонуел. Нали си спомняш от списъка? Лонгейкър Фарм? Намира се на около три мили северно от Нюбъри. Казва се Брайън Тод, фермер е.

— Какво му каза? Ти не го познаваш, нали?

Сър Джордж тихичко се засмя.

— Не. Разузнах малко наоколо, а после почуках на вратата му и казах, че съм се загубил. Бях си взел карта и обясних, че търся Малоус Хол, Нюбъри, попитах го дали може да ме насочи.

— Това е адресът на полковник Макензи?

— Точно така. Този тип Брайън Тод ме погледна много странно и ми каза, че никога не е чувал за Малоус Хол, но аз не му повярвах. Хващам се на бас, че той и Реймънд Макензи са замесени в отвличането на Тоби. А ние всички знаем, че Хенри Гранвил е част от операцията. Сега трябва да се опитаме да го докажем.

Лайза бе обзета едновременно от възторг и отчаяние. Едно нещо беше да предполагаш кои са похитителите на Тоби, съвсем друго да разбереш къде го крият.

Сър Джордж разказа на останалите какво се е случило, докато пиеше чая си под сливата. Фреди, който вече бе научил от Лайза истината за изчезването на Тоби, го слушаше много внимателно.

— Татко, защо не намериш някой, който да уреди да бъдат подслушвани телефоните на твоя приятел от армията и на тоя Брайън Тод? Ако наистина са замесени, непременно ще открием какво става.

Не можеш ли да накараш някои от твоите приятелчета от МИ5 да се включат в това?

— Аз все още смятам, че би трябвало да извикаме полицията — разпалено заяви Мартин. — Явно става въпрос за тайфа смахнати, които, освен че незаконно задържат Тоби, но и при това положение ще съсипят репутацията на „Лойд“.

Лайза настръхна. Направо ѝ приляваше от натрапливото желание на Мартин да защити „Лойд“.

— Може би ще успеем да се справим без помощта на полицията — каза сър Джордж. Имаше нещо загадъчно в начина, по който говореше.

— Как? — заинтригувано попита Хелън.

В очите на съпруга ѝ блеснаха лукави искрици.

— След като пийнахме в „Белият лебед“, казах на Макензи, че бих искал да видя къщата му, преди да я продаде. Казах му, че синът ми смята да напусне Лондон и сигурно би му харесало да живее в Бъркшир.

Фреди тъкмо си вземаше парче кейк „Черна гора“, един от специалитетите на Маргарет, и ръката му застина във въздуха.

— Той се пошегува по адрес на нашето семейство, което явно нямало нищо общо с „Лойд“, щом синът ми бил в състояние да си купи къща от порядъка на три четвърти милиона лири, а аз не казах нищо.

— Ще ми се да беше така — разпалено каза Фреди, чиято уста бе изцапана с шоколад.

— Тъй че отидохме с колата до Мелоус Хол — продължи баща му. — Доста внушителна къща. От седемнадесети век и в отлично състояние. Завиждам на онзи, който би могъл да си позволи да я купи.

— Говори по същество! — нетърпеливо каза Хелън. — Какво общо има между отиването ти до Малоус Хол и необходимостта да извикаме полицията?

— Сложих подслушвателна апаратура в къщата.

Всички стреснато и удивено се вторачиха в него.

— Ти?... — очите на Лайза блесяха от вълнение. — О, Боже мой! Това е чудесно!

— Как успя да го направиш, без да те забележи? — попита Мартин.

— В днешно време това е най-лесното нещо на света. Микрофончетата са толкова малки, че никой не би ги забелязал. Докато той правеше чай, аз монтирах едно към телефона на бюрото му, друго сложих в коридора, когато отивах в тоалетната, а третото е в кухнята, тъй като съм много учтив и настоях да си измия чашката и чинийката, преди да си тръгна — сър Джордж тихо се изкиска. — С удоволствие открих, че не съм изгубил формата си.

Фреди го погледна недоверчиво.

— Но как ще го подслушваш? Ще ти трябват слушалки и разни други неща, нали?

Сър Джордж стана от мястото си и погледна към къщата в другия край на моравата. Тя се открояваше, безметежно красива, на фона на ясното синьо небе, заобиколена от великолепната градина.

— Мога ли да сложа всичко в една от спалните, Лайза? — попита той. — Донесъл съм цялата необходима апаратура и тъй като не сме далеч от Нюбъри, би трябвало да се чува отлично.

Нина ахна, докато Хелън изглеждаше много горда със съпруга си.

— И ще слушаш какво се говори в къщата на твоя приятел? — шокирано попита Нина.

Сър Джордж се усмихна.

— Ще бъде истинско удоволствие. Много отдавна не съм се занимавал с такова нещо, но, разбира се, все още имам необходимите връзки, затова днес, преди да тръгна от Лондон, успях да взема назаем от най-модерната апаратура.

Лайза го гледаше с блеснали очи. За първи път от много време имаше чувството, че наистина правят нещо.

— Благодаря ти, татко — признателно каза тя. — Смятам, че си великолепен.

— Чист късмет е, че случайно познавам Макензи. Искан ми се да бях сложил едно микрофонче и в Лонгейкър Фарм, но не ми се удаде възможност.

— Мога ли да ти помогна при подслушването, татко? — с момчешка усмивка попита Фреди.

— Разбира се. Ще дежурим денонощно, ще трябва да се редуваме. Сега отивам да приготвя всичко — добави той.

— Ще ти помогна — предложи Фреди.

— Защо не използваш малката синя спалня в дъното на коридора? — обади се Лайза. — Далече е от стаите на децата. Няма да те безпокоят, пък и е празна в момента.

Баща и син отидоха да извадят апаратурата от багажника на колата, а другите останаха да размишляват върху възможността да се чуе нещо важно.

— И аз отивам в къщата — каза след малко Мартин и бавно се изправи на крака.

— Добре ли си, скъпи? — попита Нина и го погледна загрижено. Лицето му бе преbledняло и си личеше, че е уморен.

— Нищо ми няма, но тук вече става студено — отвърна той.

Лайза и майка ѝ се спогледаха. Беше горещо и Лайза тъкмо се канеше да каже на Ингрид да съблече децата по бански костюми, за да могат да се окъпят в прохладния басейн, който се намиреше в единия край на площадката.

— Той е толкова чувствителен към студа — притеснено каза Нина, докато Мартин бавно крачеше към къщата.

Телефонът иззвъня тъкмо когато се готвеха да вечерят. Сър Джордж и Фреди цяла вечер бяха седели до слушалките и бяха решили да се редуват да ядат в трапезарията със семейството.

Маргарет отговори от кухнята и каза на Лайза, че търсят брат ѝ.

— Ще го извикам — бързо отвърна Лайза.

Беше казала на Маргарет, че баща ѝ и брат ѝ имат да обсъждат делови въпроси и никой не бива да ги безпокои. Затова изтича нагоре по стълбите и почука на вратата на синята спалня, която за по-сигурно бе заключена, Фреди ѝ отвори.

— Какво има, сестричке?

— Търсят те по телефона. Защо не се обадиш от моята стая?

Лайза му посочи една врата в средната част на коридора.

Водеше към просторна спалня с голямо двойно легло, обточено с бял муселин. Белият килим, красивата мебелировка, кретонените завеси и шезлонгът правеха стаята изискана и разкошна.

— Добре. Благодаря ти. Мелиса ли се обажда?

— Маргарет не ми каза кой е.

Фреди мигновено се вмъкна в спалнята, а Лайза отиде при баща си, който седеше със слушалки на ушите пред някаква сложна електронна апаратура.

— Имаме ли късмет? — тихичко попита тя.

Сър Джордж свали слушалките и ѝ се усмихна.

— Защо шепнеш? Макензи не може да ни чуе.

Тя също се усмихна.

— Забравих! Чуваш ли нещо?

— Всичко — кратко отвърна той. — Сам е в къщата, но говори с котката, която случайно мърка като картечница. Тракаше нещо из кухнята, а след това започна да ругае, предположих, че се е изгорил на печката. И два пъти ходи в тоалетната.

Лайза удивено погледна апаратурата.

— И ти можеш да чуеш всичко това?

Баща ѝ кимна.

— Засега никой не му се е обаждал по телефона. Аз именно това чакам.

— О, Боже мой, ами ако той внимава какво говори по телефона?

Възторгът ѝ бързо угасна.

— Има такава възможност, но не бива да сме разочаровани, ако това се случи. Все пак ми се струва, че ще успеем да чуем нещо, което ще ни е от полза.

— Може би той ще има гости? Може при него да дойде някой, който също е замесен? — предположи тя.

В този миг вратата на спалнята внезапно се разтвори и Фреди застана на прага, бледен и съкрушен.

— Обади се Мелиса! — задъхано каза той.

— Какво се е случило? — попита Лайза, като притича до него. — Тя добре ли е?

— Започнало е раждането! Имаше още осем седмици!... О, Боже мой! — от гърдите му се изтръгна ридание. — Трябва да отида при нея.

— Къде е тя?

— В болницата „Кралица Шарлот“. Майка ѝ е с нея. Веднага заминавам за Лондон.

— Искаш ли да дойда с теб? — разтревожено попита Лайза.

— Благодаря ти, сестричке, но всичко е наред.

Фреди се обърна и затича по коридора, двамата го чуха как топурка надолу по стълбите.

В полунощ сър Джордж изключи слушалките и отиде да си легне.

— Макензи вече е в леглото, нищо няма да се случи през следващите няколко часа — обясни той на Лайза.

Тя го погледна с нежна загриженост.

— Ти сигурно си изтощен, татко.

— Добре съм — но изглеждаше изморен и усмивката му бе вяла.
— Майка ти вече си е легнала, нали?

— Да. Тя, Нина и Мартин си легнаха преди един час. Слава Богу, децата отдавна са заспали, разбира се.

Сър Джордж се наведе и я целуна по бузата.

— И ти трябва да поспиш, момичето ми. Нека се надяваме, че Фреди няма да ни събуди посред нощ, за да ни съобщи, че Мелиса е родила. Струва ми се, че не бих могъл да го понеса — добави той е престорена веселост. — Фреди става баща, а? Да се надяваме, че двамата ще съумеят да решат проблемите си.

Лайза прегърна баща си през врата, както бе правила като малко момиченце.

— О, колко те обичам, татко! И съм ти много благодарна за това, което правиш за Тоби. Ти го знаеш, нали? — тя напрегнато се вгледа в лицето му. — Когато всичко това свърши, ще се държим един за друг, дори да се наложи да продадем Балнабрек. Може би Тоби ще го купи за теб? Зная, че той ще направи всичко възможно вие е мама да не страдате заради „Лойд“.

— Милото ми момиче — хрипливо изрече сър Джордж и я потупа по гърба. — Всичко, което ние с майка ти искаме, е Тоби отново да се върне у дома. След това бъдещето само ще се погрижи за себе си.

Студената сива сутрин вече бе настъпила, когато телефонът до леглото на Лайза иззвъня и наруши неспокойния ѝ сън. Тя се пресегна и грабна слушалката.

— Ало? — беше сигурна, че това е Фреди, щастлив, че е станал баща, сдобрил се с Мелиса. — Ти ли си, Фреди? — нетърпеливо попита тя.

Обади се женски глас. Отначало този глас ѝ се стори смътно познат, после мигом се досети чий е и седна в леглото, напрягайки се с всички сили да чуе, да проумее, да запомни всяка произнесена дума. Казаното бе съдбоносно.

Обаждаше се Джанет Гранвил.

Светецките червени знаци в средата на шосето хипнотично мигаха, докато Фреди натискаше газта и милите се нижеха една след друга в обгръщания го мрак. От време на време поглеждаше дигиталния часовник на таблото за управление и се питаше колко ли дълго се ражда едно бебе. Вече приближаваше покрайнините на Лондон; след още двадесет минути щеше да стигне до болницата. Той мигаше нервно и проклинаше себе си, задето не е до Мелиса в такъв момент. Въобще не биваше да заминава, да напуска Лондон. Още в самото начало бе обещал на Мелиса да стои до нея, когато се ражда бебето, и сега имаше чувството, че я е предал. Обзет от чувство на вина, с разтуптяно сърце, той зави по алеята пред болницата „Кралица Шарлот“ и паркира колата на първото попаднало му място. Майката на Мелиса му бе казала името на отделението, в което бе приета тя. Фреди като обезумял затича нагоре-надолу, търсейки съответния надпис. Най-накрая го видя. Имаше въртящи се врати. Седналата зад едно бюро във фоайето чернокожа сестра с униформа въпросително го погледна.

— Мисис Мортимър!... — задъхано изрече той. — Мисис Мелиса Мортимър. Тя ражда. Точно сега.

— Тук всички раждат — сухо отбеляза тя с приятния си провлачен глас с южняшки акцент.

Много бавно натисна няколко клавиша на командното табло на компютъра пред себе си. Фреди я наблюдаваше, изпитвайки желание да изкрещи от нетърпение. Най-накрая тя вдигна поглед към него.

— На третия етаж. Д 3.

— Благодаря — той се втурна нагоре по стълбите, като вземаше по две стъпала наведнъж. „Д 3... Д 3“, повтаряше си под нос, докато стигна до третия етаж.

Когато зави по коридора, едва не се блъсна в една старша сестра. Успя да спре тъкмо навреме.

— Извинете... Търся жена си...

— Вие ли сте мистър Мортимър? — попита тя и го погледна с някакво странно съчувствие. Сърцето му се преобърна в гърдите.

— Да. Жена ми ражда. Може ли да отида при нея?

— Бихте ли дошли с мен, мистър Мортимър?

Тя се обърна, цялата в снежнобяло, олицетворение на самата деловитост. Но нещо в държането ѝ го накара да изпита мъчителна тревога.

— Жена ми е добре, нали?

Сестрата за миг го погледна през рамо.

— Жена ви е много добре.

Тонът ѝ беше такъв, че не посмя да ѝ задава повече въпроси. След малко го въведе в малка стая с канапе до едната стена, два дървени стола и масичка по средата.

Фреди объркано се огледа.

— Къде?... — започна той.

— Защо не седнете, мистър Мортимър? Лекарят ей сега ще дойде. Искате ли чаша чай?

Фреди още повече се разтревожи.

— Искам да видя съпругата си. Обещах ѝ да бъда до нея, когато се ражда бебето, но ми се наложи да отида в провинцията и току-що пристигнах с колата... — изведнъж осъзна, че дърдори глупости.

— Много скоро ще можете да видите съпругата си — каза сестрата с любезна усмивка. — Искате ли мляко и захар за чая?

Той разбра, че тя няма да му каже нищо.

— Само мляко, моля.

Фреди се отпусна безсилно върху тапицираното с изкуствена кожа канапе и за миг затвори очи, опитвайки се да се овладее поне малко. По някаква неизвестна причина се страхуваше и му се искаше Лайза да е до него.

Погледът му се спря на една минаваща покрай отворената врата фигура. Беше майката на Мелиса, но тя прекоси коридора и не го видя. Фреди скочи на крака и тъкмо понечи да я последва, да я извика, когато един облечен в бяло лекар се появи пред него.

— Мистър Мортимър? — попита той.

Фреди усети, че трепери вътрешно.

— Жена ми роди ли вече?

Лекарят кимна, но не се усмихна.

— Съпругата ви е много добре — каза той, като наблегна на думата „добре“. — Преди около един час роди син, но с огромно съжаление трябва да ви съобщя, че бебето почина няколко минути по-късно. Направихме всичко възможно, но се опасявам, че раждането беше преждевременно и той не можа да оцелее. Съжалявам, мистър Мортимър.

Фреди се взираше объркано в него, усещайки как животът му се сгромолясва, разпада се, изчезва. Лекарят го погледна също така съчувствено, както сестрата по-рано.

Фреди кимна втрещено. Какво щеше да каже на Мелиса? Двамата с такова нетърпение бяха очаквали това бебе; бяха му купили дрешки и ваничка, бяха му подредили детска стая.

Усещаше как нещо тежко се надига в гърдите му и го задушжава. Какво щеше да ѝ каже?

Мелиса лежеше, облегла глава на няколко възглавници, тъмната ѝ коса бе разпиляна по раменете. Върху бледото лице очите ѝ приличаха на две катраненочерни петна, устните ѝ бяха измъчено хлътнали и свити.

Фреди се приближи до леглото и погледна надолу към нея.

— Ужасно съжалявам, скъпа — хрипливо изрече той и посегна да хване ръката ѝ. — Добре ли си?

Тя мълчаливо кимна, без дори да го погледне.

Той се наведе да я целуне.

— Ще имаме и други бебета.

— Не и ние — Мелиса извърна лице и горчиво се разплака.

— Но лекарят каза...

— Аз те напуснах. Не разбираш ли? Всичко свърши... — риданията я задавиха и тя притисна с длан устата си.

— Но защо? Сигурно не заради...

— Няма смисъл, Фреди. Между нас всичко свърши.

Ослепен от собствените си сълзи, Фреди излезе от стаята и олюлявайки се, се втурна по коридора като ранено животно, което бяга. Когато зави към стълбището, налетя на майката на Мелиса.

За миг двамата останаха така, вперили погледи един в друг, и после той забеляза стоманената решителност, изписана на лицето ѝ.

— Не се връщай, Фреди — каза тя. — Трябва да проумееш, че Мелиса не иска да те вижда повече.

XIII

— Джанет Гранвил? — повтори Лайза и седна в леглото, заставайки веднага нащрек. — Божичко! Откъде се обаждате?

— От една телефонна кабина — гласът ѝ беше тих и дрезгав. — Съпругът ви е затворен в една изоставена бензиностанция в Корнуол. Близо до Фоуи е, на пътя от Полгарт... Но не казвайте на полицията. Не казвайте на никого.

— Но... — Лайза искаше да я пита за много неща, а се чувстваше объркана, главата ѝ се въртеше. Все едно да получиш съобщение от мъртвец.

Загубила дар слово, тя стискаше изплашено слушалката.

— Трябва да вървя. Нямам повече монети — гласът на Джанет Гранвил звучеше възбудено. След миг се чу поредица от резки сигнали и Лайза разбра, че връзката е прекъсната.

Тя грабна пеньоара си и се втурна по коридора, за да почука на вратата на спалнята, където бяха родителите ѝ.

— Мамо? Татко? Може ли да вляза?

Сър Джордж и Хелън сънливо седнаха в леглото, после впериха разтревожени погледи в Лайза.

— Какво има, скъпа? — изплашено попита Хелън.

— Току-що се обади Джанет Гранвил! — изтърси тя. — Каза ми къде е Тоби.

— Мили Боже! — сър Джордж спусна крака на пода и започна да търка очите си с длан.

— Тоби е в една изоставена бензиностанция близо до Фоуи.

— В Корнуол? — възкликна Хелън.

— Всъщност какво точно каза Джанет Гранвил? — припряно попита сър Джордж. — Къде е тя?

— Не зная, татко. Обаждаше се от някаква телефонна будка. Имахме на разположение само няколко секунди, защото ѝ се свършиха монетите. Това е всичко, което ми каза.

Той потърси халата и чехлите си.

— Смяташ ли, че ще се обади отново?

— Не знам. Като че ли беше изплашена — Лайза млъкна, сякаш изведнъж се сети за нещо. — Чудя се как ли е открила този телефонен номер.

— Включен е в указателя, нали?

— Да, така е.

— Ами да. За тази къща пишеше във всички вестници, когато Тоби изчезна. Много лесно е намерила номера в указателя.

— О, иска ми се да се беше обадила за наша сметка. Тогава щях да мога да ѝ задам няколко въпроса за Тоби — ядосваше се Лайза.

Сър Джордж решително се насочи към вратата на спалнята.

— Къде отиваш, скъпи? — попита съпругата му.

— Ще ми се отново да започна да подслушвам телефона на Макензи. Похитителите на Тоби ще станат много нервни, след като Джанет Гранвил е избягала. Повече от всякога ще се страхуват, че тя може да проговори.

— След като вече знаем къде е Тоби, бихме могли да започнем да действаме — отбеляза Лайза, която вървеше след него по коридора.

— Да се надяваме, че това не е капан — мрачно отвърна той.

Лайза стреснато го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Те може да са я накарали да се обади. Да се обади и да ти каже къде е Тоби.

— Че защо ще го правят?

— Може би искат да ни извадят от играта за известно време. За да имат време да сключат сделка с „Лойд“ без нашата намеса. Хрумвало ли ти е такова нещо?

— И според теб те са разбрали, че ние знаем какво става? — попита Лайза.

— Малкълм Блакуел би трябвало да ти каже, нали? Не мога да си представя, че очакват да не го направи. После посещаваме Джанет Гранвил и ето че и тя изчезва. Струва ми се, че те са много изплашени и работата ще става все по-лоша. Тези хора явно са много упорити.

— Какво ще правиш? — попита Лайза.

Колкото повече размишляваше, толкова по-малка ставаше надеждата да спасят Тоби. В един кратък прекрасен миг тя си бе помислила, че ще е достатъчно само да отидат с колата до Корнуол, да

намерят изоставената бензиностанция и да се заемат с освобождаването на Тоби. Каква наивна, детинска идея!

Сър Джордж отключи вратата на празната стая и тя го последва вътре.

— Преди да се захванем да правим някакви планове, нека да видим дали нямаме новини от Макензи — той седна до масата, върху която бе поставена апаратурата, и си сложи слушалките. — Хващам се на бас, че ако Джанет Гранвил наистина е избягала през нощта, телефонните линии са прегрели.

Докато той включваше подслушвателната уредба и я настройваше, Лайза отиде да вдигне пердетата. Мъгливата розова зора бе изгряла на изток, мракът се бе разпръснал, по моравата с лайкучката се виждаха блестящи капки роса. Започваше нов ден, още един ден без Тоби. Дали и той щеше да види изгряването на слънцето някъде там далеч на запад, в Корнуол? Или може би беше заключен в някое тъмно място, където не влизаха слънчеви лъчи? Изпитваше такъв мъчителен копнеж, че усети физическа болка в гърдите, докато се питаше как ще преживее още един ден без него. А навярно и още една седмица? Или дори няколко месеца? Именно в този миг разбра какво трябва да направи. Нямахше друг начин. Ако Джанет Гранвил насила е била принудена да заложи капан, това беше без значение, Лайза нямаше да му обърне внимание.

— Отивам да се облека — тихо каза тя и излезе от стаята.

Баща ѝ почти не забеляза това, толкова бе погълнат от апаратурата си.

Рано сутринта Фреди отново отиде да види Мелиса и когато излизаше от болницата, със страх забеляза набитата фигура на майка ѝ, която се приближаваше към него, прегърнала голям букет цветя.

— Ходил си при нея, нали? — попита тя с почти агресивен тон.

— Да — колебливо отвърна той, — но тя спеше.

— Ти провали живота ѝ. Ясно ти е, нали?

Той се стъписа.

— Но аз нищо не съм направил!

Мисис Благдън го изгледа свирепо.

— Това може да е най-голямата истина, която някога си произнасял — рязко отвърна тя. — Заради теб Мелиса преживя истински ад. Истински ад. Как ти харесва да ти кажат, че трябва да напуснеш къщата си? Да се справяш без детегледачка, без прислуга? Да нямаш пари за елементарни нужди? Държането ти към моята дъщеря е направо позорно. Заради това бебето се роди преждевременно, да знаеш. Заради шока. Истинско чудо е, че не я уби!

— Наистина, мисис Благдън, струва ми се, че пресилвате нещата. Ние не сме единствените хора, които са загубили пари в „Лойд“. Питайте когото поискате, много хора продават къщите си, спират децата си от училище, продават всичко! Мелиса знае това.

— Твоята сестра и съпругът ѝ сигурно не са загубили всичко!

От устата ѝ пръсна слюнка и една капчица попадна на ревера на самото му. Той се чудеше дали да я избърше или не.

— Трябва само да отвориш вестниците, за да разбереш, че Тоби Хамкрофт е отмъкнал в чужбина милиони лири. Те двамата са добре, нали? За разлика от Мелиса, за която теб въобще не те е грижа.

Тя се обърна рязко и закричи по коридора към стаята на дъщеря си. Фреди съкрушено гледаше след нея. Никой не бе говорил така с него. Той бе сигурен, че именно заради нея Мелиса е толкова нещастна и вбесена след загубата на парите им. Фреди се върна до колата си и поседя вътре няколко минути, потънал в размисъл. Не можеше да повярва, че само за две седмици целият му живот се бе преобърнал. Беше изгубил жена си, бебето си и осигуреното си бъдеще.

Това бе тежка и мъчителна мисъл и за своя изненада той откри, че най-силно го боли за загубата на детето. Не беше осъзнал колко много искаше да има дете. Син. Щяха да го кръстят Робърт. Сега него го нямаше, детето, което щеше да броди с него из шотландските планини, да ходи на лов и риболов, както той бе ходил с баща си. Синът му си бе отишъл, малка искрица живот, угасена набързо. И най-лошото от всичко бе, че Фреди не беше там в онзи момент, за да го посрещне, преди да му каже „сбогом“.

Това бе лудост, истинска лудост, но в момента, когато колата на Лайза излезе от алеята на Чокландс, тя бе обзета от такъв силен

прилив на възторг, че натисна с всички сили газта и потегли през Кингсклийър към магистралата.

Веднага щом тръгна на път, изчезнаха всичките ѝ съмнения, че постъпва неправилно. След две седмици на изчакване, на бездействие, на безсилие и отчаяние беше истинско облекчение да действа на своя глава. Почувства се малко виновна, задето не бе казала на баща си какво смята да прави, но майка ѝ знаеше, макар да бе обещала да пази тайна, докато Лайза се отдалечи достатъчно.

— Тази работа не ми харесва — беше я предупредила Хелън с разтревожен вид. — Ти не знаеш в какво, по дяволите, се замесваш.

— Зная, мамо, но не мога повече да се въртя тук и да чакам да се случи нещо. Това може да трае месеци! Ако от „Лойд“ откажат да платят парите за откупа, Тоби ще остане затворен Бог знае още колко дълго време! Нещо трябва да се направи, и то бързо. Сигурна съм, че Джанет Гранвил постъпва почтено.

— Но ти дори не знаеш къде се намира тази бензиностанция. Сигурно я охраняват добре. Какво ще направиш, като стигнеш там? Тези хора може да са въръжени. О, Лайза, за Бога, помисли пак.

Хелън изглеждаше все по-ужасена.

Лайза вече бе облякла джинси и тъмна риза и сега метна спортната си чанта на рамо. Тя не каза на майка си, че преди няколко минути бе сложила пистолета на Тоби и малко патрони в багажника на колата.

Още през юношеските им години в Шотландия сър Джордж бе научил Фреди и Лайза да стрелят и макар отдавна да не го бе правила, тя знаеше, че ще е в състояние да се справи с пистолета, ако се наложеше.

— Не се притеснявай — каза тя на майка си, а лицето ѝ пламтеше, чувстваше се пълна с енергия. — Много внимателно ще разузная наоколо и ще гледам никой да не ме види. Не съм толкова смахната, че да се смятам за Джеймс Бонд в рокля, но щом веднъж разбере къде се намира той и огледам наоколо, ще мога да се върна, за да се заемем с освобождаването на Тоби с помощта на полицията.

— Защо не вземеш баща си? — умолително попита изплашената до смърт Хелън. — Той ще ме убие, като разбере с какво си се захванала.

— Майче, моля ти се, не му казвай да тръгне след мен. Не мога да ти обясня, но наистина искам да се заема с това сама — Лайза целуна набързо майка си. — Имам мобифон. Ще държа връзка с вас.

— О, Божичко, Лайза!...

Но Лайза вече я нямаше, измъкна се през задната врата и отиде до колите, които бяха паркирани във вътрешния двор до старите конюшни. Единствената ѝ мисъл беше да тръгне колкото може по-бързо, макар да съзнаваше, че действа безразсъдно. Няма да се излагам на опасност, каза си тя, като си спомни за отговорността си пред децата. Но, о, Боже! Толкова много ми се иска да намеря Тоби.

При мисълта, че след няколко часа ще бъде близо до него, дори той да не разбере това, ѝ се зави свят от вълнение.

По това време сутрин пътищата бяха чисти и в десет часа Лайза стигна до Хонитън. Изведнъж усети колко е гладна и спря до една крайпътна закувалня, където си поръча яйца, бекон и кафе. После напълни резервоара на колата в близката бензиностанция, купи си „Дейли Мейл“ и „Глоуб“ и продължи напред. С тази скорост по обед щеше да бъде в Полгарт. С всяка измината миля възторгът ѝ нарастваше и се чувстваше уверена и силна. „Кой знае? — мислеше си. — Може би дори ще успея да спася Тоби, ако е заключен сам в онази бензиностанция, ако похитителите му не го пазят денонощно... ако... ако...“

Докато се носеше напред с колата си, Лайза почти не забелязваше провинциалния пейзаж наоколо, до такава степен бе погълната от фантазиите си за откриването и спасяването на Тоби.

Стресна я звъненето на мобифона и тогава се сети, че го бе включила веднага след като се отдалечи достатъчно от Чокландс.

— Ало? — предпазливо каза тя.

— Лайза! — баща ѝ беше направо вбесен.

Тя се постара гласът ѝ да звучи весело.

— Здравсти, татко! Почти стигнах. Смятах да ти се обадя, щом...

— За Бога, момичето ми, спри! Веднага спри.

Баща ѝ беше много разстроен. Тя бе очаквала това. Трябваше да се опита да го успокои по някакъв начин.

— Татко, не се вълнувай толкова. Само ще проуча местността и ще видя какво представлява тази бензиностанция — отвърна тя. —

Няма да се оставя да ме забележат. Просто искам да знам пред какво сме изправени.

— Нямахте право да тръгваш така, без да ми се обадиш. Аз мислех, че си излязла с децата. Не знам как майка ти те е пуснала...

— Не съм дете — прекъсна го Лайза. — Добре съм, ще ти се обадя.

— Не! — извика сър Джордж. — Лайза, забранявам ти.

— Съжалявам, татко. Това е нещо, което трябва да направя. Ще ти се обадя по-късно. Поздрави мама от мен и не се притеснявай.

Тя предизвикателно изключи мобифона. Беше видяла пътен знак, сочещ надясно, на който пишеше „Полгарт“.

Тръпката на трескавото очакване накара сърцето ѝ да се преобърне, а после да забие още по-учестено. Смяташе да премине през Полгарт и след това да завие към Фоуи. Джанет Гранвил ѝ беше казала, че изоставената бензиностанция е някъде по средата на пътя.

— Къде отиваш? — настоятелно попита Антъни, когато след закуска на алеята пред къщата им в Съри видя Ема да помага на децата да се качат в автомобила.

— Отивам да видя Лайза и да взема интервю от Мартин — хладно отвърна тя, като слагаше в багажника големи кошници, в които имаше бански костюми, хавлии и закуска за из път.

Антъни се намръщи.

— Значи все още не си се отказала от онази статия?

Тя застина на място, вперила поглед в него, лекият ветрец подухваше абаносовите къдрици около лицето ѝ.

— Аз сама решавам какво да правя, Ант — твърдо каза Лайза. — Ще се постарая с нищо да не навредя на твоята кариера, но трябва да напиша истината за „Лойд“. Ти не си единственият депутат, който е *външен вложител*. Не разбирам защо така си се вманиачил на тази тема.

— Като депутат предпочитам да не се замесвам в спорни въпроси. Ти си много твърдоглава, Ема. Няма защо да се бориш с мен за еманципацията на жените.

— Стига с тези надути приказки — отвърна тя рязко. — Реших да отида в Чокландс днес и отивам. Пък и децата горят от нетърпение

да си поиграят с Томас, Тили и Сара.

— Но ти знаеш, че за днес следобед имам уговорени срещи с избиратели и куп книжа за оправяне — по детински се възпротиви той.

— Чудесно! Ти ще свършиш своята работа, а аз — моята. Мисис Хъдзън ще дойде след един час да ти приготви обед, а аз ще се прибера довечера. Тогава къде е проблемът?

— Прекрасно го знаеш! Отивай при семейство Хамкрофт, щом искаш, но те моля да се откажеш от тази статия за „Лойд“.

Ема почти тъжно поклати глава.

— Не, Антъни. Не мога да направя това.

— Искаш да кажеш, че няма да го направиш!

— Не. Не мога. Съгласих се да напиша поредица статии за „Глоуб“, а аз все пак съм професионалистка. Ако поема някаква поръчка, изпълнявам я. Никога повече няма да ми възложат да напиша нещо за тях, ако сега се измъкна, само защото съпругът ми се страхува, че по този начин ще се създаде впечатление, че е замесен в спорен проблем.

— Тогава прави каквото искаш — Антъни се обърна и влезе обратно в къщата, като затръшна входната врата след себе си.

— Какво му е на татко? — попита Робин.

— Просто се държи като голямо бебе! — весело каза Ема, качи се в колата и включи мотора.

Роузи се закиска, размахвайки куклата си за довиждане.

— Татко не е голямо бебе! — задави се тя от смях. — Той е голям татко!

Ема подкара колата по най-краткия път за Кингслиър и пусна аудиокасети на децата, за да се забавляват, докато самата тя обмисляше въпросите, които щеше да зададе на Мартин. Той несъмнено щеше да иска да се разпростре върху доброто старо време, когато едно ръкостискане се е равнявало на джентълменско споразумение, но тя всъщност се интересуваше от това как се е променила компанията „Лойд“ през последните двадесет години.

Когато пристигна в Чокландс, мястото изглеждаше съвсем пусто. След малко видя Хелън Мортимър, която носеше поднос с пластмасови чашки, пълни с портокалов сок. Хелън вдигна изненадан поглед, щом я забеляза.

— Ей, здравейте! — извика тя и Ема си помисли, че изглежда много напрегната и никак не е гостоприемна.

— Здравсти! — извика също в отговор Ема и пусна децата да слязат от колата. Те с възбудени викове се втурнаха по моравата.

След миг от къщата излезе Томас, размахвайки ракета за тенис. След него се появи и Тили.

— Носите ли си банските? — попита той, преди да поздрави.

— Разбира се! — презрително отвърна Робин. — И една нова бухалка за крикет.

— Ихууу! — двете момчета се втурнаха напред, следвани от Тили и Барнаби.

Ема, която ги наблюдаваше, се разсмя.

— Хайде, Роузи, иди да намериш Сара.

Роузи покорно заприпка напред, като влачеше куклата след себе си.

— Искан ми се да имах тяхната енергия — отбеляза Ема.

Хелън се усмихна.

— Лайза очаква ли те?

Ема се стъписа.

— Не ми казвай, че ни е забравила! О, това е ужасно. Ще ви създадем ли големи неудобства?

— Не, съвсем не, но Лайза я няма.

— Имаше измъчен вид.

— Къде е тя? Каза ми, че днес мога да дойда с децата. Бяхме се разбрали да взема интервю от Мартин за „Лойд“.

— Така ли? — Хелън удивено повдигна вежди. — Виж какво, нека да занеса на децата малко плодов сок, а после ще прием кафе и — ще ти разкажа какво става тук. Преживяваме критичен момент и Джордж направо не е на себе си.

По-късно двете седнаха на терасата и Хелън разказа всичко на Ема.

— Къде са Мартин и Нина? — попита Ема, оглеждайки се.

— Все още са горе в стаята си. Вместо обед поискаха само лека закуска. Малко съм притеснена за Мартин. Изведнъж ужасно много се състари — отвърна Хелън.

— Знаят ли, че Лайза се е втурнала към Корнуол?

— Не. Успях да скрия това от тях.

— Иска ми се да знаех какво смята да прави, щях да отида с нея — почти със завист каза Ема. — Направо не мога да повярвам — тя поклати глава. — Никак не е типично за Лайза да изчезне така като жената чудо. За това се изисква голяма смелост. Страхотна статия щеше да се получи, стига да можех да я напиша — добави тя благоразумно.

— Журналистът винаги си е журналист, а, Ема? — с усмивка отбеляза Хелън.

Ема изглеждаше замислена.

— Антъни щеше да се съгласи с теб — после погледна часовника си. — Сигурно вече е стигнала там, нали? По кое време сър Джордж говори с нея по телефона?

— Струва ми се, че беше около дванадесет и половина. После тя го изключи. Да — в очите ѝ имаше тревога. — Сигурно вече е стигнала. О, Божичко, надявам се, че е добре. Ужасно се страхувам за нея.

— Всъщност и аз — глухо рече Ема.

Лайза усещаше гъделичкане по кожата си, като че ли някой галеше с перо голите ѝ ръце. Задъхваше се, сякаш бе тичала, а после изведнъж бе спряла на някакво много студено място.

Бензиностанцията изглеждаше съвсем пуста, виждаше се една счупена и мръсна табела с надпис „Есо“.

Трите стари и изоставени бензинови колонки приличаха на часовои, пазещи напуканата асфалтова площадка, обрасла вече с бурени. В един ъгъл бяха струпани няколко черни пластмасови торбички, пълни със смет, в очакване да бъдат откарани от боклукчийската кола, която никога не идваше. До тях на стената бе подпрян дървен сгъваем параван, на който някога бе имало надпис „Отворено“.

Лайза огледа всичко това, като караше колкото може по-бавно, опасявайки се, че някой може да я наблюдава. Опитваше се да размишлява трезво, но единствената мисъл, която се въртеше в главата ѝ, бе: Тоби е там. На не повече от сто метра. И никой не се виждаше наоколо. Мястото изглеждаше съвсем изоставено. Това би могло да означава... че навярно ще успее да влезе в сградата, без някой да ѝ

попречи. Също така би могло да означава, че Тоби е заключен някъде вътре, вързан, със запушена уста, без храна и вода.

Тя си наложи да продължи надолу по шосето, макар че умираше от желание да спре колата и да слезе. Наоколо не се виждаха къщи или други сгради и вълнението ѝ нарастваше. Ако откриеше някоя малка отбивка от пътя, би могла да паркира колата незабелязано. Би могла да се върне пешком до бензиностанцията.

Шосето се спускаше надолу и гъсто избуялите къпинови храсти от двете му страни за миг скриха гледката от очите ѝ. Следваше завой наляво, високите насипи от двете страни изчезнаха и Лайза видя хоризонта и синята ивица на морето в далечината, Фоуи бе напред. Тук пътят навлизаше в гъсто обрасла с дървета местност, сплетените им клони скриха небето и в този миг тя видя широка пътека вляво. Водеше към гората, лъкатушеше и се губеше сред дърветата. Идеално място за паркиране. Лайза се отклони от шосето и зави по пътеката. Тя ставаше все по-тясна, растителността се сгъстяваше, листа и клони бръскаха прозорците на колата, стържеха боята ѝ, ключваха се около нея, представлявайки идеално прикритие от любопитни погледи. Лайза се притесняваше само за едно: ще може ли някога да се измъкне оттук? Гумите потъваха в меката земя, която бе хлъзгава от нападалите борови иглици. Тя бавно проникваше напред и когато стигна до една широка просека навътре в гората, реши да обърне автомобила, в случай че се наложи бързо да се измъкне оттук. После изключи мотора и за миг остана така, опряла глава на сивата кожена тапицерна на седалката. Гърбът и раменете я боляха от напрежението, дрехите ѝ неприятно лепнеха от пот. Едновременно изтощена и нащрек, Лайза излезе от колата, изпълнена с нетърпение да тръгне. Набързо се огледа и се увери, че няма никой наоколо. Извади голямата черна кожена чанта от багажника и я метна на рамото си; тази вечна нейна спътница, когато пазаруваше и ходеше на пикник, сега съдържаше необходимите ѝ инструменти: ножица за рязане на жица, остър нож, чук, както и комплекта за първа помощ, взет от кухнята в Чокландс, и, разбира се, пистолета на Тоби и амунициите, увити в стелка от колата. После Лайза заключи колата и отново се огледа, за да се увери, че няма никой наоколо. Всичко бе наред. В гората беше спокойно и тихо. Трябваше да тръгва.

Децата играеха, плискаха се в басейна под наблюдението на неуморната Ингрид, която до известна степен се наслаждаваше на това, че около нея се разиграва такава драма, макар да не знаеше цялата истина; за нея Тоби просто бе изчезнал безследно. Ема седеше под сливата и разговаряше с Мартин.

— Това може би бяха най-хубавите години — призна той. — През 50-те, 60-те и 70-те „Лойд“ беше прекрасно работно място. Човек имаше толкова много приятели и атмосферата беше задушевна. Работехме много, разбира се — добави с усмивка.

— Всички ли работеха много или само ти? — попита Ема.

— Аз работех много, защото исках да създам свой синдикат и да придобия власт. Но то се знае, имаше други, които не се стараеха толкова. Познавах един брокер, който между другото успяваше да изиграе шест партии шах на ден.

Ема го погледна удивено.

— Не го ли уволниха?

Мартин поклати отрицателно глава. През цялото време разтриваше дланите на ръцете си, като че ли искаше да раздвижи кръвообращението си.

— Трябва да знаеш, че брокерът се реди на опашка пред всеки застраховател, за да му възложи част от някоя полица. Проява на лошо възпитание е да се включиш в повече от една опашка.

— Значи трябва да стои на мястото си на опашката и не може да отиде при друг застраховател, докато не приключи работата си с първия?

— Точно така.

— Някой правил ли е проучвания по този повод? Брокерите сигурно губят часове, мотаейки се наоколо! — възкликна Ема.

— Но човек през цялото време води разговори, днес го наричат „създаване на връзки“. Обедът може да се проточи. По време на един хубав обед човек съумяваше да свърши много работа.

Нина се присъедини към тях с бялата си плажна рокля, кожата ѝ приличаше на смачкан плат в шоколадов цвят. „Това ми напомня, че не бива да се пека много на слънцето“, каза си Ема.

— Как върви работата? — с усмивка попита Нина.

— Почти свършваме — отговори Ема. — Разговаряме от близо два часа — тя се обърна към Мартин. — Надявам се, че не те изморих много.

— Беше ми приятно — любезно отвърна той. — Има ли някакви новини от Лайза? — попита жена си. Хелън им беше казала къде е отишла Лайза.

— Не, няма нищо.

Тя погледна часовника си. Същото направиха Мартин и Ема.

— Искате ли да позвъни — притеснено изрече Ема. — Страхувам се за нея.

— Това, което смята да направи, е налудничаво, но прекрасно — отбеляза Нина, — макар да ми се иска да не беше тръгнала сама. Хелън и Джордж са изпаднали в паника, а отгоре на всичко и жената на Фреди рано сутринта е родила преждевременно и бебето не е оцеляло.

— Боже мой, нямах никаква представа за това! — Ема изглеждаше ужасена. — Хелън ми се видя изтощена, когато пристигнах, но си помислих, че се притеснява само за Лайза. Бедничките Фреди и Мелиса! Сигурно са ужасно разстроени! Джордж успя ли да подслуша някакъв разговор?

— Доколкото зная, не. Горкичкият, той е много отчаян в момента. Ужасни времена, нали? — замислено каза Нина. — Имам чувството, че остарях с десет години за последните десет дни. Ако можехме да си върнем Тоби...

Гласът ѝ секна и тя бързо-бързо замига. В очите ѝ блеснаха сълзи и се смесиха със сините ѝ перлени сенки. Ема се пресегна и хвана ръката ѝ.

— Тоби е много издръжлив, а също и Лайза. Сигурна съм, че и двамата ще оцелеят — каза тя прекалено уверено.

— Ами ако похитителите на Тоби забележат Лайза? — попита Мартин. — Щом са били способни да отвлекат мисис Гранвил, какво смятате, че ще направят с Лайза?

XIV

Желязната врата бе заключена с катинар. Лайза прехвърли първо чантата си от другата страна, а после се покатери. Отзад имаше обширна нива с неузряла пшеница, чиито крехки сребристи стебла се полюшваха от вятъра. Засега тя не бе видяла никой да излиза от гората, но за по-сигурно вървеше покрай живия плет, разделящ нивите. Надявайки се, че се движи успоредно на шосето, по което току-що бе минала с колата, тя се питаше след колко време ще стигне до бензиностанцията. Бе възможно погрешно да е преценила разстоянието, колата бързо гълташе милите, които биха изморили всеки пешеходец. Пък и нямаше начин да разбере дали върви в правилната посока; наблизко не се виждаха нито телеграфни стълбове, нито никакви други знаци за ориентиране. Не се чуваше и никакъв звук от минаващи коли.

В тихия горещ следобед тя бързаше напред, каишките на тежката чанта болезнено се забиваха в рамото ѝ, а почвата бе мека и това затрудняваше придвижването. И все пак тръпките на възбудата я тласкаха непрестанно напред: Тоби беше в края на пътя, независимо дали щеше да го види или не. Поне щеше да бъде близо до него. Само заради това тя беше готова на всичко. Когато стигна другия край на нивата, наложи се да прескочи една канавка, а след това да се прехвърли през телена ограда, за да премине в съседната нива. Една глогинова клонка се закачи отзад за трикотажната ѝ фланелка и болезнено издраска гърба ѝ. Лайза изруга и седна да си почине за малко. Краката я боляха, потта се стичаше на вадички между гърдите ѝ. Облак мушици с подлудяващо упорство танцуваше около нея; ставаха още по-досадни, щом се опиташе да ги прогони с ръка.

Тази нива не беше засята, навярно бе предназначена за пасбище. След като отново се огледа, за да се убеди, че няма никой наоколо, Лайза се изправи на крака. Отново тръгна по края на нивата, под прикритието на дъбове и буки, диви кестени и шипкови храсти. В този момент Лайза усети, че слънцето грее право в лицето ѝ, изгаряше

светлата ѝ кожа, заслепяваше я, макар че носеше тъмни очила. А трябваше да бъде отдясно. Беше се отклонила на юг. Така щеше да мине зад бензиностанцията и можеше дори да не я забележи.

Пред нея се откриваше гориста местност. Между дърветата проблясваше светлина, значи местността не бе много голяма. Веднъж щом напуснеште убежището на живия плет и навлезеше в гората, можеше да върви, в която си иска посока. Трябваше да се насочи на изток, за да бъде по-близо до главното шосе.

Гората приличаше на онази, в която бе паркирала автомобила си. Прохладната сянка ѝ подежда освежително след безмилостния слънчев пек. Сега вървеше доста бързо, чувствайки се сигурна под прикритието на дърветата. Тогава го чу. Звук от мотора на приближаваща се кола, която смени скоростта и с рев се отдалечи. Стомахът ѝ се сви. Шосето сигурно беше само на тридесет-четиридесет ярда, и то в ниското. Тя си спомни за високите, обрасли с храсти крайпътни насипи, които бяха скрили полето от погледа ѝ. Бензиностанцията навярно се намираше някъде наблизко. Кой ли бе минал по шосето? Някой от похитителите на Тоби? Дали бяха забелязали, че Лайза е наблизко?

Реши да продължи напред, дори да я бяха видели. Вече нямаше връщане назад. Не и когато беше толкова близо до Тоби. Не и когато имаше шанс да го спаси. За миг се запита дали не бе по-добре да беше отишла в местния полицейски участък и да бе поискала да се започне операция за спасяването на Тоби. Ами ако похитителите на Тоби подушеха нещо? Щяха да заплашват, че ще го убият, ако се намеси полицията, това бе риск, който тя знаеше, че не може да поеме. Както вървеше тихо и упорито напред, старайки се да не се вижда откъм шосето вляво, изведнъж чу шумолене, като че ли някой я следваше и краката му стъпваха върху сухите листа. После се чу тътрене и настъпи тишина. Лайза инстинктивно замръзна на място, затаи дъх, а кръвта оглушително пулсираше в ушите ѝ. Зърна някакво движение с ъгълчето на околото си и рязко се обърна. Нещо отново изшумоля и тя видя, че това е заек, който се стрелна между дърветата. Лайза се облегна за миг на най-близкото дърво, премаляла от изпитваното облекчение. Ами ако след нея бе тръгнал един от похитителите на Тоби?

Продължи да върви по-бавно надолу по пътеката и разбра, че трябва да е стигнала почти до бензиностанцията. Все още нямаше готов план за действие. Не знаеше дали входът на сградата е откъм шосето или отзад. Когато бе минала наблизко с колата, мястото изглеждаше съвсем изоставено, но дали вътре нямаше пазачи? Пазеха Тоби и сигурно бяха въоръжени. В миг проумя колко безразсъдна е постъпката ѝ. Баща ѝ беше прав. Бе налудничаво да се опита да се приближи достатъчно, за да разбере какво става. И все пак... Мисълта, че би могла да помогне на Тоби, я накара да продължи напред. Вече не можеше да има връщане назад. Ако той бе сам, все някак щеше да успее да се вмъкне в бензиностанцията и да го освободи, каквото и да ставаше. Ако нямаше пазачи, нищо не би могло да я спре. Но трябваше да бъде готова и за най-лошото. Бе малко вероятно да са го оставили сам.

С треперещи и влажни от пот ръце тя отново провери съдържанието на чантата си, после клекна, извади пистолета и го зареди. Като се увери, че предпазителят е спуснат, тръгна напред, ръката с пистолета плътно прилепена до тялото ѝ. Баща ѝ щеше да умре на място, ако я видеше да върви така с пистолет в ръката, но всеки момент можеше да изникне някой и тя трябваше да е готова.

Като заобикаляше внимателно последните дървета, Лайза измина още триста ярда, излезе в другия край на гората и се озова до една нива с рапица. Яркожълтите цветове стигаха до кръста ѝ. Това бе идеално прикритие и тя продължи напред, приведена на две.

Тогава я видя. Вляво в ниското, до горния край на дървена ограда, се виждаше ъгълът на някаква сграда. Лайза коленичи с пистолета в дясната ръка и бавно запълзя напред.

Сега оставаха само двадесет метра до бензиностанцията, която бе построена в малка падина край шосето, пет-шест метра по-надолу от тревистия насип, върху който бе легнала.

Лайза се примъкна по-напред и надникна през оградата. От високата редица от стари бензинови колонки, скърцащата табела и купчината найлонови торбички изглеждаха по-малко зловеци. Мястото като че ли беше съвсем изоставено и тя за миг бе обзета от паника, питайки се дали това наистина е бензиностанцията, за която бе споменала Джанет Гранвил. Но разбира се, че беше тя. На дългото пет

мили шосе между Полгарт и Фоуи едва ли имаше друга изоставена бензиностанция.

Самата сграда имаше овална форма, евтина бетонна постройка с плосък покрив и без прозорци. И не беше възможно да се разбере има ли някой вътре или не.

Тя лежа така няколко минути, заслушвайки се. Не се чуваше никакъв звук. Тишината изглеждаше злокобна, сякаш имаше очи и уши. От своята стратегическа позиция Лайза разбра две неща. Входът на сградата сигурно беше от другата страна и нямаше пътека надолу към шосето. Налагаше се да скочи.

След като поразмисли, тя реши, че е най-добре да скочи откъм едната страна на сградата, а не откъм гърба ѝ. Ако паднеше лошо, долу имаше свободно място около два и половина — три метра. Отзад имаше само един метър между задната бетонна стена и насипа.

Още веднъж се огледа, за да се увери, че никой не я наблюдава, послуша се за приближаващи коли; пътят бе свободен. Лайза изду бузи, поемайки си дълбоко дъх. Набързо уви пистолета отново, пъкна го в чантата и като прескочи оградата, изпълзя напред. Наведе се и пусна чантата долу зад сградата. Чу се тупване. Лайза се дръпна назад, в случай че пазачите на Тоби бяха чули шума. Няколко минути лежа така, заслушвайки се напрегнато, притиснала глава към тревата. Детелината, седефчето и девесилът я скриваха от пътя. Сега, когато бе толкова близо до Тоби, когато всъщност ги разделяше само един миг, тя изпита мъчително желание да го види отново. Това я накара да забрави всякаква предпазливост. Трябваше да отиде при него сега, в тази минута.

Лайза изпълзя напред на ръце и колене; беше прекалено изпълнена с нетърпение да доведе докрай своята мисия, тъй че не можеше повече да чака, да наблюдава и да се заслушва. Седна на ръба, спушна крака надолу и скочи.

Земята бе твърда, колената ѝ се подгънаха и тя се търкулна на една страна. Лакътят я заболя, но това нямаше значение. Набързо огледа предната част на сградата, преди да стане и да хукне към задната част, за да вземе чантата си. Имаше двойна дървена порта, през която можеше да мине кола. Изглеждаше неприветлива и заключена.

Лайза беше зад бензиностанцията и тъкмо развиваше пистолета, когато чу, че се приближава кола. Макар да бе скрита от пътя, тя все пак клекна и се сви, напрегвайки се да чуе по-ясно звука на мотора. Ами ако това бяха похитителите на Тоби и водеха нови подкрепления, за да го пазят по-добре? И колко ли бяха на брой? След като Джанет Гранвил беше избягала, те сигурно още повече се стараеха да попречат на Тоби да направи същото. Ами ако?... При мисълта, че ако бе дошла само няколко минути по-рано, щеше да може да го спаси, направо ѝ премаля от мъка.

Тя затаи дъх. Колата премина наблизко, устремена към Полгарт. Треперейки цяла от страх и възбуда, тя реши: или сега, или никога. Пусна чантата на земята, стисна пистолета в ръка и като се придържаше плътно към мръсната бетонна стена, тръгна към входа на сградата.

Сър Джордж вдървено седеше до масата със слушалки на главата и слушаше разговора, който бе чакал цели двадесет и четири часа. Преди няколко минути Брайън Тод се бе обадил на полковник Макензи и сър Джордж записваше разговора им, надявайки се, че ще се издадат по някакъв начин. Подсмихна се, защото Брайън Тод бе казал, че никога не е чувал за Малоус Хол, където живееше Макензи.

— Тогава значи няма отговор? — попита Тод.

— Не — Макензи беше потаен.

— Някакви новини от Д. У.?

Сър Джордж набързо си записа инициалите. Това трябва да бяха инициалите или кодовото име на някой друг от похитителите.

— Разбрахме се да се свържем в седем часа вечерта. Притеснявам се за него. Струва ми се, че е направил решителната стъпка.

Сър Джордж погледна часовника си. Беше четири часът; оставаха три часа до разговора на Макензи.

— Какво ще правим с М. Б.? Имам чувството, че няма да помръдне.

— Ще го направи. Когато му дойде времето.

— Така ли мислиш?

— Да.

— Не очаквах да стане точно така.

Говореше Брайън Тод. Сър Джордж заключи, че М. Б. означава Малкълм Блакуел.

— Точно това имам предвид — отвърна Макензи. — Струва ми се, че му хлопа дъската.

— Струва ми се, че не бих се съгласил с вашия план, ако знаех, че сме в ръцете на един смахнат — каза Тод.

— Вече не можем да се върнем назад.

— Ами Джанет?

— Той пак ще я сложи в клетката ѝ, не ще и съмнение. Струва ми се, че дните ѝ са преброени.

Сър Джордж си помисли, че Макензи сякаш говореше за някое канарче. Бездушието, с което говореха за вдовицата на един човек от тяхната група, го накара да потрепери и още повече се ужаси при мисълта, че Лайза може да е попаднала в ръцете на тези безмилостни хора. А кой бе смахнатият, за когото говореха?

Макензи и Тод продължаваха да разговарят много внимателно, като споменаваха само инициалите на своите хора. Сър Джордж си ги записа, ставаше въпрос всичко за шест души. Щом този разговор приключеше, щеше да прегледа списъка с имената на външните вложители, изпратен от Деклан, за да види дали няма да открие кои са.

Макензи заговори отново. Сър Джордж се напрегна, за да чува по-добре. След миг размаха ръце и отчаяно извика:

— Хелън! Хелън, за Бога, ела веднага!

Като притискаше пистолета към гърдите си с лявата ръка, Лайза натисна с дясната двукрилата входна врата. Беше заключена. Това никак не я изненада. Едва ли биха я оставили отворена. Като се заслушваше през цялото време за минаващи коли, тя притисна ухо към вратата и си помисли, че Тоби трябва да е оставен сам вътре. Ако лежеше вътре, вързан и със запушена уста, мястото бе толкова изолирано, че едва ли някой би го намерил. Разбира се, освен ако?... О, мили Боже, те навярно вече го бяха убили?...

Внезапно обзета от паника, тя започна да ритя ръждясалата желязна врата. Нищо не се случи. Ритна я отново, този път още по-

яростно, и ужасът от онова, което би могло да се крие зад нея, я накара да извика диво:

— Тоби! Тоби, вътре ли си?

В мъртвешката тишина, която настъпи след този вик, вратата ненадейно поддаде, Лайза политна напред и едва не падна в мрака на изоставеното помещение.

Стиснала пистолета, тя се огледа. Наоколо цареше пълен безпорядък, виждаха се бидони за бензин, омазнени парцали, износени гуми, шасито на стара кола, ръждясали инструменти. Като отвори и двете крила на вратата, за да влезе повече светлина, Лайза разбра, че вътре няма никой. Сградата бе пуста, също както дворът навън.

— Тоби... — изплака тя и се свлече на колене, а сълзите се застинаха по бузите ѝ.

Бе толкова уверена в себе си, толкова сигурна; Джанет Гранвил ѝ беше казала, че той е тук. Дали това не бе направено нарочно, както се бе страхувал баща ѝ? Не изглеждаше много вероятно. Ако я бяха измамили, за да я хванат, досега някой вече щеше да се е нахвърлил върху нея. При даденото положение Лайза бе сигурна, че това е едно изолирано място, покрай което почти не минават коли и наоколо няма жива душа — нито похитители, нито някакви други хора. След като бе хранила такива големи надежди, тя бе дълбоко разочарована. Трябваше пак да започне от нулата и нямаше никаква представа къде са завели Тоби и почти никаква надежда да го открие.

Вече заслепена от сълзите, тя се изправи и бавно и тъжно се огледа наоколо. Разходи се из помещението, като подритваше лениво стари кутийки от бонбони и цигари. Изглеждаха така, като че ли бяха престояли тук с години. После изведнъж сърцето ѝ се преобърна в гърдите и замря. Зад останките от кола на пода бяха струпани някакви постелки. Бяха мръсни и скъсани, но ѝ се стори, че върху тях все още си личи отпечатък от нечие тяло. Дали това не е било леглото на Тоби, докато е бил заключен тук? Тя се приближи и се наведе. Подхлъзна се на бетонния под и като си помисли, че това е автомобилно масло, погледна обувката си.

Сякаш ледени пръсти стиснаха тила ѝ и бавно пролазиха надолу по гръбнака ѝ. Това не беше автомобилно масло. Това бе кръв, наскоро пролята, защото бялата гумена подметка на спортната ѝ обувка бе

обагрена в тъмночервено и остави отпечатък на пода, когато тя ужасено отстъпи назад. Кървавочервен отпечатък.

— Мили Боже...

Така ѝ се догади, че цялата се изпоти и ѝ премалая, та едва стоеше на краката си. Трябваше да се махне отгук. Това място миришеше на автомобилно масло, на гума и бензин, а сега вече ѝ се струваше, че мирише също така на пот и кръв. За Бога, какво бяха направили с Тоби? Притиснала устата си с длан, за да не повърне, тя тъкмо се канеше да си тръгне, когато забеляза, че нещо се подава изпод постелките. Видя ѝ се познато. Вдигна го и разбра, че е пакетче рекламен кибрит. Но това не беше какъв да е кибрит; лъскавото и сгънато на две картонче бе мръсно и смачкано, но надписът отпред ясно си личеше: „Le Carrice“. А на обратната страна пишеше: „Арингтън Стрийт, SW“. Там се намираще любимият ѝ ресторант. Тогава тя си спомни, че Тоби я беше водил там два дни преди да замине за Щатите. Дори си спомни как той бе прибрал в джоба си рекламния кибрит, докато тя през смях го питаше защо му е, след като и двамата не пушат. Тоби се бе усмихнал и бе казал, че един кибрит винаги може да влезе в работа.

— О, Тоби! — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Какво са направили?

— За Бога, какво има, Джордж? — задъхано попита Хелън.

Тя изтича при него веднага щом чу, че я вика.

Сър Джордж седеше отпуснато, все още със слушалките на ушите.

— Струва ми се, че са преместили Тоби — измъчено каза той. — Опасявах се, че това е капан и ето че Лайза влезе право в него.

— О, Боже мой! — отчаяно извика Хелън. — Какво си чул?

— Макензи разговаряше по телефона с Брайън Тод. Разбира се, и двамата се изразяваха със загадки. Все пак някой се обади на Тод по мобифона и после той каза на Макензи, че „пешката“ е преместена.

— И „пешката“ е Тоби?

— Така ми се струва. Думите на Тод всъщност бяха: „Водачът току-що каза, че е преместил пешката с два хода напред. При следващия ход ще е в замъка.“

— Като при игра на шах?

Сър Джордж кимна утвърдително, като същевременно чертаеше черните и белите квадратчета на шахматна дъска. Нарисува една малка пешка и през две квадратчета от нея — боен топ. Сбърчил вежди, изучаваше рисунката си, сякаш бе географска карта. После захвърли молива.

— Господи, това никак не ми харесва!

— Какво бихме могли да направим?

— Нищо, докато не ни се обади Лайза. Ако ни се обади — мрачно отвърна той. — Господи, въобще не биваше да тръгва. Това беше налудничаво и съвсем безотговорно постъпка!

Хелън едва-едва се усмихна накриво.

— Метнала се е на баща си, и още как.

— Аз съм бил в армията. Бях обучен за тази работа. А Лайза ще е като агне на заколение. По дяволите, тя няма никакъв шанс!

Хелън мълчеше. Знаеше, че под очарователната женствена външност на дъщеря ѝ се крие силен и смел дух, че е способна да се погрижи за себе си, ако се налага. И винаги бе съзнавала, че Фреди е по-слабият от двамата. Винаги е било така, дори когато бяха деца. Никога не бе говорила на тази тема с Джордж, но знаеше, че той много добре съзнава колко мекушав е Фреди, Катастрофата с „Лойд“ щеше да превърне сина ѝ в изнервена отрепка, докато Лайза все някак щеше да успее да се справи.

— Смяташ ли, че те ще чакат Лайза в изоставената бензиностанция? — тихо попита Хелън.

— Само Бог знае. Изобщо не биваше да тръгва — повтори той. Отново се обърна към апаратурата. — Трябва да продължа да подслушвам. Макензи може да говори и с други хора. Дори може да споменат Лайза.

Хелън знаеше, че той ѝ е сърдит, задето бе позволила на Лайза да хукне към Корнуол, макар че не го казваше. „Като че ли можех да я спра — помисли си тя. — Та Лайза би дала живота си за Тоби.“

Тогава ѝ хрумна ужасяващата мисъл, че на дъщеря ѝ навярно щеше да се наложи да направи точно това.

Лайза изгуби представа за времето, седеше на земята, въртеше между пръстите си празното пакетче от рекламния кибрит, както навярно бе правил Тоби. Спомни си, че когато бяха вечеряли в „Le Caprice“, той беше облечен със същия костюм, с който после замина за Америка. Това поне доказваше, че е бил тук, както си помисли тя, докато се оглеждаше наоколо, опитвайки се да си представи какво е преживял. Сигурно ръцете и краката му са били вързани, а устата му е била запушена, иначе щеше да избяга. Тук нямаше прозорци, но вратата изглеждаше съвсем паянтова. И дете би могло да избяга оттук, ако не беше вързано. Или охранявано денонощно. Но какво бе ял и пил Тоби? Наоколо нямаше нито трохи, нито изхвърлени опаковки от храна, никакви празни консервени кутии или бутилки. А чия кръв бе пролята на пода?

Обзе я чувство на безутешна мъка и тя бавно се надигна. В този миг една кола профуча наблизо и Лайза за миг я зърна, лъскава и черна, през отворената врата, но ѝ беше все едно. Мъката ѝ бе толкова голяма, че сякаш нямаше значение какво ще се случи. Все пак инстинктивно усещаше, че похитителите няма да се върнат тук. Защо биха го направили?

Като взе пистолета си, тя излезе в предния двор и затвори двойната врата след себе си. После заобиколи бензиностанцията, взе чантата си и пое по шосето към колата си.

— Връщам се, мамо — съобщи тя на майка си, докато пътуваше по шосе А 326 към Лостуитиъл. Беше четири и половина. Когато се прибереше у дома, децата вече щяха да са заспали. Накратко ѝ обясни какво се е случило.

— Съжалявам — веднага каза Хелън. — Сигурно си разочарована. Баща ти подслушваше телефона на полковник Макензи и както изглежда, те са преместили Тоби в някакъв замък.

— Замък ли? — макар да се чувстваше съвсем паднала духом, Лайза усети радостните тръпки на надеждата. Това поне означаваше, че Тоби все още е жив. — Чудя се в кой ли замък е? — каза тя.

— Татко ти все още подслушва телефона на Макензи, може да успее да открие още нещо, докато се върнеш. Слава Богу, че си добре. Изплашихме се, когато чухме, че Тоби е бил преместен. Смятахме, че си влязла в капан. Ема е тук с децата, нали знаеш? Взех интервю от Мартин.

Лайза тихо ахна.

— О, Боже мой! Съвсем бях забравила. Предай ѝ моите поздрави, мамо, и ѝ кажи, че наистина съжалявам. Дали няма да иска да остане да преспи у нас? Бихме могли да настаним децата в стаята на Томас и Тили. Много ми се иска да я видя.

— Добре, скъпа. Ще я попитам. След два часа ще си у дома, нали?

Лайза погледна часовника си и изведнъж изпита задоволство, че къщата ще бъде пълна с хора в края на седмицата. Сега, след като знаеше, че няма никакъв шанс Тоби да си бъде у дома тази вечер, повече от всякога имаше нужда от присъствието на приятелите и на семейството си.

— Да. Ще кажеш ли на Маргарет да приготви огромна вечеря за всички?

Лайза се облегна удобно на седалката и съсредоточи вниманието си върху пътя напред. После включи радиото. Така времето щеше да мине по-бързо. Докато го настройваше, хвана част от новините.

— ... И министър-председателят изрази задоволството си, че Англия е спечелила битката с Европа за намалено работно време за непълнолетните.

Тъкмо се канеше да смени станцията, когато следващите думи я накараха да застине на място.

— ... В понеделник ще бъдат съобщени резултатите от финансовата проверка в застрахователната компания „Мартин Хамкрофт“. Смята се, че стотици вложители, повечето от които външни, са изгубили огромни суми, което доведе до настоящото разследване. Преди две седмици синът на основателя на компанията, Тоби Хамкрофт, изчезна, докато се предполагаше, че е заминал за Америка по делова работа...

Лайза не искаше да слуша повече. Изключи радиото и вбесена от това, че медиите продължаваха да свързват загубите на „Лойд“ с изчезването на Тоби, силно натисна педала за газта. Мерцедесът изръмжа и полетя напред. Дори това да бе последното нещо, което щеше да направи, тя бе решена да се погрижи името на Тоби да остане неопетнено, независимо дали той бе жив или мъртъв.

XV

— Разбра ли за Извънредната комисия, която са учредили в „Лойд“? — попита Фреди баща си.

Беше на следващия ден и той бе пристигнал с колата си в Чокландс, за да го прекара с останалата част от семейството си. Тъй като нямаше сили да мисли за смъртта на бебето, той се хващаше за всичко, което би могло да отвлече вниманието му. Мелиса все така отказваше да говори с него, бе казала на сестрите в болницата, че не желае никакви посетители, освен майка си.

Сър Джордж, който се беше полуизлегнал на един градински стол и четеше „Сънди Таймс“, вдигна поглед към Фреди.

— Мислиш ли, че ще могат да ти помогнат?

— Доколкото разбрах — отвърна Фреди, — тази организация по-скоро има за цел да даде едно рамо на „Лойд“ в трудния момент! А не да помогне на хора като мен. Миналата седмица говорих с човек, на когото са изпратили някакъв формуляр, за да го попълни. Направо е невероятно! Цели страници с въпроси. Повярвай ми, компанията „Лойд“ съвсем не се е втурнала да спасява хора като мен, които са на ръба на банкрута.

Сър Джордж повдигна гъстите си рунтави вежди.

— Не знаех. Сигурен ли си в това?

— Четох за една вдовица, която изгубила последните спестявания, които ѝ оставил съпругът ѝ. Живеела в малка къща с три стаи. За Бога, това е бил нейният дом от четиридесет години! Когато се обърнала към Извънредната комисия, отговорили ѝ, че нямала нужда от три стаи, можела да живее и в една. Тя трябвало да продаде къщата, да си купи друго, по-малко жилище и да им изпрати разликата от продажбата. Съобщили ѝ любезно, че останалото щели да очакват след смъртта ѝ — гласът на Фреди бе прегракнал от ожесточение.

— Надявам се, че тя е отказала да има нещо общо с тези хора — възмутено изрече сър Джордж.

— Това е невъзможно, татко. Там е работата. Щом веднъж се обърнеш към Извънредната комисия, вече не можеш да се измъкнеш. Няма да ти го позволят! Всъщност тя е създадена, за да помогне на „Лойд“ да измъкне от хората каквото имат. Само че бавно, а не изведнъж.

— Ама че работа!

— О, направо не е за вярване, татко — Фреди все повече се разпалваше, доволен, че може да изплаче тревогите си пред някого, че може да мисли за нещо друго, освен за Мелиса и за бебето. — Чух за един човек, който загубил всичко. Имам предвид абсолютно всичко, до последното копче. Съдебният изпълнител трябвало да дойде в къщата му, да опише всичките му вещи, които щели да бъдат продадени, за да плати на „Лойд“ дължимото. Е, той казал, че няма да пусне никого в избата при виното си, можели да минат само през трупа му. От двадесет години сам правел великолепни вина и някои от бутилките стрували по няколкостотин лири.

— Боже мой!

— Тогава той се споразумял със съседа си за известно време да премести виното си в неговата изба. И други съседни му помогнали, посред нощ пренесли стотици бутилки, тъй че когато оценителите дошли на другия ден, в неговата изба имало само няколко празни кашона.

— Фантастично! — сър Джордж сияеше от задоволство. — И не са ги хванали?

— Не съвсем, но през следващата нощ валяло. Имало истинска буря и била толкова силна, че избата на съседа се наводнила — обясни Фреди.

— И?...

— Когато отишли да погледнат на следващия ден, етикетите на бутилките се били разлепили и плували наоколо. Сега имат стотици бутилки, но не знаят какво съдържат.

— Не може да бъде!

— Тази история поне е по-скоро комична, отколкото трагична, за разлика от останалите — Фреди погледна часовника си. — Трябва да отида да сменя Лайза. Тя подслушва телефона на Макензи от един час.

— Благодаря ти. После аз ще сменя теб. С майка ти ще останем тук за няколко дни. Имам нужда от малко повече чист въздух, а може и

да чуя нещо, което ще ни е от полза...

— Прав си, татко. Довечера ние двамата с Лайза се връщаме в Лондон. Струва ми се, че тя не бива да остава сама, но е решила да остави децата тук, на Ингрид и Маргарет.

— Мартин и Нина се връщат в Лондон, нали?

Фреди направи гримаса и заговори по-тихо:

— Струва ми се, че с нищо не са помогнали на Лайза. Мартин е много капризен и двамата са доста старички за толкова притеснения и напрежение.

Сър Джордж беше изненадан.

— Те са само с две-три години по-стари от майка ти и мен.

— Знам. Просто изглеждат много стари в сравнение с вас — Фреди се усмихна. — Слава Богу, че ви има вас с мама. Не зная какво щяхме да правим ние с Лайза без вас.

В стаята на горния етаж Лайза седеше, приведена над радиоприемника. Когато Фреди влезе, тя обърна глава и вяло му се усмихна.

— Струва ми се, че Макензи е излязъл да обядва навън — каза тя, като свали слушалките от главата си и стана.

Лайза се протегна, чувстваше се толкова изморена, че копнееше да се върне в леглото. Преживяното през вчерашния следобед ѝ се отразяваше сега и тя се питаше колко ли още би могла да издържи.

— Добре ли си, сестричке? — разтревожено попита Фреди, когато тя се подпря на облегалката на стола, за да не падне.

— Изглеждаш ужасно.

— Просто съм изморена и се притеснявам — очите ѝ бяха празни, безизразни и под тях имаше тъмни кръгове. — Всъщност с удоволствие ще се върна в града. Въпреки че имаме радио, тук се чувствам толкова изолирана.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Ще се обадиш ли на Малкълм Блакуел, когато се върнеш?

— Ще почакам, докато съобщят резултатите от проверката. Каквото и да открият, името на Тоби трябва да е неопетнено, а после ще ми е необходимо официално изявление за това, за да го освободя. Както изглежда, Малкълм Блакуел е заел изчаквателна позиция, а това не е достатъчно. О, ако Тоби вчера беше в изоставената

бензиностанция! Не мога да повярвам, че съм закъсняла само с няколко часа.

— Сигурно това е било ужасно за теб — съчувствено каза Фреди.

— Най-лошото. Беше отвратително. Чувствам се толкова измамена и се притеснявам, че може да е тежко ранен.

— И си сигурна, че е бил там? Искам да кажа, това, че си намерила онзи рекламен кибрит, може да е съвпадение. „Le Cargise“ е прочут ресторант. Пък и кибритът може да не е бил непременно негов.

Лайза се замисли.

— Ние с Тоби сме толкова близки, Фреди. Аз просто някак си усетих присъствието му. Освен това ми се струва, че след бягството на Джанет Гранвил те са се изплашили, че тя ще ни каже къде е Тоби и затова са го преместили някъде другаде. Чудя се къде ли е тя сега! Надявам се, че е добре и че не са я пипнали отново. Като се замисли човек, беше направо чудесно от нейна страна, че ни се обади по този начин.

— И много смело. Божичко, Лайза, каква бъркотия! Как ли ще свърши всичко това! — каза той с плачлив глас. Тръшна се на стола и посегна към слушалките. — Надявам се, че днес следобед ще чуем и нещо повече, освен дето Макензи ходи да пикае и котката му мяука през цялото време.

— Ще се видим по-късно.

Лайза се измъкна от стаята и отиде да потърси Маргарет. Въпреки всичко тя все още трябваше да се грижи за тази голяма къща в провинцията, както и за къщата в Лондон. Налагаше се да даде нареждания на прислугата, да поръча хранителни продукти, да подготви плановете си за следващата седмица, да се погрижи за децата. Беше доволна, че те ще останат в Чокландс още няколко дни, но все още имаше да урежда доста неща, за да е сигурна, че всичко в двете къщи ще върви гладко. Понякога се питаше дали двамата с Тоби излишно не си усложняваха живота, като поддържаха две къщи. Едва напоследък, когато всички заговориха за загубите си, бе забелязала колко големи са разходите около тях. Преди седмица дори не би се замислила, ако трябваше да похарчи сто лири за цветя само за къщата на Холанд Парк Уок.

В такива моменти се питаше как ли щяха да се чувстват двамата с Тоби, ако загубеха всичко. Разбира се, щеше да ѝ бъде мъчно да загуби някои неща, но докато имаше Тоби и децата си и дългогодишните си приятели като Ема, навярно много лесно би се приспособила към далеч по-нисък жизнен стандарт. Майка ѝ винаги бе казвала: „Вещите могат да се превърнат в бреме“ — и понякога Лайза разбираше, че това е истина. Колкото по-малко притежаваш, толкова по-малко притеснения. Животът можеше да бъде по-прост. Ако не се налагаше Тоби да работи толкова много, за да поддържа този начин на живот, двамата щяха да имат повече време един за друг.

След като приключи с всичките си неделни задължения в Чокландс, Лайза отиде на терасата, където седяха родителите ѝ заедно с Мартин и Нина. Ема си бе тръгнала, за да отведе децата обратно в Съри, но беше обещала да ѝ се обади по телефона на следващата сутрин.

— Говорих с Чарлс Брайър — обяви Мартин. Всички го погледнаха с очакване.

Първа се обади Лайза.

— Какво казва той за финансовата проверка в „Лойд“? — попита тя.

— Все още не се знае какви са резултатите — отвърна Мартин, вирнал брадичка. — Преди да обявят резултатите, той ще се срещне с Малкълм Блакуел.

— Работата е сериозна — отбеляза сър Джордж.

— Съвсем не. Това е обичайният реверанс — рязко каза Мартин. — Смятам утре да отида в „Лойд“. Може би ще обядвам в града. Първо на първо, искам да разбера какво става.

— Това разумно ли е? — кротко го попита Лайза.

— Какво искаш да кажеш с това „разумно ли е“?

— Ами... ъъ... — запъна се тя. — Няма ли да се разстроиш много, ако резултатите от проверката се окажат неблагоприятни? В края на краищата ти си създаде тази компания и за теб ще бъде ужасно, ако нещо не е наред. Не е ли по-добре да си останеш вкъщи и да държиш връзка по телефона?

— В никакъв случай — надменно отвърна Мартин. — Струва ми се, че едва ли ще съобщят нещо по-ужасно от това, че всички

вложители на „Лойд“ ще понесат загуби. Удивен съм, че ти проявяваш такава недоверие, Лайза.

— Това не е недоверие. Само се съмнявам, че синдикатът е бил управляван правилно — разпалено отвърна Лайза. — Нещо е ставало и аз искам да зная какво е то, за да отстраня всякакви подозрения от Тоби.

— Ти винаги си вярвал в големите способности на Чарлс Брайър, нали, Мартин? — попита съпругата му. — Затова го направи президент на компанията, когато се пенсионира. Тогава Тоби беше прекалено млад и неопитен, за да поеме работата, нали?

— Вярвал съм, и още как — повтори Мартин. — Той се грижеше за нашите интереси, нали?

— Но може би за сметка на нечии други — промърмори под нос сър Джордж.

Мартин настръхна.

— Какво каза?

— Казах: „Може би за сметка на нечии други“ — по-високо повтори сър Джордж. — Всъщност като се замисли човек, Тоби навярно е бил отвлечен, само защото много хора са изгубили значителни суми.

Лайза въздъхна. Отново се задаваше кавга.

— Ще кажа на Маргарет да ни донесе чая тук — каза тя и стана, за да отвлече вниманието от тази тема.

Докато се отдалечаваше от терасата, чу свекъра си да казва:

— Онова, което хората сякаш не разбират, е, че „Лойд“ означава хазарт. Няма смисъл да се оплакваш, когато загубиш...

Беше чувала всичко това и по-рано, стотици пъти. Но все пак зависеше как губиш. Пък и имаше нещо, което се наричаше „да те направят на глупак“.

Докато прекосяваше хола с неговия лъснат под и дъбова мебелировка, с големите уханни букети от бели божури и кремове в медните вази, за миг си помисли, че това щеше да ѝ липсва, ако се наложеше да се откажат от всичко. Нямаше смисъл да се преструва, че не е така. Но, от друга страна, как щеше да се чувства, ако те двамата с Тоби не загубеха нищо, докато Ема и Антъни и останалите им приятели се разоряха?

Тя бе в кухнята и говореше с Маргарет, когато телефонът иззвъня. Спря по средата на изречението и се втурна към мястото, където се намираше — на стената до прозореца. Може би щеше да научи нещо за Тоби. Може би...

— Ало?

— Бих искал да говоря със сър Джордж Мортимър — каза мъжки глас с акцент от западната провинция.

— Кой се обажда?

— Полицай Грей, от полицейското управление на Шептън Мале. Зави й се свят.

— Какво има? — попита Лайза. — Сър Джордж е мой баща.

— Специално сме помолени да говорим с господина — твърдо каза полицаят. — Той на този номер ли е, моля?

— Да. Да — трябваше да бъде услужлива. Навярно щеше да получи някаква информация за Тоби. — Почакайте. Ще го извикам.

Лайза тичешком прекоси кухнята и коридора и излезе на терасата.

— Татко! На телефона! От полицията на Шептън Мале. Искат да говорят с теб.

С трепереща ръка Чарлс Брайър запали нова цигара. Деклан бе вперил тревожен поглед в него от другия край на кабинета, изпълнен с лютив синкав дим. През всичките години, откакто познаваше Чарлс, никога не го бе виждал в такова състояние.

— Не си много притеснен заради утрешната среща с Малкълм Блакуел, нали? — попита той.

— Така ли? — рязко отвърна Чарлс. — Ще ми налееш ли още малко от това кафе?

Деклан и Максин бяха поканени на неделен обед от Чарлс и Джейн Брайър в техния апартамент с излаз на покрива на Арлингтън Стрийт. През цялото време атмосферата бе много напрегната, докато Джейн и Максин не решиха да изпият кафето си в градината на покрива, от която се откриваше великолепен изглед към Грийн Парк. Чарлс отклони поканата, като каза, че искал да поговори с Деклан, пък и не обичал да стои на слънце. Щом двамата останаха в претрупания

кабинет на Чарлс, в който на всички бе забранено да влизат, дори на чистачката, той изведнъж стана нервен и раздразнителен.

Деклан отново напълни чашите им с кафе, като му се искаше да бе излязъл с другите навън в този прекрасен следобед.

— Но няма защо да се притесняваш, Чарлс — отбеляза той. — В синдиката не е имало нищо извън нормалните търговски операции на „Лойд“. Няколко от синдикатите имат филиали, в това също няма никакъв проблем. От триста години се практикува използването на вътрешна информация, тъй че и срещу това не биха могли да възразят!

Чарлс кимна, но като че ли изобщо не го слушаше. Сякаш бе потънал в някакъв свой свят, където го измъчваха никому неизвестни тревоги.

— Виж какво — каза Деклан, като се опитваше да привлече вниманието му, — ако някой трябва да се плаши, това съм аз, но аз съм напълно спокоен. Кой може да знае, че когато съм включвал някого като външен вложител, съм избрал синдикат с най-големите потенциални печалби, ако е бил късметлия, и с най-големите потенциални загуби, ако не е бил късметлия? Получил съм добра комисиона и ако е дошла бедата, значи работата ни е лоша! Вложителят е загубил всичко до последното пени! Но такава е играта и именно ти ме научи на нея.

В стаята се възцари тишина. Чарлс разсеяно пушеше, вперил поглед някъде в пространството. Все едно че Деклан не беше в стаята.

— Малкълм Блакуел най-много да каже, че си бил лошо момче — продължи Деклан, — да те перне с линията по кокалчетата на ръцете и да добави, че не е трябвало да позволяваш да излезе наяве това, че си се погрижил за работещите в „Лойд“ за сметка на *външните вложители*. Но какво би могъл да направи по този повод? Аз казвам: „да вървят по дяволите десетте Божи заповеди, само единадесетата има значение: Гледай да не те хванат!“

Гласът на Чарлс бе станал дрезгав от притеснение.

— Знаем, че „Хамкрофт“ не е единствената компания...

— Какво? Разбира се, че не е! — той помълча и добави: — Всъщност всичко беше наред, докато този проклет Тоби не изчезна. Ето кое привлече вниманието върху нас. Бих искал да намерят трупа му или нещо такова и всичко отново да стане нормално. Бих го убил,

задето се е измъкнал така. Каква игра играе, дявол го взел? — добави вбесеният Деклан.

— Ще ми се Мартин Хамкрофт да ме остави на мира. Прекалено много си завира носа навсякъде и откакто е изчезнал скъпоценният му син, направо ще ме подлуди.

— Но не си длъжен да му казваш нищо. Той е включен в малкия синдикат, нали? Парите му са на сигурно място, нали?

— Да. Дължах му това. Той беше много добър към мен едно време, когато дойдох във фирмата.

— Ами Тоби? Какво става с неговите пари?

Чарлс сви рамене.

— Може да е загубил всичко, хич не ме интересува. Отказа да се включи заедно с нас в малкия синдикат, заяви, че искал да рискува наравно с всички останали. Ама че глупак!

— Възможно ли е да се е гръмнал, защото е загубил всичко? — замислено изрече Деклан.

Чарлс отново потъна в мълчание. Очите на Деклан смъдяха от този дим от пурата му.

Той стана и остави кафената си чашка върху подноса.

— Струва ми се, че е време ние с Максин да си тръгваме — каза той. — Ще вечеряме навън.

Чарлс се отърси от унеса си.

— Седни, Деклан. Искам да ти кажа нещо.

Ако в този момент Деклан потръпна от лошото си предчувствие, той с нищо не се издаде.

— О, така ли? Какво има?

Отново седна срещу шефа си.

— Както знаеш, ние с Джейн нямаме деца — Деклан като че ли се стресна от тази внезапна промяна на темата на разговора. Усмихна се колебливо и кимна. Чарлс продължи: — Джейн има някои проблеми, нали разбираш? Голям срам... — отново потъна в мълчание.

— Да? — Деклан се опита да го окуражи, макар да не му беше ясно накъде бие.

— Затова те държах под око. Още едно време те взех под крилото си, тъй да се каже.

Деклан кимна. Това бе вярно. От самото начало Чарлс Брайър му беше помагал, понякога за голямо неудоволствие на висши служители

във фирмата. От самото начало бе насочвал Деклан, бе го научил на всичко, което знаеше.

— Много съм ти благодарен, Чарлс. И ти го знаеш — каза той на стареца.

— След две години ще се оттегля и много се надявам, че директорският борд ще счете за подходящо да избере теб за президент на синдиката „Хамкрофт“.

Очите на Деклан щяха да изскочат от орбитите, цял пламна. Въпреки амбициите си, самият той дори не беше се надявал на това. Бе разчитал най-много да стане заместник-шеф, и то едва след като Тоби станеше президент.

— Но Тоби!... — опита се да възрази той. — Ами какво ще стане с него? Винаги съм смятал, че Мартин Хамкрофт те е сложил начело на фирмата, преди да се оттегли, тъй като сте се разбрали синът му да поеме поста накрая.

— Ами ако Тоби въобще не се върне?

Двамата мъже се спогледаха, но никой не продума.

— Във всеки случай — продължи Чарлс — аз всъщност искам да кажа, че съм те направил мой наследник. И за Джейн съм се погрижил, но най-накрая ти ще наследиш всичко.

Деклан направо зяпна от удивление. Въображението му мигновено се зарея някъде в бъдещето. Да си наследник на Чарлс Брайър, за когото се смяташе, че притежава повече от двадесет милиона лири, беше друга работа.

— Но... но защо аз? — запелтечи той, тъй като обичайното му самообладание го напусна.

Очите на президента на фирмата като че ли овлажняха, той шумно прочисти гърлото си и изрече:

— Нека просто да кажем... че ти си синът... който би ми харесал — изломоти Чарлс. После се извърна да угаси пурата си.

— Не знам какво да кажа — отвърна Деклан с искрено удивление. — Ужасно съм изненадан... но много ти благодаря. Наистина много ти благодаря. Не зная с какво съм заслужил това, но... — гласът му смутено изтъня и секна.

На лицето на Чарлс се изписа някакво непонятно за Деклан изражение. Той сякаш го оценяваше, търсеше нещо в него и остана доволен от онова, което откри.

— Джордж Мортимър на телефона. Кой ме търси?

Лайза стоеше до баща си по време на разговора.

— Обажда се полицай Грей от полицейското управление на Шептън Мале.

— Да? — гласът на сър Джордж звучеше много делово. — Какво бих могъл да направя за вас?

— Тук при нас има една дама, сър. Твърди, че е ваша приятелка.

— Приятелка ли? — веждите му внезапно се сбърчиха.

— Да. Тя дойде при нас по-рано днес в състояние на крайно изтощение. Казва, че няма къде да отиде, че няма пари. Но заяви, че ако ѝ уредим транспорта до Кингслиър, където живее, вие ще можете да ѝ помогнете. Вярно ли е това, сър?

— Как се казва дамата?

— Джанет, сър. Само това ни каза. Искате ли да говорите с нея?

Полицейската кола с Джанет Гранвил пристигна два часа по-късно. Лайза отложи пътуването си до Лондон и остана в Чокландс, за да я посрещне.

Залитащата фигура, която излезе от полицейската кола, нямаше нищо общо с елегантната жена, която бяха посетили в Барънс Корт. Дрехите ѝ бяха мръсни и измачкани. С разчорлената си коса и негримираното лице тя беше почти неузнаваема.

Сър Джордж пръв се спусна напред с протегнати ръце, за да я посрещне.

— Скъпа моя Джанет, какво ли си преживяла! — каза той и я въведе в къщата.

Лайза се втурна напред и спонтанно целуна по-възрастната жена по двете бузи.

— Благодаря ти, че ми позвъни за Тоби. Надявам се, че не си се изложила на риск, за да го направиш — разтревожено каза тя.

Лицето на Джанет светна от топлотата на това посрещане.

— Намери ли го? — тихо попита тя и притеснено се огледа през рамо, за да се увери, че полицаите не могат да я чуят.

Лайза поклати отрицателно глава.

— Когато стигнах там, вече го нямаше. Сега не знаем къде е.

— О, Боже мой! — Джанет изглеждаше отчаяна.

Сър Джордж каза няколко думи на полицаите, преди да ги отпрати и да се присъедини към жените.

— Не си им казала за какво става дума, нали? — попита той.

— Разбира се, че не! Именно затова им казах, че съм била болна и че съм изгубила паметта си. Нямах никакви пари в себе си и не знаех какво друго да направя. Но знаех, че ако успея да стигна тук, ще съм на сигурно място — тя се обърна към сър Джордж. — Надявам се да нямате нищо против, че ме докараха тук. Вие сте единственият ми познат, към когото бих могла да се обърна за помощ.

— Разбира се, че е така — отвърна той.

Лайза изрази същите чувства.

— Трябва да останеш с нас, докато се възстановиш напълно — каза тя. — Ела да се запознаеш с останалата част от семейството.

Заведоха Джанет на терасата, дадоха ѝ чай, но не настояваха да им разкаже подробности. Едва когато се поуспокои и си почина, Лайза предложи да я заведе на горния етаж, за да се изкъпе и да се настани в една от луксозно обзаведените свободни стаи.

— Имаме горе-долу еднакви мерки, нали? — отбеляза тя. — Можеш да вземеш нещо от моите дрехи.

— Толкова си мила — Джанет поклати глава и едва не се разплака. — Беше толкова ужасно. Направо не можеш да си представиш.

— Не искам да те разстройвам, защото сигурно си изтощена, но можеш ли да ни кажеш кои са те? Хората, които те отвлякоха? Познаваш ли някои от тях? — попита Лайза.

— Това е най-ужасното, не ги познавам. Видях само онези, които дойдоха да... да ме отведат със себе си, но нямам никаква представа кои са. Не споменавах имена и аз, разбира се, не посмях да ги попитам, защото се страхувах. Имах чувството, че са наети от някого. Наричаха го *водача*. Струва ми се, че не знаеха защо трябваше да ме отвлекат, нито какво става.

— Нямах ли някаква представа къде са отвели Тоби сега? Споменаха ли нещо за замък?

— Не. Зная само, че бяха го закарали в бензиностанцията близо до Фоуи, защото дочух един от тях да го казва. Бях заключена сама в

една стая, съседна на тяхната, в някаква усамотена къщичка и успях да чуя части от разговора им.

Както говореше, Джанет се свлече на леглото, а гласът ѝ стихна до шепот. Беше ясно, че може да рухне всеки момент и Лайза почти не смееше да си помисли за онова, което навярно бе преживяла.

— Джанет — тихо каза тя, — изкъпи се и легни, а аз ще накарам Маргарет да ти донесе нещо за вечеря. Трябва да поспиш, за да се възстановиш след преживяното. Тази вечер ми се налага да се върна в Лондон, но родителите ми остават тук. Защо да не разкажеш всичко на баща ми на сутринта? Тук ще си на сигурно място. Никой няма да знае, че си при нас, а после, като се оправиш, ще те качим на самолета за Нова Зеландия, дори това да е последното нещо, което ще направим!

Крайно изтощена и изпълнена с благодарност, Джанет отново се разплака. После прошепна:

— Благодаря ти. Просто не знам какво щях да правя без всички вас. Обикновено Хенри се грижеше за всичко... — гласът ѝ жално изтъня.

Лайза сложи ръка на рамото ѝ.

— А сега гледай да си починеш. След малко ще пратя майка ми да те види, а утре ще ти се обадя по телефона. Така добре ли е?

Джанет мълчаливо кимна, като закри устата си с ръка.

„Божичко, мислеше си Лайза, докато отиваше да потърси някаква нощница за по-възрастната жена, ако те са превърнали тази безобидна жена в изнервена отрепка, какво ли са направили на Тоби?“

XVI

Наближаваше полунощ, когато Лайза спря колата си пред къщата на Холанд Парк Уок. Нина и Мартин бяха задрямали по пътя и сега се събудиха, объркани и капризни. Фреди, който ги следваше със собствената си кола, свали багажа и го занесе вътре.

— Защо не отидете направо в стаята си? — предложи Лайза на Нина и Мартин. — Искате ли нещо за пиене?

— Би било добре да изпием по един чай — каза Нина, а Мартин изсумтя одобрително.

— Аз ще занеса всички куфари горе — предложи Фреди. По молба на Лайза той щеше да остане тук за няколко дни. — Пък и няма кой знае какъв смисъл да се прибирам у дома — тъжно отбеляза той. — Мелиса все още е в болницата, но дори да не беше там, съмнявам се, че щеше да иска да се върна вкъщи. Струва ми се, че не иска да ме види повече.

— Трябва да се опитаме някак си да изгладим нещата между вас и всичко пак да стане нормално — каза Лайза. — Налага се някой да й набие малко ум в главата и да я измъкне от лапите на ужасната й майка, доколкото разбирам.

Тя слезе на долния етаж в кухнята, оставена в идеален ред и безупречно чиста благодарение на домашната помощничка Одет. Сложи чайника на печката и тъкмо вадеше чашите, когато се появи Фреди с пощата в ръка.

— Нина и Мартин добре ли са? — попита Лайза.

През последните няколко дни имаше чувството, че те никак не са й от помощ, по-скоро се превръщаха в бреме. Мартин непрекъснато мърмореше, че му е студено и се заяждаше с всеки, който кажеше дори една лоша дума за „Лойд“, докато Нина често плачеше и по този начин внушаваше на Лайза, че и двете повече никога няма да видят Тоби.

— Горкичките, готвят се да си легнат — отговори Фреди.

— И на мен ми е жал за тях — Лайза подреждаше чашите и чинийките върху един поднос. — Те са прекалено стари, за да

изживеят целия този кошмар. — Чувстваше се виновна, задето ги бе съдила прекалено строго; те страдаха не по-малко от нея.

В това време Фреди разпределяше пощата на кухненската маса и откри едно писмо, адресирано до Фредерик Мортимър, Ескуайър. Беше написано на пишеща машина, белият плик изглеждаше луксозен.

— Кой ли би могъл да ми пише на този адрес? — стреснато попита той.

Лайза рязко вдигна глава.

Отвори го, Фреди. Може би е свързано с Тоби?

— Това не е много вероятно, нали? — той взе един нож, разряза плика и като разгъна писмото, недоверчиво опули очи и зяпна.

— От кого е?

— От някаква адвокатска фирма! Никога не съм чувал за нея... Невероятно! Пишат ми...

Лайза бе взела плика. На него нямаше марка. Писмото бе донесено на ръка. Тя разтревожено погледна Фреди.

— Какво пише?

— Мелиса е сменила всички ключалки в къщата, за да не ми позволи да вляза и те ми пишат, че ще уредят личните ми вещи и дрехите да бъдат докарани тук в началото на седмицата. Божичко, Лайза! Тя веднага е подала молба за развод и ми е забранено да се прибирам вкъщи! Тя ме изхвърля от къщата!

Той изведнъж седна на един от кухненските столове, цял се тресеше.

— О, Боже мой... — Лайза слисано клатеше глава.

— Можеш ли да повярваш? — той зашеметено погледна сестра си.

— Чудя се дали тя не смята, че би могла да запази къщата, да предотврати продажбата ѝ заради загубите в „Лойд“, като те изхвърли и живее там сама.

— Не знам.

— Намери си добър адвокат, Фреди. Ще ти дам името на адвоката на Тоби. Той е най-добрият.

— Господи, тя здравата се е разбързала, нали? Едва в петък по обед напуснах къщата, за да дойда с теб в Чокландс. Предполагам, че е накарала майка си да уреди всичко — изглеждаше тъжен и отчаян.

— Тя е кучка и ти ще си по-добре без нея, щом смята да се държи така — гневно каза Лайза. — Идва ми да убия тая малка глупачка, задето те изоставя по този начин.

Фреди не можеше да не се усмихне на нейната сестринска лоялност.

— Тоби е щастлив, че има жена като тебе — тихо изрече той. — Ти никога не би се държала като Мелиса, нали?

— Разбира се, че не. Онова, което ме удивлява, е, че ти изобщо не си виновен. Ако ѝ беше изменил с друга или беше проиграл парите на комар, или се напиваше всяка вечер, тогава може би тя щеше да има право. Макар че пак щях да смятам, че се държи лошо — съвсем нелогично добави тя.

— Не знам какво да правя. Сигурно нищо. Не бих могъл да направя кой знае какво, щом тя не иска да има нищо общо с мен.

Той седеше сгърбен до кухненската маса; изведнъж закри с длани пламналото си и сгърчено лице. Лайза веднага го прегърна и започна да го утешава, както бе правила в детските им години.

— Може би тя скърби за смъртта на бебето и това е естествено. Такова нещо би извадило всекиго от релси, ето защо можем да се надяваме, че това не е краят, Фреди. Навярно ще успееш да измислиш нещо, когато тя се пооправи, а?

— Но тя се нахвърли върху мен веднага щом чу за „Лойд“. Оттогава непрекъснато е сърдита, сърдита и разочарована, защото е очаквала, че в живота ѝ всичко ще бъде идеално. Щом разбра, че ще станем бедни, че направо ще се разорим, тя се промени. Струва ми се, че това няма нищо общо с бебето.

— О, Фреди, съжалявам — Лайза опря глава на рамото му. — Все още ли я обичаш? — тихо попита тя.

Като че ли изминаха няколко минути, преди той да кимне бавно.

— Да — промълви почти неразбираемо.

Точно от това се бе страхувала Лайза. Ако той все още обичаше Мелиса, щеше да му бъде много по-трудно да я пусне да си отиде, когато се стигнеше дотам.

— Можеш да останеш тук колкото искаш — веднага каза тя. — Ще се наложи да делиш една стая с Томас, докато родителите си отидат, но няма да имаш нищо против, нали? В края на всяка седмица ще ходим в Чокландс, там има повече място...

Фреди свали ръце от лицето си и с влажни очи удивено погледна Лайза.

— Като че ли и без това тревогите ти не са предостатъчно, та трябва да се притесняваш и за мен! Сигурно си безумно изплашена за Тоби и за онова, което става с него, сигурно се притесняваш, че сте изгубили всичките си пари и въпреки това ето че се грижиш и за мен. Ти наистина си най-забележителната жена на света.

На лицето ѝ се появи крива усмивчица.

— Ако не си помагаме, с нас е свършено, Фреди. Хайде, нека да занесем този поднос на Нина и Мартин.

— Аз ще го занеса.

— Благодаря ти. Най-добре е аз да отида да проверя дали някой не е оставил някакво съобщение на телефонния секретар, докато ни нямаше.

— Добре — той с благодарност я целуна по бузата.

Фреди излезе от кухнята, а Лайза започна да преглежда пощата. Стигна до един плътен кафяв плик и спря. Почеркът беше непознат, а пощенското клеймо — размазано. Напипа нещо квадратно и твърдо. Кой би могъл да ѝ изпрати книга? Тя скъса лепенката на плика и измъкна отвътре някакъв черен пластмасов предмет. Беше видеокасета, без надпис, без етикет, без каквато и да било бележка.

Обзета от трескаво нетърпение, Лайза изтича по стълбите на горния етаж. Втурна се във всекидневната, включи видеото на телевизора и нагласи бързо касетата.

Тогава го чу. В този сърцераздирателен миг тя едва не припадна, защото това бе един глас, който ѝ бе по-близък и по-скъп от всеки друг. Топлият, звучен, плътен глас, който толкова дълго време бе изпълвал дните и нощите ѝ и всеки момент от живота ѝ. След миг на екрана се появи образ. Това бе Тоби. Тя впери поглед в небръснатото лице, в подпухналите очи, по които си личеше, че от доста време не беше спал, и в парчето лейкопласт на слепоочието му. Изглеждаше неизмит, неподдържан, изпит, в гласа му звучеше някаква фалшива нотка. Бяха ли го накарали да прочете предварително подготвен текст? Дали не се опитваше да ѝ внуши нещо, което не му позволяваха да каже? Лайза бе така объркана и стресната, че всъщност не чуваше добре какво говори той. Тоби, нейният любим Тоби, ѝ говореше и тя трябваше да се овладее, да чуе какво ѝ казва, да не пропусне нито една дума, нито

един нюанс от изражението му и да го разгадае, доколкото бе възможно. С треперещи пръсти върна записа в началото и отново включи видеото.

— Лайза, скъпа, надявам се, че ме слушаш — започна той. — Това е единственият ми шанс да говоря с теб. Не мога да говоря дълго, но се налага да убедиш Малкълм Блакуел да изпълни условията. Той знае какви са те. Хората тук губят търпение и той трябва да се размърда колкото може по-скоро. Лайза, ако Малкълм не изпълни условията, моите дни са преброени. Сериозно ти говоря. Тези хора не се шегуват. Ще ме убият, ако не получат каквото искат, ще ме убият, ако се намеси полицията или моето положение стане известно. Надявам се, че ти и децата сте добре, скъпа, и също така се надявам, че скоро ще бъдем заедно, но това ще стане само ако Малкълм изпълни инструкциите. Довиждане, Лайза. Обичам те.

В този момент звукът спря и образът изчезна, а Лайза остана да се взира в трепкащия черно-бял екран, докато сълзите се стичаха по бузите ѝ. Само риданията ѝ нарушаваха тишината в стаята, допреди малко изпълнена с гласа на Тоби.

— Тоби... — мъката ѝ беше огромна, бездънна.

Тоби беше толкова далеч и същевременно толкова близо. Гласът му все още отекваше в ушите ѝ. Испитваше непреодолим копнеж да бъде с него, да го държи в прегръдките си и да му каже колко много го обича. Сълзите я задавиха, ослепиха очите ѝ. Болката в гърдите ѝ бе толкова силна, че отне дъха ѝ.

— Лайза! За Бога, какво има? — Фреди бе застанал на прага и я гледаше смаяно.

Лайза отново включи видеото.

Когато записът свърши, Фреди изглеждаше потресен.

— Но това поне означава, че той все още е добре — утешително каза той.

— Зная.

— Мислиш ли, че наистина ще го убият, ако не получат парите?

— Сигурна съм, че са го принудили да каже всичко това — рече Лайза, като бършеше очите си и се опитваше да мисли разумно. — Още рано сутринта трябва да занеса едно копие на Малкълм Блакуел.

— Предполагам, че те блъфират — каза Фреди. — Сигурно няма да им се иска да отговарят и за убийство, нали?

— Нищо не се знае.

— Какво? Типове като онзи татков приятел Макензи? И като онзи фермер? Не смяташ ли, че е малко вероятно? Струва ми се, че има и някой друг, който дърпа конците? Някой, който е безкрайно жесток и безкрайно отчаян.

Лайза все още изглеждаше дълбоко разстроена.

— О, Божичко, това е истински кошмар, нали? Колко ли още ще продължи?

Фреди дълбоко въздъхна.

— Искан ми се да можем да кажем на полицията. Ако беше съобщила на полицаите, че Тоби е затворен в онази изоставена бензиностанция, те като нищо щяха да стигнат там много преди тебе и да го освободят за минути.

— Недей, Фреди — умолително изрече тя. — Непоносимо е дори да си го помисля.

— Ще можеш ли да спиш тази нощ?

— Струва ми се, че не.

— По кое време утре ще разберем какви са резултатите от финансовата проверка в синдиката „Хамкрофт“?

— Може би по обед. Или ще ги съобщят в телевизионните новини в един. Не че това ще има някакво значение за Тоби. Трябва да се докопаме до Малкълм Блакуел.

Лайза изглеждаше съкрушена. Фреди едва събра кураж да ѝ зададе следващия въпрос, но се налагаше:

— Смяташ ли, че от „Лойд“ ще платят сега?

Въпросът остана да виси във въздуха между тях, без отговор и неподлежащ на отговор.

В осем часа на следващата сутрин Чарлс Брайър излезе от елегантното мраморно фоайе на Арлингтън Хаус с дипломатическо куфарче в ръка. Както винаги, бе целунал Джейн за довиждане и я бе оставил сама да се разпорежда с времето си. Тя несъмнено щеше да отиде да пазарува, после на фризьор, после щеше да обядва с някоя приятелка и може би да попазарува още малко, преди да се прибере в техния апартамент с излаз на покрива, за да се приготви за следващите делови посещения в дома им. Както Чарлс бе разправял на

приятелчетата си, най-хубавото на тази жена беше, че не му създаваше никакви главоболия. Харчеше в рамките на позволеното, събираше се с приятни и посредствени жени като нея, които никога не биха се замесили в някакъв скандал. Не пиеше и не клюкарстваше. Винаги вършеше каквото ѝ кажеха. Двамата бяха женени от тридесет и девет години и през това време тя не беше му създавала никакви тревоги.

Както винаги, колата го чакаше — тъмнозелен даймлер с шофьор, който работеше при него от близо петнадесет години. Дори Чарлс Брайър да имаше някакви лоши предчувствия за предстоящата си среща с президента на „Лойд“, това никак не му личеше. Нямаше и следа от вчерашното нервничене по време на обед с Деклан и Максин. Мъртвешки спокоен, какъвто може да бъде само човек, който знае каква съдба го очаква, той четеше „Таймс“, докато колата пътуваше в натовареното движение към Лайм Стрийт.

Тук, в сянката на събуждащата се империя от стомана и стъкло, той слезе от колата и като влезе в сградата, насочи се право към кабинета на президента. Беше осем и четиридесет и пет. През целия си живот той винаги бе точен. Въведоха го направо в кабинета на Малкълм Блакуел, където го очакваше съдбата му.

Лайза въобще не спа. След като Фреди се замъкна с последни сили в леглото си, тя остана във всекидневната, за да прехвърли видеозаписа на две празни касети — за Малкълм Блакуел и Деклан. Беше толкова прекрасно да слуша отново гласа му, да затваря очи и да си представя, че той е в стаята. Съвсем изтощена, най-накрая тя слезе на долния етаж, изкъпа се и си легна, но не можа да заспи. Беше четири часът сутринта и Лайза още не бе решила какво ще прави, освен че трябваше да се свърже с Малкълм Блакуел. Но каква полза щеше да има от това? Беше малко вероятно той да се съгласи да изпълни условията на похитителите, макар че наистина заплашваха да убият Тоби. Тогава какво? Би ли посмяла да отиде в полицията? Тоби бе казал да не го прави, но нали така му бяха наредили?

Докато ялната синя зора изгриваше над покривите на Лондон, тя стигна до заключението, че единственият шанс да открият и спасят Тоби бе свързан със слабата надежда баща ѝ да успее да се добере до някаква полезна информация с помощта на подслушвателната

апаратура или пък Джанет Гранвил, след като се съвземеше от преживяното, да се сети за някоя жизненоважна подробност.

В шест часа Лайза се измъкна от леглото, пропускайки за първи път ранното утринно бърборене на децата, които подобно на нетърпеливи птички всяка сутрин бързаха да напуснат гнездото, за да се включат в хора на зората. На долния етаж бе тихо и спокойно, тя отвори френските прозорци с изглед към градината и вдъхна уханието на жасмина и орловите нокти, навяващо спомени за Чокландс, когато двамата с Тоби в края на седмицата бяха мързелували на терасата, наслаждавайки се на богатите дарове на неговия успех. Сега тя би дала всичко, което притежаваха, само да си го върне обратно.

Фреди пръв слезе на долния етаж. Дотогава Лайза се бе облякла, бе дала на Одет наставления за деня и списък за пазаруване и бе прегледала пощата си.

— Спа ли? — попита го тя.

Фреди кимна малко смутено.

— Всъщност, да. Е, само няколко часа. Другите станаха ли?

— Не. Изпратих Одет да им занесе нещо за закуска. Мартин няма да е на себе си, докато не научи какви са резултатите от финансовата проверка — каза тя.

— Нали всички сме в същото състояние? Именно това е необходимо, за да бъдат опровергани онези отвратителни слухове за Тоби, нали така?

— Ако стигнат до ясни заключения. Боя се, че в доклада си комисията ще съобщи за съществуването на някои нередности, но никой няма да уточни кой ги е извършил, тъй че всички ще бъдат под подозрение, докато продължава по-нататъшното разследване.

— Горе главата, сестричке! Най-накрая ясно ще трябва да кажат кой е дърпал конците в този синдикат.

Лайза се усмихна.

— Тази сутрин изглеждаш много по-весел.

— Е, преди да заспя, размишлявах и стигнах до заключението, че Мелиса наистина е напълно под влиянието на тази своя ужасна майка. Ще трябва да се опитам да я накарам да проумее какво става, Лайза. Трябва да разбере, че след като сме женени, аз съм по-важен от майка й.

— Точно така — разпалено каза Лайза.

Когато наближи един часът, тя включи телевизора, за да чуе новините. Мартин и Нина седяха на дивана във всекидневната и притеснено наблюдаваха екрана. А Фреди бе обещал да се обади от офиса си малко по-късно, за да разбере какво е станало.

Това бе първата новина.

„В резултат на проведеното разследване на управленческите методи в синдиката „Мартин И. Л. Хамкрофт“ управителният съвет на „Лойд“ е повикал на помощ главния прокурор и Отряда за борба с мошеничеството. Пет хиляди вложители на синдиката са загубили изключително големи суми, без да смятаме значителните загуби на „Лойд“ като цяло. Смята се, че липсващата сума възлиза на около четиридесет милиона лири. На президента на застрахователната компания Чарлс Брайър е наложена глоба в размер на един милион лири. Той временно е отстранен от длъжност до приключване на разследванията.“

Съобщението бе кратко и по същество. Лайза бе толкова шокирана, че след като свърши, продължаваше да седи, вперила поглед в екрана.

— Четиридесет милиона лири! — слисано повтори тя. — За Бога, какво може да се е случило?

Обърна се към Мартин, който седеше отпуснато с мъртвешки бледо лице.

— Какво не е наред? — попита Лайза.

— Не знам. Не мога да повярвам — гласът му излизаше задавено някъде дълбоко от гърдите. — Трябва да е станала някаква ужасна грешка.

— Чарлс винаги е бил олицетворение на почтеността, нали така? — отбеляза Нина. — Не е възможно да е измъкнал всичките тези пари? Първо на първо, как би могъл да ги вземе?

Мартин я погледна измъчено.

— Това е ужасно. Това е краят на компанията, на всичко, което съм създал през годините. Не разбирам как Чарлс е могъл да допусне

това.

— И то не е от полза за Тоби — натъртено отбеляза Лайза. — Съжалявам, Мартин, но ако питаш мен, синдикатът да върви по дяволите! Това съобщение с нищо не би помогнало да се премахне сянката на съмнение, увиснала над главата на Тоби.

Мисълта, че хората все още биха могли да продължават да мислят, че той е замесен, я изпълваше с възмущение и гняв.

— Ще отида при Малкълм Блакуел и ще го накарам да направи изявление за невинността на Тоби, без да разкрива, че е бил отвлечен. Освен това трябва да му занеса копие от видеозаписа на Тоби.

Докато говореше, тя започна да прибира нещата около себе си, изпълнена отново с енергия, защото имаше възможност да направи нещо полезно.

Мартин също се бе изправил.

— Аз трябва да се видя с Чарлс — възбудено заяви той. — Трябва да говоря с него. Не вярвам, че е извършил нещо незаконно. Ако въобще е виновен, според мен става въпрос само за грешки в управлението.

— Ще се забавиш ли? — разтревожено попита Нина. — В „Лойд“ ли ще ходиш? Или ще го посетиш в дома му?

— Ама разбира се, че ще отида в офиса. Той може да е отстранен от длъжност, но сигурно още не си е тръгнал! Господи, това е истинска трагедия — като мърмореше под нос, той бавно излезе от всекидневната.

— Да вървим заедно — решително каза Лайза. — Ако продължавам да се мотая тук, ще полудея.

Ема гледаше слисано писмото, което бе получила същата сутрин, и направо не можеше да повярва на очите си. Беше напечатано на плътна кремава хартия и в горния десен ъгъл на листа с червени релефни букви бе изписано:

Лойд, Лайм Стрийт, ЕСЗ, Лондон.

Никак не бе изненадана, че отдолу нямаше подпис.

Веднага позвъни на главния редактор на „Глоуб“. Това писмо, само по себе си, вече бе новина. Щом я свързаха с Ричард Макдоналд,

тя веднага премина към същността на въпроса.

— Тази сутрин получих писмо със смъртоносна заплаха, Ричард. Написано е на бланка за писма на „Лойд“. Предупреждават ме да престана да разследвам случилото се и съвсем ясно пише, че ако продължавам да работя по тая тема, това ще бъде последното нещо, което ще направя на този свят.

Последва продължително мълчание. После Ричард слисано възкликна:

— Боже мой! Това е невероятно. Имаш ли някаква представа кой може да го е изпратил?

— Не. Анонимно е, но пощенският код е ЕСЗ, затова бих казала, че авторът му работи в „Лойд“ и не иска случилото се да излезе наяве в пресата.

— Права си! Господи! Не мога да повярвам. Виж какво, Ема, работата е сериозна. Не съм сигурен, че мога да ти позволя да продължаваш да се излагаш на опасност. В края на краищата ти си журналистка на свободна практика и ми се струва, че би трябвало да те защитим...

Ема го прекъсна.

— Моля те, не ми отнемай поръчката — умолително каза тя, — за да я възложиш на някой от твоите журналисти. Няма да позволя да ме уплашат. Цялата работа зависи от моята решимост да извадя всичко наяве. Според мен това писмо показва, че те са изплашени.

— Не смяташ ли, че първо трябва да обсъдиш този въпрос със съпруга си? — попита Ричард. — Не бих искал...

Ема отново го прекъсна:

— Не е нужно. Ще продължа да върша необходимото, за да се изясни цялата картина; ако тези хора имат нещо за криене, то трябва да излезе наяве. Просто исках да знаеш, че този материал е много по-важен, отколкото си мислех в началото.

— Ще ме държиш в течение за всичко, нали? И ще се пазиш, нали, Ема? Не мога да кажа, че съм много спокоен сега.

— Не се притеснявай, Ричард. Аз умея да се грижа за себе си.

„И няма да кажа нищичко на Антъни“, добави тя на себе си.

В един часа Ема включи телевизора, за да гледа новините. Журналистическият ѝ инстинкт говореше, че нещата се развиват прекрасно. И кой ли би могъл да е авторът на това писмо? Чарлс

Брайър? Деклан Конъли? Самият Малкълм Блакуел? Който и да беше, той несъмнено не желаше тайните на „Лойд“ да бъдат разкрити.

На Деклан му беше прекалено зле, за да яде. Трябваше да обядва в „Савой“ с един светкавично издигнал се бизнесмен от Хъл, който, освен че беше забогатял чрез търговията с компютърни програми, преди останалите да са открили потенциалните й възможности, сега направо умираше от желание да се издигне в обществото. В неговите среди се смяташе, че лондонският „Лойд“ би могъл да му осигури охолството на висшето общество като първа стъпка към света на властимащите. Казваше се Франк Уолтърс и добродушието струеше от всяка пора на неговото румено и кръгло лице.

— И така, вие какво ще си поръчате? — настоятелно попита той, изучавайки подробно менюто.

— Аспержи и малко от пушената съомга — едва-едва отвърна Деклан, като пиеше на малки глътчици вода с лед и съжаляваше, че не е отменил тази среща.

По-рано същия ден той бе в „Лойд“, когато в стаята със скоростта на торнадо се разпространи новината, че на Чарлс е била наложена глоба от един милион лири. И което бе по-лошо, че е бил отстранен от длъжност и е заподозрян в присвояването на четиридесет милиона. Дали това не беше заради малките синдикати, за чието запазване той бе настоявал дори след като Комисията ги бе обявила за незаконни? Или бе свързано с използването на вътрешна информация? Забранено и наказуемо деяние на фондовата борса, но практикувано в „Лойд“, разбира се, от онези, които бяха нечестни и непочтени.

— Съжалявам, че не успях да дойда в Лондон по-рано, за да обсъдим вашето малко предложение — говореше Франк Уолтърс, като подпъхваше около врата си бледорозовата салфетка. — Но аз бях ужасно зает и просто не можех да се измъкна.

— Това е хубаво — отвърна Деклан. — Че сте зает, разбира се. Хубаво е за бизнеса.

— О, спечелил съм цяло състояние. Червено вино ли ще пиете? — месестият пръст на Франк Уолтърс се спусна надолу по листата с вината, сякаш проверяваше резултатите от лотарията.

— Струва ми се... само вода, моля — Деклан полагаше огромни усилия да задържи ръцете си да не треперят, държеше ги в скута си, стискаше ги между бедрата си.

— Само вода? Имате нужда поне от една глътчица вино.

— Е, добре, благодаря. Тогава малко бяло вино.

Франк Уолтърс още повече се изненада.

— Бяло, а? Организмът ви има нужда от малко кръв — той гръмко се изсмя. — Кръв! Знаете ли, миналата зима бях доста зле, имах едно малко възпаление на белите дробове и ми направиха изследване на кръвта.

— О, да?

— И знаете ли какво откриха? — избоботи той.

Деклан поклати отрицателно глава, искаше му се да е някъде на другия край на света.

— Кръв в алкохолното ми кръвообращение! Какво ще кажете, а? Кръв в алкохолното ми кръвообращение! Ха-ха! — той се закиска гръмко и накрая избра бутилка „Шабли“. — И какви са тези шегички за „Лойд“? Докато пътувах насам, прочетох в един вестник, че някакъв тип е бил отстранен от длъжност и глобен един милион лири! Това има ли нещо общо с вашите работи?

Деклан измъчено преглътна.

— Във всяка каца с мед винаги има и по някоя капка катран — каза той, използвайки клишета, както обикновено. — То се знае, вестниците ще раздуят до безкрайност тази история, но вие няма защо да се притеснявате. Като застрахователен агент аз поемам грижата за всички *външни вложители* и можете да бъдете сигурен, че лично ще избира всеки синдикат, в който ще ви включа. Нарича се разпределение на загубите — добави, отчаяно опитвайки се да внесе някаква повесела нотка в това, което казваше. — Сред моите вложители това е известно като „разпределяне на печалбите“ — продължи той.

Усмивката му беше измъчена, но достатъчно добра за Франк Уолтърс.

— Точно това исках да чуя! — каза той. — Печалби! И така, в кои синдикати ще ме включите? Морски или не?

— И в едните, и в другите — отвърна Деклан, без да се колебае.

Той можеше да се сети за доста синдикати с висок риск, където вече бяха отчетени загуби, Франк Уолтърс не го знаеше, но преди да е

вложил и едно пени, парите му вече бяха загубени, Франк Уолтърс с цялото си състояние може би щеше да представлява капка в океана на общите загуби, които в края на деня биха могли да достигнат двадесет милиарда лири.

Франк вдигна чашата си, приличаше на човек, който смята, че е извадил късмет.

— Да прием за „Лойд“ — със сияещо лице изрече той — и за забогатяването.

— За „Лойд“ — глухо повтори Деклан, мислейки си, че накрая Франк Уолтърс едва ли щеше да може да говори за каквото и да било богатство.

Но не се чувстваше виновен. През последните години той бе включвал все нови и нови вложители, защото така изкарваше комисионата си, особено ако ги насочваше към синдикатите с висок риск. И сега имаха отчаяна нужда и от техните пари, защото иначе хубавата стара камбана на „Лутен“ щеше да забие, и то не само заради ритуала.

Към три часа следобед той се върна в „Лойд“ и пред главния вход налетя на Лайза, която тъкмо излизаше. Изглеждаше толкова отслабнала и измъчена, че отначало не я позна.

— Лайза! — възкликна той. — За Бога, какво правиш тук? При Чарлс ли си била?

За миг сините ѝ очи объркано се втренчиха в него, като че ли нито го познаваше, нито разбираше какво ѝ казва. После тя се съвзе. Деклан не биваше да знае, че е говорила с Малкълм Блакуел, че е чакала цели четири часа да се освободи, за да се види с него.

— Не, не аз съм ходила при Чарлс, а свекър ми. Аз просто го придружих — бързо отвърна тя. — А при теб как вървят нещата?

— Тази история с Чарлс е истинска катастрофа. Не знам какво ще се случи сега. След като си свърша работата в стаята, сам ще отида да го видя — Деклан се вгледа в лицето ѝ. В държането ѝ имаше нещо особено, беше някак уклончива, което не бе характерно за нея. — Щом вие двамата с Мартин сте ходили при Чарлс, защо сега излизаш от „Лойд“? Синдикатът „Хамкрофт“ се намира на Фенчърч Стрийт.

— Знам това! — тя се засмя кратко и фалшиво. — Просто наминах да видя един наш стар приятел... един от застрахователите — добави тя съвсем ненужно.

Деклан я гледаше и тя разбра, че не вярва на нито една нейна дума.

— Сега трябва да тръгвам, Деклан — Лайза заслиза надолу по стълбите към улицата. — И без това съм закъсняла.

— Някакви новини от Тоби? — попита той напрегнато и я последва.

— Съвсем нищо — с лекота излъга тя.

В този момент наблизко мина едно свободно такси. Лайза го спря, даде адреса си на шофьора и бързо се настани вътре. Деклан остана да зяпа удивено след нея.

— Ще ти се обадя... — извика той, но таксито вече се бе отделило от бордюра. Зърна профила на Лайза. Тя плачеше.

Минаваше пет часът, когато Джейн Брайър се прибра у дома в Арлингтън Хаус. Време за една хубава баня и за още една чаша чай. После щеше да се приготви за банкета във Фишмонгърс Хол — още една вечер, прекарана с колеги на Чарлс. Може би щеше да облече официалната рокля от морскосиня коприна? Или черната дантелена? Чарлс смяташе, че черната дантела има унил вид, но беше удобна. Пък и доста приятно подчертаваше перлите ѝ. Джейн сложи роклята от черна дантела на леглото и извади черните атлазени пантофки и чантичката.

Реши да се порадва на спокойната атмосфера у дома, знаейки, че след около два часа Чарлс ще пристигне сред водовъртеж от телефонни разговори и резки команди, изгубени златни копчета за ръкавели, ругатни, задето официалната му риза не била достатъчно чиста, и викове по повод на онзи не пристигнал факс от Мексико, дявол го взел. Джейн легна на дивана във всекидневната и като пиеше чай, си припомняше приятния ден, който бе прекарала в компанията на сестра си Присила.

Бяха обядвали в „Клариджис“, където винаги можеше да срещне стари приятелки, а после се разходиха по Бонд Стрийт, докато стигнаха до най-разкошния магазин наоколо — „Асприс“. Тук, сред

изобилието от сребърни прибори и бижута, старинни мебели и предмети, достойни за сватбени подаръци, двете бяха купили някои дрънкулки — готови подаръци за следващата Коледа. После, успокоени от изключителната изисканост и старомодната любезност на продавачките, които ги обслужиха, те се разходиха до „Риц“, където Джейн винаги можеше да осигури маса за следобеден чай, защото всички тук я познаваха толкова добре. Сред лъскавата декорация на чаения салон, кристалните полилеи и безкрайния червен килим, подобен на алено езеро, Джейн поглъщаше с очи целия този пищен разкош подобно на просто кафяво врабче, което е попаднало във великолепна градина, но смята, че заслужава само да подскача в канавката. Тя обичаше разкошната обстановка. Като че ли чрез някакъв особен вид осмоза се надяваше да попие в себе си малко от великолепието наоколо. Да, беше прекарала много приятен ден и искаше да запази това чувство на безметежно задоволство, което нежно я обгръщаше от сутринта, откакто Чарлс бе тръгнал на работа.

После включи телевизора, за да гледа новините в шест. Пет минути по-късно ѝ се виеше свят от онова, което бе чула. В един миг целият ѝ живот бе съсипан. Направо не можеше да го проумее. Защо Чарлс не беше ѝ казал нищо? Защо я бе оставил да го научи по този ужасен начин? И какво точно означаваше това? „Отстранен от длъжност“? Не можеше да продължи да се занимава със застраховки? Бог да ѝ е на помощ, не можеше дори да отиде на работа? Да предположим, че тези един милион лири за него не представляваха проблем, ами позорът? „О, Боже мой, какъв позор!“ — мислеше си тя. Как щеше да реагира фризьорката ѝ? Ами всички онези приятни продавачки по магазините, които познаваше? Персоналът на „Риц“? Оберкелнерите на „Клариджис“ и „Конот“?

Джейн седеше на ръба на дивана, вперила невиждащ поглед в телевизионния екран, и се питаше как да се държи на предстоящия банкет. Или през всички предстоящи вечери, проточили се напред като пътепоказатели на бъдещето им?

... Но дали имаха бъдеще? Не знаеше какво я накара да го направи, навярно бе подтикната от някакво непонятно предчувствие, но тя влезе в разхвърляния пращен кабинет на Чарлс. Отиде до сейфа му в ъгъла, където се пазеха важни документи и нейните бижута, и без да се колебае, го отвори, използвайки комбинацията, която бе

запометила преди много години. Знаеше и къде точно да търси. Ръцете ѝ мигновено се насочиха към втората поличка. Точно това бе очаквала. Паспортът на Чарлс липсваше.

XVII

С подпухнали очи и жално извити устни Лайза безсилно се тръшна на бледорозовия диван във всекидневната. Погледна Мартин, който малко по-рано се бе върнал от Сити. В гласа ѝ прозвучаха сурови нотки.

— Срегнах се е Малкълм Блакуел. Получил е още едно анонимно писмо. Те все още настояват петдесет милиона да им бъдат прехвърлени в швейцарски банки, но този път са му дали краен срок. О, мили Боже, какво ще правим? Той каза, че няма да плати нито пени.

Мартин беше в лошо настроение, защото не бе успял да се срещне с Чарлс Брайър. Предполагаше се, че „е зает“ през целия ден.

Той уморено погледна Лайза.

— Какъв краен срок? — попита, като остави вестника, който четеше.

— Една седмица. Седем дни, броени от вчера.

Ръцете ѝ трепереха силно, когато посегна да вземе кърпичката си, опитвайки се да задуши ужаса, който заплашваше да я погълне, да я блъсне в някаква хлъзгава черна дупка. „Имаш само още шест дни, за да постигнеш невъзможното“, крещеше нещо вътре в нея, защото тя знаеше, че Малкълм е казал истината, че няма никакво намерение да изпълни исканията на похитителите. Само шест дни, през които трябваше да открие кои са останалите похитители и може би чрез тях да разбере къде е бил преместен Тоби.

Мартин шумно прочисти гърлото си, преди да заговори:

— Разбира се, Малкълм е съвсем прав. В никакъв случай не бива да плаща откупа.

Той треперливо се надигна и се затътри към подноса с питиетата, за да напълни отново чашата си.

Лайза погледна гърба му с едва сдържан гняв и отчаяние.

— Как можа да го кажеш? Не те разбирам. Говорим за твоя син, за твоя единствен син.

Мартин се върна на мястото си от другата страна на камината, внимателно постави чашата си на малката масичка наблизко и погледна Лайза в очите.

— Нито една отделна личност не е по-важна от „Лойд“. В армията полкът и родината са по-важни от живота на войника. И в „Лойд“ е така.

— Не мога да повярвам на ушите си! — ужасено възкликна тя. — Разбира се, войниците понякога умират, за да спасят другите, но нима е възможно да пожертваш живота на човешко същество заради някаква си застрахователна институция? Това е най-голямата тъпотия, която съм чувала.

Тя се беше изправила с бялата си лятна рокля, слаба като вейка, с опънати до крайност нерви. Златните ѝ гривни подрънкваха, докато жестикулираше разпалено и отмяташе назад дългата си руса коса.

Върху сбръчканото лице на Мартин бе изписано хладно неодобрение.

— Няма защо да ме обиждаш, Лайза — студено изрече той.

— Съжалявам, но наистина не мога да възприема идеята, че Тоби е по-малко важен от тайфа бизнесмени, половината от които така и така са със съмнителна почтеност — вбесено отвърна тя. — Зная, че Малкълм не може да прехвърли петдесет милиона лири в Швейцария просто ей така, но би могъл да изпрати нещичко, което да ни отвори вратичка за евентуални преговори. А вместо това той седи като тлъст котарак в луксозния си кабинет и нищо не прави! — изпълнена със страстен гняв, тя започна да крачи напред-назад из стаята. — Той просто поглежда писмата на похитителите и казва: „Боже, Боже, нищо не можем да направим“, а после отива на гости.

Мартин мълчеше, отпиваше бавно от чашата си и я караше да се чувства като капризно дете, но това нямаше значение.

— Ти не даваш пукната пара за Тоби — продължи тя. — Интересува те единствено „Лойд“.

С мургавото си съсухрено лице и сбръчкания си врат той отново ѝ заприлича на костенурка.

— Разбира се, че ме е грижа за Тоби. Защо според теб ние с Нина пристигнахме тук веднага щом научихме, че е изчезнал?

— Ще ти кажа защо — рязко отвърна Лайза. — Защото по онова време всички предполагахме, че Тоби е претърпял злополука или

изживява нервна криза, дори, че е изгубил паметта си. Нищо, което би могло да опозори „Лойд“. Затова си дошъл. А сега, когато знаем, че Тоби е бил отвлечен, навярно заради случилото се в синдиката „Хамкрофт“, работата е съвсем друга, нали?

Мартин внимателно отпиваше от уискито си.

— Само защото аз не съм се втурнал да пътувам из провинцията и не се правя на шпионин като баща ти, който май все още си мисли, че е във Военното разузнаване, не означава, че не ми пука. Освен това ти пропусна един много важен фактор.

Лайза отчаяно прокара пръсти през косата си.

— И какъв е той? — попита е пресилено спокойствие.

— Тоби не би искал Малкълм Блакуел да плати откупа. Помисли върху това, Лайза. Ако някой друг беше отвлечен и на Тоби бяха изпратили бележката за откупа, той пръв щеше да каже, че не бива да отстъпваме.

Лайза отчаяно го погледна, осъзнавайки истинността на думите му. Тоби би се държал точно по същия начин като Малкълм Блакуел. Тя закри лицето си с ръце. Нещо вътре в нея сякаш щеше да се счупи, да се срине, тъй че само след миг тя щеше да се разпадне напълно и никога нямаше да може да се съвземе. Двамата поседяха мълчаливо няколко минути, после Мартин заговори:

— Затова смятам, че са го принудили да каже онези неща от видеозаписа. Тоби никога не би говорил така, никога не би ни умолявал да уредим плащането на откупа по собствено желание — Мартин като че ли размишляваше на глас. — Именно тези нови амбиции за бързо забогатяване доведоха до премахването на кодекса на честта, според който преди работехме.

— Но те са били поканени да се включат в синдиката! Дори са ги уговаряли да се включат.

— О, да. Защото онези от *стаята* мислят само за собствените си комисиони и са включили безброй нови вложители, без да се замислят.

— Но и Тоби включи много нови вложители, защото вярваше, че това е най-доброто капиталовложение за всеки, който може да си го позволи — възрази Лайза.

— Моят син е честен човек — с достойнство каза Мартин. — Той не е виновен, че типове като Деклан Конъли са забогатявали за сметка на новите вложители и че като техен застрахователен агент той

постепенно ги е вкарал, в които си е искал синдикати. Ето там е работата. Тоби е смятал, че трябва да се погрижат за тях честно и почтено. А Деклан е мислел по друг начин. За него те са били нещо като пушечно месо, пет пари не е давал за тях и за техните вложения. Деклан е най-неподходящият човек за „Лойд“. Повече го бива да продава стари коли.

— Семейство Дейвънпорт... — замислено каза Лайза. — Това обяснява всичко. Деклан вероятно ги е включил в друг синдикат — после погледна свекъра си право в очите. — За Бога, защо Деклан заема такъв отговорен пост?

Мартин присви и без това стиснатите си устни.

— Чарлс Брайър го назначи.

— Защо? Чарлс трябва да е знаел какво става.

— Той винаги е бил любимец на Чарлс. Всъщност именно Чарлс го взе при нас на работа преди много години — сухо отвърна Мартин.

— Мислиш ли, че Чарлс съзнава какво е правил Деклан?

— Кой знае? Комисията явно не е успяла да докаже нищо против Деклан, иначе и той щеше да бъде отстранен от длъжност. Лично аз дори не бих се докоснал до Деклан Конъли. Или до онази ужасно алчна французойка — женичката му!

Двамата поседяха мълчаливо, всеки потънал в мислите си, всеки съсипан от онова, което ставаше наоколо.

— И така, какво ще правим сега? — най-накрая попита Лайза.

— Нямаме кой знае какви възможности — той пресуши чашата си и я остави обратно на масичката. — Ема ще дойде на вечеря, нали?

— Да.

Мартин с мъка се изправи на крака и тя отново с изненада забеляза колко е немощен.

— Добре ли си? — попита Лайза, внезапно изпълнена с разкаяние.

— Май ще отида горе да си почина малко преди вечеря — промърмори той.

Ема пристигна час по-късно. Черната ѝ коса бе вързана отзад с кадифена лента и имаше много делови вид с този костюм, който обикновено обличаше за срещи с избирателите на съпруга си.

— Работата наистина става напечена — каза тя веднага щом прегърна Лайза. — Познай какво получих днес. Писмо със смъртоносна заплаха. Искат да ме принудят да престана да пиша тези статии.

Лайза ахна.

— Не може да бъде! Божичко, Ем! Наистина става страшно, като се има предвид, че Чарлс Брайър е отстранен от длъжност, намесен е Отрядът за борба с мошеничеството, а Малкълм Блакуел изобщо отказва да преговаря с похитителите.

Тогава каза на Ема за видеокасетата.

— О, Лайза! — Ема сграбчи ръката на приятелката си. — За Бога, иска ми се да можем да направя нещо! Не успяхте ли да научите нещичко за това къде е бил преместен Тоби?

— За нещастие Джанет Гранвил не успя да ни каже нищо повече от онова, което вече знаем.

— Как така... нищо? Господи, хващам се на бас, че бих успяла да измъкна нещо от нея, ако можем да я интервюирам.

— Истината е, че май няма кой знае какво за казване. Извели я насила от къщата в Барънс Корт, набутали я в един закрит автомобил, вързали й очите и пътувала така няколко часа. Предполагаме, че някъде към западната провинция. Заклучили я в една стая в някаква усамотена къщичка и оттам тя ги чула да говорят за Тоби, за това, че го държат в изоставената бензиностанция. Като по чудо през нощта успяла да избяга през прозореца. Бог знае колко мили е извървяла пеша, докато стигне до Шептън Мале — рече Лайза.

Тъмните очи на Ема се разшириха от удивление.

— И въобще не е успяла да разбере кои са похитителите й?

Лайза поклати глава.

— Няма никаква представа. Те не са се издали по никакъв начин.

— О, по дяволите!

— И от къщата на Макензи не се чува нищо. Татко смята, че той е открил микрофончетата. Аз съм ужасно отчаяна, Ема. Ако през следващата седмица не се случи нещо, може да стане късно за спасението на Тоби.

Лайза й разказа в общи линии и за срещата си с Малкълм Блакуел по-рано същия ден.

— Мислила ли си да разкриеш, че блъфират, като се обадиш на полицията?

— Това не ми излиза от ума — разпалено каза Лайза.

— Ами тогава? — почти нетърпеливо попита Ема.

— Божичко, не знам. Ами ако не блъфират? Ами ако наистина убият Тоби, щом кажем на някого?

Двете жени се спогледаха. Лайза не по-малко от Ема гореше от нетърпение да повика полицията. Ами ако всичко се объркаше? Как щеше да живее по-нататък, как щеше да погледне децата си, ако похитителите изпълнеха заплахата си?

— Не знам какво да правя, Деклан — каза Джейн Брайър, стиснала телефонната слушалка. — Паспорта на Чарлс го няма, липсват и малко пари, които държахме тук за спешни случаи. Казвал ли ти е, че смята да замине?

— Не.

За втори път през този ден Деклан преживяваше ужасен шок фактът, че Чарлс бе глобен и отстранен от длъжност и Отрядът за борба с мошеничеството, както и прокурорът, бяха призовани да се намесят, бе достатъчно неприятен сам по себе си, но вестта, че той е избягал от страната представляваше ужасен удар за Деклан. Чарлс бе неговият наставник, неговият шеф и приятел, който бе направлявал кариерата му и се бе грижил за него от самото начало. Именно Чарлс Брайър го беше насърчавал да стане такъв обигран и преуспяващ професионалист като Тоби Хамкрофт. Той също така го бе научил как да се възползва от връзките на Тоби в обществото. А ето че сега, както твърдеше съпругата му, Чарлс бе напуснал страната, без дори да каже „довиждане“.

— Джейн, сигурна ли си, че не ти е оставил бележка? — попита той, обзет от внезапно раздражение.

Винаги бе смятал, че тя е посредствена и безлична, но сега знаеше, че е и тъпа. Как така дори нямаше представа, че съпругът ѝ се кани да напусне страната, ако положението стане много опасно?

— Никаква бележка не е оставил, Деклан. Предполагам, че ще ми се обади, когато му дойде времето, но се чудех дали ти не знаеш

къде е отишъл — кротко каза тя, като че ли се извиняваше, че го е обезпокоила.

— Нямам представа — рязко изрече той. — Обади ми се, щом се свърже с теб.

— Да. Разбира се. Може би ще трябва да отида сама на тази вечеря.

— Сериозно ли говориш? — Деклан не можеше да повярва на ушите си. — Не можеш да отидеш, след като целият град говори само за това, че Чарлс е бил отстранен от длъжност! Куп хора ще се втурнат да те преследват, особено ако се разбере, че е избягал в чужбина.

— О, Божичко! Какво да правя?

— Стой си на мястото и това е. Виж какво, сега трябва да вървя, но ще ти се обадя утре. Така добре ли е?

— Да. Добре — гласът ѝ прозвуча несигурно.

Деклан веднага позвъни на Лайза. Без да си губи времето със светски любезности, направо премина към въпроса.

— Знаеше ли, че Чарлс се е готвел да офейка? — настоятелно попита той.

— Какво искаш да кажеш?

— Хайде сега, Лайза. Вие двамата с Мартин днес ходихте при Чарлс, нали?

— Само Мартин — отвърна Лайза. — Но доколкото ми е известно, изобщо не са се видели. Чарлс бил зает през целия ден.

— Значи ти не знаеше, че той се е измъкнал?

— Измъкнал ли се е?

Лайза бе като зашеметена от безсънието и от огромното напрежение и с мъка успяваше да разбере думите му.

— Напуснал е страната — лаконично каза Деклан.

— Не! — Лайза бе искрено изненадана. Никога не беше си представяла, че поривистият Чарлс е способен на такова нещо.

— Джейн току-що ми се обади. Дори не ѝ е казал „довиждане“. Тази сутрин си взел паспорта и малко пари, тъй че явно не е имал никакво намерение да се връща у дома след срещата си с президента на компанията.

Лайза я заболя заради жената на Чарлс. Макар че не я познаваше много добре, не можеше да не изпитва съчувствие към нея.

— Това е ужасно! — възкликна тя. — Знаеш ли къде е отишъл?

— Нямам никаква представа.

— Всичко е заради малките синдикати. Те вече не са законни, нали така? Нали Маргарет Тачър въведе забраната?

Деклан простена.

— Имам чувството, че работата е много по-сериозна. Толкова много хора на „Лойд“ са замесени в това, че Чарлс сигурно е бил използван като изкупителна жертва, иначе нямаше да го отстранят от длъжност.

— Ами тогава какво ще кажеш за онези четиридесет милиона лири, дето липсват?

— Може би заради тях е избягал. Работата е сериозна, Лайза. Всички може да пострадаме. Сигурно нямаш новини от Тоби, нали?

— Никакви — отвърна тя със стиснати устни.

— Не е в негов интерес да стои толкова дълго настрана — с горчивина каза Деклан. — Сега всички с положителност ще смятат, че той е свързан по някакъв начин с Чарлс и с липсващите милиони. А сигурно това не е вярно, нали?

— Как можеш дори да си помислиш такова нещо? — гневно изрече тя.

— Хайде сега, поразмърдай си мозъка. Тоби изчезва, после изчезват и четиридесетте милиона и накрая Чарлс офейква! Че какво друго ще си помислят хората?

— Да, но... — тя успя да спре навреме. — О, Боже, не знам — добави неловко. — Иска ми се Тоби да можеше да се върне у дома.

— По дяволите, какво прави полицията?

— Сигурно прави всичко възможно — предпазливо каза Лайза.

— И нямаш никакви новини за него? — опипа той почвата. Заприлича й на Лоти, когато е захапала кокал. Лайза се зачуди дали той не знаеше нещо повече и не се опитваше да разбере какво знае тя.

— Не — твърдо отвърна Лайза.

Каза му „дочуване“ и се обърна към Ема, която бе слушала целия разговор.

— Деклан като че ли е изпаднал в паника — заяви Лайза. — Чарлс е избягал в чужбина, без дори да каже на жена си, а Деклан смята, че това е свързано с изчезналите милиони.

— Ау! — Ема цялата се бе превърнала в слух. — Имаш ли телефонния й номер? Веднага трябва да говоря с нея. Това е голяма

новина! Надявам се, че другите вестници все още не знаят. Ако имам късмет, ще успея да взема специално интервю.

— О, Ем, точно сега не бива да звъниш на бедната жена! — възкликна шокираната Лайза.

— За Бога, защо не? Щом се разчуе новината, ще се скъсат да ѝ се обаждат. Би могла да говори с мен най-напред.

— Но това е ужасно, Ем. Спомняш ли си как се чувствах аз в онази сутрин след изчезването на Тоби, когато журналистите пристигнаха у дома? Беше истинско мъчение. И ако за мен беше трудно да се разправам с тях, помисли си какво ще бъде за Джейн Брайър. Тя е свита, нервна и винаги е стояла в сянката на Чарлс. Въобще няма да може да се справи.

Ема вече бе взела обемистата си чанта и вадеше мобифона.

— Добре, Лайза. Няма да те намесвам в тази работа, но се налага да я свърша.

Тя набра номер 192. След миг Лайза я чу да казва:

— Бихте ли ми дали телефонния номер на Брайър, моля? Чарлс Брайър. Арлингтън Хаус — после погледна с усмивка Лайза: — Дори не ти искам телефонния ѝ номер, тъй че няма да се чувстваш замесена.

Няколко минути по-късно Ема вече говореше с Джейн Брайър.

— Чух, че съпругът ви е напуснал страната, мисис Брайър. Това не е ли доста неочаквано? Как се чувствате...

Лайза рязко се изправи и излезе в градината. Беше ужасно да слуша как Ема подлага съпругата на Чарлс на този мъчителен разпит. Според Ема как се чувстваше тя? Лайза се приближи до розовите храсти и с нетърпелива ръка окъса увехналите цветове. От отворения прозорец на съседите долиташе музика. Свиреха Концерт за пиано и оркестър в сол минор от Равел. Тя вдигна глава и се заслуша в познатите акорди, защото това бе едно от любимите музикални произведения на Тоби. Великолепната мелодия отекна направо в сърцето ѝ и някакъв вътрешен глас ѝ подсказа, че точно тази музика е добро предзнаменование. Лайза отново бе изпълнена с решимост да спаси Тоби, да го върне у дома, в семейството му.

Когато се върна във всекидневната, освежена от тези няколко минути на усамотение, откри, че Ема все още е на телефона и диктува материала си на някого.

— Смята се — говореше Ема, — че Чарлс Брайър навярно сега се намира в Швейцария. Оставил е тук жена си и една заплетена мрежа от финансови престъпления, която превръща „Лойд“ в център на най-ужасния скандал, разтърсил лондонското Сити през тристагодишната му история. Край. Всичко наред ли е? Няма нищо, Лайза — нежно каза тя, когато затвори телефона. — Не съм опекла на шиш горката жена. Някой трябва да пише за тези неща и е по-добре аз да го направя, отколкото някой безотговорен и безсърдечен писач.

— Какво ти каза тя?

— Беше невероятно спокойна. Смята, че Чарлс навярно е отишъл в Зермат, където имат апартамент. Това беше всичко, което можа да ми каже, защото е ясно, че никога не е обсъждал с нея финансовите си проблеми — каза Ема.

— Възможно ли е швейцарското правителство да го екстрадира?

— Не съм сигурна, но ще разбере.

Лайза се намръщи.

— Той сигурно няма нищо общо с отвличането на Тоби, нали? Спомняш ли си, че похитителите искаха парите да бъдат прехвърлени в швейцарски банки?

Ема поклати глава.

— Смятам, че това е едно прекалено просто и ясно обяснение.

— Но ако всички изброени сметки всъщност са принадлежали на Чарлс, той може би се надява да прибере петдесетте милиона заедно с четиридесетте милиона, които вече е задигнал — замислено каза Лайза.

— Докато същевременно е наел хора, които да му свършат черната работа, като отвлекат Тоби? — Ема се замисли. — Не ми се вижда правдоподобно. Не мисля, че това е обяснението.

Двете замълчаха. На Ема ѝ се искаше да беше измъкнала нещо повече от Джейн Брайър, а Лайза се сети, че е време да сервира вечерята, която Одет бе сготвила по-рано.

В този момент бързешком се появи Нина, лицето ѝ беше страшно бледо, очите ѝ — пълни с ужас.

— Мартин... — извика тя. — Ела веднага.

Мартин лежеше на пода до леглото, кожата му бе студена и лепкава, лицето — бяло като платно. Лайза коленичи до него и се опита да напипа пулса му, да разбере дали диша.

— Ще повикам линейка — веднага каза Ема.

Нежно, внимателно Лайза успя да го обърне на една страна. Припомняйки си всичко, което бе научила в курса за първа помощ в „Сейнт Джонс“, тя провери дали не е глътнал езика си, дали е разхлабена яката му, дали са свободни дихателните пътища.

— Какво се е случило, Нина? — попита Лайза.

Изплашената ѝ свекърва седеше на леглото, вперила невярващ поглед в Мартин. Той, който никога не беше боледувал през живота си... който винаги бе във форма...

— Оплака се от болки в гърдите и в долната челюст. После припадна. Ще се оправи, нали? — цялата се тресеше, сълзите се стичаха по бузите ѝ.

Лайза не ѝ отговори. Бе напипала някакъв пулс, но той беше слаб и пресеклив.

— Линейката е тръгнала — обяви Ема. — Ще отида да ги чакам пред входната врата.

— Моля те, Боже, нека да остане жив — изхлипа Нина. — Моля те, нека да се оправи.

Лайза все така стоеше на колене до Мартин, сърцето изплашено се преобръщаше в гърдите. Ако Мартин умреше, това щеше да бъде част от кошмара с изчезването на Тоби. Освен това тя съжаляваше, че по-рано бе избухнала пред него. Като държеше ръката му с изпъкнали сини вени, Лайза го наблюдаваше отблизо, виждаше как едва-едва си поема дъх със синкавите си устни, забеляза болезнения сивкав цвят на кожата му под слънчевия загар.

Всички чакаха линейката, минутите им се виждаха дълги като часове, времето едва се влачеше, а Нина се обливаше в сълзи.

Лайза отново погледна към Мартин, с него бе настъпила странна промяна. Очите му бяха наполовина отворени, но не виждаха, визираха се някъде в пространството зад нея, а устните му побеляха, сякаш бяха нарисувани.

— Мартин!...

Опитваше се да напипа пулса му, повтаряше името му, молеше се това да не е вярно, не можеше да е вярно... Нина стана от леглото и също се надвеси над него.

— Мартин? — в задавения ѝ глас се долавяше изненадата, че той не ѝ отговаря.

Нямаше пулс, гърдите му не се повдигаха, клепачите му не трепваха. Настъпи ужасяваща тишина и те знаеха, че той е мъртъв, че си е отишъл тихо и кротко, като перце, отнесено от вятъра.

Нина коленичи и го притисна в прегръдките си.

— Мартин!... Мартин, не ме оставяй! Моля те, не ме оставяй!

Прекалено зашеметена, за да плаче, Лайза прегърна свекърва си, питайки се как ли щеше да се справи Нина без съпруга си, когото бе обожавала близо петдесет години.

XVIII

На следващата сутрин сър Джордж се върна от Чокландс и двамата заедно с Фреди се заеха с уреждането на погребението, тъй като Нина бе прекалено объркана и съсипана, за да се справи. Хелън Мортимър също се върна и доведе Томас, Тили и Сара. Беше решено децата да ходят на училище през последните две седмици на този срок, тъй като медиите вече бяха изгубили интерес към Тоби, чието изчезване изглеждаше незначително в сравнение с новия скандал, разтърсил „Лойд“ и лондонското Сити.

Вестникарските заглавия крещяха:

„ЛИПСВАТ ЧЕТИРИДЕСЕТ МИЛИОНА!“

„ОТСТРАНЕН ОТ ДЪЛЖНОСТ СЛУЖИТЕЛ НА „ЛОЙД“ ИЗБЯГАЛ В ЧУЖБИНА!“

С много дребен шрифт в дъното на последната колонка се споменаваеше само с няколко реда за „още един служител на „Лойд“, който е изчезнал преди две седмици и досега не е открит“.

На следващия ден Ема намина да пие кафе с Лайза и с крива усмивка погледна купчината вестници, сложени на една масичка до стената във всекидневната.

— Колко типично, нали! — възкликна тя. — Тези долнопробни таблоиди превръщат в голяма драма заминаването на Чарлс Брайър за Швейцария и пропускат истинската сензация с отвличането на Тоби!

— Каква ирония! — съгласи се Лайза.

Ако Ема не ѝ беше такава добра приятелка, тя щеше да се притеснява, че би могла да се увлече като професионалистка и да се захване със сензацията на годината. Сигурно много се изкушаваше да го направи. Мечтата на всеки журналист бе да пише пръв за някоя важна новина.

— Как е Нина? — попита Ема.

— Откакто се случи това, не е станала от леглото. Надявам се, че утре ще има сили да понесе погребението. Смъртта на Мартин наистина е жесток удар за нея — отвърна Лайза. Гласът ѝ бе треперлив. — Честна дума, Ем, ако се случи още нещо, няма да го понеса. Не знам как бих се справила без мама и татко, откакто започна целият този кошмар.

Като виждаше колко е отслабнала Лайза и колко изморена изглежда постоянно, Ема също се питаше колко ли дълго още би издържала. Изпълнена със съчувствие, тя я прегърна.

— Когато Тоби се върне — натъртено каза Ема, — и двамата трябва да отидете някъде на почивка. Сами. Само вие двамата. Изритайте всички останали от „Утринно сияние“ и направете околосветско пътешествие или нещо такова! — разпалено добави тя.

Лайза се усмихна, макар че сълзите непрекъснато напиреха в очите ѝ, особено сега, когато трябваше да понесе, и смъртта на Мартин.

— Продължавай да мечтаеш, Ема! Ние сигурно няма да можем да запазим яхтата! Дори не знам дали са ни останали някакви пари. Знаеш ли дали Антъни е загубил нещо?

— Засега не. Аз се моля за това, Лайза. Но не забравяй, че ние с него в момента въобще не си говорим. Той ми се сърди, задето пиша тези материали за „Лойд“ и се страхува, че заради тях може да пострада кариерата му. Божичко, не знам какво да правя. Моята кариера означава много за мен. Смятам, че той се държи неразумно.

— Членовете на парламента наистина трябва да внимават повече от обикновените граждани да не се замесят в някоя мръсна история, нали така? — отбеляза Лайза.

— Сигурно. Но нищо не може да ми попречи да напиша за „Лойд“. Дори тези смъртоносни заплахи.

Лайза изглеждаше загрижена.

— Не са те заплашвали пак, нали? За Бога, кой от „Лойд“ би могъл да ти изпрати онова писмо?

— Само Бог знае! — после Ема нежно ѝ се усмихна. — Когато тази абсолютно отвратителна история свърши, Лайза, трябва да дадем банкет, дори да сме съвсем разорени. Трябвала дадем банкет дори само за да отпразнуваме това, че сме живи, че сме оцелели след всичко.

— Съгласна съм. О, би било чудесно! — Лайза затвори очи, опитвайки се да си представи, че Тоби си е у дома, здрав и читав, и всички отново са заедно. После се намръщи и отвори очи. — Тоби ужасно ще се разстрои, като разбере за баща си.

— Двата бяха много близки, нали?

— И да, и не — Лайза наклони глава на една страна. — Не смятам, че имаха еднакви възгледи. Парите означават много за Тоби, защото, както винаги е казвал, те му позволяват да осигури на мен и на децата един определен стандарт. Но съм сигурна, че не би одобрил сляпата лоялност на Мартин към „Лойд“. За Тоби хората винаги са били по-важни от парите и вещите.

— Онзи ден, когато говорих с Мартин — замислено каза Ема, — имах чувството, че неговата първа и единствена любов е „Лойд“. Дори не толкова парите, които печели чрез компанията. Това е било неговото духовно убежище, историята на компанията е и негова история. Самият Мартин е олицетворение на всичко онова, което е представлявала „Лойд“ преди тази финансова катастрофа.

— Все пак е избрал за управител на синдиката един разбойник като Чарлс Брайър. Докато Тоби придобие достатъчно опит, за да поеме този пост — отбеляза Лайза. — Твърде много време всъщност е минало, откакто Мартин е работил там.

— И ти нямаш никаква представа защо е напуснал и е отишъл да живее в Испания?

— Доколкото зная, по здравословни причини. Английският климат не му понасял.

— Наистина се оплакваше, че му е студено, макар че времето беше прекрасно.

— Трябваше да забележа, че не е добре — Лайза говореше така, сякаш се чувстваше виновна. — Дватама въобще не биваше да идват тук; така и така нищо не биха могли да направят, освен да стоят и да се притесняват.

Ема заговори по-тихо:

— Нина ще се върне ли в Испания?

— Не. Иска да продаде вилата и да се прибере в Англия за постоянно — отвърна Лайза.

— Струва ми се, че така е най-разумно. Иначе ще бъде ужасно самотна там, нали? Поне всички ще бъдете около нея, ако остане тук, а и Мартин сигурно се е погрижил да е добре финансово, нали така?

— Сигурно. Макар че парите не са кой знае каква утеха, ако загубиш човека, когото обичаш.

— Съгласна съм с теб, но както се казва, парите никога не са излишни. А между другото какво става с Джанет Гранвил? Все още ли се крие в Чокландс?

— Не. Ето една история с щастлив край. Преди два дни татко я качи на самолета за Нова Зеландия, където живее сестра ѝ, и ѝ дадохме достатъчно пари, за да започне живота си отново. Наистина се надявам да е добре.

Лицето на Ема се смекчи и тя заговори с нежност:

— Знаеш ли какво заслужаваш, Лайза? Малка гюдерия, за да излъскаш ореола си! Ти си истински ангел. Господи, Джанет Гранвил трябва да е толкова благодарна! За нея всичко беше свършило, животът ѝ беше съсипан, докато ти ѝ баща ти не са намесихте.

— Животът ѝ едва не беше съсипан, защото ние се намесихме — отговори Лайза. — Нямахте да я отвлекат, ако не се беше опитала да ни помогне да намерим Тоби.

Ема ѝ се усмихна с обич.

— Тоби ужасно много ще се гордее с теб, когато разбере колко прекрасно си се държала по време на това ужасно изпитание — натъртено каза тя.

За миг в сините очи на Лайза блеснаха дяволити искрици и тя се усмихна.

— Така ли мислиш, Ем? Наистина ли мислиш така?

За момент тя си позволи лукса да си представи как Тоби се гордее с прекрасното ѝ държане в негово отсъствие.

— Сигурна съм! И ти си сигурна в това, но си дяволски скромна и самокритична и никога няма да го признаеш — шеговито я разкритикува Ема.

Лайза се засмя тихо и се почувства по-добре. Всички тези приятни разговори за това какво щяха да правят, когато се върнеше Тоби, ѝ бяха необходими, за да поддържа духа си. Ами ако не се върнеше?... В момента дори не биваше да мисли за това.

Триста души присъстваха на погребалната церемония на Мартин в църквата „Холи Тринити“ в Найтсбридж, последвана от кремацията в Голдърс Грийн. Сър Джордж бе организирането с педантичността на военен — от публикуването на съобщението в „Гаймс“ и „Телеграф“ до наемането на църквата с големия хор, а след дълъг и тъжен разговор с Нина, която избра църковните химни и откъсите от Библията — и отпечатването на мемориалния лист. Фреди и шестима негови приятели трябваше да въвеждат гостите в църквата и да ги настаняват на скамейките. Самата църква бе украсена с любимите снежнобели рози на Мартин, лимузини бяха наети за придвижването на семейството, красивият дъбов ковчег бе избран лично от сър Джордж.

Нина, която не бе способна да говори, да мисли или да се съсредоточи върху нещо за повече от няколко секунди, бе „обмундирована“, както се изрази сър Джордж, с черна рокля и шапка, купени от „Харъдс“ лично от Хелън.

— Не знам как ще издържи, докато трае погребението — довери Хелън на другите от семейството. — Тя е обезумяла от мъка. За нея това ще бъде най-ужасно изпитание.

— Поискай някакви хапчета от лекаря — предложи сър Джордж, — а ние ще ѝ дадем едно чисто бренди, преди да тръгнем за църквата.

Погребалната церемония трябваше да се състои в десет и половина сутринта и когато семейството пристигна в църквата „Холи Тринити“, тя вече бе пълна с хора, повечето възрастни семейни двойки, приятели на Нина и Мартин от времето, когато бе работил в Сити. Лайза, която заедно с Нина се настани на първия ред вдясно, забеляза и много техни приятели. Всички като че ли я гледаха втренчено и тя цялата пламна при мисълта, че според тях Тоби навярно е изчезнал заедно с Чарлс Брайър, откъсвайки онези четиридесет милиона.

Там бяха и сър Хъмфри и лейди Роузмари Дейвънпорт, за които се говореше, че са загубили цяло състояние и са били принудени да

продадат Кейвънхам Корт с всички мебели и вещи. При дадените обстоятелства изглеждаха невероятно спокойни. За разлика от тях, Деклан и Максин Конъли бяха притеснени и със стиснати устни, Максин бе обгърната от облак черен шифон, а Деклан си бе сложил черна вратовръзка, за да намали дразнещия ефект от синия си костюм на леки райенца. Лайза огледа набързо и лицата на останалите, чудейки се кои са изгубили парите си и кои са избегнали финансовата катастрофа. Дори за миг с примряло сърце се запита дали похитителят на Тоби не е сред тези хора. Тази мисъл опъна нервите ѝ и тя трябваше здраво да стисне ръце в скута си, за да не треперят.

Ковчегът вече бе поставен пред олтара. Нина, която бе изпила предписаните ѝ хапчета, както и едно бренди, изглежда, се владееше, макар да бе малко възбудена. Хорът запя „Йерусалим“ и Лайза се стегна, за да понесе предстоящото изпитание. Не умееше да се оправя на погребения дори когато ставаше въпрос за съвсем непознати хора, но днес мислите и молитвите ѝ до такава степен бяха изпълнени с Тоби, че ѝ беше трудно да съсредоточи вниманието си върху Мартин. Тоби, нейният любим, човекът, когото обожаваше, трябваше днес да бъде тук, за да оплаква загубата на баща си, и неговото отсъствие бе като зейнала дупка, която с нищо не можеше да бъде запълнена.

— Нека да се помолим — каза свещеникът и Лайза откри, че всичките ѝ молитви са за Тоби. Сега Господ щеше да се погрижи за Мартин, а Тоби имаше нужда от помощ.

Службата бе внушителна, избраната музика — прекрасна. Нина като че ли понасяше всичко със забележителна твърдост, а най-накрая стоеше с Лайза пред входа на църквата, поздравяваше приятелите си и им благодареше, че са дошли. Изглеждаше като замаяна, но никой не се изненада от това. Дори онова, което шепнеше на приятелите си, да звучеше пресилено и малко налудничаво, всички бяха изпълнени със съчувствие към вдовицата, която така внезапно и трагично бе изгубила съпруга си.

Два часа по-късно, когато бяха в къщата на Холанд Парк Уок, щеше да се окаже, че думите ѝ са произвели смайващ ефект.

По предложение на сър Джордж след погребението, Лайза покани някои хора у дома. С готовност се бе съгласила да го направи.

На наетите сервитьори бе наредено да поднесат питиетата във всекидневната, имаше и лека закуска в трапезарията за онези, които бяха дошли направо от църквата. На Фреди бе възложена ролята на домакин, докато останалите присъстваха на кремацията; а когато се върнаха, Лайза завари гъмжило от около стотина души, някои бяха изпълнили стаите на приземния етаж, други се бяха пръснали из градината.

— Има толкова много... — разтревожено възкликна тя. — Поръчал ли си достатъчно от всичко, татко?

— Разбира се, Лайза — той говореше уверено. — Знаех, че половината Сити ще се събере за погребението на Мартин. Всичките му стари приятели, нали разбираш? Както изглежда, всичко върви добре, нали?

— Генералът винаги си остава генерал — с усмивка прошепна тя. — Ти си чудесен, татко. Благодаря ти за това, че успя да организираш всичко.

— Къде е отишла Нина? Добре ли е?

— Нищо й няма. Седи във всекидневната, заобиколена от всичките си стари приятели. Засега се държи.

В този момент се появи Фреди.

— Всичко наред ли е, сестричке?

— Благодаря ти, че удържа фронта — обади се сър Джордж. — Ти страшно много ни помогна, момчето ми. Без теб нямаше да можем да започнем.

— Няма нищо. Никога не съм имал нищо против пръв да се добера до шампанското — с усмивка отвърна той.

— Аз сигурно трябва да бъда сред гостите — с неудоволствие каза Лайза.

Главата я болеше и й се искаше всички тези хора, повечето от които никога през живота си не бе виждала, да си отидат у дома. Точно когато се промъкваше покрай една групичка в коридора, за да отиде във всекидневната, налетя на семейство Дейвънпорт.

— Скъпа моя Лайза — каза лейди Дейвънпорт и я целуна по двете бузи, — много съжалявам за всичко. За теб това са ужасни времена, нали?

— Много често мислим за вас, скъпа — намеси се сър Джордж.

„Не ще и съмнение, помисли си Лайза. Ако не бяхме ние, все още щяхте да бъдете богати.“ Но на глас каза:

— Наистина е много мило от ваша страна, че дойдохте днес.

— Няма нищо. Ние много се притеснихме, като чухме за Тоби! Ти сигурно си ужасена — съчувствено каза лейди Роузмари.

— Човек не очаква такова нещо да се случи в Англия, нали? Истинско варварство! — продължи сър Хъмфри.

Усмивайки се несигурно, Лайза поглеждаше ту единия, ту другия, тъй като не разбираше какво точно искат да кажат.

— Разтревожени сме... — отвърна тя и в този момент някаква възрастна дама я дръпна за ръката.

— Тази новина за Тоби е ужасна — прошепна жената. — Бях страшно шокирана, когато я чух.

Някой потупа Лайза по гърба и тя се обърна, за да се изправи лице в лице с висок белокоос старец, който я гледаше загрижено от горе на долу.

— Ужасна новина. Боже Господи, не сте очаквали това, нали? — отбеляза той, като кимаше многозначително.

Объркана и внезапно изплашена, тя побърза да влезе във всекидневната, питайки се какво ли става. Защо ли всички така внезапно заговориха за Тоби? Навярно знаеха, че е изчезнал, но тя толкова се бе старала да запази всичко в тайна. И все пак се усещаше някаква промяна в атмосферата. Гостите крадешком ѝ хвърляха съчувствени погледи.

Лайза бързо отиде при Хелън, която разговаряше с група гости.

— Ще ме извините ли? Трябва веднага да поговоря с мама — с очарователен жест тя придърпа майка си настрани. — Какво става, мамо? — попита я притеснено. — Хората говорят за Тоби така, като че ли знаят какво всъщност се е случило с него.

— Не може да бъде! — Хелън изглеждаше поразена.

В този момент един от сервитьорите, изпратен от фирмата за уреждане на банкети и помени, се приближи до Лайза.

— Госпожо, търсят ви по телефона. Ще се обадите ли или да кажа, че ви няма?

— Ще се обадя — веднага отговори Лайза.

Тя побърза да отиде в малката гостна и вдигна слушалката.

— Обажда се Лайза Хамкрофт. С какво бих могла да ви помогна?

— Добър ден, мисис Хамкрофт. Аз съм Шейн Уорик от „Глоуб“. Току-що научихме, че съпругът ви е отвлечен и го държат като заложник. Можете ли да потвърдите, че това е вярно?

Лайза застина на място, главата ѝ се завъртя. Не каза нищо, не можеше да продума. Стискаше телефонната слушалка и стоеше като парализирана.

— Чувате ли ме, мисис Хамкрофт? Тоби Хамкрофт е ваш съпруг, нали? Ще можете ли да ни кажете нещо за неговото отвлечане? Кога точно...

— Нямам какво да ви кажа — отвърна тя и затръшна телефонната слушалка.

Почти веднага телефонът зазвъня отново. Вбесена и изплашена, Лайза сграбчи слушалката и я приближи до ухото си.

— Да? — кратко и сърдито произнесе тя.

— С мисис Лайза Хамкрофт ли говоря? — беше мъжки глас, прекалено фамилиарен и на необразован човек. — Обажда се Джеф Харпър от „Ивнинг Нюз“. Току-що получихме съобщение за съпруга ви. Вярно ли е, че е бил отвлечен и държан за откуп, защото е служител на „Лойд“?...

Лайза затвори телефона, преди онзи да е успял да довърши изречението, и изхвърча от стаята. Огледа се наоколо, като трескаво се опитваше да открие баща си. В този миг видя Ема, която излизаше от трапезарията и носеше пълна чиния.

Ема!

Тя се хвърли към приятелката си, сграбчи я за лакътя и я задържа към един ъгъл на коридора.

Ема се стресна.

— За Бога, какво е станало?

— Ще ти кажа какво е станало — Лайза направо беше обезумяла от ярост и страх. — Някой е казал на пресата за Тоби! Не разбираш ли какво означава това? Спомняш ли си с какво ни заплашиха, ако нещо излезе наяве?

Замаяна от ужас, тя като че ли виждаше приятелката си през червена пелена.

— Какво е станало с Тоби? — любопитно попита Антъни, който в този момент се приближи към тях. — Всички знаят, че е изчезнал. Вестниците вече писаха за това.

— Антъни не знае — бързо се намеси Ема. — Кажи ми какво е станало, Лайза.

Тя изведнъж силно пребледня. Обърна гръб на Антъни, който изглеждаше смутен от това, че го пренебрегват.

Лайза ѝ каза за телефонните обаждания. Още докато говореше, сервитьорът се приближи до нея.

— Обаждат се от информационния бюлетин на Ай Ти Ви, госпожо.

— О, Господи! — ридание се изтръгна от гърдите на Лайза и тя закри лицето си с ръце.

— Какво има? — попита Фреди, който минаваше покрай нея на път за всекидневната.

— Някой е разгласил истината за Тоби — объркано прошепна Ема.

Фреди бе шокиран.

— Исусе! Какво ще правим?

— Ще ми каже ли някой какво се е случило? — високо и натъртено попита Антъни.

— По-късно, Ант — кратко отвърна Ема. После сграбчи Лайза за раменете. — Лайза, нали не мислиш, че съм аз? Никога не бих направила такова нещо.

Лайза кимна.

— Зная, Ем. И през ум не ми е минавало, че може да си ти. Но кой го е направил?

— Какво става? — сър Джордж с едри крачки се приближи до тях. — Защо се вълнувате толкова? — после зърна лицето на Лайза. — Какво се е случило?

— Разчуло се е за отвличането на Тоби. Както изглежда, всички лондонски журналисти са се захванали с това.

— Какво? — лицето му пламна. — Откъде са разбрали? Сигурна ли си, че това не са само техни предположения, че не се опитват да те подмамят, за да го потвърдиш? Надявам се, че не си казала нищо...

— Разбира се, че не съм — сопна се Лайза.

Сега вече всички бяха настръхнали.

— Ще отида да разбера какво става! — решително каза сър Джордж и се запъти към входната врата, където вече се бе събрала тълпа журналисти. Огледа ги като група новобранци, които дори не

знаят как да застанат „мирно“. — Вижте какво. Току-що се връщаме от семейно погребение, всички сме уморени и разстроени. Затова бих ви помолил да ни оставите на спокойствие. Не желаем да ни безпокоите. Благодаря ви.

После затвори входната врата, преди те да успеят да реагират.

— Не пускай никого! — нареди той на иконома, който е отворена уста наблюдаваше действията му. — И изключи телефона! — добави сър Джордж.

Ема го изгледа удивено.

— Е, и това е начин да се справим с положението — отбеляза тя. — Но едва ли е най-правилният.

— Той е единственият, докато не решим какво ще правим — яростно заяви сър Джордж.

После се обърна към Лайза, която се бе подпряла на касата на вратата и притискаше ръце към гърдите си, сякаш изпитваше болка.

— Това е катастрофа! За Бога, кой е могъл да издаде тайната?

Сър Хъмфри, който минаваше наблизко, за да напълни отново чашата си, чу думите на сър Джордж.

— За отвличането на Тоби ли говорите? — попита той. — Казаха ни го под най-строг секрет, но ми се струва, че доста хора знаят.

— Но кой ви го каза, Хъмфри? — попита Лайза.

— Ами че свекърва ти, разбира се — любезно отвърна той.

— Каза ни го на излизане от църквата.

Лайза потръпна и затвори очи, съзнавайки какво всъщност се е случило. Упоена от хапчетата и алкохола, които ѝ бяха дали, за да издържи по време на погребението, Нина нямаше представа какво е казала.

— Боже, помогни ни — едва-едва продума Лайза. — Какво ще правим сега?

В този момент някой яростно заудря по входната врата и всички се стреснаха.

— Нека тези типове да почакаат, докато решим какво ще правим — твърдо каза сър Джордж. — Никой да не отваря вратата.

— Рано или късно ще ти се наложи да я отвориш, за да пуснеш гостите да си отидат — благоразумно отбеляза Ема. — Във всеки случай няма защо да отричаме, че Тоби е бил отвлечен, защото явно половината Лондон вече го знае.

Чукането по вратата продължаваше. Беше толкова силно, че някои от гостите престанаха да разговарят.

— Може би този път не са от пресата — каза Лайза, която с всички сили се стараеше да запази самообладание.

Вътрешно кипеше от гняв. Как бе възможно Нина да е такава глупачка! Беше и ужасена. Ами ако последиците от нейната глупост се окажеха фатални?

Вбесена и изплашена, тя имаше желание да си го изкара на някого. Бързо прекоси просторния коридор, слаба фигурка със семпла черна рокля, високите токчета на черните ѝ обувки затракаха отсечено по мраморния под.

С един замах широко разтвори входната врата.

— Какво искате? — яростно извика тя.

Тогавя осъзна, че пред нея стои полицай, чийто поглед бе не по-малко студен и враждебен от нейния.

Няколко часа по-късно инспектор Робин Бък седеше срещу Лайза. Устните му бяха здраво стиснати, личеше си, че едва сдържа гнева си.

— Полицията пропиля стотици часове, вървейки по погрешна следа, само защото вие не пожелавате да ни кажете истината — мрачно заяви той. — Това се нарича укриване на информация, мисис Хамкрофт, и се смята за много сериозно нарушение. Трябвало е да ни съобщите веднага щом сте разбрали, че съпругът ви е отвлечен.

— Но аз вече сто пъти ви повторих, че те заплашиха да убият Тоби, ако кажем на когото и да било — отвърна му тя също така гневно. — Все пак, както ви казах, президентът на „Лойд“ получи бележката за откупа, а не аз.

— По-късно тази вечер ще говоря с него. А междувременно, както разбирам, вие, генерале, сте провели собствено разследване?

Когато се обърна към бащата на Лайза, гласът на Бък стана леден, държането му беше почти неучтиво.

— Точно така — кратко и ясно отвърна сър Джордж. — Трябва да ви кажа, че години наред съм работил във Военното разузнаване, тъй че много добре знам какво правя.

— Направо е ужасно, че всичко се разчу — рече Лайза. Тя бе премаляла от тревога. — Не съзнавате ли, че тези хора не се шегуват? Сега всичко ще излезе във вестниците, ще съобщят по телевизията...

— Това едва ли е по наша вина — заяви Бък. — Ние можехме да го предотвратим, ако бяхме информирани за истинските факти. Щяхме да наложим информационно затъмнение.

— Въпреки това смятахме, че е прекалено рисковано — каза Лайза. — Сигурни сме, че тези хора, които и да са те, не се шегуват. Сега ужасно се страхувам за живота на Тоби. Можете ли да откриете къде са го закарали? Смятаме, че е в някакъв замък.

— Можем да ви дадем списък с имената на всички, които са присъствали на днешното погребение — добави сър Джордж. — Според мен похитителите са от синдиката „Хамкрофт“.

Изражението на Бък си остана все така ледено.

— Сега вече всичко ли ни казахте?

Лайза и баща ѝ се спогледаха.

— Струва ми се, че е всичко — рече Лайза. — Смятате ли, че все още е възможно да се наложи информационно затъмнение? — отчаяно добави тя.

Бък се изправи на крака.

— След като днес следобед видях тук вас и по-голямата част от представителите на медиите, смятам, че това е неуместно — рязко отвърна той. — И моля ви, мисис Хамкрофт, генерале, ако знаете нещо повече за Тоби Хамкрофт, веднага ни го съобщете. Може вече да е прекалено късно. Ако бяхме получили тази информация по-рано, нещата можеха да се развият по друг начин.

Лайза рязко си пое дъх.

— Твърде късно ли е? — ужасено попита тя.

Сър Джордж я прегърна през раменете.

— Нямахме друг избор — каза той на Бък.

— Човек винаги има избор, сър. Ние притежаваме средства и начини да се справим с всяко престъпление, включително и отвличане, и можем да пазим всичко в тайна не по-зле от всеки клон на Военното разузнаване. Трябва да ви кажа, генерале, че този случай е бил ужасно усложнен от самото начало, а това включва и отношението към потенциалната свидетелка, която според вас дори вече не е в страната. Не знам как да ви внуша, че е по-добре да оставите тази работа на

професионалистите. Струва ми се, че вие по-добре от всеки друг би трябвало да знаете това.

Сър Джордж изсумтя, но не каза нищо. Сега Лайза разбра, че са направили фатална грешка, като са се опитали сами да спасят Тоби.

Рано на следващата сутрин Деклан Конъли дойде да види Лайза. Беше ѝ достатъчен само един поглед, за да разбере, че е чел сутрешните вестници.

— Боже Господи, Лайза! Защо, по дяволите, не ми каза? — бяха първите му думи. Изглеждаше съсипан, като че ли не бе спал от дълго време. — Чарлс Брайър знае ли?

Лайза поклати отрицателно глава.

— Никой не знаеше. Освен Малкълм Блакуел.

— И през цялото това време, докато ние смятахме, че Тоби е избягал, той е бил държан за откуп? Не е за вярване! Направо не е за вярване! Защо не ми каза? — отново попита той.

Деклан току потриваше лицето си с късичките си пръсти, като че ли се опитваше да отмахне нещо от него.

— Заплашиха ни, че ще убият Тоби, ако истината се разчуе. Нямах представа колко е сериозно положението — отвърна Лайза, като се подпря на облегалката на един стол и за миг затвори очи. Въобще не беше спала и сега направо ѝ се повдигаше от изтощение, току-що изпитото кафе все още горчеше в устата ѝ.

— Но това поне премахва всички подозрения, че е бил замесен в изчезването на четиридесетте милиона, нали така?

— Неговата почтеност никога не е била под въпрос — хладно отговори тя.

Деклан се стъписа от това държане.

— Ти и аз знаем, че Тоби не е присвоил парите, но има други, които не го знаят и които ще бъдат доволни от това, че всемогъщият Тоби Хамкрофт е тръгнал по наклонената плоскост — отбеляза той.

— Наистина ли? — Лайза за миг отвори очи и после отново ги затвори. — Какви дребнави хора има — каза тя.

Деклан се приведе напред, нетърпеливо очаквайки да чуе, че той не е един от тях.

— Но това променя всичко, нали?

— Кое например?

Искаше ѝ се той да си отиде и да я остави сама. Ето че Деклан бе тук и искаше да посплетничи и да поразсъждава за бъдещето, докато Тоби беше в опасност. „Какво бъдеще?“ — запита се тя. Не бе успяла да намери Тоби и сега се чувстваше ужасно. Тя го бе предала и сега навярно беше твърде късно да се направи каквото и да било. Само да беше разбрала какво говори Нина на приятелките си! Само всички те да го бяха запазили в тайна! Но някой бе проговорил. Тук една изтървана дума, там друга — прошепната, и ето че птичката бе излетяла от клетката. Сега се носеше навсякъде и никой не можеше да я улови, нито да я накара да млъкне.

— Ние с Тоби бихме могли заедно да управляваме компанията, след като Чарлс го няма — чу да казва Деклан.

— Така ли? — разсеяно попита Лайза, прекалено измъчена, за да го слуша внимателно.

— Е, когато похитителите освободят Тоби, той ще иска да се върне на работа, нали? И то дяволски бързо.

Лайза вдигна поглед към него.

— Че защо ще иска отново кракът му да стъпи в „Лойд“? — попита тя.

— О, Боже Господи, Лайза! Заради цялата тази бъркотия забравих, че не знаеш за загубите на Тоби. Сигурен съм, че той отново ще иска да работи, да спаси положението.

— Загуби ли?

— Да. Съжалявам, че трябваше да го научиш по този начин. Тоби винаги отказваше да се включи в малкия синдикат, нали знаеш! Изгубил е цяло състояние, Лайза, особено заради изплатените застраховки на белодробно болелите в Америка. Тоби наистина е пострадал много, а това се отнася и за следващите три години. При мен всичко е наред, защото ние с Чарлс се включихме в малкия синдикат.

Стараше се да скрие ликуването си, но изглеждаше много доволен от себе си, когато погледна Лайза, за да види как приема новината. Той винаги се бе опитвал да подражава на Тоби, а ето че сега го бе изпреварил в играта.

— Браво на теб, Деклан — кротко каза тя. — Парите са последното нещо, което ме интересува в момента.

XIX

На следващата сутрин, след няколко часа неспокоен и откъслечен сън, Лайза се събуди, очаквайки, че светът се е сгромолясал. Вместо това откри, че всичко е неестествено спокойно. Трескавото отчаяние от предишния ден се бе стопило и сега бе обзета от тиха безнадеждност, която я караше да се чувства някак странно изолирана от всичко, като че ли ужасяващите събития от вчерашния ден въобще не я засягаха.

Отвън на тротоара я чакаха като на бивак цял куп журналисти и фотографи. Това означаваше, че още един ден ще трябва да се крие и да излиза от къщата само при крайна необходимост.

Докато си правеше кафе в кухнята, все още пуста в ранната утрин, тя се питаше дали днес ще ѝ се обади Малкълм Блакуел. Вчерашните ѝ усилия да се свърже с него бяха отишли напразно, тъй като секретарката му непрекъснато ѝ бе отговаряла, че е много зает. Полицайте несъмнено вече бяха ходили при него и Лайза се запита дали Бък също толкова му е бил ядосан за укриването на информация, колкото и на нея. Тя някак си се съмняваше в това.

Няколко минути по-късно се появи Хелън, погледна Лайза в лицето и каза:

— Скъпа, защо не се върнеш в леглото? Изглеждаш съсипана.

— Не спях добре. Може би следобед ще легна да си почина, но не мога да лежа в леглото, щом веднъж съм се събудила. Започвам да си мисля... и това е ужасно.

Майка ѝ кимна с разбиране.

— Зная какво имаш предвид. В хоризонтално положение всичко изглежда още по-лошо. Щом се изправиш на крака, надеждите се възраждат.

Лайза ѝ наля чашка кафе и двете седнаха една срещу друга до кухненската маса, погледнаха се в очите — по-младият и по-старият вариант на един и същи модел, едни и същи гени.

— Какво смяташ да правиш днес, Лайза?

— Мислех да пратя децата на училище, но явно е невъзможно. Хората от пресата чакат отвън и непременно ще ги последват до училището. Вече имам чувството, че всички ние сме заложници в собствения си дом.

— Не искаш ли ние с баща ти да ги закараме пак в Чокландс? В края на краищата лятната ваканция започва много скоро и няма защо да ги държим в Лондон, след като не могат да ходят на училище, нали така?

— Права си. Ще имате ли нещо против вие двамата с татко да останете с децата в Чокландс? Те започват да се чувстват несигурни и мисля, че се нуждаят от близки хора. Ингрид, Маргарет и Бърт ще ви помагат.

Хелън се пресегна и потупа Лайза по лакътя.

— С най-голямо удоволствие, миличка. Да вземем ли и Нина с нас? Сигурно ще се почувства по-добре в провинцията.

— О! Нина. — Лайза като че ли изведнъж усети силна болка, веждите ѝ рязко се сбърчиха, стисна устни. — Как е могла да разкаже всичко за Тоби? Още не мога да повярвам.

— Виновни са успокоителните и брендито. Според мен тя не е знаела какво прави. Беше направо съсипана, когато разбра какво е казала.

— Зная. Божичко! Каква бъркотия!

— Ще бъдеш ли добре, ако останеш сама тук? — попита Хелън, внезапно обзета от тревога.

— Вечерно време Фреди ще ми прави компания... За Бога, колко дълго ще продължава този ад все пак? — Лайза вдигна поглед, изпълнен с непоносима болка. — Аз не мога да издържа още дълго. Излязохме от безизходното положение, когато похитителите искаха пари, а Малкълм Блакуел отказваше да ги даде. Ами сега?... Разбира се... — гласът ѝ колебливо изтъня и секна. Вече не беше сигурна в нищо.

По-късно същата вечер, когато се бе стъмнило и хората от пресата най-накрая си бяха отишли, убедени, че семейството си е легнало и нищо интересно не може да се случи, сър Джордж и Хелън потеглиха за Чокландс с Нина, децата и Ингрид, която държеше Лоти в скута си.

— Журналистите едва ли ще дойдат да ви безпокоят в Чокландс, след като не знаят къде сте — рече Лайза, — а и по това време на нощта би трябвало да стигнете за малко повече от час.

Сър Джордж бе проявил нежелание да напусне „сцената на действието“, както се бе изразил, но Лайза успя да го омилостиви, като му каза, че точно сега децата се нуждаят от мъжко присъствие. Това бе вярно, но тя всъщност повече се притесняваше за неговото здраве. Всички бяха потресени от смъртта на Мартин.

— Защо не дойдеш и ти, мамо? — хленчеше Тили, докато се настаняваше на задната седалка заедно с Нина.

— Защото имам доста работа тук, но ти обещавам, че в края на седмицата ще бъда при вас — увери я Лайза и я целуна за последен път.

— Ама дотогава има толкова много време.

— Времето ще мине бързо, Тили.

— Сигурно ще чакаш татко да се върне вкъщи, нали? — интуитивно се досети Томас.

Лайза се вгледа в сините му очи. Толкова много приличаха на нейните, сякаш бе взел част от душата ѝ.

— Да — отговори тя колкото можеше по-уверено. — Но дори татко ви да не си дойде тази седмица — тук гласът ѝ затрепери, но Лайза успя да се овладее, — аз пак ще бъда при вас в петък вечерта.

Тя им помахаша за сбогом, ненадейно разстроена от това, че всички заминават. Преди малко бе копняла за спокойствие и усамотение, за един миг насаме със себе си, в който да събере сили, но ето че сега, докато бързаше обратно към къщата, изведнъж се почувства самотна и тъжна. Фреди щеше да вечеря навън и бе казал, че ще се прибере късно. В къщата цареше зловеща тишина. Никога не се беше чувствала толкова отчаяна, както в този момент.

Рано на следващата сутрин полицаите позвъниха на входната врата и Лайза инстинктивно усети, че нещо не е наред. Те биха могли да ѝ донесат и добри новини за Тоби, но нещо вътре в нея ѝ подсказваше, че не е така. Одет отиде да им отвори и потръпна, когато видя инспектор Бък пред себе си. До него стоеше някаква полицайка, която Лайза никога не бе виждала.

Одет ги покани с жест да влязат, а Лайза тръгна към тях, събирайки сили да понесе онова, което ѝ предстоеше.

— Извинете ме, че идвам така, без да ви се обадя предварително — започна Бък и Лайза едва не избухна в истеричен смях, като че ли бе нахълтал в къщата по време на коктейл или нещо такова и сега се извиняваше за faux pas^[1].

— Какво има? — страхът сграбчи сърцето ѝ с ледена ръка и го стисна силно. Тя вдигна поглед към лицето му и за първи път забеляза, че очите му са изпълнени със съчувствие. — Какво се е случило? — гласът ѝ прозвуча хрипливо дори за собствените ѝ уши.

— Не е ли по-добре да влезем в салона и да седнем? — учтиво предложи той.

„Не мога да понеса това, помисли си Лайза. Моля те, Боже, не им позволявай да ми го кажат...“

Тя се остави да я заведат до един от диваните във всекидневната. Бък остана изправен, но жената седна до нея; беше дребничка и наперена, приличаше на някаква дръзка птичка и като че ли бе готова на всичко.

Бък заговори направо:

— На Южното крайбрежие, някъде близо до Бексхил, вълните са изхвърлили труп. Имаме причини да смятаме, че това може да е вашият съпруг, но се опасявам, че трябва да дойдете да го идентифицирате, преди да продължим работата си.

Лайза мъчително дишаше; бързо, повърхностно дишане, което не премахваше чувството, че животът я напуска.

— Веднага идвам — собственият ѝ глас като че ли достигаше до нея от много далече. После стана практична. — Опасявам се, че колата ми не е тук в момента. Някой от вас ще може ли да ме закара?

Докато говореше, тя стана и започна разсеяно да проверява съдържанието на чантичката си.

Бък примигна.

— Колата ви чака отвън, мисис Хамкрофт. Елате, щом сте готова.

Ема събра бележките си, зашеметена от своето откритие. Ако всичко, което ѝ бяха казали, беше вярно, това бе най-крещящият пример на ужасяваща корупция, с който се бе сблъсквала някога. Това

обясняваше, макар и по заобиколен начин, защо Тоби е бил отвлечен; също така обясняваше и защо Чарлс Брайър е избягал от страната.

Източникът на информацията, когото тя като журналистка нямаше право да разкрие, ѝ бе предоставил достатъчно факти, за да срине „Лойд“ заедно с неговата камбана на „Лутен“ и всичко останало. Въпросът беше дали Антъни изобщо някога щеше да ѝ проговори, ако го направеше. Струваше ли си заради един журналистически материал да рискува семейството си? След като прекара една безсънна нощ, тя реши, че преди да започне да пише, трябва да му каже какво е открила. Двамата бяха за два дни в Лондон и за първи път от дълго време лениво закусваха сами, преглеждайки пощата и вестниците.

— Ант, искам да те попитам нещо — тихо каза тя. Двамата вече си говореха, но все още липсваше обичайната хармония в отношенията им.

— Хъммм? — той изглеждаше зает, отбелязваше нещо в някакъв списък.

— Моля те, изслушай ме, Ант. Много е важно.

Той намръщено вдигна поглед към нея.

— Какво има, Ем?

— Струва ми се, че загрех какво става в „Лойд“ и защо Тоби е бил отвлечен.

Лицето му се изопна. Очите му я погледнаха малко уморено.

— И?...

— Искам да пиша за това, защото е много важно. Искрено вярвам, че фактите трябва да станат публично достояние.

— Продължавай.

— Нали си чел във вестниците, че от синдиката „Хамкрофт“ са изчезнали четиридесет милиона и затова е невъзможно да бъдат изплатени всички полици?

Антъни кимна, сега вече я слушаше много внимателно.

— Както изглежда, от известно време се е смятало за напълно законно парите на вложителите да бъдат изнасяни зад граница чрез няколко отвъдокеански презастрахователни компании. Разбира се, нарастването на капитала е било огромно дори след като са били изплатени лихвите — обясняваше Ема. — Тези отвъдокеански компании се намират на места като Джърси, Кайманските острови, дори на остров Ман.

— Това са парите от презастрахователните премии с нисък риск и голяма доходност, нали? — попита Антъни.

Ема бе удивена от неговата информираност.

— Държавната хазна е осведомена за всичко това. По този начин наистина се избягва плащането на някои данъци, но е напълно законно.

— Така разбрах и аз — продължи Ема. — И ето че отгоре на всичко Чарлс е управлявал един малък синдикат само за себе си и за свои приятели. С безрискови полици, което означава, че загубите не могат да надхвърлят определена сума. В качеството си на застраховател само Деклан Конъли е вкарал тук единадесет милиона, но както изглежда, повечето от вложителите са били приятели на Тоби, за които той поначало се е погрижил, като ги е включил в сигурни синдикати. Следиш ли мисълта ми?

— Засега да, но не разбирам накъде биеш — отбеляза Антъни. — Всичко това малко ми прилича на мошеничество, може да се каже, че са постъпвали много нечестно, но нищо повече. Освен дето Деклан сигурно е направил цяло състояние от комисионите.

— Оказа се, че е нещо повече, когато ми стана ясно онзи ден, че Чарлс Брайър е отклонил четиридесет милиона лири от парите на вложителите, вкарани в отвъдокеански компании, към своите собствени компании в други държави.

Антъни тихо подсвирна.

— Колко съм доволен, че послушах Тоби — отбеляза той след малко.

— Какво искаш да кажеш?

— Преди няколко години го попитах какво мисли за малките синдикати, защото повечето от депутатите смятаха, че чрез тях се облагодетелстват служители на „Лойд“ за сметка на останалите вложители и че рано или късно ще стане скандал. Маргарет Тачър беше твърдо против тези неща.

— И?... — заинтригувано попита тя.

— Тоби тогава каза, че тъй като съм депутат, в никакъв случай няма да ми позволи да се включа в малките синдикати, защото беше сигурен, че в бъдеще ще си имат неприятности с тях.

— Много мило от негова страна... Но това не означава ли, че сме загубили всичките си пари?

— Да, ако нямахме късмет. Но откровено казано, бих предпочел това, защото щеше да означава почтена загуба, вместо да се забъркаме във финансов скандал. Това щеше да е краят на моята кариера.

— Значи нямаш нищо против да разкрия, че Чарлс Брайър е прибрал всичките тези пари и затова се е наложило да избяга от страната?

Антъни се пресегна през масата и хвана ръката ѝ.

— При дадените обстоятелства нямам нищо против и ти благодаря, че ми каза за какво смяташ да пишеш. Съжалявам, че бях такъв негодник, скъпа. Изплаших се, защото смятах, че един скандал в „Лойд“ може да рикошира върху нас, но ти си права. Това зло трябва да бъде спряно. Каза ли на Лайза какво си открила?

— Все още не.

Той се засмя и я погледна с любопитство.

— Как успя да откриеш всичко това?

— Няма да е почтено да ти кажа името му, но става въпрос за един младеж, който работи в „Хамкрофт“. Той е открил какво се е случило, докато комисията провеждала разследване в компанията. Чарлс Брайър само с един час е изпреварил Отряда за борба с мошеничеството. Сигурно е предвидил какво ще се случи, затова в онази сутрин е взел паспорта си, преди да отиде на работа.

Лайза почти не забеляза как стигнаха до Бексхил. Шофьорът караше внимателно, в рамките на позволената скорост, и само във въображението ѝ сирената виеше и бляскаха сините сигнални светлини. Не биваше да мисли. Докато минаваха през градове и села, никой не обръщаше внимание на колата и тя се питаше защо. Нима не излъчваше някакво странно сияние, синкаво, нажежено? Не биваше да изпитва нищо. Погледна ръцете си. Обикновени ръце, с добре поддържани нокти без лак, големият старомоден венчален пръстен все още блестеше като нов. Стисна ги здраво и впери поглед в шосето напред. Не биваше да скърби. Все още не.

Предното стъкло се замъгли. Започваше да вали.

В същата тази сутрин майката на Мелиса отиде да вземе дъщеря си от болницата „Кралица Шарлот“. Тя тактично бе прибрала всички бебешки дрешки и други вещи, за да не се разстройва Мелиса, сама бе подредила свободната стая за нея, бе напълнила спретнатата къщичка с вази със свежи цветя, а хладилника — с всякакви деликатеси. Сега беше време да заведе дъщеря си у дома.

Освободена от скъпоценното и така желано бремене, Мелиса седеше мълчаливо, изпълнена с чувство за вина. „Това е Божие наказание“, нашепваше ѝ някакъв вътрешен глас. Прекалено силно бе желала да запази къщата. Прекалено много бе завиждала на Лайза и ето че Бог я наказва за алчността ѝ. Но дали това наистина беше алчност? — питаше се тя. За нея къщата бе много повече от едно хубавичко домашно гнездо, с което да се хвали пред приятелките си. Обичаше я, защото беше истински рай, нещо, което ѝ принадлежеше, където можеше да се скрие от майка си. Осъзнавайки това, тя бе преживяла истински шок. И ето че двамата се бяха хвърлили право в ръцете на Ейлийн Благодън, като ѝ бяха позволили да изплати дълговете им. Ужасната истина беше, че тя бе успяла да се измъкне от къщи, да се освободи от майка си, за да се върне пак при нея накрая.

— Почти стигнахме — обяви Ейлийн, когато завиха по Кингс Роуд.

Мелиса кимна с безмълвно отчаяние. Машинално посегна към чантичката си.

— Надявам се, че ключовете за входната врата са у мен.

— Няма да имаш нужда от тях — с усмивка каза Ейлийн.

— Защо? Има ли някой вкъщи? — възможно ли беше да е Фреди?

— Не.

— Тогава ключовете ми са у теб, нали?

Нещо не беше наред. Защо майка ѝ увърташе, сякаш знаеше някаква вълнуваща тайна и искаше Мелиса сама да я разкрие.

— Скоро ще разбереш, скъпа — все същата дразнеща усмивчица.

Когато майка ѝ извади новичките лъскави ключове от джоба си, Мелиса разбра какво се е случило.

— Какво си направила? — ужасено попита тя.

— Не се притеснявай, скъпа. Всичко е наред. Скоро вече няма да си съпруга на Фреди. Винаги съм знаела, че можеш да се справиш по-

добре от него. А междувременно аз ще ипотекирам къщата, за да можеш да я купиш за себе си. Това ще бъде едно много добро капиталовложение за бъдещето, нали?

Майка ѝ сияеше, щеше да осъществи собствените си амбиции чрез дъщеря си.

— Много бързо ще се възстановиш — продължи тя. — Сигурна съм, че скоро ще си намериш подходящ съпруг. Преуспяващ съпруг. От висшето общество. Дори с титла. Ето от какво имаш нужда.

Мелиса тихо започна да плаче.

Моргата миришеше на смърт. Вътре цареше гробовна тишина, пълна, абсолютна, като в празна пещера, в която никой още не е влизал. Най-лошото беше, че тук нямаше жива душа, празно пространство, в което някога е имало духове, като изгаснал пламък или слънчев лъч, заличен от минаващ облак.

Докараха една носилка на колела, трупът върху нея бе завит с чаршаф.

Лайза заби нокти в дланта на ръката си, надявайки се да не припадне. Бък и полицайката се приближиха от двете ѝ страни, сякаш искаха да я подкрепят. Много бавно служителят от моргата отмахна чаршафа от единия край. Лицето изглеждаше съвсем безцветно, мирно, далечно, не принадлежеше вече на този свят.

Лайза пристъпи напред. Нечий глас ѝ заговори кротко:

— Можете ли да го разпознаете, мисис Хамкрофт? Това съпругът ви ли е?

— Какво ще кажеш, Хъмфри? — Лейди Роузмари огледа приятната всекидневна на апартамента, който бяха дошли да разгледат в Пимлико. Беше просторен и светъл, прозорците гледаха към парка на Уорик Скуеър и имаше три спални, голяма трапезария, много хубава кухня. — Лошото е, че няма двор, но ще можем да използваме вътрешната градина.

Сър Хъмфри премигна объркано.

— Как ще успеем да съберем всичко тук?

Тя пъкна ръка в неговата и го поведе към квадратното преддверие.

— Ще изберем малко мебели от Кейвънхам Корт, малко от апартамента на Итън Плейс и ще гледаме да не е много претрупано. Струва ми се, че ще се справим много добре — весело каза тя. — Не забравяй, че Ричард и Лора ще бъдат в университета през повечето време. Ще останем само ние двамата, а аз може би ще шия пердета в трапезарията.

Той тъжно кимна.

— Дотогава ще загубим всичко, нали? Кейвънхам Корт, Итън Плейс и всичко останало. — Гласът му се сниши до шепот.

— Но аз ти казвам какво няма да загубим, Хъмфри. Ще бъдем заедно.

Беше удивително колко близки бяха станали, откакто техният свят се бе разпаднал. Преди няколко години тя изобщо не би повярвала, че могат да бъдат толкова щастливи заедно. Помисли си, че огромното ѝ богатство навярно е стояло като бариера помежду им, подривало е самочувствието му, подчертавало е неспособността му да направи блестяща кариера, изолирало е нея от реалния свят.

Сър Хъмфри ѝ се усмихна, изпълнен е благодарност.

— Да, разбира се, ще бъдем заедно, ще имаме малко пари, не много, но достатъчно, за да си позволим по някоя бутилка вино от време на време, нали?

— Разбира се — увери го тя е усмивка, съзнавайки, че много отдавна не е забелязвала какви ясни сини очи има той.

— Предполагам, че малкото, което ще получавам от „Мелдрюс“, ще ни дойде добре.

Импортно-експортната компания, на която той бе директор от двадесет години, се бе разраснала и неговата титла все още изглеждаше добре на официалните бланки, както обичаше да казва на приятелите си. Всъщност липсата на снобизъм и искреният интерес към подчинените с годините го бяха направили скъп на всички, чувстваше се желан.

— Твоята директорска заплата ще бъде като дар Божии за нас — увери го съпругата му. — И така, ще вземем ли този апартамент?

— Да, струва ми се — отвърна той така уверено, че тя го погледна с удивление. — Знам, че ти ще съумееш да го направиш

много приятен, скъпа. И съм сигурен, че ще бъдем много щастливи тук.

[1] Погрешна стъпка (фр.) — Б.пр. ↑

XX

Лайза отпиваше по малко от чашата с вода, която инспектор Бък бе сложил в ръката ѝ. В душата ѝ се бореха противоречиви чувства — като противоположни течения в много тясна река, сякаш беше мятан се насам-натам плавей, носен от течението в неизвестна посока.

— По-добре ли се чувствате сега, мисис Хамкрофт?

Тя едва не бе припаднала, когато бе видяла възрастното лице. Всичко това се дължеше на облекчението. На огромното облекчение, което изпита, когато разбра, че това не е Тоби.

— Да. Благодаря ви.

Бяха в полицейския участък, който се намираше в съседство с моргата. Бък и полицайката ѝ бяха помогнали да стигне дотук, почти я бяха носили по пътя, докато я настаниха на един стол.

— Какво ще стане сега? — попита Лайза.

— Продължаваме да водим разследването по обичайния начин — отговори той с типичния безстрастен глас на полицаи. — Когато сте готова, предлагам да тръгнем обратно за Лондон.

— Разбира се.

Онзи миг на известна близост, когато той бе стоял до нея в моргата, свърши. Тя отново бе съпругата на отвлечения, която наскоро бе създавала затруднения на полицейското разследване, укривайки истината. В гласа му пак прозвучаха враждебни нотки. Той нямаше намерение да ѝ прости.

Мълчаливо пътуваха до Лондон.

Когато пристигнаха с полицейската кола на Холанд Парк Уок, Лайза погледна Бък, който държеше вратата отворена, за да слезе. Имаше нещо, което тя трябваше да знае.

— Смятате ли, че те ще убият Тоби?

Той като че ли се стъписа от този внезапно зададен въпрос.

— Не непременно — отговори Бък, увъртайки отново. — В подобен случай е трудно да се прецени, защото не знаем срещу какво сме изправени.

Той извърна глава, погледът му бе далечен, устата — здраво стисната. Явно нямаше намерение да говори повече.

Щом влезе в къщата, Лайза мигновено усети, че нещо липсва. После се сети какво е то. Нямаше я Лоти, която обикновено я посрещаше като обезумяла от радост. От различни части на къщата не долитаха детски гласчета: „Майче? Майче? Майче, ти ли си?“ Не се чуваше далечното бучене на пералнята, нямаше го аромата на свежи цветя, нито мириса на шоколадови сладки, с гордост изпечени от Тили. Цялото семейство бе отишло в Чокландс и за първи път от години тя бе съвсем сама, ако не смятаме присъствието на Фреди вечер.

Когато телефонът иззвъня, Лайза нервно подскочи.

— Ало?

— Лайза? Обажда се Мелиса. Фреди случайно да е при теб?

Гласът ѝ беше толкова променен, че Лайза едва го позна.

— Не е тук, Мелиса, на работа е — студено отвърна тя.

— Търсих го там, но ми казаха, че не е в офиса.

Гласът ѝ звучеше така, като че ли плачеше, и Лайза усети, че малко се размеква.

— Искаш ли да му предам нещо? — по-любезно попита тя.

— Ще го направиш ли? Ще му кажеш ли, че аз бих... бих искала да говоря с него.

— Да. Добре.

— Съжалявам за Тоби. Има ли някакви новини за него?

— Опасявам се, че няма.

— О, Божичко! — Мелиса заподсмърча и Лайза любезно приключи разговора.

— Щом се върне Фреди довечера, ще му кажа, че си го търсила.

— Благодаря ти. Много съм ти благодарна — гласът на Мелиса определено звучеше много смирено.

За Деклан този ден беше истински ад. От ранни зори мистър Станли Хаусман, финансов инспектор към прокуратурата, заедно с екипа си се опитваше да разпердушини кантората „Мартин И. Л. Хамкрофт“.

Както се струваше на Деклан, само той бе избран, за да бъде подложен на специален разпит.

— Вижте какво! Казах ви всичко! — отчаяно извика той, след като часове наред бе отговарял на въпросите.

От време на време му се бе струвало, че се опитват да проумеят с негова помощ сложностите в лабиринта на застрахователния свят и на „Лойд“ в частност, но друг път бе сигурен, че искат да го пипнат, да го накарат да си признае за някакви незаконни действия, да го подлъжат, за да изповяда някое прегрешение.

Той си казваше, че това е много нечестно, защото не бе извършил нищо нередно, по някоя и друга дребна измама тук-там, не беше кой знае какво — бе съвсем естествено да се погрижи за собствените си интереси. Голямо чудо! Всички го правеха.

Най-накрая те си тръгнаха, като едва мъкнеха кашоните, препълнени с книжа, папки, магнетофонни записи и компютърни разпечатки.

По нареждане на прокуратурата синдикатът „Мартин И. Л. Хамкрофт“ бе прекратил дейността си в девет часа сутринта.

В рамките на едно денонощие кариерите на всички, които работеха в компанията, стигнаха до мъртва точка, а що се отнасяше до някои от по-възрастните служители, бяха напълно съсипани. Мнозина си тръгнаха с насълзени очи, чудейки се дали изобщо някога ще си намерят работа.

Потресен, Деклан побърза да се прибере у дома. Не беше предполагал, че отстраняването на Чарлс Брайър от длъжност означава, че всички са под подозрение. Не бе предполагал също така, че това може да е краят на компанията.

Ами неговото бъдеще? Все още ли беше наследник на Чарлс? Ако можеше да се увери в това, нямаше да се притеснява толкова много. Двамата с Максин бяха си заделили значителна сума, с която биха могли да изкарат следващите десет-дванадесет години, ако харчеха внимателно, а след това с парите на Чарлс щяха да бъдат богати до края на живота си.

Изведнъж го осени мисълта, че не е бил достатъчно внимателен към Джейн Брайър. По-добре бе тя да е на негова страна, вместо срещу него. Ако се появяха някакви проблеми със завещанието на Чарлс, когато му дойдеше времето, последното нещо, от което щеше да има нужда, бе една вдовица, оспорваща условията. Не че Чарлс не беше се погрижил за нея, доколкото си спомняше Деклан. Все пак... Щеше да

накара Максин да покани Джейн на вечеря и да я попита какви са плановете ѝ за бъдещето и да ѝ предложи помощта си. При тази мисъл се почувства много доволен от себе си.

Когато влезе вкъщи, дочу, че Максин разговаря с някого в салона. Предположи, че е дошла някоя от приятелките ѝ от благотворителния комитет и се изкуши тихичко да се промъкне на горния етаж, за да вземе един душ. Деклан одобряваше това, че Максин поддържа връзки с „подходящите“ хора, хора от висшето общество, които ги канеха на вечеря и, от своя страна, увеличаваха кръга на познатите им. Той много точно употребяваше тази дума. Тези хора не им бяха приятели. Приятелите произхождаха от същата среда, имаха същото обществено положение, говореха на същия език и притежаваха същите стремежи като теб. А познатите вече се бяха издигнали и ако бяха добре разположени към теб или смятаха, че можеш да им бъдеш полезен, ти даваха едно рамо, за да можеш да се издигнеш до тяхното ниво.

— Ти ли си, Деклан? — извика Максин.

Той едва не изруга, съзнавайки, че не му остава нищо друго, освен да отиде да каже „здрасти“.

Влезе в техния голям и претрупан салон и ококорил очи, се закова на място. Беше прекалено ужасен и шокиран, за да скрие чувствата си.

— О, здравей, Деклан. Как си, момчето ми? — една ниска и закръглена жена с червеникава коса се изправи пред него. Носеше прилепнал костюм в тюркоазно и бели спортни обувки. — Изненадан си, че ме виждаш, а? — тя весело се изкиска.

Деклан стоеше на място като парализиран. Само една мисъл се въртеше в главата му. Слава Богу, нито той, нито Максин бяха поканили някакви важни гости за тази вечер.

— Мамо! — задавено произнесе той. — Какво правиш тук?

Смехът ѝ стана още по-звучен и многозначителен и тя погледна към Максин, сякаш очакваше от нея да оцени шегата.

— Много хубаво посрещане! А аз пътувах чак от Блекбърн, за да те видя — каза тя.

— Защо не ни предупреди, че ще дойдеш? — той погледна Максин почти с укор, сякаш бе направила нещо зад гърба му.

— Не си ми казал, че Чарлс Брайър те е направил свой наследник — побърза да парира удара Максин.

— Не съм?... — смутен, той поглеждаше ту майка си, ту съпругата си. — А кой ти каза за това?

— Аз ѝ казах, момчето ми. Помислих си, че трябва да го знае, след като Чарлс офейка по този начин — спокойно заяви майка му.

За миг Деклан се запита дали тя не се е побъркала. Той ужасно се срамуваше от необразованите си родители и затова през последните двадесет години непрестанно се бе опитвал да ги избягва, а пред приятелите си създаваше впечатлението, че е останал кръгъл сирак в юношеските си години. За щастие Чарлс никога не бе се интересувал особено от произхода му, но ако майка му беше някъде наблизо, на Деклан щеше да се наложи да каже „сбогом“ на наследството. Чарлс беше сноб.

— За какво говориш? — притеснено попита Деклан. — Ти откъде разбра, че той ми оставя всичко?

— Смяташ, че не съм достатъчно добра за теб и твоите приятели, нали? — тя се държеше прямо, но и доста мило, като че ли това положение не я притесняваше особено.

Деклан се изчерви до корените на косата си, очите му се насълзиха.

— Не че... аз... хъм... — той засече. — Нещата са по-различни тук, мамо. Не можеш да се издигнеш, ако не си ходил в подходящо училище и тъй нататък.

— Това май не ти попречи да получиш каквото искаше — едрата ѝ месеста ръка обхвана с един жест претрупаната стая.

— За това трябва да благодаря на Чарлс Брайър — с извинителен тон каза Деклан.

— Точно така!

Майка му извади цигарата от устата си и като се пресегна, угаси я в декоративната купичка от уеджудски порцелан.

Деклан потръпна.

— Какво искаш да кажеш с това „точно така“? — попита той.

Тя доверително се наведе напред:

— Просто си помислих, че е по-добре да ти го кажа направо, в случай че той никога не се върне от Швейцария или от където и да е там.

Деклан усети как нещо го присви под лъжичката. Тя му се усмихна ободрително.

— Той е истинският ти баща, нали разбираш, Деклан? Никой друг не знае за това, но татко ти смята, че той е твоят баща — и защо не? От това няма вреда. Срегнах Чарлс преди близо четиридесет години, беше дошъл по работа в Блекбърн. Тогава бях съвсем младо девойче, тънко като вейка. Като ме гледаш сега, не ти се вярва, нали?

Смехът ѝ прозвуча дори още по-многозначително и накрая тя се закашля.

Максин я гледаше с нещо, наподобяващо възхищение. От самото начало запозната с тази тайна от тяхното минало, тя винаги се бе разбирала добре с родителите на Деклан, защото те бяха нещо като английска разновидност на собствените ѝ родители — честни и почтени хора от работническата класа, без претенции, без особени амбиции да се издигнат. За разлика от нея и Деклан, които даваха мило и драго за това.

Двете жени изведнъж забелязаха, че Деклан е прекалено бледен и прекалено мълчалив.

— Мой баща? Как така? — хрипливо изрече той.

— По обичайния начин, момчето ми! — смехът ѝ стана още по-грубоват и звучен. Тя запали още една цигара, дръпна дълбоко и продължи: — Идваше да ме види винаги когато имаше възможност. Вече от няколко години беше женен за Джейн, виках ѝ „грозната Джейн“, и толкова добре вървяха работите му в „Лойд“, че не искаше да предизвиква съдбата, като я напусне. Но се постара да получиш добро образование и ти намери първата работа, нали? — по гласа ѝ си личеше, че е изпълнена с гордост.

Деклан седеше там и не знаеше дали е ужасен или доволен.

— Той ли плати за образованието ми? — това бе единственото, за което се сети да попита.

— Естествено. И за повечето ти дрехи, и ти даваше пари за училищните екскурзии.

— Боже мой! — беше слисан. — И ти как обясни на татко откъде са дошли всичките тези пари? Искам да кажа... — той млъкна, объркан и сконфузен едновременно.

— Казах му, че баба ми ми е оставила някоя и друга пара. Виж какво сега, щом Чарлс хвърли петалата, веднага ми се обади. Не искам някой адвокат мошеник да се захване с това негово завещание. Ако имаш някакви неприятности, просто им кажи, че ще продам тази

история на някой от жълтите вестници. Това веднага ще накара грозноватата Джейн да си затвори устата!

— Мелиса се обади по телефона. Иска да говори с теб — събщи Лайза на Фреди, когато той се прибра у дома по-късно същата вечер.

— О? — Фреди повдигна вежди. — А ти как прекара днес? Някакви новини?

Тя му каза за пътуването си до Бексхил.

— Боже всемогъщи! Щях да изляза от работа и да те придружа, ако ми се беше обадила! — потресено възкликна той. — За теб трябва да е било ужасно.

— Беше истински ад. Чувствам се така, сякаш булдозер е минал през мен, веднъж напред, веднъж назад — призна си Лайза.

— Защо не отидеш да си легнеш? Ако бях на твое място, щях да го направя. Аз ще приготвя бъркани яйца и ще вечеряме заедно в твоята стая.

Тя изведнъж безволно се отпусна.

— О, Фреди, това звучи прекрасно.

— Хайде отивай тогава!

— Благодаря ти. Ще го направя.

Докато се влачеше едва-едва нагоре по стръмното стълбище към първия етаж, тя се почувства напълно изтощена и безразлична към всичко. Засега това бе най-ужасният ден. Колко ли още мъка би могъл да ѝ поднесе животът?

Когато Фреди се появи с вечерята, върху подноса имаше само една чиния с бъркани яйца.

— Ти няма ли да ядеш? — попита Лайза.

Той изглеждаше малко смутен.

— Позвъних на Мелиса. Иска да ме види, затова ще прескоча дотам. Ти нямаш нищо против, нали? Няма да се бавя.

Лайза успя да се усмихне развеселено.

— Стори ми се, че гласът ѝ звучеше доста разкаяно по телефона.

— Наистина ли? Е... Не знам какво ще се случи, но си помислих, че е най-добре да я изслушам.

Лайза кимна. От толкова дълго време не бе виждала Фреди в добро настроение.

— Знаеш ли къде е бедата? — каза той. — Майка ѝ е виновна за всичко! Хич няма да се учудя, ако тя е накарала Мелиса да подаде молбата за развод.

— Може и да си прав.

За негово добро тя се надяваше да се окаже прав. Самата Лайза никога не бе харесвала особено снаха си, но нали Фреди беше женен за нея, а не тя! Може би ако той станеше по-настойчив? Навярно Мелиса бе от онези момичета, които поначало обичаха да им казват какво да правят?

Лайза вдигна поглед към брат си и му се усмихна, а после се облегна на възглавниците с подноса с вечерята в скута си.

— Просто не се предавай толкова лесно — нежно го посъветва тя.

— О, разбира се, че не!

— Тя ще те уважава повече, ако тропнеш с крак и кажеш, че повече няма да търпиш глупостите ѝ.

Той кимна.

— Добре, сестричке. Добре. Пожелай ми късмет.

Фреди се наведе и леко я целуна по бузата.

— О, да, Фреди. Пожелавам ти много късмет.

Той ѝ махна с ръка и изчезна.

Мелиса бавно отвори входната врата и застана на прага, вперила поглед във Фреди.

— Здравей — каза той неловко.

Тя се дръпна настрана, за да го пусне да влезе.

— Здравей.

Изглеждаше бледа, примирена и отслабнала и той изведнъж с носталгия си спомни за издутия ѝ корем, с който така бе свикнал... Сега бе станал плосък и това му се видя като обвинение. Очите го засмъдяха от непролятите сълзи, когато пристъпи пред нея и влезе във всекидневната.

— Как си? — машинално попита той.

— Добре съм. Искаш ли да пийнеш нещо?

Фреди огледа пълните с цветя вази наоколо и му се видя странно, че го третират като гост в собствения му дом. Опита се да поеме

инициативата в свои ръце.

— Не, благодаря. За какво искаше да ме видиш, Мелиса? Ти много ясно изрази чувствата си онзи ден.

За миг му се стори, че в тъмните ѝ очи се мерна панически страх.

— Помислих си... може би...

Тя се разплака. После закри лицето си с ръце, извърна се и се свлече на дивана.

— Е?

Фреди съзнаваше, че не бива да позволи сълзите ѝ да му въздействат при вземането на решение. Не обичаше да я вижда да плаче, но тогава се сети, че тя знаеше това.

— Накарала си адвоката си да ми пише — с укор каза той. — Сменила си бравите, опаковала си дрехите ми и си ги изпратила в къщата на Лайза и искаш развод. Така ли е? Какво повече има да обсъждаме?

Тя изглеждаше толкова млада и покрусена, че трябваше да се пребори с желанието си да я грабне в прегръдките си и да я утеши. Вместо да направи това, той седеше в любимото си кресло до камината и чакаше тя да каже нещо.

— Всичко това беше ужасна грешка — изхлипа Мелиса. — Мама накара адвоката да ти пише, докато аз бях в болницата. Кълна ти се, Фреди, нищо не знаех за това, докато не се върнах вкъщи — преди да продължи, Мелиса избърса очите си със смачкана носна кърпичка. — В деня, когато се прибрах у дома, разбрах, че мама е решила да дойде да живее при мен. Искаше да продаде къщата си и да купи тази от теб. Каза, че ще се чувствам по-сигурна, ако къщата е моя. И че ако се разведем, аз няма да нося отговорност за твоите загуби в „Лойд“.

— Майка ти е обмислила всичко, нали! — сухо отбеляза Фреди. — Значи ме изритвате от тук, след като няма къде да отида и трябва да изплатя стотици хиляди лири загуби, а вие двете оставате да си живеете в спокойствие и уют — беше му трудно да скрие ожесточението си.

За първи път Мелиса го погледна право в очите.

— Аз я помолих да си върви.

— Ти?... — Фреди не можа да повярва на ушите си.

— Казах ѝ — продължи Мелиса, — че обичам тази къща, само защото е моя! Е, всъщност наша. Така се изразявам, за да ѝ попреча да

се меси.

— И какво ти отговори тя?

Искаше му се да беше наблюдавал тази сцена. Би дал всичко на света, за да види как Ейлийн Благдън си получава заслуженото.

— Освен това ѝ казах, че ѝ връщаме парите, които ни даде, за да платим загубите за тази година — кротко продължи Мелиса. След като избухна в сълзи и се успокои, сега тя ставаше все по-самоуверена. — Зная, че това означава да продадем тази къща, Фреди, и да си купим малък апартамент някъде, но нали няма да имаме бебе? — гласът ѝ изтъня и секна за миг. — Е, сега къщата не е толкова важна, нали?

Фреди бавно кимна, беше по-скоро слисан, отколкото доволен.

— Сигурна ли си, че точно това искаш?

За първи път тя се усмихна.

— Да, Фреди. Ще си намеря по-добре платена работа и все някак си ще се справим, тоест ако ти искаш.

— Аз искам, но трябва да съм сигурен, че и ти искаш. Майка ти ще бъде ужасно обидена, може би жестоко наранена. Сигурна ли си, че няма да съжаляваш, задето си ѝ върнала чека и си се отказала от тази къща? Това е много важна крачка, нали го съзнаваш?

Тя му отвърна с треперлива усмивка:

— Зная, но винаги съм искала да се освободя от нея. Именно затова имах нужда от тази къща.

— И затова се омъжи за мен?

Тя усилено заклати глава.

— Не, разбира се, че не. Аз те обичам, Фреди. Това изобщо не се е променило — Мелиса огледа добре подредената стая. — Но майка ми развали всичко. Това вече не прилича на моето домашно огнище. Всъщност искам да се махна оттук и да започна нов живот на друго място. Някое място, което ще е само наше и там тя няма да може да ни досажда.

Фреди я изгледа дълго и нежно. После се приближи, прегърна я и я притисна към себе си. Мелиса обхвана лицето му с длани и го целуна много нежно по устните.

— Нека утре да обявим къщата за продан — тихо каза тя. — А после ще си потърсим някое малко местенце, само за нас двамата.

В отговор той я целуна силно и страстно.

— Толкова много ми липсваше — прошепна Фреди.

— И ти на мен, Фреди.

Къщичката на дърваря, построена сред гората, не бе използвана от години. Далече от обществените пътища, които кръстосваха гористата местност близо до Фоуи, девет души, по двама, по трима, си проправяха път напред в хладния сумрак на този дъждовен ден.

Единият от тях пристъпваше като сляп със завързани очи и запушена уста, а китките на ръцете му бяха здраво вързани отзад. До него вървеше водачът на групата, бившият офицер от Военното разузнаване капитан Нийл Палмър, като ту го блъскаше, ту го влачеше. Лицето му бе зачервено и лъщеше от пот, сякаш румената му кожа бе намазана с някаква мазнина. Мощното му тяло се движеше, като да бе обладано от някаква брутална сила — здраво, гъвкаво, със стиснати юмруци. Когато стигнаха до горската къщичка, той избута затворника през отворената врата и грубо го блъсна в един ъгъл. После го ритна в кръста с обувия си с висока обувка крак и човекът се стовари на изгнилия дървен под.

Капитан Палмър се обърна към останалите с насмешлива усмивка, която никога не променяше студения му втрещен поглед. Възрастната вдовица и пенсионирана учителка Хана Уиндълшам с ужас наблюдаваше как капитан Палмър прокара едно въже около глезените на жертвата и здраво го стегна.

— О, моля ви... — умолително простена Хана.

Капитан Палмър вдигна поглед.

— Какво има, госпожо?

Ръката му бавно се приближи до кобура на кръста му, в който имаше револвер. Той стоеше, вперил поглед в групата, която също не откъсваше очи от него. Никой не каза нищо. Наоколо се носеше миризма на влага и гниене, вонята на разложението изпълваше ноздрите им.

В този момент пристигна най-възрастният член на групата, носейки претъпкано дипломатическо куфарче. Той сякаш не забеляза напрежението, което цареше вътре, и тежко се стовари върху дървената пейка, гъсто покрита със засъхнали птичи курешки.

— Всички тези трагични писма — каза той, докато сълзите се стичаха в дълбоките гънки под очите му. — Всичките са написани от

хора, които са били разорени, които са банкрутирали, а аз се надявах, че ще можем да им помогнем. Това е трагедия. Не ме е грижа чак толкова за самия мен, защото аз съм стар, но за...

— Да ги вземат мътните! — изграчи капитан Палмър. — Ние бяхме предадени и измамени. Нека Малкълм Блакуел да изгние в ада! — той все повече се възбуждаше и губеше контрол над себе си. — Вдън земята да потъне и „Лойд“ заради онова, което ни причини!

Човекът в ъгъла остана неподвижен, както лежеше на пода, докато останалите гледаха със страх капитан Палмър. Всички бяха дошли на днешната среща с надеждата, че ще накарат капитан Палмър да се вслуша в здравия разум. Техният налудничав план се бе провалил; беше време да освободят заложника, но така, че да не разбере кои са. Все пак, както изглеждаше, Палмър бе обзет от още по-яръстен гняв и разочарование. Всички съзнаваха, че в този момент той е способен да ги изпозастреля. Сега държеше револвера в ръката си и го размахваше под носа на Греъм Хейс.

— Сложи всички писма ей там в средата на стаята! — каза той и гласът му внезапно прозвуча студено и заплашително. Бе застанал неподвижно, като животно, което се готви за скок.

С треперещи ръце старецът изсипа от куфарчето стотици писма, в които хората молеха за финансова помощ.

— Първо ги скъсай, мътните те взели! — кресна Палмър с почти истеричен глас.

Той отново бе станал неспокоен и току поглеждаше тревожно през зацапания прозорец на къщичката. Макензи и Тод пристъпиха напред, за да помогнат при късането на писмата, докато Греъм Хейс изглеждаше като обезумял от страх. Останалите бяха така премалели от ужас, че не помръдваха.

Тогава Хана Уиндълшам каза тихо:

— Искаш да изгориш писмата ли?

Тя знаеше, че всички те винаги са свързани поради случилото се, а когато капитан Палмър ѝ отговори, проумя, че са съучастници в едно наистина ужасяващо деяние.

— Ще подпаля къщата, щом излезем — каза той и студеният му налудничав поглед накара всички да се вледенят от страх. — Излизайте! — нареди той, застанал с разкрасени крака, вперил в тях заплашителен поглед. — Вън! Един по един. Разпръснете се в

различни посоки. Повече не влизайте в контакт. Вън! — насочи револвера първо към Макензи. После към Тод. После към Хейс, който плачеше мълчаливо, и към останалите. В къщичката остана само Хана Уиндълшам. — Вън! — кресна той. — Веднага!

Хана хвърли един поглед на проснатата в ъгъла фигура. Не посмя да попита какво ще стане с него. Мълчаливо, без да погледне капитан Палмър, тя изтича навън след другите и потъна в мрака на гората.

— Защо не дойдеш да вечеряш с нас? — Ема уговаряше Лайза на следващата сутрин.

— Не ми се идва, Ем — отговори Лайза. — Но все пак ти благодаря.

— О, хайде! Ще ти се отрази добре. Няма да закъсняваме много. Ще запазя маса в „Белведере“.

— Ами ако през това време някой се опита да се свърже с мен? — разтревожено попита Лайза.

Тя се ужасяваше при мисълта да излезе от къщи, защото можеха да пристигнат новини за Тоби. Щом звъннаше телефонът, тя се втурваше към него. Ако някой позвънеше на входната врата, Лайза веднага изтичваше до прозореца, за да види кой е, в случай че не беше още един журналист, ами някой от полицията с новини за Тоби. Непрекъснато беше нащрек, слушваше се, чакаше и се питаше какво ли, по дяволите, става с него. Откакто Тоби го нямаше, бе отслабнала с повече от седем килограма, спеше само по няколко часа и се събуждаше изпотена, в паника, стиснала юмруци, скърцайки със зъби.

— Лайза? — нежно каза Ема.

— Да?

— Нищо няма да се случи между осем и десет часа довечера. Ако искаш, обади се в полицията и кажи, че ще бъдеш в „Белведере“, само много те моля, ела и си дай малко почивка. Притеснявам се за теб. Ако получиш нервен срив, няма да си много полезна на Тоби, когато се прибере, нали така?

— Права си — тъжно каза Лайза. — О, Ем! Мислиш ли, че той някога ще се върне? Ужасно съм изплашена. Много лесно могат да го убият. Те сигурно вече знаят, че няма да получат парите, а той би

могъл да ги идентифицира. Ако беше на тяхно място, щеше ли да го оставиш жив?

Настъпи дълга пауза.

— Едва ли ще искат да прибавят и убийство към списъка с престъпленията си — внимателно отговори Ема. — Както излезе, те са отвлекли Тоби и Джанет Гранвил, която избяга. Ако добър адвокат съумее да изтъкне финансовото им положение като смекчаващо вината обстоятелство, едва ли ще получат много тежки присъди. Но убийството е нещо друго.

Лайза тежко въздъхна, но вече се чувстваше по-добре, слушайки уверения глас на приятелката си.

— Така е — замислено каза тя.

— Значи ще дойдеш с нас на вечеря?

— Да. Добре. Благодаря.

— Вземи и Фреди със себе си.

— Няма го.

— Че къде е отишъл? — настоятелно попита Ема.

— Снощи отиде да види Мелиса и май са изгладили недоразуменията помежду си.

— Значи си съвсем сама? Тогава непременно идваш с нас. Как е могъл Фреди да те остави сама?

— Аз му казах да остане при Мелиса, Ем. Знаеш ли, от толкова дълго време не съм била съвсем сама. Наистина имам нужда от малко тишина и спокойствие и не ме е страх да стоя сама в къщата. В момента това дори е за предпочитане.

— Е, тази вечер няма да бъдеш сама. Ще дойдем да те вземем в осем без петнадесет. Разбрано?

— Добре, Ем.

Когато дойде вечерта, Лайза бе доволна, че е решила да излезе с Ема и Антъни. Беше поспала няколко часа на дивана във всекидневната, в къщата цареше мир и покой, но тя вече започваше да изпитва безпокойство и имаше нужда да бъде сред хора. Облечена с панталон и сако от черна коприна, небрежно прибрала русата си коса на кок, тя чакаше да дойдат да я вземат. Вече не я свърташе на едно място, обикаляше из всекидневната и се чудеше защо се чувства

толкова притеснена. Може би защото обикновено никога не излизаше без Тоби, заключи тя най-накрая. Когато той заминаваше някъде по работа, Лайза използваше случая, за да покани свои приятелки на вечеря или четеше и слушаше музика, а понякога позволяваше на Тили и Томас да гледат заедно с нея телевизия, разположили се в леглото ѝ. Сега Фреди също ѝ липсваше, но бе доволна, че се е сдобрил с Мелиса.

Когато извън звънецът на входната врата, Лайза грабна официалната си копринена чантичка и изтича да отвори. На прага застана Антъни, широко усмихнат.

— Здравей, Лайза. Толкова се радвам, че Ема е успяла да те убеди да излезеш с нас тази вечер.

Тя го целуна по двете бузи.

— Благодаря ти, Ант. Нали разбираш, отначало никак не ми се искаше да изляза да вечерям, след като дори не зная какво става с Тоби. Но ми се струва, че с нищо няма да му помогна, като си стоя у дома и се притеснявам през цялото време.

— Така е. Направо е невероятно колко добре се справяш. Сигурно нямаш никакви новини, нали?

Лайза поклати глава.

— Никакви.

Ема ги чакаше в колата. Щом видя Лайза, тя изскочи отвътре и я прегърна.

— Добре, Лайза. И изглеждаш прекрасно!

— Иска ми се да можех да кажа, че и се чувствам така, но засега се старая да го постигна — отвърна Лайза с крива усмивка.

— Браво! Хайде да тръгваме. Разправят, че храната в това заведение е великолепна, а аз умирам от глад.

Ема нежно я побутна към колата.

— Как върви работата ти? — попита Лайза.

— Статиите за „Лойд“? — Ема доволно закима. — Страхотно! Имам повече материал, отколкото бих могла да използвам някога. Доверието на вложителите е било измамено по най-долен начин, а днес чух, че са били засегнати тридесет хиляди души. Като се вземе предвид всичко, окончателните загуби може би ще надхвърлят двадесет и пет милиарда! Можеш ли да повярваш?

— Божичко, това е ужасно! — мрачно каза Лайза. — Ние загубихме цяло състояние, нали знаеш? Почти всичко, което Тоби е

спечелил, ще отиде. А вие разбрахте ли какво е положението ви?

— Кажи, Ант — Ема изведнъж се разтревожи.

— Всъщност едва тази сутрин разбрах как точно стоят нещата при нас — отговори той, като натисна спирачките, защото се смениха светлините на светофара пред тях.

— И?...

— Измъкваме се невероятно лесно. За следващите три години ще имаме загуби само от по няколко хиляди лири. Като цяло сумата няма да надхвърли двадесет и пет хиляди, защото Тоби ми беше уредил специална безрискова полица — със задоволство отвърна Антъни. — Но след всичко това при първа възможност се отказвам от „Лойд“. Нервите ми не са достатъчно здрави за подобни страховити преживявания.

— Може би така е най-разумно — съгласи се Лайза. — Нямам представа какво ще правим, когато Тоби се върне — тя се запъна, — и всъщност не ме интересува. В момента една малка къщичка в провинцията, където да живея с Тоби и с децата, ми се вижда като истински рай.

Ема я потупа по рамото.

— Това ще стане и ще си спомняш за тези времена, питайки се как си издържала.

— Вече се питам!

— Е, справяш се добре — каза Антъни и колата зави по алеята пред „Белведере“.

Ема бе решила, че Лайза непременно трябва да се опита да се отпусне и нареди на Антъни да поръча коктейли с шампанско, пушена съомга, дива патица с черешов сос и накрая — дребни яголки със сметана.

Вечерята беше великолепно приготвена, но за Лайза се оказа трудно да се съсредоточи върху разговора с приятелите си. Те се опитваха да я разсеят, като говореха за децата и за предстоящата лятна ваканция, но тя не преставаше да мисли за Тоби и от време на време така се увличаше, че изобщо не разбираше какво ѝ казват. После с усилие си налагаше да се върне към действителността, но това траеше минута-две и след това отново започваше да си спомня за изоставената бензиностанция, за моргата в Бексхил или за онези ужасни писма от похитителите, в които искаха откуп. Това неизбежно насочваше

мислите ѝ към един водовъртеж от мрачни сенки и още по-мрачни страхове.

— Ще ме извините ли? Искам да се прибера у дома — каза тя най-накрая. Беше десет и половина и по някаква неизвестна причина Лайза се чувстваше по-неспокойна от всякога.

Ема веднага я разбра.

— Разбира се. И ние имаме нужда тази вечер да се приберем по-рано. Ще те оставим пътъом.

— Благодаря.

— Сигурна ли си, че искаш да останеш сама? — попита Антъни.
— Не е хубаво да стоиш сама в тази голяма къща. Искаш ли да останем да спим у вас?

— Много мило от твоя страна, Ант, но аз съм добре.

Лайза кимна, трогната от тяхната загриженост.

Десет минути по-късно вече пътуваха към Холанд Парк Уок. Дватамата настояха да я изпратят до вратата на къщата. После тя постоя на прага на фона на осветения коридор отзад и им махна за сбогом. Хубаво беше пак да си е у дома. Заклучи входната врата, угаси светлината в коридора и тъкмо се канеше да се качи на горния етаж в спалнята си, когато долови тропот на тежки стъпки в кухнята на приземния етаж. После те спряха и настъпи тежка, задушаваша тишина. Кръвта оглушително пулсираше в ушите ѝ, мозъкът ѝ бе парализиран от ужас, тя стоеше вдървено, подпряла се на стълбищния парапет, а пред очите ѝ подскачаха светли точки, макар че в коридора бе тъмно.

Реши да се опита да излезе от къщата колкото е възможно тихо и по-бързо. Събу обувките си с високи токчета и тръгна да прекоси коридора на пръсти. Стискаше ключовете в ръка. Трябваше само да отключи, да свали веригата и... Стъпките бавно се изкачваха нагоре по стълбището от приземния етаж.

По гърба ѝ полазиха ледените тръпки на ужаса. За секунда тя се поколеба, прекалено изплашена, за да помръдне, а после се втурна към входната врата и отчаяно се опита да пъхне ключа в ключалката. Ръцете ѝ така трепереха, че връзката с ключовете се изплъзна между пръстите ѝ и шумно издрънча на мраморния под.

Фигурата излезе напред, по коридора отекнаха тежки стъпки, после изведнъж нечий силни ръце я подхванаха, притиснаха я така

силно, че почти не можеше да диша, след това нечия груба и неизбръсната буза се докосна до нейната и един топъл и дълбок глас каза в ухото ѝ:

— О, Лайза, скъпа! О, Боже! Лайза...

— Тоби!

Сърцето ѝ биеше до пръсване, все още не можеше да повярва, че всичко това става наистина.

Той плачеше, стискаше я силно, като че ли се страхуваше да не я изпусне, целуваше я по устата и по очите, и по бузите, и по шията, обзет от безумно облекчение.

— О, Боже Господи, мислех си, че никога повече няма да те видя — плачеше той, без да се срамува.

Като замаяна, тя се пресегна над рамото му и щракна копчето на лампата. Коридорът изведнъж бе окъпан в бляскавата ослепителна светлина на кристалния полилей. Тя се взираше с невярващи очи, но това беше Тоби. Наистина беше Тоби — мръсен, с изпокъсани дрехи, със сплъстена коса, с рана на слепоочието, по китките му морави ивици и наранявания. Но той си беше пак у дома и тя го притискаше здраво към себе си, страхувайки се да го пусне, сякаш бе призрак, който можеше отново да изчезне и да я остави сама.

Край железопътната линия имаше цяло море от маргаритки. Когато влакът се разклати, изскърца шумно и спря, трите деца, които чакаха на перона, веднага го забелязаха.

— Татко!

— Това е татко!

— Татко!

Те се втурнаха по перона, заобикаляйки слизащите от влака хора, а Лоти лудешки препускаше по петите им. Тоби стоеше срещу тях, малко отслабнал, с още по-дълбоки бръчки по лицето, но усмивката му бе топла, както винаги. Застанал неподвижно до Лайза, той се приготви за първия сблъсък, после за втория и третия — леки и малко над коляното му. Грабна малката Сара в прегръдките си, засия от удоволствие, докато целуваше Томас и Тили, питаше ги как са и бавно си проправяше път по перона до мястото, където стоеше майка му.

Смъртта на баща му беше голям удар за него и тепърва трябваше да свиква с това, но знаеше, че трябва да е благодарен за толкова много неща.

— Здравей, мамо — тихо каза той и я целуна по бузата.

— Слава Богу, ти вече си у дома — отвърна тя с треперещи устни.

— Хайде да вървим — прошепна Лайза.

Имаха толкова много да навакват. Всички. Тоби кимна и я хвана за ръката. Заедно с децата, увиснали на гърба, на раменете, на ръцете му, те тръгнаха към паркираната наблизо кола.

Откъс от статия, поместена в „Глоуб“:

„ПОХИТИТЕЛИТЕ НА СЛУЖИТЕЛЯ НА „ЛОЙД“ АРЕСТУВАНИ

Ема Търнбъл

Седем души бяха арестувани във връзка с отвличането и опита за убийство на брокера на „Лойд“ Тоби Хамкрофт, четиридесет и шест годишен. Той е бил държан като заложник повече от две седмици, докато похитителите са се опитвали да измъкнат петдесет милиона лири от централния фонд на „Лойд“. Водачът на групата, капитан Нийл Палмър, тридесет и девет годишен, е бил намерен мъртъв в гаража на къщата си в Тивъртън вчера сутринта. Смята се, че се е самоубил.

Тоби Хамкрофт е избегнал на косъм смъртта, когато взривно устройство избухнало само мигове след като е бил изведен от изоставена горска къщичка близо до Фоуи, където похитителите го били оставили, вързан и със запушена уста. Хана Уиндълшам, шестдесет и две годишна, пенсионирана учителка и членка на замесената група, се върнала в къщичката, след като всички си тръгнали, защото се усъмнила в намеренията на капитан Палмър. В момента тя е пусната от ареста под гаранция.

Тази поредица от невероятни събития откроява последните неуредици в „Лойд“, включващи безпрецедентни загуби на синдикатите. Най-тежко са били засегнати външни вложители, сключили договори с условие за неограничена отговорност, като тридесет хиляди души търсят финансови компенсации.

Мистър Чарлс Брайър, петдесет и четири годишен, бивш управител на вече несъществуващите синдикат и агенция „Мартин И. Л. Хамкрофт“, наскоро е избягал от страната, след като е бил отстранен от длъжност и му е била наложена глоба от един милион лири. Говори се, че е откраднал четиридесет милиона лири, принадлежащи на външните вложители. Съдебната експертиза на писмото, съдържащо смъртоносна заплаха, което е било изпратено, с цел да се попречи подробностите около извършените закононарушения да станат публично достояние, подсказва, че е написано от Чарлс Брайър.

Мистър Деклан Конъли, тридесет и шест годишен, колега на мистър Брайър и бивш колега на Тоби Хамкрофт, е получил предупреждение за това, че е използвал вътрешна информация, с цел да увеличи комисионата си от застрахователните сделки, които е осъществил. Все още е възможно да бъде подложен на допълнителни разпити по нареждане на прокуратурата.

Междувременно Тоби Хамкрофт, който е женен и има три деца, понася последиците от това, че е бил единствената здрава овца в стадото. Смята се, че е понесъл много големи загуби, достигащи до шест милиона лири за следващите три години.

В светлината на тези значими събития и при положение че е много вероятно общите загуби да достигнат евентуалните двадесет и пет милиарда, понататъшното бъдеще на „Лойд“ остава под въпрос.“

БЕЛЕЖКА НА АВТОРКАТА

Макар че този роман е написан под влияние на съобщенията за събития, станали в лондонската застрахователна компания „Лойд“, всичко в него е плод на фантазията; всички образи и институции са измислени и техните действия нямат нищо общо с реалната действителност. Въпреки това бих искала да благодаря на хората, които така любезно ми помогнаха да проуча тази тема.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.